

Giới thiệu Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai

Truyện Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai, câu chuyện nói về một cô gái rất yêu thích một môn võ thuật, cô thích sự khiêu chiến, với tính cách mạnh mẽ nhưng khi gặp được định mệnh của đời mình thì dường như con người cô rất yếu đuối.

Khắc tinh của cuộc đời cô đó chính là tình yêu nồng cháy và mãnh liệt của anh đã làm tan chảy tảng băng trong con người cô. Một tính cách mạnh mẽ của ngày nào bây giờ đã lùi tàn vì con người anh, anh chính là ánh ban mai của cuộc đời cô.

Cái cảm giác đó giống như một gì đó đang thúc giục, thôi thúc trái tim cô muốn được anh che chở được yêu thương. Cuối cùng thì cô và anh cũng đi đến cuối con đường tình yêu và tìm thấy hạnh phúc thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Nó vẫn dám vác mặt tới kia!”

“Đồ mặt dày, nếu tao là nó, tao đã đào lỗ chôn cái bản mặt đó đi cho rồi.”

“Kìa, nó ra rồi.”

“Mong nó đừng đến chỗ tao!”

“Việc gì phải sợ! Nếu nó dám đến, tao đá bay cho coi!”

Trong ánh nắng đầu xuân, một đám đệ tử vận võ phục trắng của võ quán Toàn Thắng đang đứng tụ tập bàn tán, những con mắt hằn học, khinh khỉnh nhìn chằm chằm vào một cô bé khoảng mười bốn tuổi đang đi đến.

Mình phải ra, mình không làm gì sai, tại sao lại không dám ra?! Nếu hôm nay không ra, chứng tỏ mình tâm địa xấu, thừa nhận mình thua sao!

Nhưng, mình không sai!

Bách Thảo cắn chặt môi, ngẩng cao đầu, thẳng người đi đến giữa sân võ quán, hai tay nắm chặt, cứ nghe thấy kẻ nào chửi mình, cô lập tức trợn mắt nhìn thẳng vào mặt kẻ đó, khiến kẻ này lập tức ngậm miệng.

Im phăng phắc.

Cô ngẩng đầu rất cao, đứng vào cuối hàng, mọi người xung quanh tự động nhích ra xa để cô đứng một mình.

“Thích Bách Thảo! Cô tưởng bọn tôi sợ cô hả?!”

Tiếng con gái choe chóc vang lên.

Bách Thảo cau mày, đó là Quang Nhã, đứa con gái thường ngày không ưa cô nhất. Quang Nhã đỏ mặt, từ trong hàng bước ra, đứng trước mặt cô, tức giận hét lên:

“Rốt cuộc cô là loại người gì? Tại sao đã làm chuyện nhục nhã như vậy mà vẫn vênh váo thế? Tạo sao còn dám vác mặt đến đây? Cô không biết ở đây không ai chào đón cô sao?!”

“Tôi không làm chuyện nhục nhã.”

Bách Thảo nắm chặt tay, ngẩng cao đầu.

“Cô... cô...” Quang Nhã giận tái mặt, nói không thành tiếng: “... Ai đã nuôi cô? Ai cho cô tiền đi học? Cô sống ở đâu, ăn ở đâu, vậy mà cô lại dám...”.

“Tôi dám thế nào? Chẳng lẽ phải nói dối? Chẳng lẽ phải lừa người ta? Sư phụ nói, trong hoàn cảnh nào con người ta cũng phải biết phân biệt đúng sai, vinh nhục, chẳng lẽ vì cuộc thi sắp tới mà chúng ta có thể nói dối, lừa gạt người khác hay sao?!” Cổ sức hít thật mạnh để không bật khóc vì cô là Thích Bách Thảo kiên cường nhất, trong bất cứ việc gì thì đúng là đúng, sai là sai.

“Cô... cô... Hu... hu...”

Quang Nhã tức tối, bật khóc, khuôn mặt xinh xắn đầm nước mắt, giống như một con búp bê túi thân. Những đứa khác không nhìn được, phần nộ nhin cô. Một đứa hét lên:

“Đánh, đánh đi!”

Lập tức mấy đứa khác lao ra đá, đập túi bụi!

Đá trước!

Đá sau!

Đá ngang!

Đập!

Tiếng gió xé không khí, những cú đá chân vun vút như tấm lưới dày bủa vây Bách Thảo! Như bức tranh màu nước đóng khung, cô ngoan cường giữ thăng bằng, một mình, đơn độc, bị bao vây trong sát khí và thù hận.

“Ái!”

“Ồi!”

“Ái da!”

Mấy đứa con trai lăn lộn trên mặt đất, ôm đầu rên la, trên mặt đất nào cũng có một dấu chân, mà chủ nhân của dấu chân đó vẫn đứng yên tại chỗ, lưng thẳng, ngoan cường, cổ ngẩng cao cái đầu bé nhỏ.

Cô không làm sai!

“Thích Bách Thảo!”

Ba người đàn ông trung niên vận võ phục trắng, thất đại đen từ phía đông đình viện đi đến, trong đó có một người mặt đỏ lừ. Nhìn lũ con trai bị đánh ngã nằm ngổn ngang trên đất, mặt tối sầm, ông ta quay sang đứa bé đứng thẳng người giữa sân, nói:

“Con đánh chúng nó hả?”

“Vâng!”, Bách Thảo cúi đầu nói.

Ba người đàn ông nhìn nhau, vẫn là người mặt đỏ lừ, nửa cười nửa không, nói: “Xem ra Khúc sư đệ nói không sai, quả nhiên con có tư chất luyện Taekwondo”.

Bách Thảo im lặng.

“Bây giờ võ công của con lợi hại như vậy, cái võ quán nhỏ bèo bọt này không dạy được nữa rồi.”

Người đàn ông mặt đỏ cười gằn, ho khan mấy tiếng: “Hay là con đến võ quán khác tiếp tục tập luyện, sau này nếu có ngày đoạt chức vô địch Quốc gia, chỉ cần nói với phóng viên con đã học những bài tập võ lòng ở võ quán Toàn Thắng này là đã không uổng công chúng ta dạy dỗ rồi”.

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

Thế là thế nào? Sao lại bảo cô đến võ quán khác tiếp tục tập luyện?

“Hành lý của con đã thu xếp xong, để sẵn ngoài cửa lớn rồi.” Người đàn ông mặt đỏ không nhìn cô, quay đầu nói với đám trẻ: “Thôi, tất cả tập hợp, vì trận thi đấu của võ quán vào tháng Năm tới, các con phải phấn chấn tinh thần, tăng cường tập luyện”.

Bách Thảo cắn môi, đứng vào hàng cùng với đám con trai đang lồm cồm bò dậy, phui quần áo. Mặt lạnh tanh, cô không thèm để ý đến ánh mắt hằn học, tức tối của bọn chúng.

“Thích Bách Thảo, con không hiểu lời ta hay sao?”

Người đàn ông mặt đỏ bắt lực nhìn Bách Thảo đứng trong hàng, nói tiếp:

“Nếu con không hiểu thì để ta nhắc lại lần nữa, con hãy đến võ quán khác, hoặc là đi đâu thì tùy, võ quán Toàn Thắng nhỏ mọn này không phụng dưỡng nổi một vị đại Bô tát là con.”

“Trịnh sư bá!”

Bách Thảo kinh hoàng kêu lên, không dám tin là thật, toàn thân lạnh buốt, chẳng lẽ cô bị đuổi thật sao, vì chuyện hôm qua mà phải đuổi cô đi sao?

“Đừng gọi ta là sư bá, ta không có phúc làm sư bá của con.” Trịnh Uyên Hải mặt lạnh tanh liếc cô lần nữa:

“Con hãy đi ngay lập tức”.

“Liều sư bá! Trịnh sư bá!”

Bách Thảo hốt hoảng, cổ trắn tỉnh nhìn vị sư bá kia, nhưng sắc mặt Liễu sư bá còn khó coi hơn. Ông né tránh ánh mắt cô, hình như hai người đã bàn bạc với nhau rồi mới đưa ra quyết định này.

“Gọi gì? Còn không đi mau, hay muốn ta đuổi đi?”, Trịnh Uyên Hải quát quát.

“Con không đi.”

Bách Thảo cố nén nỗi sợ hãi trào lên trong lòng, bướng bỉnh nói:

“Con không làm gì sai, con không sai, con không đi.”

“Con không làm gì sai?” Trịnh Uyên Hải tức giận cười lớn: “Còn một tháng nữa là đến cuộc thi đấu giữa các võ quán, trong thời điểm quan trọng cần tăng cường uy danh của võ quán Toàn Thắng, mà con lại làm như vậy, Toàn Thắng còn mặt mũi nào nữa? Võ quán Toàn Thắng giờ đây đã trở thành trò cười cho các võ quán khác!”.

Ngực cô đột nhiên phập phồng, hai tay nắm chặt nói:

“Từ nhỏ đến giờ sư phụ luôn dạy, người tập Taekwondo cần có tinh thần Taekwondo, phải có liêm sỉ, biết phân biệt đúng sai, không thể vì bất cứ lý do gì mà làm giả làm dối, vì lợi ích hư vinh mà lừa dối người khác thì càng không nên, như vậy mới là có tinh thần Taekwondo.”

Sắc mặt Trịnh Uyên Hải từ đỏ chuyển sang trắng, mắt vằn lên những tia máu li ti, hằm hằm nói:

“Đúng, con nói đúng, người sai là ta! Con hài lòng chưa! Nhưng ta là chủ võ quán này, ta có quyền không cho con tập ở đây, ta cũng có quyền không cho con tiếp tục ở lại đây! Cho nên, bây giờ con hãy đi cho!”

“Con...”

Bách Thảo hoảng loạn.

“Con không đi, con... con phải đợi sư phụ trở về... Sư phụ sẽ không đuổi con...”

“Ha ha, Khúc Hường Nam? Ông ta cũng là người ở nhờ võ quán này, làm gì có tư cách can thiệp? Thích Bách Thảo, khôn hồn thì tự đi khỏi đây, nếu không đừng trách ta đuổi cổ! Thế nào, có đi không?”

Trịnh Uyên Hải lạnh lùng, đằng hắng một tiếng, mắt đảo khắp lượt các đệ tử đang đứng ngầy trên sân võ quán, nói:

“Từ nay về sau, nó không phải là người của võ quán Toàn Thắng này, không có bất kỳ liên quan nào với các con, bây giờ các con lập tức lôi nó ra khỏi đây!”

Ánh nắng sáng lóa đến nhức mắt.

Trước mặt hình như có vô số điểm sáng xoay tròn, Bách Thảo choáng váng, những khuôn mặt đáng ghét đầy thù hận nhòa dần, mình đã sai ư, lẽ nào mình đã sai?

Cô bị lôi, đẩy, kéo đi xềnh xệch.

Hình như có rất nhiều cánh tay lôi, đẩy.

Có phải chính những người hằng ngày sống cùng cô, luyện tập cùng cô đã đuổi cô đi, đẩy cô ra khỏi cổng, sau đó đóng sập cổng lại?

Toàn thân lạnh toát, Bách Thảo đứng trơ trọi ngoài cổng võ quán.

Đứng dưới gốc cây quế già, bất giác nhìn lên tám biển lớn trên cánh cổng đồ sộ, trên tám biển màu đỏ có bốn chữ cỡ lớn màu vàng “Võ quán Toàn Thắng”. Tất cả mọi người đều cho là cô đã làm sai, vậy cô đã làm sai thật sao?

Khi Trịnh sư bá đã vỗ tám ván bằng gỗ từng dày đúng tám phân khiến người nâng tám ván là sư huynh Trọng Hòa loạn choạng suýt ngã, tất cả mọi người, kể cả những phóng viên có mặt đều kinh ngạc thán phục, hò reo cổ vũ.

Thậm chí còn nghe tiếng một phóng viên trầm trồ:

“Thì ra thực lực của võ quán Toàn Thắng không tồi! Cuộc thi đấu năm nay biết đâu võ quán Toàn Thắng sẽ là một con hắc mã.”

Nhưng cô biết Trịnh sư bá không có công lực lớn như vậy.

Suốt ngày chìm trong men rượu, Trịnh sư bá đến cả một thanh gỗ tùng mỏng cũng không đá vỡ ra được, sao đột nhiên có thể đá vỡ tấm gỗ dày như thế chứ? Từ trong thùng rác, cô đã tìm thấy tấm gỗ tùng dày tám phân bị vỡ đôi, phát hiện vết nứt sẵn đã được dán lại, bên trên vẫn còn dấu keo dán, một tấm gỗ như vậy ngay đứa trẻ mới học Taekwondo cũng có thể đá được.

Là cô đã sai ư?

Cô không nên đến phòng Trịnh sư bá hỏi tại sao ông làm vậy, vì sao phải làm trái tinh thần Taekwondo để đánh lừa phóng viên? Cô tưởng khi hỏi như vậy, chỉ có cô và Trịnh sư bá, không ngờ đúng lúc đó, phóng viên vừa phỏng vấn xong quay trở lại nên đã nghe thấy câu chất vấn của cô.

Cho nên, cô đã sai ư?

Màn đêm đen kịt.

Vừa đói vừa lạnh, Bách Thảo dựa lưng vào thân cây từ từ ngồi xuống cạnh đồng hồ đặc ít ỏi, chỉ có chiếc cặp sách và bộ đồng phục học sinh, những bộ quần áo khác không thấy đâu, trên người vẫn mặc bộ võ phục trắng. Cô vẫn không hiểu, cô đã sai thật ư?

Ngồi ôm gối.

Nước mắt không thể kìm nén lần từng giọt trên má Bách Thảo.

Tại sao lại như thế? Tuân thủ lễ nghĩa, biết lễ nghi, nhẫn nại, kiên cường... đó là lời sư phụ đã dạy cô, sư phụ nói đó là yêu cầu cơ bản nhất trong tập luyện Taekwondo. Mặc dù, Taekwondo là một môn võ hưng thịnh ở Hàn Quốc nhưng lại có nguồn gốc từ Trung Quốc, tinh thần Taekwondo bắt nguồn từ tinh túy văn hóa Trung Quốc nên đã là người Trung Quốc, muốn luyện Taekwondo thì càng phải nghiêm khắc tuân thủ tinh thần Taekwondo.

Không, cô không làm sai.

Bách Thảo mím chặt môi.

Đội sư phụ quay về, sư phụ nhất định nói, người sai không phải là cô, mà là Trịnh sư bá.

Buổi chiều.

Tại trường trung học số một của thành phố.

“Này, tối qua tập xong không tắm hả, hôi quá!” Trong giờ học, Hiểu Huỳnh cầm cuốn vở quạt phành phạch.

Bách Thảo vẫn lặng lẽ làm nốt bài tập Toán.

“Cậu vẫn chưa làm xong bài tập hả? Lạ thật đấy, mọi khi, lần nào cậu cũng làm đủ bài cơ mà, chẳng phải cậu là học sinh chăm chỉ sao?”

Bách Thảo vẫn viết lia lịa, không ngừng đầu lên.

“Này, cậu viết nhanh quá, đầu cậu là cái máy tính hay sao thế? Không cần nghĩ, cứ viết lia lịa. Này, này, sao không trả lời. Mặc dù võ quán Tùng Bách chúng mình đối địch với võ quán Toàn Thắng của cậu, nhưng chúng ta vẫn là bạn. Mình biết, lần trước sư huynh Nhượng Bạch đã đánh bại sư huynh Trọng Hòa lợi hại nhất của các cậu, sư tỷ Sơ Vy đánh bại sư tỷ Lê Lam lợi hại nhất của các cậu khiến Toàn Thắng mất mặt, cậu cũng buồn suốt mấy ngày, nhưng cậu cũng không còn bức nữa cơ mà, sao hôm nay...”

“Đừng ròi, cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay cậu có tham gia không? Mỗi võ quán chỉ được cử ra ba người, mình sợ không có hy vọng...”

Hiểu Huỳnh nói một tràng như bắn súng liên thanh, cũng như Bách Thảo, Hiểu Huỳnh từ nhỏ đã sống trong võ quán. Chỉ khác là năm Bách Thảo tám tuổi đã được sư phụ đưa về nuôi, còn cha mẹ Hiểu Huỳnh là lái xe và bảo mẫu của võ quán Tùng Bách.

Lúc đầu, cô hoàn toàn không thích Bách Thảo.

Cô không thấy ai kỳ quặc như Bách Thảo.

Nếu không phải sau này biết Bách Thảo là trẻ mồ côi, cha mẹ đều chết trong một tai nạn giao thông thì quả thật cô đã cho rằng Bách Thảo khinh người, mặt lúc nào cũng vênh lên, khinh khinh không thèm nhìn ai.

Nhưng, ngồi cùng nhau lâu dần mới phát hiện ra.

Thì ra Thích Bách Thảo gặp trở ngại trong giao tiếp, vênh mặt lên chẳng qua là sợ bị người khác hỏi chuyện, khinh khinh là vì muốn giữ khoảng cách với các bạn trong lớp. Thực ra, tính tình Bách Thảo rất dễ chịu, nhẫn nại, chodù cô có trách móc, phàn nàn gì cũng không bao giờ giận.

Nói cách khác, Bách Thảo chỉ là con hổ giấy không hơn không kém.

“Ơc... ọc... ọc...”

“Ơc... ọc... ọc...”

Hiếu Huỳnh vênh tai nghe, cuối cùng xác định mấy âm thanh vui tai vừa rồi là từ bụng Bách Thảo phát ra, cô hào hứng reo lên: “Ài chà, Bách Thảo, bụng cậu biết hát! Đây nghe xem!”

“Ơc... ọc... ọc...”

“Ơc... ọc... ọc...”

Bách Thảo cau mày, mở nắp chai nước, uống liền mấy ngụm. May mà chai nước vẫn còn ở trên bàn, không để trong phòng của võ quán, nếu không thì đến nước cũng không có mà uống.

“Cậu không ăn hả?”, Hiếu Huỳnh tò mò hỏi.

Bách Thảo bị đuổi khỏi võ quán từ chiều qua nên chưa kịp ăn gì. Trong người không một xu, mấy đồng tiền lẻ tích cóp được đều cát trong con ếch đựng tiền tiết kiệm để ở võ quán.

“Hay là ăn tạm com hộp của mình.”

Hiếu Huỳnh mở hộp com, bên trong có một ngăn com đầy, có rau xào, hai con tôm, một quả trứng rán. Bách Thảo liếc nhìn, nước miếng ứa ra, cô lấy chai nước uống ừng ực mấy ngụm thật to rồi tiếp tục cắm cúi làm bài.

“Này, cậu sao thế?” Hiếu Huỳnh phát câu: “Mình biết tính cậu kỳ cục, nhưng cũng không nên kỳ cục như thế! Mình là bạn tốt duy nhất của cậu! Cậu cứ thế này mình sẽ tuyệt giao với cậu cho xem!”

“... Mình không đói”, Bách Thảo cúi đầu nói.

“Ha ha, cuối cùng cũng nói rồi! Thế nào, cậu sợ bị mình tuyệt giao hả? Yên tâm, mình chỉ dọa vậy thôi, mình không đoạn tuyệt với cậu đâu. Cậu cũng là bạn tốt duy nhất của mình mà, nhưng...” “Hiếu Huỳnh nhìn Bách Thảo từ đầu xuống chân, nói tiếp: “Cậu nói dối phải không? Trên mặt cậu rõ ràng có ba chữ, bên phải có chữ tôi, bên trái có chữ đói, trên trán có chữ rất, cộng lại thành là Tôi rất đói!”

“Reng!”

Tiếng chuông đáng yêu vang lên, giải phóng Bách Thảo khỏi những lời nói thao thao bất tuyệt, yên lặng liếc nhìn hộp com Hiếu Huỳnh vừa vội vàng cất đi, bụng lại sôi lên ừng ục.

Cô thật sự rất đói.

Cái đói đã bắt đầu từ hôm qua đến tận tối.

Cây quế ở cổng võ quán Toàn Thắng lá dày đặc, che kín trời. Ánh trăng đêm lọt qua kẽ lá, chiếu lên người Bách Thảo đang ngồi dựa vào gốc cây. Cô lợi dụng ánh trăng yếu ớt để đọc bài tập tiếng Anh vì thầy nói ngày mai có bài kiểm tra học thuộc lòng.

Nhưng không học được.

Đói còn cao.

Bụng như thắt lại.

Cô lại nghĩ tới hộp com của Hiếu Huỳnh, com, rau xào, tôm và quả trứng trắng thơm phức, lòng đỏ vàng óng, có vẻ rất ngon.

Nuốt nước bọt.

Nếu... nếu lúc đó cô cứ ăn mấy miếng thì đã không đói thế này.

Trúng trắng vàng.

Bên trên ngăn đựng com còn có lớp nắm hương.

Rau xào thấm mỡ.

Mùi thơm của nắm hương chỉ ngửi đã thèm.

Bách Thảo ngẩng người nhìn, đột nhiên ngó ra, không phải là hộp com của Hiếu Huỳnh trong tưởng tượng. Ánh trăng chiếu xuống nắp hộp, bàn tay Hiếu Huỳnh chìa ra, thuận theo cánh tay ấy nhìn lên lại là khuôn mặt của... Quang Nhã.

“Cầm lấy!”

Quang Nhã để hộp com trên nền đất trước mặt cô, sau đó lấy ra cái túi du lịch lớn, kéo khóa, nói:

“Đồ đạc của cô tôi bỏ cả vào đây, quần áo, sách, ống tiền tiết kiệm, một ít đồ dùng. Cô không nên quay lại đây nữa, Trịnh sư bá không thay đổi ý định đâu, đi tìm nơi nào người ta nhận mình đi, ở mãi đây tỏ ra đáng thương chẳng ích gì đâu.”

“Tôi không làm sai”, Bách Thảo lầm bầm

“Câm đi! Cô đã làm hại Toàn Thắng, cô khiến Trịnh sư bá bề mặt không dám nhìn ai, khiến bọn này đi đến đâu cũng bị người ta cười nhạo! Như thế mà không sai hả?! Vậy cô không thử nhìn lại xem nơi nào đã nuôi cô, cho cô ăn, cho cô học, cho cô ở, còn dạy cô Taekwondo, nhưng cô đã báo đáp võ quán như thế nào?! Cô hỏi lương tâm xem có sai không!”

Quang Nhã tức giận ném túi xách lên người cô, dường như không muốn nhìn mặt cô nữa, đi thật nhanh về cổng võ quán Toàn Thắng.

Đồ đạc trong túi tung ra.

Bách Thảo thần thờ nhặt từng thứ nhét vào trong túi, Quang Nhã là con gái của sư phụ, cùng tuổi với cô. Từ nhỏ Quang Nhã đã ghét cô, mỗi lần nhìn thấy cô là Quang Nhã lại lườm nguýt, hăm hứ, tỏ ra khó chịu khi cô nhận cha Quang Nhã làm sư phụ. Bởi vì Quang Nhã ghét cô nên nhiều sư huynh, sư đệ Thích Quang Nhã cũng ghét cô. Lại thêm mối quan hệ với sư phụ, năm ngoái cô còn dắc tội với Trịnh sư bá nên võ quán hầu như không ai nói chuyện với cô.

Có lẽ cũng không hoàn toàn là những nguyên nhân đó.

Có lẽ cô bẩm sinh đã khiến người ta ghét bỏ.

Cho nên khi cô bị đuổi đi, mọi người đều vui? Không ai muốn nhìn thấy cô.

Nhưng cô có thể đi đâu?

Đội sư phụ quay về, liệu Trịnh sư bá có thay đổi ý định. Nếu có thể trở lại võ quán Toàn Thắng thì dù phải lau dọn nhà vệ sinh, nấu cơm hay giặt quần áo cho mọi người, cô đều chấp nhận.

Rời khỏi Toàn Thắng cô có thể đi đâu?

Mặc dù đã quen một mình, cô độc, nhưng giờ phút này Bách Thảo cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết, toàn thân co lại, ngồi ôm gối thu lu. Trông cô thật nhỏ bé.

“Trời ơi! Hóa ra cậu ở đây thật!”

Giọng nói hỏn hển cùng tiếng thở hồng hộc từ xa vọng đến, hình như vừa chạy rất nhanh, sau đó người này đứng trên cao vừa thở vừa hét:

“Thích Bách Thảo! Tức chết đi được! Rốt cuộc cậu coi mình là người thế nào? Mình có phải là bạn cậu không? Suốt ngày cậu không nói gì, để mình phải nghe qua người khác!”

“Tại sao không nói với mình việc cậu bị đuổi khỏi võ quán Toàn Thắng? Cả ngày nay chưa ăn gì đúng không? Có khi hơn một ngày không ăn rồi! Bọn nó nói cậu bị đuổi từ chiều hôm qua! Cậu không đói sao, cậu muốn chết đói phải không?”

“Bọn họ đuổi thì cậu đến tìm mình! Việc gì phải bám lấy chỗ này! Cậu có biết bọn họ đang cười vào mặt cậu không, những người ở Toàn Thắng, cảnh hững hờ đáng ghét ở võ quán mình, tất cả đều cười cậu, bọn nó bảo không cần cậu, vậy mà cậu còn mặt dày không chịu đi, ngồi lì trước cổng như con chó giữ nhà! Trời ơi, tức chết được! Này, cậu nói đi chứ!”

Hiếu Huỳnh lay vai Bách Thảo đang ngồi ôm gối dưới gốc cây.

“Sao con người cậu kỳ quặc thế, nói đi chứ, nói đi, hay là cậu giận mình?! Cậu giữ lấy chút sĩ diện được không! Bọn họ đã không cần cậu, sao phải cầu xin làm gì! Mình đã biết hết rồi, cậu không làm gì sai hết! Chính bọn họ đã làm những chuyện đáng xấu hổ, bản thân không biết ngượng lại còn chửi mắng cậu!”

“Này!!!”

Hiếu Huỳnh cúi xuống, hai mắt bốc lửa, ra sức nâng đầu Bách Thảo lên, nhưng lúc nhìn thấy, Hiếu Huỳnh lại kinh ngạc, lắp bắp nói:

“Cậu... cậu... sao lại khóc? Cậu đừng khóc... bọn họ không cần cậu... cậu vẫn còn mình đây... Có phải cậu đói quá cho nên mới khóc không? Ở đây có com hộp, cậu ăn một chút đi đã...”

“...Bách Thảo... hu hu... xin cậu đấy, đừng khóc được không... Nhìn cậu khóc... mình cũng muốn khóc... Chẳng phải cậu rất kiên cường hay sao... Hu hu... đừng khóc... có phải tại mình mắng cậu dữ quá không... Vậy mình... mình xin lỗi cậu... huhu...?”

Dưới gốc quế già lốm đốm ánh sao.

Bách Thảo vùi mặt vào đầu gối, dụi dụi mấy cái rồi ngẩng lên, mắt vẫn đỏ hoe nhưng khuôn mặt đã không còn một vệt nước mắt.

“Mình không khóc, chỉ hơi đói...”

Cô lí nhí, giọng khàn khàn.

“... Được rồi, cậu không khóc, là mình nhìn nhầm.”

Hiếu Huỳnh vẫn chưa nín, nước nôi nói rồi cầm hộp com trên đất đút cho Bách Thảo, rút đôi đũa cái cạnh hộp com nhét vào tay cô. “Ăn đi, có vẻ rất ngon...”

Bách Thảo lẳng lặng ăn.

Hiếu Huỳnh đưa tay lau nước mắt, nói:

“Đến ở nhà mình đi.”

“Không!”

“Vậy cậu đi đâu? Chẳng lẽ cậu ở luôn dưới gốc cây này?”

“...”

“Đến nhà mình đi! Làm bạn với mình đi! Chúng mình có thể cùng đi học, cùng về với nhau!”

“Không!”

“Được, được... Đến đi, đến đi...”

“Không!”

“Nếu vậy coi như cậu tạm thời đến chơi nhà mình. Đợi sự phụ cậu trở về xem tình hình thế nào? Chỉ ở tạm mấy ngày thôi, coi như nghỉ phép được không? Được không?”

“... Không!”

“Đến đi!”

“Không!”

“Nếu cậu còn nói không, mình sẽ tuyệt giao với cậu!”

“...”

“Mình sẽ không nói khoác, nếu cậu từ chối, mình sẽ làm thật, vô cùng thật, dứt khoát đoạn tuyệt với cậu!”

“...”

Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên vạch đường phía chân trời, trong khuôn viên đình viện rộng lớn của võ quán Tùng Bách, có một cô bé đã giặt xong toàn bộ đồng quần áo bẩn trong nhà tắm, đang phơi gọn gang trên dáy ngoài sân. Khi con chim đầu tiên bay khỏi ngọn cây, cô bé đó đã cầm một cây chổi lớn bắt đầu quét dọn.

Khi đệ tử đầu tiên của võ quán Tùng Bách ngáp ngáp dài đi ra khỏi phòng, cô bé đó đang quỳ trên sàn, dùng chiếc khăn ẩm cẩn thận lau chùi đệm tập sạch baong, không còn một vệt bụi bẩn.

“Nó không phải là bạn cùng lớp với con sao?”

Thấy ánh mắt phụ nhân dừng lại trên người Bách Thảo đang cầm cú phía xa, Hiếu Huỳnh vội giải thích:

"Bạn ấy là bạn cùng lớp của con, tên là Thích Bách Thảo... Bây giờ bạn ấy đang có một chút khó khăn. không có nơi ở, cho nên... phụ nhân, liệu con có thể cho bạn ấy lưu lại phòng mình một thời gian... tiền ăn của bạn ấy con xin nộp thay!"

"Ừ, gọi bạn ấy lại đây", Dụ phụ nhân mỉm cười nói.

Khi đến trước mặt Dụ phụ nhân, tay Bách Thảo vẫn cầm chiếc giẻ lau nhà, má đỏ hồng, trán lấm tấm mồ hôi.

Vẻ đẹp của người phụ nữ trước mặt khiến Bách Thảo sững sốt đứng ngơ ra nhìn, đến khi Hiểu Huỳnh lên kéo cánh tay, mới định thần trở lại.

"Phu nhân!"

"Tên cháu là Thích Bách Thảo?", phu nhân mỉm cười hỏi. "Thưa vâng!"

"Hiểu Huỳnh nói cháu là bạn nó." Dụ phu nhân mỉm cười dịu dàng như ánh nắng sớm mai, nói tiếp: "Cháu cứ yên tâm ở lại đây. Nếu có cần gì thì cứ nói với thím Phạm, hoặc trực tiếp nói với ta cũng được. Cháu cứ coi đây như nhà của mình".

Bách Thảo vò vò chiếc giẻ trong tay.

"Sau này không cần dậy sớm như thế, cũng không cần làm những việc này. Cháu đang tuổi lớn, cần nghỉ ngơi và ngủ đầy đủ", Dụ phu nhân dịu dàng nói, như nói với con gái mình.

"Cháu... cháu muốn làm mấy việc này." Bách Thảo cắn môi nói: "Phu nhân cho phép cháu tiếp tục làm công việc này."

"Tại sao?"

"Nếu không cháu sẽ cảm thấy mình là người vô dụng", công găng đầu, ánh mắt kiên cường, đáp.

Hiểu Huỳnh ngậy người.

Dụ phu nhân nhìn cô giãy lắt, mỉm cười gật đầu: "Được, vậy hãy làm việc cháu thích".

Nhìn theo bóng Dụ phu nhân vừa đi khỏi.

Hiểu Huỳnh đắc ý nói với Bách Thảo: "Thế nào, Dụ phu nhân của chúng mình vừa đẹp vừa hiền, có giống tiên nữ không?".

"Ừ, đúng thế!"

Trong ký ức của mình, Bách Thảo còn nhớ giọng nói của mẹ cũng dịu dàng, ảm áp như vị phu nhân của võ quán này. Cô lưu luyến thu ánh mắt, trở về phòng tập, tiếp tục lau sàn nhà.

"Phu nhân tỏ ý thu nạp cậu rồi, như vậy cậu có thể yên tâm ở lại đây." Hiểu Huỳnh cũng cầm mảnh giẻ lớn lau nhà, vui vẻ nói tiếp: "Ha ha... tốt quá, sau này chúng ta có thể cùng đi học, cùng về, cùng làm bài tập với nhau rồi!"

Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, mặt Hiểu Huỳnh lại dài thượt, khổ sở.

Đã đến giờ tập luyện.

Đệ tử võ quán lục tục kéo đến đình viện rộng rãi, bắt đầu chạy bộ khởi động. Người đông dần, nhưng Hiểu Huỳnh vẫn tiếp tục lần chần trong phòng tập chưa chịu ra sân.

Trời ơi, tại sao mình phải tập Taekwondo chứ?!"

Hiểu Huỳnh ai oán than vãn với Bách Thảo đang cầm cui lau khoảng nền cuối cùng của phòng tập.

"Mình không có tư chất tập Taekwondo, lại không chịu được khổ, sau này cũng không có ý định theo nghề này, sao mình nhất thiết phải tập nó! Chỉ là do bỏ thấy người ta tập nên cũng bắt mình tập, không thêm biết con gái mình có thích hay không! Ngày nào cũng phải dậy sớm, muốn ngủ muện một chút cũng không được! Cuộc đời mình sao mà thảm thế này!"

"Hơn nữa, chỉ vì cuộc thi đấu chết tiệt ấy mà bây giờ lại phải tập sớm nữa tiếng đồng hồ! Cậu thấy không, rõ ràng mình không thể thắng các sư tỷ để được tham gia cuộc thi giữa các võ quán, vì sao vẫn phải dậy sớm cùng tập với bọn họ?"

Lau xong.

Bách Thảo đứng dậy, nhìn các thiếu niên nam nữ đang khởi động trên sân, cổ kim chế nổi khao khát trong ánh mắt. Cuộc thi giữa các võ quán! Thật là cuộc đấu sôi sục khí thế, mới nghe nhiệt huyết đã dâng tràn! Nếu cô vẫn còn ở võ quán Toàn Thắng thì có lẽ lúc này cũng đang khởi động.

Ánh mắt Bách Thảo rầu rĩ.

Cho dù còn ở võ quán Toàn Thắng, cô cũng không có tư cách tham gia cuộc thi đó...

"Mình đi tập đây!"

Hiểu Huỳnh đi thất thểu về phía cửa phòng.

“Được, mình đi giúp thím Phạm nấu cơm.”

Cả hai cùng đi ra.

“Ôi chà, không cần đâu, mẹ mình làm được mà. Bây giờ chắc cũng nấu xong rồi. cậu cứ đợi trong phòng, tập xong chúng mình đi học!”

“Ừ!”

Nếu thím Phạm đã nấu xong bữa sáng, vậy ngày mai cô sẽ điều chỉnh một chút, giúp thím Phạm nấu cơm trước rồi mới giặt quần áo. Bách Thảo vẫy tay chào Hiếu Huỳnh đang nhăn nhó rồi đi theo con đường nhỏ cạnh sân đi về căn phòng tối qua cô đã ở.

Có mấy đệ tử của võ quán vội vã chạy ra, có lẽ là dậy muộn.

Bách Thảo tránh sang một bên.

Một đệ tử vừa chạy qua, ngoái lại nhìn cô.

Cô lẳng lặng tiếp tục đi.

“Thích Bách Thảo!”

“Nó là Thích Bách Thảo!”

Sáng sớm, những tiếng hô đánh gọn, lanh lảnh vang lên từ một góc đình viện nơi các đệ tử tụ tập của võ quán Tùng Bách. Đám con trai kinh ngạc như nhìn thấy quỷ!

Soạch!

Soạch!

Soạch!

Một đám choai choai mặt đỏ bừng sát khí, chớp mắt đã chặn trước mặt Bách Thảo!

Cô khẽ lùi hai bước.

Có mấy đứa mặt cũng đầy sát khí như vậy đã đứng ngay sau lưng cô.

Cô trấn tĩnh, nhìn phải, nhìn trái, nhận ra mình đã bị vây chặt. Đám đệ tử vừa khởi động ở sân đứng quây vòng xung quanh cô, trợn mắt nhìn cô như gặp kẻ thù, tên vừa hét tên cô lúc nãy lại hét lên:

“Thích Bách Thảo!”

“Nó chính là Thích Bách Thảo!”

“Nó chính là Thích Bách Thảo của võ quán Toàn Thắng!”

“Thích Bách Thảo!”

Các đệ tử nhìn nhau, không biết Thích Bách Thảo là thánh thần nơi nào mà lại khiến tiểu sư đệ liên tục hét lên kỳ dị như vậy, có đệ tử biết chuyện, vội thì thầm kể với mấy đệ tử xung quanh.

“Ồ, thì ra là nó!”

“Chính là đứa con gái đã bóc mẽ trò lừa bịp của Trịnh sư bá ngay trước mặt mọi người khi Trịnh sư bá đang khoác lác với phóng viên về thực lực của võ quán Toàn Thắng đã mạnh lên thế nào, tin tưởng vào trận thi đấu sắp tới của võ quán ra sao. Thật nực cười, trong chớp mắt đã bị bỏ trần...”

“Xem ra con bé này cũng có dũng khí!”

“Dũng khí à”? Nó là cái họa của sư môn thì có...”

“...”

Cái họa của sư môn.

Bách Thảo quay phắt đầu, nhìn thẳng vào tên vừa nói, đó là một cậu trai khoảng mười bảy, mười tám tuổi tóc cắt ngắn, mí mắt sụp xuống như vẫn còn chưa tỉnh ngủ, thỉnh thoảng lại ngáp một cái.

“À, nó đang lờm sư huynh Diệc Phong!”

“Sư huynh Diệc Phong, mau lại xem nó đang lờm huynh.” Một đệ tử đứng bên đây đây Diệc Phong đang há mồm ngáp.

“Cứ để cho nó lờm, lờm nhiều thì nó mệt chứ ài!” Lại một cái gáp đến rách cả mồm.

“Đến giờ tập rồi, các co còn tụ tập ở đó làm gì?!”

Nghe giọng nói, các đệ tử của Tùng Bách vô quán lập tức nghiêm mặt yên lặng, nhanh chóng, cung kính đứng tranh sang bên, chừa ra một lối đi. Không khí yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng lá reo trên cây.

Có ba người tới.

Đi đầu là một người đàn ông trung niên.

Tóc hơi bạc, nhưng dáng người thẳng như thân tùng, bộ võ phục trắng muốt đai lưng màu đen bay phấp phới trong gió sớm.

Tiếp sau ông là một chàng trai và một thiếu nữ.

Chàng trai dáng thanh tú, khỏe khoắn, mặt mũi sáng sủa.

Thiếu nữ xinh đẹp, cân đối.

Bách Thảo đã nhìn thấy họ ở võ quán Toàn Thắng nên biết người đàn ông trung niên là quán chủ Dụ Thế Tùng của võ quán Tùng Bách, chàng trai là Nhữc Bạch, đệ tử cưng của ông, còn thiếu nữ là Sơ Vy, con gái ông.

Người của võ quán Toàn Thắng ghét nhất võ quán Tùng Bách.

Bởi vì cùng trên một con phố nhưng danh tiếng của võ quán Tùng Bách hơn hẳn, đệ tử nhiều hơn, phòng tập, chỗ ở, bữa ăn đều tốt hơn, các đệ tử Tùng Bách đi qua cổng Toàn Thắng, ai cũng ngẩng cao đầu.

Nhưng nguyên nhân chính khiến đệ tử Tùng Bách có thể ưỡn ngực cao đầu, lại không phải là mấy thứ kể trên, mà là trình độ của các đệ tử Tùng Bách hơn hẳn Toàn Thắng. Mỗi lần hai bên thi đấu giao hữu, các đệ tử của Toàn Thắng ở mọi cấp bậc hầu như đều thất bại, trong đó người đánh bại Toàn Thắng nhiều nhất chính là Nhữc Bạch và Sơ Vy.

Đánh bại Nhữc Bạch và Sơ Vy là mơ ước của mỗi đệ tử Toàn Thắng, chính Bách Thảo cũng thầm hy vọng có một ngày mình đủ tư cách để thách đấu với họ, chiến thắng họ để Toàn Thắng hiển vinh một phen!

Có điều.....

Bây giờ cô không còn là đệ tử của Toàn Thắng nữa.

Mất Bách Thảo tối sầm.

“Sao lại vậy lấy cô ấy thế này?”

Dụ quán chủ thấy cô bé đứng giữa vòng vây, cau mày nhìn các đệ tử của mình, còn bọn họ bối rối nhìn nhau. Cuối cùng mọi ánh mắt đều tập trung về phía Tú Đạt, cậu trai lúc trước đã hét lên kinh ngạc khi nhìn thấy Bách Thảo. Dưới ánh mắt của mọi người, Tú Đạt mặt đỏ lựng, ấp úng nói.

“Cô ta.... cô ta chính là Thích Bách Thảo của võ quán Toàn Thắng.”

“À!”

Dụ quán chủ gật đầu, ra hiệu cho đệ tử tiếp tục nói.

“Bách Thảo là bạn học của con, là do con mời đến, vừa rồi gặp sư mẫu, con đã xin phép cho Bách Thảo ở tạm đây ít bữa, sư mẫu đã đồng ý, sư mẫu còn muốn Bách Thảo coi đây là nhà của mình.”, Hiều Huỳnh cuống quýt giải thích.

“Không được! Nó không được ở đây!”, Tú Đạt hét lên.

“Tại sao không được?”, Hiều Huỳnh tức giận, “Sư mẫu đã đồng ý, tại sao cậu bảo là không được?!...”

“Nó là gián điệp của Toàn Thắng cử đến! Nhất định là để học lỏm võ công của chúng ta vì cuộc thi đấu giữa các võ quán sắp đến! Nó đến đây là âm mưu của Toàn Thắng! Tuyệt đối không thể để cho nó ở đây!”

“Cậu nói linh tinh gì vậy? Sao Bách Thảo lại là gián điệp!”

“Nó là gián điệp đi ăn trộm võ công của chúng ta! Nếu không sao nó...” Tú Đạt quay sang, lờm Bách Thảo đang đứng ngay ra đó.

“Hừ!”

“Sao lại thế... cậu nói đi!”

Hiều Huỳnh xông ra, định đánh nhưng Tú Đạt né sang bên ý chứ không muốn động thủ với Hiều Huỳnh, nhưng nét mặt hầm hầm tức tối, chăm chú không chịu nói rõ.

“Tôi... tôi... nó...” Tú Đạt mặt đỏ gay, tủi thân lắp bắp: “... Nó là gián điệp, nó học lỏm võ công của chúng ta, nếu không chỉ dựa vào bản lĩnh mà oai phong của Toàn Thắng sao bữa đó nó có thể đánh bại tôi và mấy sư đệ...”

Cái gì?

Đứa con gái này từng đánh bại Tú Đạt và mấy sư đệ?!

Các đệ tử kinh ngạc đứng ngây ra, trở mắt nhìn Bách Thảo này giờ vẫn đứng yên tại chỗ, mặt đanh lại.

Lúc này, Bách Thảo đã nhận ra Tú Đạt.

Một ngày của tháng trước, tan học trở về võ quán, Bách Thảo nhìn thấy mấy đệ tử của Tùng Bách đứng trong sân cười lớn. Một tiểu sư đệ của Toàn Thắng thì mặt ửng đỏ ngồi một góc về tủi thân nói với cô rằng, các sư phụ, sư bá đưa sư huynh Trọng Hòa và sư tỷ Lê Lam đi tập huấn, bọn tđd của Tùng Bách lại muốn giao hữu với đội Toàn Thắng, nhưng bọn họ không phải đối thủ của Tú Đạt, đứa nào cũng thua liểng xiểng nên chỉ biết giương mắt nhìn bọn Tú Đạt về nhà mặt đỏ ửng.

Lúc đó, Tú Đạt đã cười lớn, dương dương tự đắc nói với mấy đệ tử Toàn Thắng đang mặt mày xanh xám hãy bái cậu ta làm sư phụ biết đâu võ công sẽ tiến bộ hơn.

Cô để cặp sách trên bãi cỏ, đi đến trước mặt Tú Đạt.

Cô đã đánh bại Tú Đạt.

Cũng đánh bại mấy sư đệ của Tùng Bách đi cùng với Tú Đạt.

Cả bọn bị đánh, mặt mày thâm tím nhưng không dám gọi đồng môn cứu viện. Các đệ tử võ quán Toàn Thắng chạy ra xem, ai nấy đều há hốc miệng, trận thắng đầu tiên trong lịch sử thi đấu giữa Tùng Bách và Toàn Thắng.

Từ đó về sau, trong ánh mắt vốn đầy miệt thị của các đệ tử võ quán nhìn cô đã có vài phần kiêng nể.

Cho đến ngày cô bị Trình sư bá đuổi khỏi võ quán.

“Nó có thể đánh bại cậu?”

"Thật không, Tú Đạt! Cậu bị đánh bại bởi tay con bé này hả?"

"Tú Đạt, có xấu hổ không, thua Toàn Thắng, lại còn thua một đứa con gái?!"

“...”

Các đệ tử của Tùng Bách sững sốt, nhao nhao hỏi, những ánh mắt kinh ngạc dồn vào Tú Đạt đang mặt đỏ tía tai, lại nhìn Bách Thảo đứng một mình, mặt tỉnh khô, thật khó tin Tú Đạt lại thua cô ta!

Mặc dù công lực kém xa những đại đệ tử như sư huynh Nhượng Bạch, sư tỷ Sơ Vy, cũng kém cả trình độ của sư huynh Diệc Phong, nhưng Tú Đạt khá nhát trong đám tiểu đệ, mỗi lần đấu đôi đều thắng đối thủ ngang cấp, được coi là tiểu đệ tử xuất sắc nhất của võ quán Tùng Bách.

Vậy mà lại thua một đứa bé loắt choắt gầy gò này. Mà lại là con gái!

"Tôi... nhất thời nhớ tay... là tôi sơ suất... Thực ra, tôi có thể đánh bại nó!"

Trong sự kinh ngạc của các đệ tử, Tú Đạt vừa ngượng vừa khổ sở, giận mình không kìm chế được lại đem chuyện bị con bé này đánh cho sưng đầu mặt trán ra kể. Từ nay về sau chắc chắn trở thành trò cười để huynh đệ trong võ quán sỉ vả khinh miệt.

"... Chắc chắn nó đã học trộm võ công của Tùng Bách chúng ta... nên mới... mới... gặp may! Bây giờ nó lại muốn đến học trộm võ công của chúng ta! Không thể được! Nhất định không thể để nó lưu lại đây!"

"Xi, Tú Đạt, cậu cũng xoàng quá đi!" Hiều Huỳnh nghe rõ cơ sự, tỏ vẻ khinh thường nói với Tú Đạt: "Cậu thua thì thua, lại còn đổ tội cho Bách Thảo ăn trộm võ công. Đây là lần đầu cậu ấy đến võ quán chúng ta đúng không? Dù cậu có cảm thấy mất mặt, thì cũng..."

"Taekwondo trong thiên hạ vốn là một nhà, cùng giao hữu để học hỏi lẫn nhau cùng tiến bộ, sao lại nói ai học trộm ai!", Dụ quán chúng ta giải tranh luận

của đám đệ tử.

Bách Thảo ngậy người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên đó.

Các đệ tử vội im bật, Tú Đạt cũng lập tức ngậm miệng. Hiểu Huỳnh lườm Tú Đạt một cái rồi mới tiếp tục nghe sư phụ nói.

"Tú Đạt, con tập Taekwondo là để ra oai với các võ quán khác sao?" Dụ quán chủ nhìn Tú Đạt đang cúi đầu mỗi lúc một thấp, hỏi.

"Con... con..."

"Con về phòng suy nghĩ ba ngày, tạm thời không tham gia tập luyện." Nói xong, Dụ quán chủ đi về phía sân tập.

"Sư phụ!"

Nhìn theo bóng lưng sư phụ, Tú Đạt vừa kinh ngạc vừa bất lực. Sư phụ trước nay đều rất thương yêu mình, nhưng bây giờ vì một đứa con gái mà tỏ ra thất vọng và trách móc mình sao?!

Lúc đi ngang qua Bách Thảo, Sơ Vy liếc nhìn cô một cái. Nhược Bạch đi theo sư phụ, thản nhiên như không nhìn thấy ai, Diệc Phong vẫn ngáp đều như trước, chỉ khi qua Tú Đạt đang sụt sùi khóc mới ưỡn oai giơ tay vỗ đầu sư đệ.

"Không sao chứ?", Hiểu Huỳnh hỏi nhỏ.

Bách Thảo lắc lắc đầu.

"Vây thì tốt, đợi mình rồi cùng đi học." Nói xong, Hiểu Huỳnh vội chạy theo sư phụ và đám đệ tử.

Bách Thảo nhìn theo đám người vừa đi khỏi, lòng đột nhiên cảm thấy một nỗi cô đơn không nói nên lời. Quay đầu, lại bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của Tú Đạt, rồi dõi theo bóng cậu ta hậm hực xa dần.

"Thật không?"

"Có thật không?"

Hôm sau, từ lúc đi học, lúc tan học, đến lúc ăn xong bữa tối, lại đến lúc bắt đầu học bài, Hiểu Huỳnh đều truy hỏi Bách Thảo một vấn đề với vẻ kinh ngạc như không thể tin nổi.

"Cậu có thể đánh bại Tú Đạt thật sao?"

Trong căn phòng nhỏ, Hiểu Huỳnh nghiêng đầu nhìn Bách Thảo đang cúi lưng làm bài như nhìn quái vật, như lần đầu tiên thấy cô.

"Ừ!", Bách Thảo trả lời.

Cô không nhớ rõ chi tiết cụ thể của lần giao chiến với bọn Tú Đạt một tháng trước, nhưng có lẽ là Tú Đạt quá kiêu ngạo nên khinh thường đối thủ thôi.

"Này, thật sự là cậu có thể đánh bại Tú Đạt à?" Hiểu Huỳnh chớp mắt nói: "Tú Đạt luôn tự cho mình lợi hại nhất trong đám đệ tử nhỏ tuổi của Tùng Bách, võ công của cậu ta là do sư huynh Nhược Bạch truyền cho. Trong võ quán Tùng Bách, ngoài mấy đại sư huynh và đại sư tỷ ra, đi đến đâu cậu ta cũng vênh mặt nghênh ngang. Ai cũng hy vọng, mấy năm nữa, có lẽ Tú Đạt có thể đại diện cho Tùng Bách tham gia thi đấu giữa các võ quán, tranh tài với đệ tử của võ quán Hiên Võ!"

Võ quán Hiên Võ...

Chiếc bút bị dừng lại trên vở bài tập tiếng Anh, Bách Thảo hơi phân tán tư tưởng.

Cái tên võ quán Hiên Võ quả thật rất nổi tiếng, đó là võ quán Taekwondo tốt nhất ở Ngạn Dương, cũng là một trong những võ quán có tiếng nhất toàn quốc. Chính võ quán này đã đào tạo ra mấy quán quân trong những giải Taekwondo toàn quốc, thậm chí còn giành được những thứ hạng không tồi trong những giải đấu Quốc tế lớn. Có điều, Hiên Võ thu nạp đệ tử rất nghiêm ngặt, mỗi năm chỉ có rất ít đệ tử mới, đa số những người hâm mộ đến bái sư đều tiếc nuối ra về.

Cũng chính vì thế, xung quanh võ quán Hiên Võ xuất hiện rất nhiều những võ quán lớn nhỏ, chuyên thu nạp những võ sinh hâm mộ Taekwondo nhưng không được Hiên Võ thu nạp, về sau phát triển đến mức mỗi đường phố của Ngạn Dương đều có một, hai võ quán. Vậy là thành phố Ngạn Dương trở thành thành phố Taekwondo nổi tiếng với các võ quán mọc lên như rừng.

Luật lệ của Hiên Võ rất nghiêm, không dễ dàng thi đấu giao hữu với các võ quán khác, chỉ xuất chiến trong trận thi đấu hằng năm giữa các võ quán. Bởi vậy, mỗi lần thi đấu, các võ quán đều cử người tham gia, hy vọng thể hiện thân thủ, trình độ, vượt lên các võ quán khác, trong đó nếu chiến thắng các đệ tử của Hiên Võ thì càng là cơ hội tốt để một trận thành danh.

Võ quán Toàn Thắng cũng hy vọng thông qua những đệ tử xuất sắc của mình để chiến thắng Hiên Võ một trận, trút bỏ tiếng xấu là võ quán kém nhất trong các võ quán ở Ngạn Dương. Chỉ có điều, từ khi cô nhớ được, trong những cuộc thi đấu hằng năm, đệ tử của Toàn Thắng đều bị loại ngay từ vòng

ngoài, chưa bao giờ có cơ hội thi đấu chính thức với Hiền Võ.

"Cậu đã có thể đánh bại Tú Đạt, vậy có khi cậu cũng đánh bại cả mình đấy nhì. Nào, chúng ta thử xem, để mình xem võ công của cậu cao cường đến đâu..."

"Không cần!"

Bách Thảo tiếp tục làm bài, không ngắt đầu.

"Vây đợi cậu làm bài xong, chúng ta thử nhé", Hiền Huỳnh tỏ ra hào hứng nói.

"...Không!"

"Tại sao? Thử một chút thì sao? Chúng ta sẽ thận trọng, không cần làm lớn, chỉ thử chút đỉnh thôi, không nên dả thương lẫn nhau, được không?"

"Hiền Huỳnh, điện thoại của bà nội!", tiếng thím Phạm gọi từ phòng bên.

"Hiền Huỳnh, điện thoại của bà nội!" Thím Phạm lại gọi, Hiền Huỳnh miễn cưỡng đứng dậy đi ra. sốt ruột vì tiếng gọi liên hồi của mẹ, cô nói to:

"Vâng, con đến đây!"

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bách Thảo thờ phào, cây bút dừng trên tay, trong đầu lại hiện ra cảnh các đệ tử của võ quán Toàn Thắng tập luyện trên sân lúc chiều, võ phục trắng tinh, tiếng hô đầy sức mạnh, tung người bay lên, xoay người đáp xuống.

Không biết đến bao giờ sư phụ mới từ vùng quê xa xôi trở về.

Khi nào cô mới có thể trở lại võ quán Toàn Thắng.

Bách Thảo cắn chặt môi, không cho phép mình nghĩ ngợi thêm nữa, cầm cúi làm xong bài tập tiếng Anh, sau đó chuẩn bị bài Vật lý ngày mai.

Có lẽ cuốn sách giáo khoa Vật lý ở trong túi du lịch Quang Nhâm mang đến cho cô.

Đứng dậy, lại gần giường, mở túi du lịch, đang lật tìm sách bỗng Bách Thảo nhìn thấy một phong bì màu trắng. Đây không phải là đồ của mình, cô nghĩ ngờ mở phong bì ra xem.

Bên trong là một xấp tiền.

Toàn những tờ mười đồng, mới có, cũ có, tổng cộng tất cả hơn hai trăm đồng.

Đây là...

Bách Thảo ngơ ngác, không biết làm thế nào đoán ra nguồn gốc số tiền này. Lẽ nào... lẽ nào... là Quang Nhâm...

"Cộc cộc!"

Có tiếng gõ cửa, sau đó một tiểu đệ từ thò đầu vào, nói với cô: "Chị là Thích Bách Thảo phải không? Sư phụ tìm chị".

Đêm tối thui.

Theo sau tiểu đệ từ, Bách Thảo lặng lẽ đi thẳng đến sân tập vắng lặng, không một bóng người, thấp thoáng chỉ có mấy bóng đèn.

Vội dừng bước, hướng ánh mắt về phía những bóng đèn đang nhanh chóng quay quanh, Bách Thảo hỏi:

"Các người muốn làm gì?"

"Ha ha, mày còn hỏi tao muốn làm gì hả?" Trong màn đêm, nổi tức tối, căm giận trên mặt Tú Đạt vẫn hiện ra lồ lộ. "Mày có biết, sư phụ chưa bao giờ nặng lời, luôn đối xử tốt với tao, yêu quý tao nhất, nhưng hôm nay vì mày, tao đã bị sư phụ mắng".

"Tao đã bị mày làm hại. Mày là con yêu tinh hại người. Đồ sao chó! Mày đã hại cả võ quán Toàn Thắng, bị đuổi đi, bây giờ lại định hại tao nữa phải không? Tao không dễ bị bắt nạt thế đâu!"

"Tôi không làm hại cậu." Bách Thảo mím môi, những lời nói vừa rồi của cậu ta, bảo cô làm hại võ quán Toàn Thắng khiến cô đau lòng, không kìm được buột miệng: "Chính cậu tự gào lên, tự nói ra chuyện đó".

"Mày... mày..."

Tú Đạt tức tối chỉ tay vào Bách Thảo, rít lên:

"Mày nói mày không làm hại tao là ai là có ý gì? Có phải mày coi thường tao không?"

Bách Thảo hít thở thật sâu.

Hiểu Huỳnh tốt bụng đã thu nạp, giúp đỡ mình, quán chủ và quán chủ phụ nhân cũng rộng lượng cho mình ăn ở miễn phí, đối xử rất tốt với mình, mình không muốn gây chuyện rắc rối.

"Đến đây, tao muốn đấu với mày."

Tú Đạt tức giận tròn mắt nhìn, bước đến trước mặt cô, ngẩng cao đầu, vẻ khinh khỉnh, cao ngạo nói:

"Lần trước là do tao coi thường mày nên mới thua, lần này tao quyết không để thua nữa!"

Bách Thảo lặng lẽ đứng dậy.

"Mày làm gì vậy? Sao mày đứng ngây ra như cái sào thế! Tao nói rồi, tao muốn đấu với mày, tại mày điếc à?"

"Tôi không muốn đánh nhau với ai."

"Đánh nhau? Đây không phải đánh nhau mà là thi đấu."

"Nếu muốn thi đấu thì hãy đợi khi tôi quay về võ quán Toàn Thắng, cậu đường đường chính chính thách đấu với tôi." Bách Thảo nhìn mặt cậu ta rồi nói tiếp: "Lén lút đánh nhau thế này là vi phạm tinh thần Taekwondo".

"Ha ha..." Tú Đạt tức sôi người, cười không thành tiếng. "Đợi mày quay về võ quán Toàn Thắng? Tao nghĩ võ quán Toàn Thắng không bao giờ cần mày nữa, như vậy cả đời này mày không rửa được nhục hay sao?"

"Tôi sẽ quay về!"

"Không đời nào!"

"Tôi sẽ quay về!", Bách Thảo nắm chặt tay nói.

"Không, không, không... Dù mày có đập đầu lạy đến chết ở ngoài cổng võ quán, cũng không ai cho mày quay về đâu."

"Cậu..."

Bách Thảo tức giận mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt run run. Tú Đạt đắc ý lướt qua mặt của cô, nói tiếp: "Thế nào, ra đòn đi, ra đòn đi chứ".

Ngớ ngẩn!

Bách Thảo cắn chặt răng, kim nén cơn giận bùng lên như lửa, quay người bỏ đi, không muốn nhìn mặt cậu ta nữa.

"Thích Bách Thảo...!"

Tiếng gió áp đến sau lưng, cùng với tiếng hét phẫn nộ không thể kim nén của Tú Đạt, như phản xạ có điều kiện, Bách Thảo dừng bước, quay người tung chân phải định đá, nhưng sức nhớ đến lời dạy của sư phụ...

Lòng cô đau đớn.

Không biết sư phụ ở dưới quê có nghe tin cô bị đuổi khỏi võ quán hay không.

"Bốp..."

Tú Đạt đá vào đầu Bách Thảo, một tiếng "bốp" vang lên như sét đánh, Bách Thảo bị đá văng đi mấy mét, mắt tối sầm, lộn mấy vòng trên thảm cỏ, đầu và ngực đau điếng, quay cuồng, choáng váng, buồn nôn.

Thảm cỏ lạnh giá.

Cô dồn toàn bộ sức lực vào chân gồng gượng bò dậy, không muốn ngã một cách mất mặt như vậy trước mặt cậu ta nhưng trong người rất khó chịu, đầu đau dữ dội, hỗn loạn, hình như cô nghe thấy có tiếng người.

Rất khó chịu...

Trước khi chìm vào bóng đêm, dường như cô cảm thấy có người quỳ xuống ôm lấy mình, hơi thở người đó thoang thoang mùi thuốc sát trùng. Cô muốn giẫy giụa, nhưng cơn chóng mặt lại áp đến...

"Tú Đạt! Điền à? Sao cậu dám đánh lên?"

Mấy đệ tử của võ quán Tùng Bách cùng đi hoảng sợ kêu lên khiến Tú Đạt sững người nhìn đứa con gái bị đánh ngất, rồi ngẩn người nhìn người đang ôm Bách Thảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Dường như Bách Thảo đã ngủ rất lâu.

Đã rất lâu rồi Bách Thảo không có giấc ngủ say như vậy, say đến mức dù đã cố mở mắt nhưng lần nào cũng bị giấc mơ kéo lại. Cô ngủ nhưng không yên giấc, vẫn nhớ phải dậy sớm để luyện tập. Cô đã học được cách xoay người bay lên ra đòn, nhưng vẫn chưa đủ cao.

Sư phụ nói thể lực của cô rất tốt nhưng tốc độ phải nhanh hơn nữa...

Sư phụ...

Sư phụ...

Dường như nghe thấy tiếng gà gáy từ xa vọng lại, cô ra sức giãy giụa, cố sức nhấc đôi mi nặng trĩu lên. Trời đã sáng, phải dậy thôi, không thể ngủ thêm nữa.

Những tia nắng mặt trời chiếu vào mắt cô.

Đầu vẫn hơi đau.

Bách Thảo khẽ rên lên một tiếng, hai tay ôm đầu, một cơn đau ập đến, đau đến choáng váng buồn nôn.

Cuối cùng, cô cũng mở được mắt ra.

Đây là nơi hoàn toàn xa lạ, cô ngẩng người nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên ngồi bật dậy, đây là võ quán Tùng Bách! Cô vẫn chưa giúp thím Phạm nấu nấu cơm, vẫn chưa giặt quần áo, vẫn chưa lau sàn tập.

Nén cơn đau đang giày vò, Bách Thảo nhảy xuống giường.

"Tỉnh rồi!"

Trong phòng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của thuốc sát trùng, một chàng trai khoảng mười tám, mười chín tuổi đứng dậy, rời khỏi bàn sách gần cửa sổ tiến lại gần cô. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào người, vào mặt anh ta khiến cô không thể nhìn rõ, chỉ loáng thoáng nghe thấy giọng nói trong suốt như pha lê, tinh khiết như làn gió sớm mai.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Là mùi thuốc sát trùng mà cô kịp nhận ra trước khi ngất đi. Vô cùng tinh khiết.

Ngơ ngác nhìn chàng trai đứng trước cửa sổ, Bách Thảo có cảm giác anh ta không có thật, dường như toàn thân anh ta cũng được khử trùng sạch sẽ, tinh khiết đến mức ánh sáng chiếu vào cũng trở nên sáng trắng.

"Em vừa bị thương, ngồi dậy phải thận trọng, không nên cử động mạnh quá."

Trong ánh nắng buổi sáng, chàng trai tiến lại gần cô, tay cầm miếng bông tẩm cồn, lặng lẽ gỡ lớp gạc trên trán, quan sát kỹ rồi dùng miếng bông lau khô vết thương cho cô.

Rất lạnh.

Cửa phòng bị đẩy mạnh, Hiểu Huỳnh xông vào như một cơn gió, thấy Bách Thảo đang đứng trên nền nhà, liền nhào đến lo lắng hỏi:

"Cậu sao rồi? Đã đỡ chưa? Tôi qua mình định ở lại với cậu, nhưng sư huynh Sơ Nguyên nói không nên quấy rầy, để cho cậu nghỉ ngơi sáng nay vừa ngủ dậy là mình chạy đến ngay. Sao rồi, vết thương vẫn đau phải không? Có nghiêm trọng lắm không?"

"Mình không sao."

Bách Thảo gượng cười, nhìn thấy những tia máu li ti trong mắt Hiểu Huỳnh cũng biết cả đêm qua cô ấy ngủ không yên.

"Thật không? Cậu không lừa mình chứ? Trời ạ, trán sưng to thế kia mà còn nói là không sao, vậy cậu có đi học được không? Hay mình xin phép cho cậu nghỉ nhé, nghỉ ngơi một ngày được không?"

"Không cần đâu, mình khỏe mà."

Nói xong, cô quay sang chàng trai, cúi đầu nói:

"Cảm ơn anh!"

"À, đúng rồi!" Hiểu Huỳnh dường như giờ mới để ý, luống cuống nói với chàng trai: "Sur huynh Sơ Nguyên, cảm ơn anh đã chăm sóc Bách Thảo. Cảm ơn, cảm ơn!"

Sur huynh Sơ Nguyên...

Bách Thảo lặng lẽ nhìn người thanh niên trước mặt, khuôn mặt anh có nét hao hao giống quán chủ phu nhân, trầm tĩnh thanh nhã, tỏa sáng như ngọc.

Ra khỏi cửa, Bách Thảo mới để ý, đó là một căn nhà gỗ độc lập, phía trước có một dòng suối chảy êm ả, xung quanh trồng rất nhiều cây, trước cửa có một cây cọ già, lá xào xạc trong gió sớm đầu xuân.

"Hừ, Tú Đạt thôi tha, dám đánh lên cậu, xem ra không dạy cho cậu ta một bài học thì không xong."

Hiểu Huỳnh hậm hực nói, nhưng suy nghĩ một lát lại bật cười.

"Nhưng xem ra lần này cậu ta cũng thảm hại. Sur phụ đã phạt cậu ta quỳ cả đêm ở phòng tập, bây giờ chắc lại đang bị sur phụ quật cho một trận trước mặt các đệ tử. Đi! Chúng mình đến đó xem sao!"

Hiểu Huỳnh lôi Bách Thảo chạy đến sân võ quán, sợ không được chứng kiến cảnh tượng thú vị nữa.

"Sur phụ..."

"Sur phụ..."

"Sur phụ..."

Xa xa, từ phía sân võ quán vọng lại tiếng kêu hét hoảng sợ hãi. Hiểu Huỳnh ngỡ ngàng đứng lại, Bách Thảo nhìn ra, thấy Tú Đạt nước mắt đầm đìa quỳ trên thảm cỏ, cổ sức ôm chặt chân quán chủ, vừa khóc vừa nói:

"Con xin lỗi, sur phụ, lần sau con không dám nữa, xin sur phụ đừng đuổi con!"

Ngoài Nhục Bạch và Sơ Vy, tất cả đệ tử của võ quán đều quỳ xuống xin tha cho Tú Đạt:

"Sur phụ, xin tha cho Tú Đạt lần này!"

Một cô gái quỳ ngay hàng đầu, dập đầu xuống đất, ra sức van nài:

"Sur phụ, Tú Đạt còn nhỏ, không hiểu biết, đều là lỗi của con, không báo ban cậu ấy, xin sur phụ hãy trừng phạt con, hoặc đuổi con đi cũng được. Sur phụ, con xin sur phụ đừng đuổi Tú Đạt, cậu ấy thích Taekwondo, rất thích võ quán Tùng Bách, nếu trừng phạt xin sur phụ hãy trừng phạt con."

Diệp Phong cũng quỳ xuống khẩn cầu:

"Sur phụ, Tú Đạt còn nhỏ, tính lại hiếu thắng, chỉ là nhất thời bốc nổi mới phạm sai lầm, xin sur phụ cho cậu ấy cơ hội sửa chữa."

"Sur phụ định đuổi Tú Đạt ra khỏi quán Tùng Bách thật sao?"

Hiểu Huỳnh sững sờ, đứng ngẩn ra, cô cũng từng muốn dạy cho Tú Đạt một bài học, nhưng sur phụ định đuổi Tú Đạt đi thật sao? Thất vọng ngoài đầu, cô nhìn thấy Bách Thảo đứng lặng nhìn Tú Đạt gào khóc thất thanh trước mặt.

"Luyện Taekwondo là để có sức khỏe chứ không phải ý mạnh mẽ lắm." Không để ý Tú Đạt đang ôm chân mình gào khóc, Dụ quán chủ thở dài, nói: "Con hãy đi đi, nếu con tiếp tục luyện Taekwondo thì sau này sẽ chỉ làm hại xã hội, sẽ chỉ cậy mạnh bắt nạt yếu, chỉ bằng từ nay con hãy từ bỏ Taekwondo".

Sơ Vy đứng sau quán chủ nhìn Tú Đạt.

Nét mặt của Nhục Bạch vẫn bình thản như không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì.

"Sur phụ!"

Nữ đệ tử đang quỳ trên sân và Tú Đạt nghe vậy kinh hoàng sửng sốt. Tú Đạt khóc không thành tiếng, vừa cố ôm chặt chân sư phụ, vừa ngẩng mặt tiếp tục khóc lóc van xin:

"Không phải con hiểu chiến trả thù, cũng không phải con cậy mạnh bắt nạt yếu, con chỉ không cam tâm... không cam tâm chịu thua người của võ quán Toàn Thắng... không cam tâm bị mọi người cười nhạo vì thua một đứa con gái... Sư phụ, con thực sự không... không để võ quán Tùng Bách mất mặt, contuyệt đối không làm hại xã hội. Sư phụ, xin thầy hãy tin con!"

Dụ quán chủ trầm ngâm nói:

"Nếu như chỉ là thách đấu riêng thì cũng có thể bỏ qua được, nhưng đối phương từ chối thách đấu mà con vẫn đánh lén, như vậy là trái với đạo đức cơ bản nhất của Taekwondo."

"Con...con..."

Tú Đạt im bất, nước mắt tuôn như mưa.

"Tú Đạt không đánh lén con."

Các đệ tử kinh ngạc ngóai đầu nhìn, Bách Thảo nhìn Tú Đạt đầy nước mắt, đi đến giữa sân nói:

"Dụ quán chủ, Tú Đạt không đánh lén con, trước khi Tú Đạt ratay đã nói với con rồi, nhưng con cũng nghe thấy, cho nên không phải Tú Đạt đánh lén."

Tú Đạt ngoảnh đầu nhìn, không tin ở tai mình.

"Cậu..."

Giọng Tú Đạt đã khàn đặc vì khóc, mặt ngấn nước, mắt sưng như hai quả đào, tràn ngập nỗi sợ hãi, lo bị đuổi khỏi võ quá, trông như đứa trẻ mồ côi.

Trông cậu ta giống như cô trước đây.

Lòng Bách Thảo chua xót. Lúc đó, cô vô cùng sợ hãi, cô muốn khóc, muốn quỳ xuống cầu xin Trịnh sư bá đừng đuổi mình đi vì bị đuổi khỏi võ quán cô không biết đi đâu. Bị đuổi khỏi ngôi nhà yêu mến thật là một điều kinh khủng cô biết, cô biết, cô biết điều đó hơn ai hết.

Nhưng Tú Đạt còn hạnh phúc hơn cô nhiều, hầu như mọi đệ tử của võ quán đều cầu xin cho cậu ta, còn cô lại bị những đệ tử như vậy đuổi đi.

"Con không chấp nhận cậu ấy đánh mình bị thương haysao?"

Dụ quán chủ nhìn đứa trẻ nhỏ bé, gầy gò trước mặt. Đứa bé tuổi còn rất nhỏ, nhưng đứng trước bậc trưởng bối là ông lại toát ra khí chất gì đó rất lạ.

"Dù con có chấp hay không, Tú Đạt đều không đánh lén con, đó là sự thật," Bách Thảo trả lời.

Trên sân võ im phăng phắc.

Chỉ có tiếng nước nỏ đứt quãng của Tú Đạt.

Các đệ tử của Tùng Bách đều nhìn đứa con gái bị Tú Đạt đánh, trên trán còn dán miếng gạc, vẫn nhìn thấy cục u rất to, mặt thâm tím với ánh mắt kỳ lạ. Diệc Phong nhìn với vẻ dò xét, ánh mắt Nhược Bạch cũng dừng lại trên người cô với vẻ ngạc nhiên.

Trên con đường nhỏ cạnh đình viện, một thiếu niên ôm một tập sách dày đi qua.

"Ây, sao mâu thuẫn thế này chứ! Nếu Tú Đạt bị sư phụ đuổi đi thật thì cũng thấy thương, nhưng nhìn vết thương trên mặt cậu lại tức, muốn nó phải trả giá thật đau!" Hiểu Huỳnh cau mày, chống cằm, ngồi trên phiến đá cạnh đường nhìn Bách Thảo quét dọn.

Đã mấy ngày trôi qua sự việc của Tú Đạt.

Thái độ của các đệ tử võ quán Tùng Bách đối với Bách Thảo tốt lên nhiều, Tú Đạt cũng đã chính thức xin lỗi Bách Thảo trước mặt sư phụ, mỗi lần gặp mặt nhau, cậu ta đều tránh sang một bên, không nói không rằng. Có điều, vết thương trên trán Bách Thảo vẫn còn chưa khỏi hẳn, vẫn còn một vết bầm lớn.

Ánh chiều muộn chiếu trên con đường nhỏ.

Hiểu Huỳnh thần thờ nhìn bóng Bách Thảo đang cầm cùi quét đường, đột nhiên cảm thấy mặc dù đã ngồi cùng bàn với nhau hai năm, nhưng với Bách Thảo, hình như cô vẫn thấy có gì lạ lắm.

"Thực ra, Tú Đạt đã đánh lén cậu đúng không? Là cậu mềm lòng nên mới nói dối giúp cậu ta thoát tội chứ gì?" Hiểu Huỳnh thăm dò. Nếu Tú Đạt quả thật không đánh lén Bách Thảo, cậu ta nhất định nói ra, sao phải để cho Bách Thảo đứng ra nói hộ.

"Mình không nói dối."

Sư phụ từ nhỏ đã dạy, bất luận vì chuyện gì cũng không được nói dối.

"Ồ, thế thì kỳ thật...", Hiểu Huỳnh băn khoăn. Bỗng nhìn thấy một bóng người từ xa, Hiểu Huỳnh vội vàng đứng lên, cúi chào:

"Sư tỷ Tú Cẩm!"

Sư tỷ Tú Cẩm là chị gái của Tú Đạt, lớn hơn cô hai tuổi, võ công rất giỏi, trong các nữ đệ tử của võ quán Tùng Bách, ngoài sư tỷ Sơ Vy thì Tú Cẩm có thể coi là người xuất sắc nhất.

"Ừ, hai người ở đây sao." Tú Cẩm liếc nhanh về phía Bách Thảo, cúi đầu chào, nói: "Đang đi tìm hai người đây, cô là Thích Bách Thảo phải không?"

"Vâng!"

Bách Thảo vẫn còn ấn tượng với Tú Cẩm, hôm đó người quý trước mặt Dụ quán chủ xin cho Tú Đạt chính là Tú Cẩm.

"Mấy ngày nay phiền cô vất vả, quét dọn sạch sẽ toàn bộ khu vực xung quanh vòng tập, phải quét thật sạch, được không?", Tú Cẩm lạnh lùng nói.

"..."

Bách Thảo còn chưa kịp trả lời, Hiểu Huỳnh đứng dậy nói nhanh.

"Sư tỷ Tú Cẩm, Bách Thảo là bạn học của em, không phải lao công của võ quán. Bạn ấy lau sàn tập, giặt quần áo cho mọi người, làm các việc vặt khác là do bạn ấy tốt bụng, bạn ấy không bắt buộc phải làm những việc đó!"

"Ồ, vậy tôi nhầm sao? Tôi cứ tưởng cô ấy giúp việc là đổi lấy tiền ăn, tiền ở trong võ quán này!"

"Chỉ nói gì vậy! Cậu ấy ở nhà em... ăn cơm nhà em, không phải ở trong võ quán, không dùng đồ của..."

"Thì ra cô chú Phạm không sống trong võ quán!" Tú Cẩm cười nhạt, nói tiếp: "Tôi tưởng cô chú Phạm ở trong võ quán, dùng đồ của võ quán, dùng đồ của võ quán đều không phải trả tiền, thì ra tôi đã nhầm".

"Sư tỷ..." Hiểu Huỳnh tức đỏ mặt.

Đúng là bố mẹ cô sống trong võ quán, nhưng... nhưng... trước nay đã thế, từ lúc bắt đầu võ quán Tùng Bách đã như thế.

"Em sẽ quét dọn sạch sẽ", Bách Thảo nói.

"Mỗi ngày quét ba lần, phải sạch bóng không hạt bụi." Tú Cẩm dùng ngón chân chỉ xung quanh, nói tiếp: "Những hòn đá trên đường cũng phải lau sạch, không còn vết bụi. Bãi cỏ trước phòng tập phải cắt tỉa bằng phẳng. Sau mỗi buổi tập đêm đều phải lau sạch sẽ, không được lười biếng chỉ lau một lần buổi sáng".

"Vâng, em biết rồi,"

"Sư tỷ Tú Cẩm, chúng em phải đi học! Mỗi ngày ba lần, chẳng lẽ buổi trưa cũng bắt Bách Thảo từ trường về lau dọn sao?"

"Trước buổi tập sáng, sau khi tan học và sau mỗi buổi tập tối, có vấn đề gì không?"

"Vâng, em biết rồi."

"Sư tỷ Tú Cẩm, nhờ Bách Thảo nói giúp nên sư phụ mới không đuổi Tú Đạt, chị đã không cảm ơn thì thôi, nhưng cũng không nên đối xử với bạn ấy như vậy!" Hiểu Huỳnh tức giận tròn mắt, thật không hiểu sư tỷ Tú Cẩm. Trước đây, cô luôn cảm thấy Tú Cẩm rất điềm tĩnh, sư phụ, sư mẫu đều rất tôn trọng, cô cũng rất tôn trọng, không ngờ lại là người lấy oán báo ân!

"Cảm ơn?" Tú Cẩm lạnh lùng nhìn Bách Thảo, trong ánh mắt có một vẻ là lạ không nói ra được. "Thích Bách Thảo, tôi không có ý làm khó cô, đây là do sư phụ phân công. Các đệ tử khác đều phải luyện tập, không có thời gian dọn vệ sinh nên đành phiền cô."

"Vì sao sư phụ bỗng dưng yêu cầu tổng vệ sinh như vậy?", Hiểu Huỳnh không tin.

"Một tuần nữa, võ quán Xương Hải của Hàn Quốc sẽ sang giao hữu với võ quán chúng ta, coi như trận khởi động trước khi vào cuộc thi giữ các võ quán năm nay nên sư phụ rất coi trọng hình thức." Nói xong Tú Cẩm không để ý đến phản ứng của hai người, quay lưng đi thẳng.

"Xương... Xương Hải võ quán...", Hiểu Huỳnh há mồm.

Bách Thảo ngẩn ngơ, võ quán Xương Hải... chính là võ quán Xương Hải lừng danh mà mọi người luôn nhắc tới hay sao? Nghe nói đó là một trong những võ quán nổi tiếng nhất Hàn Quốc, có lịch sử lâu đời, có rất nhiều cao thủ, rất nhiều võ sư của các viện võ thuật Hàn Quốc đều xuất thân từ đó. Các môn đệ của họ đã giành những thành tích cao trong các giải Taekwondo thế giới.

Taekwondo thế giới...

Đó như là cái đích mà mọi võ sĩ Taekwondo đều khao khát hướng tới nhưng đồng thời cũng cảm thấy hết sức xa vời.

"Minh đi hỏi sư phụ!!! Trời ơi, võ quán Xương Hải!" Hiểu Huỳnh vui sướng chạy như bay, cách một quãng xa vẫn còn nghe thấy tiếng hét sung sướng: "Trời ơi, võ quán Xương Hải sắp đến!"

Không biết võ quán Xương Hải có giao hữu với võ quán Toàn Thắng không.

Có lẽ... là không...

Võ quán Toàn Thắng có lẽ là võ quán kém nhất Ngạn Dương.

Bách Thảo quét từng nhát chổi trên mặt đường, nghĩ đến ngày trước, lúc còn ở võ quán Toàn Thắng, trong lúc nghỉ giải lao giữa buổi tập, các đệ tử nhiều lần nhắc tới võ quán Xương Hải với vẻ ngưỡng mộ vô cùng, nào là giả được đi thăm võ quán Xương Hải của Hàn Quốc, giả có thể chụp ảnh với các đệ tử của võ quán Xương Hải, giả được các sư phụ của Xương Hải hướng dẫn...

Nếu nói võ quán Hiền võ của Ngạn Dương là một đỉnh núi có thể cố sức leo thử thì võ quán Xương Hải chính là một vì sao trên bầu trời cao tít, một vì sao mãi mãi không thể chạm tới.

Lòng Bách Thảo đầy xúc động, tay quét nhanh hơn, quyết định luyện tập lại võ công sau thời gian gián đoạn. Biết đâu cô cũng có cơ hội giao hữu với các đệ tử của võ quán Xương Hải!

Nhưng ý nghĩ lạc quan đó lập tức bị ý chí xua tan, bao nhiêu đệ tử của võ quán Tùng Bách mơ ước được giao hữu với Xương Hải, làm sao đến lượt cô? Nhưng chỉ cần nhìn các đệ tử của võ quán Xương Hải lừng danh cũng đã là mơ ước, may mắn rồi!

Vừa mài miết quét vừa suy nghĩ, Bách Thảo không để ý có người đang đi đến, "soạch" một tiếng, chiếc chổi va vào người đó, một đồng sách rơi tung trên mặt đất.

"Xin lỗi! Xin lỗi!"

Bách Thảo cuống quýt xin lỗi, vội quỳ xuống nhặt, mỗi cuốn đề dày cộp, người đó cũng cúi xuống cùng nhặt với cô, đôi cánh tay dài sạch sẽ, trong ánh nắng chiều hồng rực có một vẻ dịu dàng kỳ lạ, không khí phảng phất mùi thuốc sát trùng tinh khiết.

"Không phải xin lỗi!" Người đó mỉm cười, nói: "Tại tôi lơ đãng không để ý, không nhìn thấy em đang quét".

Bách Thảo ngẩn đầu.

Quả nhiên đó là Sơ Nguyên, anh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần áo màu hạt dẻ, nụ cười tươi trong sáng, đón những cuốn sách cô vừa nhặt lên, sắp xếp lại, khi chuẩn bị đi, đột nhiên anh nhìn vào trán cô, ngẩng người giãy lắt, nói:

"Theo tôi."

Những chiếc lá đa dịu dàng chao mình theo gió.

Dòng suối nhỏ êm đềm chảy trước ngôi nhà.

Bách Thảo đi theo Sơ Nguyên vào căn nhà gỗ nhỏ, bước chân chột ngập ngừng, không biết mình bị làm sao bỗng dừng lại bỏ dở công việc quét dọn theo người đó vào đây.

Sơ Nguyên bật công tắc điện. Căn phòng bừng sáng.

Đây là lần thứ hai cô đến căn nhà này, lặng lẽ ngắm nhìn chiếc giường bệnh hẹp màu trắng, chính là chiếc giường cô đã nằm lần trước, bên cạnh có để giá truyền và một số dụng cụ y tế. Đối diện với chiếc giường là một chiếc bàn rộng, bên trên là những chồng sách y học được sắp xếp gọn gàng, một hộp kim tiêm và mấy lọ thuốc sát trùng.

Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, cũng toàn là sách y học. Anh là bác sỹ sao? Bách Thảo thầm đoán, nhưng anh còn trẻ như thế, nhiều nhất chỉ mười tám, mười chín tuổi, sao có thể đã là bác sỹ, có lẽ là sinh viên trường Đại học Y nào đó.

"Đang nghĩ gì thế?"

Sơ Nguyên đặt chỗ sách trong tay xuống, xắn tay áo sơ mi, ra hiệu bảo cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn thuốc, dùng một miếng bông tẩm cồn nhẹ nhàng rửa vết thương trên trán cho cô.

"Không... không sao..."

Vẫn như lần trước, khi miếng bông tẩm cồn chạm vào da, cảm giác lạnh buốt lập tức thấm vào lòng Bách Thảo.

"Vết bầm vẫn chưa tan, sau này phải bôi thuốc này ngày hai lần, bôi xong phải day thật mạnh, đến khi nóng lên mới được, hai, ba ngày sau sẽ tan hết."

Đặt lọ thuốc vào tay cô, mùi thuốc lập tức lan tỏa khắp phòng, nồng nàn mãnh liệt. Anh bóp thuốc ra đầu ngón tay, xoa lên vết bầm trên trán cô, rồi day mạnh, mùi dầu thuốc ấm nóng, ngón tay anh ấm áp, Bách Thảo bỗng không dám ngước lên, cúi đầu nhìn trân trân vào ngón chân mình.

Mỗi lúc một nóng.

Không chỉ vàng trán chỗ anh đang xoa bóp, mà cả khuôn mặt cô cơ hồ cũng đều nóng ran như lên cơn sốt. Nhất định mặt mình đang đỏ ửng, Bách Thảo hoảng hốt thầm nghĩ.

"Được rồi."

"Cảm ơn anh!" Nói xong, cô đứng bật dậy, chạy thẳng về phía cửa, nhanh như thỏ.

"Đời ă!"

Sơ Nguyên bật cười, nhìn cô dừng lại gần cửa, ngoái đầu nhìn, đôi mắt to tròn như mắt nai nhìn anh, rồi cụp xuống.

Hóa ra anh đáng sợ thế sao.

Sơ Nguyên bật cười, giọng nói càng dịu dàng hơn:

"Mang thuốc về bôi."

Anh vặn chặt nắp lọ thuốc đưa cho cô. Tay cô có rất nhiều vết chai sần, những vết chai rất ít nhìn thấy ở những đứa trẻ cùng tuổi cô.

"Cảm ơn!", giọng cô hơi căng thẳng. Nói xong, cô hấp tấp mở cửa bước nhanh ra ngoài.

Màn đêm thăm thẳm.

Cô tiếp tục quét con đường nhỏ cạnh sân võ quán, lúc này các đệ tử Tùng Bách đã tập trung trên thảm cỏ, họ không chạy bộ hoặc khởi động như mọi ngày mà đứng túm tụm bàn tán rôm rả cùng một chủ đề.

"Võ quán Xương Hải..."

"Võ quán Xương Hải..."

"Võ quán Xương Hải..."

Trong sân võ quán, làn sóng âm thanh xúc động, hoan hỉ của những con chim về tổ trên cây tối nay hình như cũng vui hơn, chúng hót vang trên cành!

"Đúng là võ quán Xương Hải đấy." Lúc ăn cơm tối, Hiểu Huỳnh xúc động đến nỗi cầm bát cơm mà không ăn được miếng nào, máu nóng trào dâng trong lồng ngực. "Đúng là võ quán Xương Hải! Đúng là võ quán Xương Hải! Sư phụ thật tuyệt vời, sao lại có thể mời được võ quán Xương Hải đến giao hữu kia chứ! Trời ơi, các võ quán trong cả nước sẽ phát ghen với chúng ta mất thôi!"

"Võ quán đó lợi hại vậy sao!", thím Phạm cũng tò mò hỏi chuyện.

"Ừ, họ giỏi lắm. Lúc trên xe, tôi thường nghe thấy quán chủ và các quán chủ khác nhắc đến cái tên Xương Hải này với thái độ rất kính trọng", chú Phạm vừa cười vừa góp chuyện.

"Có thể! Có thể! Biết đâu đấy!", Hiểu Huỳnh lăm lăm nắm một mình. lát sau lại nhún vai, mặt ỉu xiu: "Không khả dĩ lắm. Sư phụ nhất định sẽ cử những đệ tử xuất sắc nhất, nếu thực lực quá kém sẽ bị Xương Hải cười cho, mất mặt lắm. Sư huynh Nhưộc Bạch, sư huynh Diệc Phong, lại còn mấy sư huynh khác nữa, thậm chí Tú Đạt còn khá hơn mình. Ái chà, trừ khi Xương Hải có nữ đệ tử đến. Nhưng cứ coi có nữ đệ tử, người ra nghênh chiến chắc chắn là sư tỷ Sơ Vy và sư tỷ Tú Cẩm, trình độ của mình còn kém họ xa..."

Trong suốt bữa ăn, Hiểu Huỳnh luôn miệng than vãn, trách mình lúc trước không chịu khó tập luyện, nếu không biết đâu hôm nay đã có cơ hội giao hữu với cao thủ của Xương Hải rồi.

Thu dọn bát đĩa cùng thím Phạm về, thấy Hiểu Huỳnh đang nằm bò trên bàn làm bài tập, cô cũng ngồi xuống giờ sách làm bài tập toán, hỏi Hiểu Huỳnh.

"Trường cậu đến phòng tập?"

"Không kịp nữa!", Hiểu Huỳnh buồn ra mặt, "tập đến mấy cũng không thể vượt qua sư huynh Nhưộc Bạch, sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cẩm và Tú Đạt nên

đành từ bỏ thôi, nếu không thì buồn muốn chết! Mình quyết định đã không thể trở thành võ sĩ xuất sắc nhất thì đành trở thành học trò xuất sắc nhất vậy, sau này giúp sư phụ lo liệu, công việc của võ quán để cho toàn thể giới biết tiếng võ quán Tùng Bách!"

Bách Thảo không nhịn được cười.

Buổi tối, trước bữa cơm cô đã lên tập một số cách tấn công vừa mới biết thời gian gần đây, nhưng do không mặc võ phục nên thực hiện các động tác không thoải mái. Có lẽ ngày mai nên dậy sớm một chút, mặc võ phục trốn ra chỗ nào vắng vẻ lên tập thôi.

Nơi vắng vẻ...

Bách Thảo đột nhiên nhớ tới căn nhà gỗ đó, với tiếng nước chảy êm đềm, nơi đó vắng vẻ như bị cách biệt thế giới này.

Không nghe thấy tiếng bút của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy bạn đang ngây người, nhìn đắm đắm vào lọ dầu xoa trên bàn. Chĩa lọ dầu xoa thông thường dùng để xoa bóp lúc bị thương, có gì hay đâu!

"Này!", Hiểu Huỳnh gọi.

Thấy Bách Thảo giật mình, ánh mắt lập tức rời khỏi lọ dầu, mặt đỏ đến tận hai tai, Hiểu Huỳnh hỏi:

"Này, cậu đang làm mặt đỏ đấy à?"

Trông mặt Hiểu Huỳnh suýt văng ra ngoài, ghé lại gần nhìn kỹ đám hồng loang trên má Bách Thảo. Ôi trời, đúng là đang đỏ mặt! Trời ạ!

Mình đi giặt quần áo."

Bách Thảo đứng bật dậy, vớ đồng quần áo trên giường chạy ra ngoài.

"Này... này..."

Trời ơi, đó là chỗ quần áo đã giặt sạch phơi khô vừa lấy từ dây phơi xuống! Lần này thì Hiểu Huỳnh cảm thấy kinh ngạc đến mức cảm sắp văng tangoài, Bách Thảo sao lại khác thường đến thế. Rốt cuộc lọ dầu xoa đó có gì kỳ lạ mà lại khiến Bách Thảo nhìn đến đỏ mặt lên như thế? Hiểu Huỳnh không hiểu, cảm lọ dầu ngấm nghĩa.

Ngày hôm sau, Bách Thảo dậy thật sớm, mặc võ phục luyện tập theo kế hoạch. Nhưng chỉ vừa ra khỏi phòng, mới tờ mờ sáng đã có khá nhiều đệ tử của võ quán Tùng Bách thức dậy luyện tập. Rõ ràng dạo trước vào thời gian này, ngoài cô và mấy con chim dậy sớm thì trong sân võ quán hầu như không một bóng người.

Võ quán Xương Hải quả nhiên có khả năng kích thích nhiệt huyết tập luyện Taekwondo của các đệ tử Tùng Bách.

Cô đành quay về phòng, cởi võ phục ra, Hiểu Huỳnh vẫn nằm trên giường chìm trong giấc mộng.

Cô giặt sạch đồng quần áo trong nhà tắm, phơi ngoài dây.

Lấy chổi quét kỹ một lượt xung quanh phòng tập, nhìn các đệ tử đang tập trên sân trong phòng, cô biết không thể lau chùi đệm tập như mọi ngày, chỉ có sáng mai dậy sớm hơn nữa mới có thể lau chùi sạch sẽ tất cả các tấm đệm tập.

Làm gì bây giờ?

Nhìn con đường sạch bong, do dự một lát, cô quyết định đi qua con đường hẹp lát đá, qua một chiếc cầu nhỏ đến căn nhà gỗ có con suối bao quanh.

Lặng lẽ quét bên ngoài căn nhà.

Từng nhát, từng nhát cẩn trọng.

Mặt đất sạch sẽ, không vết bụi bẩn, không chiếc lá rụng, tim cô dường như cũng bình yên trở lại, ánh bình minh tinh khôi tỏa chiếu từng tia, từng tia lấp lánh ánh vàng.

"Ai cho cô đến đây?"

Giọng con gái vang lên từ phía sau, Bách Thảo ngoảnh lại, thấy Tú Cẩm đang nghiêm mặt nhìn mình. Hình như cô đang làm chuyện đáng ghét.

"Em tự đến." Bách Thảo ngừng lại, rồi tiếp: "Giặt xong quần áo, xung quanh phòng tập em quét sạch, các đệ tử đang tập bên trong nên em không lau được đệm".

"Lần sau không được đến đây."

"Tại sao?"

"Sư huynh Sơ Nguyên thích yên tĩnh...", Tú Cầm nhìn lần cửa sổ nhà gỗ, nói lạnh nhạt, "bất kỳ ai cùng không được quấy rầy".

Quét dọn là quấy rầy sao?

Bách Thảo ngây người, cô chỉ muốn cảm ơn nhưng điều cô có thể chi quét dọn, vệ sinh xung quanh ngôi nhà của anh mà thôi.

"Vừa rồi cô nói, xung quanh phòng tập đã sạch sẽ?"

"Vâng!"

"Thật không? Tôi đi kiểm tra." Tú Cầm bước vài bước, thấy cô vẫn cầm chổi đứng yên chỗ cũ, cau mày nói: "Còn đứng ngây ra đấy làm gì, mau đi đi!"

Con đường nhỏ sạch bóng không một hạt bụi, mặt đường còn vậy nước, nhìn là biết đã được quét vô cùng cẩn thận.

"Thế này mà gọi là sạch à?"

Tú Cầm dùng mũi chân chỉ hòn đá hình trứng ngỗng lát đường, cau mày nói:

"Tôi đã nói với cô rồi, mỗi hòn đá này cũng đều phải lau sạch bóng. Hòn đá này vẫn còn vết nước, cô không nhìn thấy sao? Làm lại, không chừa chỗ, phải dùng giẻ lau, lúc nào bẩn lại lau lại!"

Bách Thảo tần ngần nhìn mặt đường.

"Hết buổi tập sáng tôi kiểm tra lại", Tú Cầm lạnh lùng liếc xéo Bách Thảo. "Làm hết phần việc của cô đi đã, rồi hãy nghĩ đến những chuyện khác, đừng có rồi rồi bày trò chơi trội."

Vậy là, sáng sớm mỗi ngày, các đệ tử võ quán Tùng Bách đều nhìn thấy Bách Thảo quỳ trên mặt đường, dùng giẻ lau thật lực từng viên đá lát đường.

Họ kinh ngạc nhận ra.

Con đường đó lại có thể sạch đến sáng bóng, mỗi hòn đá trứng ngỗng đều sạch như xối rửa, lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Tuy vậy, mỗi khi có người qua lại đều ít nhiều để lại vết bẩn. Vậy là Bách Thảo lại xuất hiện, cẩn thận lau lại từng hòn đá.

Con bé này đúng là đầu óc có vấn đề.

Các đệ tử thăm thỉ với nhau, chưa bao giờ ai lấy giẻ lau đường. Mỗi đệ tử đi qua liếc nhìn cô, xem có phải từ lần bị Tú Đạt đá, đầu óc trục trặc rồi không.

"Cô đến để khoe với tôi sao?"

Trong vườn trường, Quang Nhã lạnh lùng nhìn Bách Thảo đứng trước mặt, hừ một tiếng, nói: "Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã đến để khoe mấy lần, khoe đến mức tai chúng tôi mọc dài ra rồi! Thế nào, hôm nay cô lại đến khoe nữa hả? Cho dù võ quán Xương Hải đến Tùng Bách thì sao, có khi người ta liếc qua một chút, có khi chỉ dăm phút nữa tiếng rồi đi, có gì đáng huênh hoang!"

Bách Thảo im lặng đứng nghe.

Cô đã tìm Quang Nhã từ lâu, nhưng không gặp trong trường. Xem chừng các đệ tử của Tùng Bách dạo này lại đến Toàn Thắng gây sự, nhưng chuyện này chẳng có gì lạ, trước đây, có chuyện gì có vẻ đáng tự hào đều có một toan đệ tử do Tú Đạt của võ quán Tùng Bách cầm đầu chạy đến khiêu khích, khoe mẽ, bởi vì hai quán võ đều nằm trên cùng một con phố.

"Cái phong bì này không phải của tôi."

Thấy Quang Nhã nói xong định đi, Bách Thảo vội lấy chiếc phong bì trong ba lô Quang Nhã đưa lần trước ra.

"Hừ!" Quang Nhã liếc nhìn chiếc phong bì, rồi giật khỏi tay Bách Thảo: "Đúng thế, chẳng lẽ bây giờ cô cũng ăn của ngon vật lạ của Tùng Bách, lại được gặp người của võ quán Xương Hải thì chút tiền mọn này cô coi là gì!"

"Quang Nhã!" Trong lòng Bách Thảo chợt nhói lên, đắm đắm nhìn Quang Nhã, nói: "Số tiền này là của cậu phải không? Là cậu ... cậu cho tôi đúng không?". Đúng là Quang Nhã cho cô, không phải là nhầm lẫn ghê, là Quang Nhã có ý bỏ vào. Có phải Quang Nhã lo cô không có tiền ăn, không có chỗ ở nên mới làm vậy?

"Hừ!", Quang Nhã lừ mắt, khề hừ một tiếng.

"Trước đây tôi tưởng cậu ghét tôi..."

Bách Thảo đột nhiên không dám nhìn Quang Nhã.

"Tôi rất ghét cô! Bây giờ tôi vẫn ghét cô!" Quang Nhã không thèm nhìn Bách Thảo, ngẩng đầu cao ngạo như không muốn nhìn thấy cô, ngược phập phồng nói: "Cô là quái vật! Rõ ràng biết mọi người đều ghét ông ấy, vậy mà cô lại ở bên ông ấy, cô muốn chơi trội hay sao? Muốn tỏ vẻ là người lương thiện, muốn chứng tỏ chúng tôi là người xấu chắc? Rõ ràng ông ấy là kẻ không ra gì! Tôi ghét cô! Ghét cô! Ghét cô! Cút đi! Đừng chắn đường tôi! Tôi chỉ nói chuyện với cô tôi cũng cảm thấy xấu hổ!"

Đẩy cô sang một bên, Quang Nhã hầm hầm bỏ đi!

"Nhưng, sư phụ là..." Bách Thảo thấy lòng thất vọng, người khác nói gì cô không chấp, nhưng Quang Nhã không thể nói những lời như thế.

"Câm mồm!" Quang Nhã thô bạo ngắt lời, đứng thẳng lưng: "Tôi không có bất kỳ quan hệ nào với ông ấy! Tôi thấy nhục nhã vì ông ấy! Từ nay cô không được nói chuyện với tôi! Tôi thấy nhục vì cô!"

Bách Thảo cắn môi.

Nhìn bóng lưng Quang Nhã xa dần, lòng cô không khỏi kinh ngạc, chậm rãi đi về lớp học. Mặc dù từ nhỏ đã quen, nhưng vừa rồi cô thật sự choáng, Quang Nhã chỉ nói cứng vậy thôi, nếu không sao lại lên cho cô tiền?

Nghĩ vậy, cô lại thấy lòng vui vui.

Lát sau, không nén được, cô lại mỉm cười. Đúng, nhất định là đúng, trước đây, cô cũng từng bị đánh lừa bởi cái vẻ hùng hổ bên ngoài của Quang Nhã, là cô đã hiểu lầm Quang Nhã.

Sư phụ trở về nhất định cô sẽ nói với sư phụ, nhất định sư phụ sẽ rất vui!

"Này, nghe tin gì chưa?" Hiểu Huỳnh trong lớp thò đầu ra, nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng của Bách Thảo, nói: "Chắc cậu đã biết rồi phải không, mình cũng vừa nghe tin!"

"Hả?"

"Tôi nay võ quán Xương Hải sẽ đến!". Hiểu Huỳnh chắp tay, nói một cách say sưa, "Nghe nói họ sẽ dừng chân ở võ quán Hiền Võ, ngày mai thứ bảy sẽ giao hữu một ngày ở đó, ngày kia, chủ nhật, sẽ đến quán Tùng Bách chúng ta!"

A, tôi nay đã đến rồi.

Bách Thảo sững sờ.

Chương trình Thể thao Đài Truyền hình địa phương tối hôm đó phát cảnh đón tiếp võ quán Xương Hải ở sân bay. Các đệ tử của Võ quán Tùng Bách phấn khởi xúm quanh ti vi. Quán chủ mấy võ quán đều có mặt, Dự quán chủ cũng trong phái đoàn ra đón, nhưng Bách Thảo không nhìn thấy các sư bá Toàn Thắng.

Phái đoàn của võ quán Xương Hải có khoảng mười lăm, mười sáu người.

Họ vận võ phục của võ quán Xương Hải từ cửa khẩu đi ra.

Ngoài mấy huấn luyện viên, còn lại đều là đệ tử. Có sáu, bảy đệ tử tuổi trên mười lăm, lưng đều thắt đai đen, bốn, năm đệ tử nhỏ nhất, có lẽ chưa đến mười tuổi, mặt non choét.

Tin đưa, do giải đấu Taekwondo toàn quốc hằng năm của Hàn Quốc sắp bắt đầu, những đệ tử mạnh nhất của võ quán Xương Hải hầu hết đều ở lại trong nước tập trung tập luyện, nhưng cũng không nên xem thường đoàn giao hữu được cử sang lần này.

Cảnh trên ti vi dừng lại ở mấy đại đệ tử của võ quán Xương Hải, lời thuyết minh cho biết, trong những đệ tử này có người đã tham gia giải Taekwondo thanh niên thế giới, có người năm ngoái lọt vào vòng tám cuộc thi Taekwondo toàn quốc của Hàn Quốc, đều là những tuyển thủ xuất sắc thế hệ mới. Ngày mai sẽ thi đấu giao hữu với võ quán Hiền Võ có thực lực mạnh nhất của thành phố. Võ quán Hiền Võ rất coi trọng cơ hội giao hữu này nên sẽ cử những tuyển thủ ưu tú nhất...

"Sao không thấy nhắc tới võ quán Tùng Bách chúng ta..."

Nghe mãi không thấy nhắc nửa chữ đến chuyện võ quán Xương Hải đến giao hữu cùng Tùng Bách, mấy đệ tử không nén nổi nỗi lo lắng, lo sợ cơ hội mong đợi bao lâu lại không thành.

"Này!"

Hiểu Huỳnh vỗ tay ra hiệu giữ trật tự, ghé lại gần ti vi hơn, dán mắt vào khuôn mặt các đệ tử của Xương Hải, với vẻ ngưỡng mộ, trong số họ có mấy người từng tham gia những giải đấu lớn.

Ngoài sóng âm thanh từ và màu sắc màn hình biến ảo lấp lánh phát ra từ phòng tập chật ních các đệ tử lại im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, hơi thở mạnh xối xang, nhiệt huyết.

Bài tập tiếng Anh vẫn chưa làm xong.

Bách Thảo tiếc rẻ nhìn vào màn hình, định đi về làm nốt bài tập, nếu đợi bọn họ xem ti vi, luyện tập xong mới lau đệm, rồi về làm bài tập thì sẽ muộn mất. Bách Thảo nhẹ nhàng rời khỏi đám đông, lúc đi cô còn thấy Nhượng Bạch đang chăm chú nhìn màn hình, Diệc Phong bên cạnh ngáp liên hồi, Sơ Vy ngoài đầu lờ mờ Diệc Phong.

Trong trận giao hữu với võ quán Xương Hải chủ nhật này, sư huynh Nhượng Bạch, sư huynh Diệc Phong và sư tỷ Sơ Vy chắc chắn đều tham gia, Bách Thảo vừa đi vừa nghĩ thầm, đây đúng là sự kiện rất đáng mong đợi.

Thứ Bảy, các đệ tử của võ quán Tùng Bách lao vào tập luyện với khí thế chưa từng có. Bách Thảo cũng lao vào dọn dẹp vệ sinh với nhiệt tình chưa từng có. Cô quỳ lên bãi cỏ sân tập nhặt từng vụn lá, phôi từng hạt bụi, tiếc là không thể rửa từng khóm cỏ, để cho mỗi cây cỏ xanh tươi mượt mà láng bóng.

Hiệu huynh đã mấy lần mắng cô, nói nhất định Tú Cẩm cố tình giày vò cô vì với tính cách của sư phụ nhất định không yêu cầu lau thật sạch mỗi hòn đá lát đường, rồi bảo cô đừng ngốc nghếch như vậy.

Thực ra, Bách Thảo cũng biết.

Chỉ có điều rồi rồi quá, nếu không làm gì, cô cũng chỉ ăn không ở không trong võ quán, thà làm các việc vặt lại thấy thoải mái trong lòng.

Hơn nữa, như thế này cũng tốt, làm vệ sinh xung quanh sân, có thể đang hoàng xem các đệ tử của Tùng Bách luyện tập.

Nhưng cô nhận thấy, thực ra chủ quán chỉ phụ trách những công việc mang tính sự vụ, rất ít đích thân hướng dẫn cho các đệ tử luyện, người hướng dẫn các đệ tử tập luyện hằng ngày là Nhượng Bạch. Sư huynh Nhượng Bạch bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng lúc hướng dẫn các đệ tử nhẫn nại.

Chập tối, thấy các đệ tử của Tùng Bách kháo nhau, trận giao hữu với võ quán Hiền Võ hôm nay, võ quán Xương Hải đã cử ba đệ tử, Hiền Võ cử ba đệ tử xuất sắc nhất hiện nay. Kết quả, Xương Hải thắng hai trận, Hiền Võ thắng một trận!

Máu nóng như sôi trong huyết quản các đệ tử Tùng Bách.

Thực lực của Hiền Võ quả danh bất hư truyền, xứng đáng là võ quán nổi tiếng nhất toàn quốc, chẳng có thể mà quán võ Xương Hải không những đã phải đệ tử đến giao hữu mà còn lưu lại ngay trong võ quán.

"Oa, chiến thắng Xương Hải! Võ quán Hiền Võ lại có thể chiến thắng Xương Hải!" Hiệu Huỳnh vui đến mức suốt cả đêm trằn trọc không ngủ được. "Bách Thảo, cậu xem, thì ra, dù Xương Hải là một trong những võ quán mạnh nhất Hàn Quốc, cũng không thần kỳ bao nhiêu! Nếu Hiền Võ cử đội hình mạnh nhất xuất chiến như anh Đình Hạo, chị Đình Nghi và anh Thân Ba, người đã chiến thắng võ quán Xương Hải hôm nay, Hiền Võ sẽ thắng!"

"Nhưng, chẳng phải đã nói những đệ tử xuất sắc nhất của Xương Hải đều ở lại trong nước tập luyện hay sao?" nằm trong chăn, Bách Thảo ngẫm nghĩ, lát sau mới nói với Hiệu Huỳnh: "Nếu Hiền Võ cử đội hình mạnh nhất thì Xương Hải cũng cử đội hình mạnh nhất, vẫn khó nói, rốt cuộc hôm nay hai bên đều cử đội hình mạnh nhất, và Hiền Võ đã thua".

"Ồ..." Hiệu Huỳnh lắc đầu, cảm thấy Bách Thảo nói có lý, nhưng trong lòng vẫn không muốn thừa nhận. "... cũng có thể nói là như vậy, anh Đình Hạo rất giỏi, mình cảm thấy các đệ tử của Xương Hải chắc chắn không ai có thể là đối thủ của anh ấy!"

Hiệu Huỳnh vẫn lảng lảng xúc động, cuộc người trong chăn, thò đầu ra ngoài tiếp tục nói với Bách Thảo:

"Chẳng lẽ cậu không biết? Năm ngoái, anh Đình Hạo đoạt chức vô địch giải Taekwondo thanh niên thế giới! Vô địch nhé! Cho nên Hàn Quốc mời riêng anh Đình Hạo và chị Đình Nghi tới võ quán Xương Hải giao hữu học hỏi, học đi những hơn một năm đấy!"

Sư huynh Đình Hạo của võ quán Hiền Võ...

Bách Thảo kéo chăn, ngậy người nhìn trần nhà tối om, sao cô không nghe đến anh ta nhỉ? Võ sĩ Taekwondo thiên tài trẻ tuổi sáng chói như trong truyền thuyết.

"A! Mình hiểu rồi!", Hiệu Huỳnh reo lên, "Thảo à mà võ quán Xương Hải đến thăm võ quán Hiền Võ, chưa biết chừng có khi là do Đình Hạo quá xuất sắc nên Xương Hải mới tìm đến xem thực lực của võ quán Hiền Võ! Vì vậy có thể nói anh Đình Hạo chiến thắng là điều chắc chắn! Còn chị Đình Nghi thì..."

"Thế nào..."

Bách Thảo cũng bắt đầu hiểu kỳ, không hiểu tại sao Hiệu Huỳnh lại hơi lưỡng lự. Theo cô biết, từ khi sư tỷ Đình Nghi nổi tiếng, tất cả các võ sĩ trên đất Ngạn Dương bất kể thứ hạng nào cũng đều thất bại dưới tay Đình Nghi.

Hiệu Huỳnh thở dài nói: "Nghe nói võ quán Xương Hải đã cử một nữ tuyển thủ Taekwondo rất xuất sắc, tên là Ân Tú. chị ấy vô cùng lợi hại".

"Lợi hại đến mức nào?"

"Lợi hại tới mức..." Hiểu Huỳnh tại do dự mấy giây, rồi lắc đầu lia lịa: "Mình chắc chắn đó là trò lừa bịp, làm gì có ai lợi hại đến thế, mình nghĩ không thể đấu lại được chị Đình Nghi! Vì thế cậu đợi xem, Hiền Võ đánh bại Xương Hải đúng không! Trình độ của nước ta vẫn hơn! Ha ha!"

Hiểu Huỳnh cười một lúc, bỗng thấy Bách Thảo không cười, bực mình bĩu môi:

"Sao cậu không cười?"

"Ừ, nếu Hiền Võ có thể đánh bại Xương Hải, mình cũng rất vui." Bách Thảo gật đầu, nói tiếp: "Không biết trận đấu giữa Xương Hải và Tùng Bách ngày mai thế nào?"

"O..."

Đúng rồi, Hiểu Huỳnh chờ người, ngày mai Tùng Bách phải đấu với Xương Hải rồi, nếu Tùng Bách thua... mà lại thua thảm hại...

"Sur huynh Nhược Bạch rất cừ!", Hiểu Huỳnh buột miệng nói to, trở mình nhìn lên trần nhà. "Mặc dù mọi lần sur huynh Nhược Bạch đều thua Đình Hạo, nhưng năm nay võ công của huynh ấy cũng tiến bộ nhiều, dù đấu với cao thủ của võ quán nào, hầu như cũng không thua!"

Chưa biết chừng... chưa biết chừng... có thể đánh bại Đình Hạo... ôi dào, bất luận có đánh bại Đình Hạo hay không thì sur huynh Nhược Bạch vẫn có hi vọng đánh bại đệ tử của Xương Hải!"

Sur huynh Nhược Bạch ư.

Hình như Nhược Bạch rất lợi hại, trước đây Bách Thảo đã được xem Nhược Bạch thi đấu với sur huynh Trọng Hòa. Anh ta ra đòn nhanh như chớp, có thể lực sung mãn, toàn thân tràn đầy khí phách, dũng mãnh, khác hẳn về lãnh đạm thường ngày.

"Ngày mai..." Hiểu Huỳnh nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực cầu nguyện: "...Mong sao võ quán Tùng Bách trở hết tài năng, chiến thắng Xương Hải! À, nếu không thể thắng hoàn toàn, ít nhất cũng phải thắng một trận! Sur huynh Nhược Bạch, sur huynh Diệc Phong, sur tỷ Sơ Vy nhất định phải cố gắng lên! Bách Thảo, mau cầu nguyện với mình đi!"

Thế là Bách Thảo làm theo Hiểu Huỳnh, cũng lầm rầm cầu nguyện, có điều nội dung cầu nguyện của cô khác nhiều hơn một chút.

Cô hy vọng sau này có ngày...

Mình cũng có cơ hội thi đấu thực sự với những cao thủ!

Trăng lặn dần.

Bầu trời dần lộ ra những tia sáng đầu tiên. Chim chóc bắt đầu ríu rít trên ngọn cây.

Không biết có bao nhiêu đệ tử của võ quán Tùng Bách suốt đêm không ngủ, nhưng sau buổi tập sáng, khi tập trung trên sân chờ đợi võ quán Xương Hải, tất cả đều hết sức phấn chấn. Ai cũng đứng thẳng, ánh mắt tràn trề khi thế và khát vọng, chờ đợi trận đấu.

Dụ quán chủ cũng thay bộ võ phục mới trắng tinh, dưới ánh nắng sớm rạng ngời, tư thế quán chủ ung dung, cao đạo như một tiên nhân.

Nhược Bạch đứng trước đội ngũ.

Nét mặt vẫn như ngày thường, dường như tinh thần không một chút xao động, chỉ có ánh mắt càng sáng hơn.

Diệc Phong và Sơ Vy đứng sau Nhược Bạch.

Hình như tối qua Diệc Phong mất ngủ, ngáp liên tục khiến Sơ Vy bực mình, lừ mắt ra hiệu.

Có lẽ võ quán Xương Hải sắp đến.

Bách Thảo vừa quét con đường nhỏ phía sau sân tập vừa tò mò ngoảnh nhìn về phía cổng lớn của võ quán. Chưa bao giờ cô cảm kích Tú Cầm như thế này, nếu như Tú Cầm không giao cho cô công việc quét dọn thì hôm nay cô không thể đường hoàng xem trận so tài giữa Tùng Bách và Xương Hải.

Hơn nữa, tối qua Tú Cầm còn đến nói riêng với cô, hôm nay không cần phải lau từng phiến đá lát đường, vì thế bây giờ cô có thể thoải mái cầm chổi đứng xem.

Nhưng, thực ra cô đã lau kỹ từng phiến đá ấy rồi, dưới ánh mặt trời mỗi phiến đá long lanh phát sáng.

Bỗng có tiếng xe hơi rất gần từ phía ngoài cổng võ quán vọng vào.

Người của Xương Hải đến rồi sao?

Bách Thảo nắm chặt cán chổi, nhìn ra, thấy phía xa có hai chiếc xe hơi đang tiến dần về cổng võ quán, tim đập thình thịch, tay nắm cán chổi càng chặt, đột nhiên toát mồ hôi, đây là lần đầu tiên cô được tận mắt xem một trận thi đấu trình độ cao!

Sau lưng cô có tiếng bước chân đều đặn, cô quay người nhìn rồi lập tức để chổi sang một bên, cung kính đứng lùi sang lề đường, mắt dõi theo Dụ quán Chủ dẫn các đệ tử ra cổng lớn đón khách.

Tùng đệ tử của võ quán Tùng Bách lần lượt đi qua trước mặt cô, trên mặt cô, trên mặt họ hiện rõ niềm vui không giấu giếm, hầu như chẳng ai để ý đến cô, chỉ có Hiều Huỳnh khi đi ngang qua đã cảm kích chớp mắt cô. Đoàn người đi hết, Bách Thảo lại nhìn về phía hai chiếc xe hơi ngoài cổng.

Nhưng...

Tại sao lại có hai chiếc?

Bách Thảo băn khoăn, võ quán Xương Hải chẳng phải sẽ cử mười lăm, mười sáu võ sinh đến sao, hai chiếc xe làm sao đủ chỗ.

Đang suy nghĩ thì hai chiếc xe đã dừng lại, một chiếc đã mở cửa. Một người đàn ông trung niên người hơi béo, vận võ phục màu trắng, đai đen cùng một cô bé không quá mười tuổi, nét mặt non choẹt cũng vận võ phục bước ra.

Hai, ba đệ tử nữa từ chiếc xe còn lại bước ra, cũng toàn trẻ con, đứa lớn nhất cũng chưa tới mười hai tuổi, bé nhất chỉ khoảng sáu tuổi.

Sau đó...

Chẳng còn ai nữa.

Tất cả chỉ có năm người.

Bách Thảo kinh ngạc nhìn bốn đứa trẻ vận võ phục đứng ở ngoài cổng lớn của võ quán, lẽ nào võ quán Xương Hải lại đưa bốn đệ tử tí hon này ra đấu với võ quán Tùng Bách?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cánh cửa giấy phòng tập của võ quán Tùng Bách mở toang, ánh nắng trời chan hòa trên những tấm rèm và đệm đầu sạch bóng, đai lưng của đệ tử hai võ quán bay phất phơ trong gió sớm.

Dụ quán chủ và võ sư của võ quán Xương Hải ngồi xếp bằng phía trước.

Thái độ ông rất thản nhiên, hình như không hề ngạc nhiên chuyện võ quán Xương Hải chỉ phái mấy tiểu đệ tử đến thi đấu. Ông bình thản mỉm cười nói chuyện với võ sư Hàn Quốc, thỉnh thoảng lại dịch những lời nói của ông ta cho các đệ tử phía dưới nghe.

Dường như có một bầu không khí nặng nề đang bao trùm khiến phòng tập yên tĩnh khác thường, các đệ tử của Tùng Bách mặc dù đều ngồi xếp bằng rất chỉnh tề nhưng trong mắt ai đây vẻ băn khoăn, thất vọng, cảm giác bồn chồn trống rỗng và tức tối, khác hẳn tâm trạng náo nức mong chờ mấy ngày vừa rồi.

Dụ quán chủ biết nói tiếng Hàn.

Nghe thấy trong phòng tập thấp thoáng vọng ra khi thì tiếng Hàn, khi thì tiếng Hán, Bách Thảo trầm nghĩ, lặng lẽ tiếp tục quét...

Cô cũng thấy hơi thất vọng, đang rất hy vọng được xem một trận đấu trình độ cao, ai ngờ đối phương lại cử đến mấy đệ tử tuổi quá nhỏ.

Dưới con mắt của võ quán Xương Hải, võ quán Tùng Bách và Hiều Võ khác nhau đến thế sao? Khi đấu giao hữu với Hiều Võ, họ đã cử ra những đệ tử thực sự rất mạnh, nhưng thi đấu với Tùng Bách lại chỉ cử vào đệ tử nhỏ tuổi như vậy. Thái độ ấy là thế nào?

Cô thầm thở dài.

Nhưng, đệ tử của võ quán Tùng Bách còn tức hơn cô.

"Sao lại thờ dài?"

Một giọng nói nhẹ vang lên bên cạnh khiến Bách Thảo giật mình, ngẩng đầu thì thấy Sơ Nguyên đứng bên từ lúc nào. Hình như anh vừa đi đâu trở về, tay ôm một mô hình người bằng nhựa dẻo, trên vẽ hệ thống sơ đồ huyết vị, anh nhìn cô về hải lồng, vết sưng tấy trên trán cô cuối cùng đã tan.

"... Không sao ạ!", Bách Thảo lắc đầu.

Sơ Nguyên nhìn theo ánh mắt cô lúc trước, thấy các đệ tử ngồi thành hàng ngay ngắn trong phòng tập, cha anh và võ sư có vẻ là người Hàn Quốc cũng đứng dậy, mấy đệ tử người Hàn ưỡn ngực tiến mấy bước về phía trước, dáng vẻ cao ngạo.

"Vâng, là võ quán Xương Hải của Hàn Quốc đến thi đấu giao hữu."

"Võ quán Xương Hải?", anh nhắc lại, giọng nói có gì rất khác thường.

"Em đã nghe tiếng võ quán Xương Hải chưa?"

Bách Thảo ngỡ ngàng, trước giờ chưa bao giờ thấy anh tập Taekwondo, cô tưởng anh chẳng liên quan đến Taekwondo, lẽ nào anh đã từng nghe nói đến võ quán Xương Hải?

"Vâng, đã nghe qua..."

"Các vị! Không dám! Cùng tôi! Thi đấu?"

Giọng nói rần rần, cao ngạo từ phòng tập vọng ra, Bách Thảo kinh ngạc ngoái nhìn. Trên tấm đệm màu vàng nhạt, một cô bé có vẻ chưa đến mười tuổi nói tiếng Hán, ưỡn ngực hỏi các đệ tử Tòng Bách đang ngồi xếp bằng trước mặt. Cô ta tuy nhỏ tuổi nhưng ánh mắt rất quyết liệt. Bách Thảo nhớ ra, đó chính là người bước ra từ chiếc xe thứ hai cùng với võ sư võ quán Xương Hải lúc mới đến.

Nhưng lúc này vẻ kiêu ngạo, vẻ khinh khi hiện lên trong ánh mắt của cô ta khiến Bách Thảo bất giác cau mày.

Trong phòng tập, các đệ tử của võ quán Tòng Bách kinh ngạc, tròn mắt nhìn đứa bé mà đôi mắt hình như mọc trên đỉnh đầu này. Thế nào là không dám đấu với cô ta? Cô ta chỉ thất đại lam, chỉ là trình độ dưới cấp đại đen, mới là cấp bốn trong mười cấp từ thấp đến cao là: Đại trắng, đại trắng vàng, đại vàng, đại vàng lục, đại lục lam, đại lam, đại lam hồng, đại hồng, đại hồng đen.

Taekwondo có chế độ sáthạch đẳng cấp kỹ thuật hết sức nghiêm ngặt. Trình độ của người tập Taekwondo được phân định bằng "cấp", "đoạn", "phẩm", "Cấp" phân thành mười cấp từ cấp mười đến cấp một; trong đó cấp mười là cấp thấp nhất, cấp một tương đối cao. Sau cấp một là "đoạn"; "Đoạn" lại chia thành chín bậc từ thấp đến cao.

Các tuyển thủ dưới mười lăm tuổi đạt trình độ cấp "đoạn" từ một đến ba thì được phong Nhất Phẩm, Nhị phẩm, tam phẩm.

Màu đai lưng của võ sĩ đại diện cho trình độ kỹ thuật của họ, thứ tự từ thấp đến cao là đai trắng (cấp mười), đai trắng vàng (cấp chín), đai vàng (cấp tám), đai vàng lục (cấp bảy), đai lục (cấp sáu), đai lục lam (cấp năm), đai lam (cấp bốn), đai lam hồng (cấp ba), đai hồng (cấp hai), đai hồng đen (cấp một, nhị phẩm đến tam phẩm), đai đen (cấp đoạn từ một đến chín). / >

Mặc dù võ quán Tòng Bách chưa coi là võ quán Taekwondo hạng nhất nhưng nhiều đệ tử đã là võ sĩ đai đen như sư huynh Nhược Bạch đã là võ sĩ đai đen cấp ba, ngay cả Tú Đạt chưa tròn mười lăm tuổi cũng chuẩn bị thi cấp đai đen nhất phẩm!

Không dám đấu với cô ta?!

Lẽ nào võ quán Tòng Bách cử một đệ tử đai đen đi thi đấu với một đứa trẻ mười tuổi chỉ mang đai lam ư? Cứ coi như đánh bại một con bé đó đi thì võ quán Tòng Bách chẳng phải cũng trở thành trò cười cho thiên hạ sao!

Hiếu Huỳnh muốn võ ngực!

Võ sư họ Phở của võ quán Xương Hải quở trách đệ tử đó vài câu. Cô ta bĩu môi, lầm bầm gì đó, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn lướt qua mặt các đệ tử của võ quán Tòng Bách. Ba đệ tử khác ngồi cạnh võ sư Phở cũng có vẻ cao ngạo, khinh thường như tiểu đệ kia, dường như chỉ một mình cô ta có thể đánh bại tất cả các đệ tử của võ quán Tòng Bách.

Võ sư Phở nói chuyện với Dụ quán chủ, tuy nhiên nhìn bề ngoài ông ta có vẻ cảm thấy ái ngại vì hành vi của nữ đệ tử, nhưng vẫn lộ ra vẻ đắc ý không thể che giấu, hình như ông ta rất tự hào về nữ đệ tử đó.

Dụ quán chủ gật đầu, phiên dịch cho các đệ tử của võ quán Tòng Bách:

"Võ sư Phở nói, nữ đệ tử thách chiến vừa rồi là một trong những đệ tử ưu tú nhất trong lớp đệ tử mới của Xương Hải tên là Kim Mẫn Châu. Mặc dù thời gian luyện Taekwondo chưa lâu, nhưng tư chất thông minh được giới Taekwondo Hàn Quốc đánh giá cao, vì thế trận giao hữu với võ quán Tòng Bách chúng ta hôm nay do cô bé này làm chủ tướng."

Tư chất thông minh...

Hiếu Huỳnh lờm lờm cô ta, cô không tin đứa con gái kiêu căng dương dương tự đắc này lại có tư chất thông minh đến đâu. Cử một đệ tử miệng còn hơi

sữa thể này làm chủ tướng thi đấu, họ đã quá coi thường Tùng Bách rồi! Tức chết được!

"Sur phụ, con muốn thi đấu với Kim Mẫn Châu."

Giọng nhỏ nhẹ của một cô gái từ trong đội hình bên dưới vang lên. Một cô bé mười hai tuổi bước ra, lưng thắt đai vàng, tóc cột cao vênh đuôi ngựa rất đáng yêu. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đều biết cô bé tên là Tống Bình Bình. Mặc dù gia nhập võ quán chưa được nửa năm, nhưng đã nắm vững hầu hết các chiêu đá chân cơ bản. Thường ngày, cô bé tỏ ra nhanh nhẹn, đáng yêu nên được các sư huynh, sư tỷ yêu mến.

Tống Bình Bình nghênh chiến, Hiểu Huỳnh rất phấn khởi, thậm chí vỗ cho bạn. Đánh bại cô ta! Đánh bại cô ta đi! Nếu tiểu đệ từ đai vàng Tống Bình Bình của Tùng Bách có thể đánh bại Kim Mẫn Châu đai lam của võ quán Xương Hải thì họ sẽ phải hối hận vì đã coi thường Tùng Bách, hối hận vì đã cử tiểu đệ từ đệ rồi chuốc lấy nhục nhã!

Hai cô gái đứng đối diện trên đệm đấu, cúi người hành lễ, sau đó nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị tư thế, rồi cùng hét một tiếng, triển khai tấn công.

"Hãy!"

"Hãy!"

Bóng hai cô gái giao nhau!

Trong những hình bóng đan xen trùng điệp.

Kim Mẫn Châu tung người bay lên, hai chân nhanh như chớp đá về phía Bình Bình lúc đó còn chưa kịp ra chân, chỉ nghe "Phập! Phập!" hai tiếng, cả người Bình Bình bị đá bay khỏi phòng tập như một chiếc lá.

"Ồi!"

Nhìn thấy Bình Bình vừa vào trận đã bị đá bay như vậy, các đệ tử của Tùng Bách quá bất ngờ, mấy cô bạn thân của Bình Bình lại càng kinh ngạc.

Hiểu Huỳnh hừ một tiếng, đứng bật dậy, đúng lúc cô định chạy xem Bình Bình có bị thương không thì đã thấy Bách Thảo lao đến kịp thời đỡ được Bình Bình!

Một phản lực cực mạnh làm cho Bách Thảo phải lùi lại mấy bước mới đứng vững được!

Ôm chặt Bình Bình trong tay, cúi nhìn thấy Bình Bình mắt mờ to ngơ ngác, cái nhìn ngây dại như chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, mặt Bình Bình biến sắc trắng bệch, bật khóc hu hu.

"Ha ha ha ha..."

Kim Mẫn Châu hai tay chống eo cười ngặt nghẽo, rung cả trần phòng tập, ba đệ tử kia cũng đắc ý vỗ tay hoan hô.

"Các vị! Đai vàng! Muốn thắng tôi sao! Đừng mơ! Đai đen của các người! Cũng chẳng là gì!"

Thái độ kiêu ngạo, trắng trợn đó khiến các đệ tử của võ quán Tùng Bách vừa tức vừa phẫn nộ, mấy đệ tử không chịu nổi, bất chấp đẳng cấp của mình cao hơn Kim Mẫn Châu, định bước ra cho một bài học để cô ta bớt hống hách thì đã có người xông lên!

"Đề ta xem ngươi lợi hại đến đâu!"

Hiểu Huỳnh đứng thẳng trước mặt Kim Mẫn Châu, cô nén phẫn nộ bùng bùng trong lòng. Mặc dù thái độ cao ngạo của Kim Mẫn Châu khiến cô tức giận, nhưng rõ ràng thái độ của Bình Bình không bằng người ta, nên cũng chẳng biết nói gì.

"Người Đai xanh! Không được! Hãy cử đai đen! Ra đi!", Kim Mẫn Châu liếc nhìn với ánh mắt khinh khinh nói.

"Được hay không, không phải ngươi nói, đấu thử mới biết!"

Hiểu Huỳnh nắm chặt hai tay, chuẩn bị tư thế, lúc này trong lòng không còn dám khinh thường đối thủ, chỉ muốn phản công, cứu vãn cục diện, không thể để người Hàn Quốc xem thường võ quán Tùng Bách. "Nào! Ra đi!"

"Hãy!"

"Hãy!"

Khi tiếng hét của hai cô gái cùng lúc vang lên trong phòng tập, Bách Thảo vừa đặt Bình Bình trên bãi cỏ, lập tức nhìn vào trong, ánh nắng lóa mắt khiến cô nhìn không rõ, nhưng trong những loạt tấn công nhanh như chớp, hình như cô bạn Hàn Quốc đó vẫn sử dụng chiêu đá chân cũ.

Đá song phi!

Chiêu đá chân Kim Mẫn Châu người Hàn đó sử dụng là đá song phi.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Bách Thảo thì đã thấy Hiểu Huỳnh cũng chịu số phận như Bình Bình! Và cũng như Bình Bình, thậm chí còn chưa kịp né tránh và phản kích. Hiểu Huỳnh như con diều đứt dây, bị dẽ văng khỏi phòng tập, cũng theo đúng đường vòng cung như vậy, thậm chí rơi cùng một chỗ trên bãi cỏ!

"Ha ha ha! Đã nói là không được mà!" Tiếng cười khanh khách, ngạo nghễ của Kim Mẫn Châu vang ra từ phòng tập.

"Các vị! Võ công quá kém! Không phải đối thủ của tôi! Ha haha!"

Bách Thảo cau mày.

Vội đỡ Hiểu Huỳnh vừa ngã trên bãi cỏ dậy. Do vừa rồi đang ôm Bình Bình nên cô không kịp đỡ Hiểu Huỳnh ngã, lần này chắc là rất đau. Nhìn Hiểu Huỳnh ngã xấp vào lòng mình, mặt tái nhợt vì đau, lòng Bách Thảo như bị dao đâm.

"Minh..."

Hiểu Huỳnh gắng gượng quay nhìn về phía phòng tập. Nghe tiếng cười khoái trá của Kim Mẫn Châu, tức run người, nước mắt ứa ra.

"...Đáng chết! Minh... mình sao có thể..."

Hiểu Huỳnh không cam tâm, lấy cùi tay lau nước mắt vẫn không ngừng rủa rủa, làm ướt cả áo Bách Thảo.

Nét mặt của các đệ tử võ quán Tùng Bách vô cùng đăm chiêu, ngay cả Diệc Phong này giờ vẫn ngu gật cũng mở to mắt. Trên bãi cỏ. Bách Thảo ôm chặt Hiểu Huỳnh vào lòng, mặt rục lên, chăm chăm nhìn Kim Mẫn Châu đang cười đắc ý trong phòng tập.

Người tiếp theo ra ứng chiến là Tú Đạt, trước đây Bách Thảo từng giao đấu với Tú Đạt, kỹ thuật của cậu ta rất khá, công lực xuất sắc nhất trong các đệ tử ở võ quán Tùng Bách, Tú Đạt cũng là đệ tử có đẳng cấp cao nhất trong số các đệ tử cùng trang lứa, đã đạt cấp đai đen hồng.

Nhưng Kim Mẫn Châu...

Bách Thảo nhìn Kim Mẫn Châu không chớp mắt.

Lực chân của cô ta có vẻ không mạnh, nhưng tốc độ cực nhanh. Rút kinh nghiệm lỗi tấn công trực tiếp của Bình Bình và Hiểu Huỳnh, Tú Đạt lùi về sau tránh cú song phi của Kim Mẫn Châu, nhưng cô ta đã vọt lên đã chặn. Cô ta hét lớn một tiếng, tiếp theo là hai tiếng "Phập, phập" đánh gọn đầu trúng người Tú Đạt!

Hiểu Huỳnh kinh ngạc ngồi dậy, hoảng hốt nhìn Tú Đạt. Thấy Tú Đạt chịu chung số phận với mình! Bình Bình sợ hãi ngất người, bắt chọt rùng mình.

Bách Thảo nhíu mày.

Nhìn Tú Đạt cơ hồ ngã đúng chỗ của Hiểu Huỳnh, trong lòng Bách Thảo bùng lên cơn thịnh nộ. Chắc chắn cô ta cố tình! Lúc đầu còn chưa khẳng định, nhưng liên tiếp ba lần đều như vậy, chắc chắn Kim Mẫn Châu kia cố tình đá bay đối thủ ra ngoài, còn cố tình để các đối thủ rơi cùng một chỗ.

Trong thi đấu Taekwondo, thắng bại không nên cay cú, dẫu tuổi nhỏ cũng có thể chiến thắng người lớn tuổi, điều đó không phải là hiếm, tuy nhiên...

Cố tình si nhục người khác là không thể chấp nhận!

"Ha ha ha!"

Kim Mẫn Châu cười khanh khách, càng đắc ý nhìn khắp lượt các đệ tử của võ quán Tùng Bách nét mặt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Cô ta nói tiếng Hán bằng một giọng cứng nhắc:

Tôi đã nói rồi mà! Một mình tôi hoàn toàn có thể! Các huynh đệ cứ việc đi dạo phố! Không cần ra tay! Trình độ các vị ở đây quá kém! Taekwondo là của Hàn Quốc! Các vị! không học nổi đâu!"

"Mẫn Châu!"

Võ sư Phở hơi cao giọng quát, hình như muốn ngăn cản Kim Mẫn Châu, nhưng giọng lại chậm rãi, dừng dừng, ánh mắt nhìn Dụ quán chủ thậm chí đờm vẻ giễu cợt. Dụ quán chủ vẫn điềm tĩnh như thường, hình như ba trận giao đấu vừa rồi cũng chỉ như những tập luyện thông thường.

"Sư phụ sao thế?" Giọng Hiểu Huỳnh vẫn còn hơi nức nở, đầy căm phẫn nói: "Đây đâu phải là giao đấu, rõ ràng là võ quán Xương Hải đến đánh võ quán chúng ta! Sao sư phụ..."

Nếu ở võ quán Toàn Thắng, mấy vị sư bá đã dùng dùng nổi giận rồi, Bách Thảo thờ dãi.

Lúc đó, thím Phạm từ bên ngoài đi vào, đến bên Dụ quán chủ, nói nhỏ; "Phụ nhân hỏi giao đấu đã kết thúc chưa, phụ nhân đang đợi khách ở phòng trà".

"Phụ nhân?"

Võ sư Phổ hình như nghe hiểu, mắt lóe sáng vẻ ngạc nhiên.

"Kết thúc rồi, thím nói với phu nhân, chúng tôi sẽ đến ngay", Dụ quán chủ gật đầu nói. Sau đó, ông lại quay sang dùng tiếng Hàn nói với võ sư Phổ. Võ sư Phổ lập tức đứng lên, hình như chuẩn bị đi ra, lại ngập ngừng, dằn dờ mấy đệ tử đi theo, bốn đệ tử bao gồm cả Kim Mẫn Châu đồng thanh trả lời.

Dụ quán chủ nhìn lướt qua các đệ tử võ quán Tùng Bách đang bưng bưng lửa giận, hạ giọng nói: "Mục đích tập luyện Teakwondo là tu thân dưỡng tính, không phải là để ý mạnh hiểu chiến, càng không phải để khoe khoang. Kim Mẫn Châu dù tuổi còn nhỏ nhưng rất xuất sắc, đáng để các trò học tập. Thời gian còn lại các trò thoir giao hữu một chút, nhưng phải nhớ không nên ôm hận trả thù".

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách buồn rầu nhìn ông.

"Rõ chưa?", Dụ quán chủ nghiêm mặt hỏi.

"Rõ, sư phụ."

Các đệ tử đồng thanh trả lời, cúi đầu ừ rừ, lúc đó Dụ quán chủ mới cùng võ sư Phổ rời phòng tập.

Không khí trong phòng im lìm như chết.

Mất nhìn theo bóng Dụ quán chủ và võ sư Phổ đi xa dần, Kim Mẫn Châu trở lại vẻ cao ngạo lúc trước, chẳng nói chẳng rằng đi lại trước mặt các đệ tử võ quán Tùng Bách, cao giọng nói: "Ra đi! Còn ai nữa! Ra đấu với tôi! Không nói gì hả? Chẳng lẽ! Các vị đều sợ cả rồi!".

Hiếu Huỳnh giận sôi người, phui nhưng vụn cò dính trên quần áo, hùng hổ xông vào, hét to: "Ai thêm sợ! Chúng tôi... không thêm đánh với cô! Cô cũng chỉ mới đai lam, thắng cô chúng tôi không bỏ động thù!".

Nói rồi, Hiếu Huỳnh đưa mắt nhìn các sư huynh, sư tỷ nhưng lạnh nhạt ra họ cũng có mối em ngại như mình. Thấy Tú Đạt cũng không phải là đối thủ của cô ta, vậy thì nhưng người cùng lứa, có đánh cũng không thắng nổi. Trừ phi, sư huynh Nhượng Bạch, sư huynh Diệc Phong, sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cẩm ra tay, nhưng họ đều là những đệ tử đai đen, nghênh chiến với đệ tử đai lam, dù có thắng cũng bị chê cười, huống hồ đó chỉ là đứa con gái khoảng mười tuổi.

"Ha ha! Rõ ràng nhá! Các vị không dám!" Kim Mẫn Châu như đứa trẻ được nuông chiều, mũi một tắc phồng lên trời. "Hừ, các vị! Các vị không xứng luyện Teakwondo! Teakwondo! Báu vật của Hàn Quốc! Các vị có tập baolâu! Cũng không phải đối thủ của chúng tôi!"

"Cô!"

"Cô quá đáng rồi!"

Bị sỉ nhục ngang nhiên như vậy, các đệ tử của võ quán Tùng Bách không kìm nén được nữa, các đường gân xanh trên thái dương hằn lên, giật liên hồi, ngay đến Nhượng Bạch ngày thường luôn điềm tĩnh, ánh mắt cũng sa sầm đáng sợ!

"Ai nói Taekwondo là của Hàn Quốc!"

Một giọng nói lãnh ló từ bên ngoài vọng vào phòng tập, Bách Thảo đang cầm chổi định ra về, vì sợ ở lại sẽ không kìm nổi tức giận, không ngờ câu sỉ nhục vừa rồi của Kim Mẫn Châu giống như giọt nước tràn ly, đập tan nỗ lực kìm chế cuối cùng của cô!

"Teakwondo bắt nguồn từ Trung Quốc, từ võ thuật Trung Hoa biến hóa mà ra, lưu truyền đến bán đảo Triều Tiên, dần dần phát triển thành Teakwondo hiện nay! Nếu không có võ thuật Trung Hoa, thì làm gì có cái gọi là Teakwondo báu vật của Hàn Quốc như cô nói!"

Nắm chặt cán chổi trong tay, mắt nhìn Kim Mẫn Châu đang đắc thế chằm chằm, nổi tức giận sôi sục trong lòng cô như một con rồng lửa lồng lộn.

Mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng Kim Mẫn Châu cũng hiểu đại khái, cô gái bên ngoài có vẻ là người dọn vệ sinh đang nói linh tinh gì đó hình như Taewondo không phải của Hàn Quốc, mà là của Trung Quốc! Tức đỏ mặt, cô ra hét lên với Bách Thảo:

"Láo! Láo! Nói Láo!"

"Không phải là nói láo! Các người lúc thì cái này của các người, lúc thì nói cái kia của các người, chẳng lẽ đều là của các người? Giờ lại muốn cướp cả Taekwondo nữa?", Hiếu Huỳnh cười khẩy thâm nghĩ.

Mặc dù không biết tại sao Bách Thảo lại khẳng định Teakwondo là của Trung Quốc, nhưng Bách Thảo đã nói vậy, chắc không sai, hơn nữa Kim Mẫn Châu này cũng quá huênh hoang!

"Chính các vị cũng từng gọi Taekwondo là Đường thủ đạo không đúng sao?", Bách Thảo nhìn chằm chằm Kim Mẫn Châu, nói.

Kim Mẫn Châu mặt đỏ bừng, tức giận nói: "Đúng! Đường thủ đạo! Là của chúng tôi".

"Chữ Đường có nghĩ là gì? Hình như cô cũng hiểu một ít tiếng Hán, chữ Đường nói lên điều gì, nói lên Taekwondo từ đâu truyền đến, không hiểu thật sao?"

"Cô... Cô..."

"Cho nên, xin đừng nói Teakwondo là của ai, ai xứng đáng tập, ai không, cô nói vậy, chứng tỏ không hiểu những kiến thức tối thiểu!", Bách Thảo nói rằng mạch từng tiếng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Các đệ tử của Võ quán Tùng Bách sững sốt như hôm nay mới lần đầu tiên nhìn thấy Thích Bách Thảo, Tú Đạt ngây người nhìn, Nhược Bạch cũng nhìn cô mấy giây, Diệc Phong dụi mắt ngáp liên mấy cái rồi dài, Bình Bình mở to đôi mắt vẫn còn đỏ vì khóc nhìn Bách Thảo vẻ khâm phục.

Hiệu Huỳnh chỉ muốn lao ra ôm Bách Thảo thật chặt!

Bách Thảo đáng yêu quá đôi!

"Hả! Nói láo! Dù thế nào! Các vị! Rất kém! Không đấu lại được chúng tôi". Kim Mẫn Châu tức lồng lộn bước đến

Trước mặt Nhược Bạch, nhìn thấy trên đai lưng màu đen của anh thể hiệu tượng cấp tam đoạn, tròn mắt nói to: "Anh! Lại đây! Tôi phải đánh bại anh! Để các vị thừa nhận! Các vị rất kém!"

Nhược Bạch từ từ đứng lên.

Anh cao tới hơn một mét tám, dáng người cao lớn, Kim Mẫn Châu chưa tới mười tuổi, cố gắng ngẩng đầu cũng chỉ đến thắt lưng của anh, hai người đứng đối diện trông rất kỳ quặc, thật khiến người ta cảm thấy cho dù Nhược Bạch chỉ cần một tay đánh bại cô ta thì cũng là chuyện nực cười, chẳng có vẻ vang gì.

"Một mình cô cũng đáng để đại sư huynh của chúng ta xuất chiến sao!" Hiệu Huỳnh nóng ruột, mắt đảo lia lịa, đột nhiên trong lúc cấp bách lại trở nên mưu trí, hét lên: "ngay cả Bách Thảo, cô cũng không thắng nổi, đại sư huynh của chúng tôi không chấp nhận thách chiến của cô".

"Bách... Thảo...", Kim Mẫn Châu ngoảnh lại nhìn Hiệu Huỳnh, "... là ai, bảo anh ta ra đây!"

"Chính là... cô ấy!", Hiệu Huỳnh gơ tay chỉ.

Một cô bé khoảng mười bốn tuổi, tay cầm chổi cán dài, quần áo còn dính vụn cỏ đứng trên sân võ quán lọt vào tầm mắt Kim Mẫn Châu. Cô ta chính là Bách Thảo ư? Kim Mẫn Châu tức giận tròn mắt, hét lên với Bách Thảo:

"Cô! Lại đây! Tôi thách đấu với cô!"

"Tôi không phải là đệ tử của võ quán Tùng Bách", Bách Thảo trả lời.

"Đúng! Bách Thảo không phải là đệ tử của võ quán này, cô ấy chỉ hằng ngày quét dọn vệ sinh, tiện thể xem sư phụ dạy chúng tôi tập Taekwondo. Nhưng dù vậy cô cũng không thắng nổi cô ấy!" Hiệu Huỳnh cười đắc ý nói. "Nói thực với cô, ba người vừa thách đấu với cô là ba đệ tử kém nhất của võ quán này, bởi vì chúng tôi coi thường cô! Cô đã đánh bại ba đệ tử đó, vậy bây giờ chúng tôi sẽ cử đệ tử đứng thứ tư từ dưới lên đấu với cô, thật không may người đứng thứ tư lại là Bách Thảo, nếu cô đánh bại cô ấy, chúng tôi mới cử người thứ năm từ dưới lên..."

Kim Mẫn Châu nghe một hồi dài, đầu óc rối tinh, lập tức ngắt lời, hét lên với Bách Thảo.

"Cô! Ra đi! Dám không?"

Lúc đó, các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã hiểu ý đồ của Hiệu Huỳnh.

Kim Mẫn Châu thách đấu Nhược Bạch, nếu Nhược Bạch ứng chiến, bất luận thắng thua đều trở thành trò cười. Còn nếu Thích Bách Thảo đấu với Kim Mẫn Châu, cho dù thắng thua thì võ quán Tùng Bách đều không mất mặt. Huống hồ, nghe nói Bách Thảo từng đánh bại Tú Đạt, mặc dù chuyện này thực hư thế nào vẫn chưa rõ, bởi sau đó Bách Thảo lại bị Tú Đạt đánh trọng thương. Nhưng tóm lại vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Nhưng Bách Thảo có dám không?

Các đệ tử nín thở nhìn Bách Thảo lúc đó tay vẫn cầm cây chổi.

Thấy Bách Thảo nhìn Kim Mẫn Châu mấy giây, sau đó bỏ cây chổi xuống, ngồi trên thềm phòng tập cời tất xấn cao ống quần, chân trần bước lên tấm đệm hình vuông mỗi chiều tám mét, tiến đến trước mặt Kim Mẫn Châu.

Bách Thảo không mặc võ phục. Bên trên áo phông trắng hơi cũ, bên dưới quần dài màu xanh sẫm, người vẫn còn dính vụn cỏ. Cô hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm, triển khai tư thế, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào Kim Mẫn Châu đang hầm hằm tức giận.

"Hãy!"

Kim Mẫn Châu trừng mắt, hét một tiếng, tung người bay lên, tiếng gió tí theo chân đá về phía Bách Thảo! Dám nói Taekwondo không phải của Hàn Quốc mà bắt nguồn từ Trung Quốc, phải cho những người võ quán Tùng Bách chứng kiến Taekwondo là thế nào! Bất luận bắt nguồn từ đâu, bây giờ Hàn Quốc là lợi hại nhất, người các nước khác không có tư cách so tài với chúng ta!

"Hãy!!!"

Kim Mẫn Châu hét to, trong khoảng khắc, cú đá chân sắp trúng Bách Thảo, trong đầu Châu Mẫn thoáng có ý nghĩ đó. Nhưng to tiếng chẳng ích gì, phải đá nó bay khỏi phòng tập mới được!

"Hãy!"

Tiếng chân xé gió cũng vang như tiếng sấm!

Trong tiếng gió xe không khí đó, mấy tiểu đệ từ Tùng Bách sợ hãi nhắm nghiền mắt, tiếng gió mạnh đến mức cánh cửa giấy phòng tập rung lên.

Bóng người bị đá văng ra vạch thành đường vòng cũng cao vút!

Bay vọt qua phòng tập!

"Bịch" một tiếng.

Roi thẳng xuống bãi cỏ trước sân!

Ngã sấp xuống đám cỏ ẩm ướt, mắt Kim Mẫn Châu tối sầm như có ngàn vạn tia vàng lấp lánh, kinh hoàng không hiểu biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không kịp thấy đau, ngơ ngác bò dậy, thứ chất lỏng từ miệng nhỏ ra hình như có mùi đất lẫn với mùi cỏ tươi, vừa đắng vừa chát.

Một lúc lâu, mới cảm thấy choáng.

Trong lúc tri giác phục hồi, Kim Mẫn Châu nghe thấy tiếng cười bùng lên như pháo nổ, nhìn thấy ba sư đệ, sư muội cùng đoàn hốt hoảng chạy về phía mình.

"Òa!"

Kim Mẫn Châu vừa tức vừa xấu hổ, khóc rống lên, chưa bao giờ cô phải chịu nhục thế này, bị đá văng ra ngoài gặm đất một cách thảm hại!

Tiếng cười càng rộ lên như sóng biển,

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách cười nghiêng gả, dùng tay dấm thỉnh thoảng xuống đất, xuyt xoa tiếc rề đã không kịp dùng máy ảnh ghi lại giây phút kinh điển đó!

Trong thời gian còn lại của ngày hôm đó, Hiểu Huỳnh luôn sẵn sàng sát bên Bách Thảo. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách ai đi qua cũng nhìn Bách Thảo một cái. Bách Thảo vẫn như mọi ngày, quỳ trên nền dùng giẻ ẩm lau từng tấm đệm đầu trong phòng tập, hàng mi rủ xuống, không hề có biểu hiện vui vẻ hay đắc ý nào hết.

"Này, sao cậu bình tĩnh thế!"

Hiểu Huỳnh phấn chấn loanh quanh bên cạnh Bách Thảo, nói một thoi một hỏi: "Cậu đã đánh bại Kim Mẫn Châu! Kim Mẫn Châu kiêu căng không coi ai ra gì lại bị cậu đá bay ra ngoài! Ha ha ha, cô ta vênh vào nữa đi! Nhìn người nữa đi! Cậu xem, cái kiểu khóc rống của cô ta sau khi bị đá bay ra ngoài, ôi chao, thật là mất mặt quá đi. Đúng là đồ nhãi ranh, thua là lăn ra khóc, huấn luyện viên đến vẫn còn khóc mãi! Lần này thì danh tiếng của Tùng Bách vang dội rồi đây, đánh cho võ quán Xương Hải khóc sụt sùi, ha ha ha!!!"

Bàn tay cầm giẻ hơi ngừng lại.

Bách Thảo cúi đầu tiếp tục lau đệm, cảm giác trong lòng thực khó diễn tả. Thực ra, cô định không chỉ đá ngã Kim Mẫn Châu, mà phải đá cô ta rơi đúng chỗ Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Tú Đạt bị ngã.

Cô không thích cái vẻ dương dương tự đắc của Kim Mẫn Châu, không thích cái cách cô ta đá văng Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Tú Đạt như cố tình sỉ nhục vậy.

Nhưng...

Cô đá bay Kim Mẫn Châu, chẳng phải cũng đang cố tình hạ nhục cô ta? Vậy hành động của cô và cô ta có gì khác nhau?

"Bách Thảo, thực sự bái phục cậu! Võ công của cậu lợi hại đến thế! Một cú đá ngang, một cú đá ngang đơn giản như vậy đã có thể đánh bại Kim Mẫn

Châu! Công bằng mà nói, cú song phi đó của Kim Mẫn Châu quả thật là không tồi, tốc độ và sức mạnh đều rất tốt, nhưng cậu còn lợi hại hơn cô ta!"

"Giống như... giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, Kim Mẫn Châu tung các chiêu khiến người ta hoa mắt, còn cậu ta chỉ cần một cú thiếu lâm trường quyền! Oa, thì ra cậu mới đích thực là cao thủ tiềm năng! Hi hi, chưa biết chừng sư tỷ Tú cầm cũng không phải là đối thủ của cậu!"

"Kim Mẫn Châu còn nhỏ, hai năm nữa có thể bồi dưỡng thêm tốc độ và sức mạnh."

Thực ra tốc độ của Kim Mẫn Châu hoàn toàn không tồi, nhưng lúc đó cô ta quá giận nên tốc độ chậm chút ít.

"Hai năm nữa, tốc độ và sức mạnh của cậu cũng tăng lên nhiều, lúc đó vẫn có thể đánh bại cô ta như thường!" Hiểu Huỳnh nói giọng chắc nịch. Đột nhiên, Hiểu Huỳnh lại nghĩ sang chuyện khác: "Ày, không phải sao, cậu lợi hại như thế, trước đây khi Toàn Thắng đấu với Tùng Bách sao không thấy họ cử cậu tham chiến? Minh thấy, ngay cả sư tỷ Lê Lam của Toàn Thắng cũng chưa chắc đã là đối thủ của cậu!"

Tay Bách Thảo hơi ngừng, rồi lại cầm cùi lau tiếp.

Trịnh sư bá đã từng yêu cầu cô rời xa sư phụ, trở thành đệ tử của ông ta, nhưng cô từ chối. Bởi vậy, mỗi lần Toàn Thắng giao đấu với các võ quán khác, ông đều không cho cô tham gia, cô chỉ có thể đứng nhìn các sư huynh, sư tỷ giao đấu. Cho dù là đệ tử chăm chỉ nhất võ quán, cô cũng không có cơ hội tham gia bất kỳ cuộc giao đấu nào.

"Chẳng lẽ Toàn Thắng các cậu định giữ kín vũ khí bí mật bất ngờ đưa ra quân át chủ bài trong cuộc thi giữa các võ quán sắp tới?" Trítường tượng của Hiểu Huỳnh tiếp bay bổng: "... Rất có thể, biết đâu đấy! Trong cuộc thi đấu sắp tới, khi mọi người cảm thấy võ quán Toàn Thắng rất yếu, sẽ coi thường các cậu, thậm chí ngay cả các đệ tử của Hiền Võ khi đối diện với cậu cũng sẽ chủ quan khinh địch, lúc đó cậu mới nhân lúc họ không đề phòng, tung ra cú đá ngang trời danh, chói lọi huy hoàng..."

"Lau xong rồi!"

Bách Thảo lấy tay lau mồ hôi trên trán, đứng dậy, nhìn thấy bên ngoài phòng tập trời đã tối, nghĩ bụng, Dụ quán chủ đã tuyên bố tối nay nghỉ, không phải tập, đêm có lẽ không có ai dùng, tối nay chắc chắn không cần lau lại.

"À, sư phụ cậu là ai thế?", Hiểu Huỳnh chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng, tò mò hỏi, "Hình như cậu chưa bao giờ nhắc đến".

Người Bách Thảo chợt cứng lại.

Cô mím môi.

"Sao thế, hay là mình đã hỏi chuyện không nên hỏi." Hiểu Huỳnh cảm thấy có gì bất thường, dè dặt nhìn Bách Thảo: "... Vậy cậu đã không muốn nói thì mình cũng không hỏi nữa".

"Không!"

Bách Thảo hít một hơi, ngẩng đầu, nhìn thẳng Hiểu Huỳnh, nói:

"Sư phụ mình là người rất tốt."

"Ha ha ha! Đúng thế, đúng thế, mình đã nói mà, sư phụ của Bách Thảo chắc chắn là rất tuyệt vời, cậu xem, mình với cậu hầu như cùng học Taekwondo một lúc, bây giờ cậu đã mạnh hơn mình rất nhiều, cho nên sư phụ cậu chắc chắn rất giỏi!"

"Sư phụ mình là Khúc Hường Nam của võ quán Toàn Thắng."

Hai bàn tay bôi nắm lại, Bách Thảo ngồi thẳng lưng.

Hiểu Huỳnh bối rối.

Khúc Hường Nam?

Sau đó há hốc miệng!

Kinh ngạc nhìn Bách Thảo!

Sư phụ của Bách Thảo chính là Khúc Hường Nam, chính nhân vật mà người ta đồn đại?!

Trời ơi...

Bao nhiêu cảnh tượng đau buồn ứa về trong ký ức, Bách Thảo hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn không kìm được phần nộ, nước mắt chảy ra. Cô nắm chặt tay, cao giọng, đồng dục:

"Sư phụ mình là Khúc Hường Nam của võ quán Toàn Thắng! Minh tự hào vì Khúc sư phụ!"

Nói xong, không để ý về kinh ngạc sững sốt của Hiểu Huỳnh, cô bước nhanh ra khỏi phòng tập.

Khúc Hường Nam...

Hiểu Huỳnh vẫn còn há hốc miệng, giống như bị sai khớp quai hàm, ngơ ngẩn đứng trong phòng tập. Không thể nào! Sư phụ của Bách Thảo sao có thể là Khúc Hường Nam...

"Đã hỏi dò được rồi, cô ta không phải là đệ tử của võ quán Tùng Bách, hình như là bị võ quán Toàn Thắng đuổi đi, tạm thời được Tùng Bách thu nhận." Tại võ quán Hiền Võ, dãy nhà phía tây đình viện là chỗ ở dành cho phái đoàn của võ quán Xương Hải. Trong gian phòng bên trái ngoài cùng, hầu hết các đệ tử của Xương Hải đều ngồi quây xung quanh Kim Mẫn Châu.

"Không phải là đệ tử của võ quán Tùng Bách." Lúc này, mắt Kim Mẫn Châu vẫn hơi sưng đỏ, từ nhỏ đã được sư phụ cưng chiều, chưa bao giờ tui nhục thế này, bị đá văng từ trong phòng ra ngoài sân ngay trước mặt mọi người. "Toàn Thắng là võ quán nào, lợi hại lắm sao?"

"Nghe nói là võ quán kém nhất ở Ngạn Dương", đệ tử được giao nhiệm vụ điều tra, trả lời.

"Cái gì?", Kim Mẫn Châu hét lên the thé. Có nghĩa là cô đã thua đệ tử của một võ quán kém nhất?!

"Hơn nữa, sư phụ cô ta lại là Khúc Hường Nam", Mân Thắng Hạo nhấn mạnh nói.

Các đệ tử ngồi quanh đều há hốc mồm sững sốt. Khúc Hường Nam, cái tên này không hề xa lạ.

Trong các giải đấu Taekwondo quốc tế tại Hàn Quốc mười mấy năm trước, Khúc Hường Nam, một cái tên còn xa lạ với người trong giới đã bắt đầu giành chức vô địch, nhưng ngay sau đó bị phát hiện sử dụng chất kích thích trong thi đấu, bị thu hồi danh hiệu và buộc cấm thi đấu từ đó.

Khi mới học Taekwondo, các sư phụ đã nhiều lần nêu việc này để cảnh báo các đệ tử, giáo dục họ phải thi đấu đàng hoàng, không được đi theo con đường gian dối.

"A!!!"

Kim Mẫn Châu hét lên, bật dậy lao đi, Mân Thắng Hạo túm lấy cô ta, nói to: "Làm gì vậy!"

"Em muốn đấu lại với cô ta! Sao em có thể thua đệ tử của Khúc Hường Nam?! Võ quán Xương Hải đã mất mặt bởi tay em! Em mặt mũi nào quay về nước?! Em nhất định phải đánh bại cô ta! Em phải đánh để cả đời này cô ta không còn dám tập Taekwondo nữa!" Kim Mẫn Châu tức phát khóc, quả thực muốn tụt sát cho rồi, thua một con bé dọn vệ sinh của võ quán Tùng Bách đã đủ mất mặt, mà con bé đó lại còn là đệ tử của Khúc Hường Nam xấu xa!

"Muộn thế này còn đấu gì nữa, chỉ khiến người ta cười cho!" Mân Thắng Hạo đưa Kim Mẫn Châu về ghế ngồi, trầm ngâm một lát, nói: "Ngày mai anh sẽ đi cùng em".

"Nhưng tối mai chúng ta đã phải về nước rồi!", Kim Mẫn Châu sụt sịt.

"Nửa tiếng là đủ."

Đệ tử của Khúc Hường Nam lại có thể đánh bại sư muội Mẫn Châu, hơn nữa nghe nói chỉ là con bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Võ công của sư muội Mẫn Châu, mình rõ nhất, mặc dù thời gian chính thức tập Taekwondo rất ngắn, nhưng ngay từ nhỏ đã theo Kim sư thúc nên sư muội Mẫn Châu đã tiếp xúc với Taekwondo từ lúc nằm trong nôi. Trong các đệ tử cùng trang lứa Mẫn Châu xuất sắc nhất.

Con bé Bách Thảo đó.

Lẽ nào thật sự có thể đánh bại sư muội Mẫn Châu?

Chuyện gì thế này?

Năm giờ chiều ngày hôm sau, khi đang tập cùng đệ tử trong võ quán, Hiểu Huỳnh kinh ngạc phát hiện bốn, năm chiếc xe con đỗ thành hàng bên ngoài công, mười lăm đệ tử võ quán Xương Hải mặc võ phục trắng muốt từ trong xe bước ra. Sờ dĩ có thể khẳng định họ là người của võ quán Xương Hải vì Kim Mẫn Châu đi đầu tiên, ba đệ tử cùng đi với cô ta hôm trước đi sau cùng.

Đi ngay sau Kim Mẫn Châu là một thiếu niên chừng mười bảy tuổi, tóc ngắn, da đen. Hiểu Huỳnh đã nhìn thấy anh ta trên tivi, hình như anh ta chính là Mân Thắng Hạo người đã tham gia giải Taekwondo thanh niên thế giới, cô đã hy vọng được xem anh ta giao đấu, với sư huynh Nhượng Bạch.

Tuy nhiên không hề thấy huấn luyện viên nào của Xương Hải.

Chẳng phải nghe nói tối nay họ đã phải về nước hay sao? Giờ này lẽ ra họ đang giao hữu với quán chủ các võ quán lớn của Ngạn Dương tại khách

sau mới phải chứ, sự phụ cũng đã đến đó. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách nhìn nhau, đầu Hiếu Huỳnh lóe lên ý nghĩ, trời ơi, liệu có phải bọn họ đến đánh võ quán chúng ta!

"Bách Thảo! Gọi cô ta ra đây!"

Kim Mẫn Châu mặt hầm hầm đứng giữa sân, khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻ phẫn nộ không thể kìm nén, ánh mắt lướt qua các đệ tử của Tùng Bách nhưng không tìm thấy đứa con gái đánh bại mình hôm trước.

"Cô!"

Chỉ tay vào Hiếu Huỳnh trong đám đông, Kim Mẫn Châu trừng mắt quát lên: "Cô! Bách Thảo! Gọi ra đây! Tôi phải đánh bại cô ta!"

Lúc này, các đệ tử của Tùng Bách mới phát hiện, Thích Bách Thảo hằng ngày vẫn dậy sớm quét dọn xung quanh phòng tập, lúc này chẳng thấy tăm hơi.

"Hả, cô tìm Bách Thảo, sao không nói trước một tiếng?" Hiếu Huỳnh trong lòng hơi sợ, nhưng về ngoài vẫn tỏ ra cứng cỏi, cười hihi: "Bách Thảo đi chơi rồi, cô tìm Bách Thảo làm gì? À, cô muốn đánh bại cô ấy đúng không? Lẽ ra cô nên hẹn trước, Bách Thảo sẽ đợi cô. Nhưng, cô khôi phục cũng nhanh đấy nhì, nhìn cô hôm qua ngã đau như vậy, tôi cứ tưởng phải cần khakhá thời gian nghỉ ngơi cô mới lại thì đâu được chứ!"

"Hi hi!"

Một số đệ tử của Tùng Bách bật cười. Mặt Kim Mẫn Châu lúc trắng bệch, lúc đỏ lựng, đang định ghét hét lên thì Mân Thắng Hạo đã nắm lấy cánh tay cô ta. Kim Mẫn Châu không chịu, giằng co một hồi, cuối cùng mới chịu im.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, Nhượng Bạch và Diệc Phong ngừng tập, đưa. Diệc Phong uể oải liếc nhìn đám đệ tử mặt mày hầm hờ, lạnh tanh của võ quán Xương Hải, anh mắt dừng lại trên người Mân Thắng Hạo.

"Tôi là đại đệ tử của võ quán Tùng Bách, không biết các vị đến có gì chỉ giáo", Nhượng Bạch điềm tĩnh nói với Mân Thắng Hạo.

"Hôm qua, sư muội Mẫn Châu bị thua Thích Bách Thảo của quý quán." Mân Thắng Hạo nói tiếng Hàn, nhưng nhận ra người thanh niên có dáng người khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn tú này hình như có thể hiểu nên nói tiếp: "Chúng tôi khâm phục võ công của Thích Bách Thảo, muốn đầu giao hữu với cô ấy một chút, có thể không?"

Nhượng Bạch trầm ngâm giây lát, nhìn về phía Hiếu Huỳnh hỏi:

"Bách Thảo đâu?"

"Em... em không biết". Hiếu Huỳnh lắc đầu, hình như vào giờ chơi buổi học chiều nay, Bách Thảo đi gặp Quang Nhã của võ quán Toàn Thắng. Không biết Quang Nhã nói gì mà suốt thời gian sau đó, Bách Thảo có vẻ bất an. Buổi chiều vừa tan học, Bách Thảo vội vã đi, nghe nói công việc vệ sinh sẽ làm buổi tối, cô ấy nhờ em xin phép sư tỷ Tú cầm",

Nhượng Bạch nhìn Tú Cầm.

Tú cầm cúi đầu.

"Không được, gọi cô ta! Ra đây! Tôi phải đánh bại cô ta!" Kim Mẫn Châu tức giận mặt đỏ lên, cô không thể trở về Hàn Quốc như thế này, cô sẽ bị mọi người chế giễu, cô nhất định đánh Bách Thảo kia một trận to vì mới được!

"Chúng tôi đợi cô ấy trở về."

Mân Thắng Hạo nhìn chàng thanh niên lạnh lùng trước mặt, đôi mắt kiên nghị, tĩnh lặng như mặt nước. Không hiểu sao, đột nhiên muốn thử xem bản lĩnh của anh ta thế nào.

"Xin mời!"

Nhượng Bạch thần nhiên, quay lưng dẫn họ vào phòng tập. Võ quán Toàn Thắng. Một căn nhà nhỏ vắng vẻ.

Người đàn ông tóc hoa râm đang cúi người thu dọn đồ đạc trong chiếc va ly mở nắp. Chạy một mạch đến đây, Bách Thảo thở không ra hơi, dừng lại bên cánh cửa khép hờ, nỗi tủi hờn dâng trào, nước mắt chực ứa ra, như đứa trẻ bơ vơ lưu lạc bên ngoài quá lâu, cuối cùng người thân đã trở về.

"Sư phụ!"

Cô lao vào lòng ông, nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

“Trịnh sư bá không nên lừa dối để được sự công nhận và tôn trọng của người khác, và lại con chỉ hỏi riêng ông ấy, không hỏi trước mặt mọi người, như vậy là đã suy nghĩ cho danh dự của Trịnh sư bá và võ quán Toàn Thắng rồi. Chỉ có điều không may bị phóng viên kia nghe được, đó cũng là điều con không mong muốn.”

Khúc Hường Nam chậm rãi nói:

“Con là đứa trẻ ngoan, con không làm sai.”

Nghe những lời của sư phụ, hòn đá tảng đè nặng trong lòng Bách Thảo bấy lâu bỗng chốc như được nhấc đi, đột nhiên thấy nhẹ nhõm vô cùng. Mặc dù luôn tự nhủ rằng mình không sai, người sai không phải là mình, nhưng đêm nào Bách Thảo cũng không ngủ được, luôn day dứt, băn khoăn, liệu mình có sai không.

“Vậy con có thể trở về không?”

Khúc miệng Bách Thảo nhếch lên, vui vẻ, cố gắng kìm chế nỗi xúc động trong lòng, mắt sáng long lanh. Nếu cô đã không sai, vậy có thể trở về võ quán Toàn Thắng rồi.

“Bách Thảo...”

Khúc Hường Nam nhú mày, tránh ánh mắt của cô. Lúc còn ở quê, ông đã nghe nói chuyện này, cũng đã nói chuyện điện thoại với Trịnh sư huynh khi đó vẫn đang trong cơn thịnh nộ.

“Có phải Trịnh sư bá không muốn con...”

Nhìn vẻ mặt đau buồn của sư phụ, Bách Thảo lặng người. Vậy là cô đã gây tai họa nên đêm nào cũng ngủ không yên. Đã biết Trịnh sư bá xưa nay đối xử với sư phụ thế nào, vậy mà vẫn gây chuyện như vậy khiến sư phụ khó xử.

“Con đồng ý xin lỗi Trịnh sư bá! Con chấp nhận mọi hình phạt! Chỉ cần Trịnh sư bá tha thứ cho con, cho phép con trở về võ quán Toàn Thắng, dù bất cứ con làm gì, con cũng...” Thấy sư phụ mãi không nói gì, cô cũng chưa bao giờ hoảng sợ như vậy, bởi vì cảm thấy đó chỉ là tạm thời, chỉ cần sư phụ trở về là cô có thể quay trở lại, cô luôn tin như thế!

“Là sư phụ đã liên lụy đến con.” Khúc Hường Nam thở dài, giọng cay đắng: “Con là đứa trẻ có tư chất, nếu không phải do lỗi của sư phụ thì con đã có thể tham gia các giải đấu, cũng đã có thể tự khẳng định trong giới Taekwondo rồi. Chỉ vì sư phụ mà con bị người ta coi thường, chịu bao bất công, tủi nhục. Có lúc ta đã nghĩ, nếu ngày trước con không nhận ta là sư phụ, tiền đồ của con nhất định đã sáng sủa hơn nhiều”.

“Sư phụ!”, Bách Thảo đau đớn kinh ngạc kêu lên.

“Sư phụ bất tài, rõ ràng biết con phải chịu tủi nhục, thiệt thòi cũng không có cách nào giúp con lấy lại công bằng”. Khúc Hường Nam đau xót thở dài, nhưng bản thân ông cũng phải nương nhờ võ quán Toàn Thắng. Nếu rời khỏi đây sẽ không một võ quán nào thu nhận ông, người bị coi là nỗi ô nhục của giới Taekwondo, lại còn Quang Nhã, con gái ông, nếu ông rời đi, nó cũng không thể ở lại võ quán Toàn Thắng. Ông đã nợ nó quá nhiều, sao có thể nhẫn tâm phá vỡ cuộc sống ổn định của nó.

“Con hiểu, sư phụ, xin lỗi, tất cả là do con đã gây chuyện... Con... con sẽ tự tìm cách, sư phụ đừng lo cho con.” Lòng vừa đau đớn vừa hoảng loạn, mắt đã mờ vì nước mắt, nhưng không dám để mình khóc nữa, cô cắn chặt môi để không bật thành tiếng!

Từ nhỏ, Bách Thảo đã chăm chỉ tập luyện, chỉ mong có ngày trở nên vang rạn rờ, để mọi người biết sư phụ Khúc Hường Nam là một võ sĩ chân chính, tuyệt đối không phải là kẻ đã làm chuyện nhục nhã. Bây giờ còn chưa kịp làm sư phụ có thể tự hào khi đứng trước mặt người khác thì cô đã làm cho sư phụ khó xử.

“Bách Thảo, tạm thời con cứ ở lại võ quán Tùng Bách, đợi Trịnh sư bá nguôi giận, sư phụ sẽ xem có cách nào đưa con về không.”

Ông vỗ nhẹ cánh tay cô, nhưng bàn tay lạnh ngắt ấy khiến cô bỗng thấy hốt hoảng.

“Vâng, sư phụ!”

Đau khổ, bàng hoàng, lòng trống trải, trước kia dù bị các đệ tử của Toàn Thắng ghét bỏ xa lánh, cô cũng không quan tâm, bởi đã có sư phụ. Sư phụ đã dạy cô không nên quá quan tâm đến dư luận bên ngoài, chỉ cần giữ vững nguyên tắc và niềm tin của mình, nhưng bây giờ...

Trong ánh chiều chạng vạng,

Bách Thảo lặng lẽ rời khỏi phòng sư phụ, bỗng có một bóng người đứng chắn trước mặt cô.

“Hỏi hận rồi hả?”

Trong ráng chiều vàng nhạt, Quang Nhã trừng mắt nhìn cô, cười khẩy nói:

“Hai người nói chuyện gì tôi đều nghe hết. Ha ha, cuối cùng cô cũng biết mình nhục cười thế nào! Mọi người đều khinh ghét ông ấy, chỉ có cái đồ đàn độn là cô mới sùng bái ông ấy, nhận ông ấy là sư phụ! Năm ngoái, Trịnh Sur bá định thu nhận cô làm đệ tử, cô lại từ chối ngay trước mặt mọi người, để Sur bá mất mặt!”

“Thích Bách Thảo, có phải cô luôn cho rằng mình rất vĩ đại khi trung thành đi theo người mà ai cũng khinh ghét, dẫu vì người đó cô bị mọi người trong võ quán này cô lập và xa lánh, không được thi đấu, cũng không có cơ hội đại diện võ quán tham gia các giải đấu. Cô cảm thấy mình rất vĩ đại đúng không?!”

“Còn bây giờ? Thế nào, thất vọng rồi chứ gì? Khi cô gặp khó khăn, vì sự yên ổn của bản thân, ông ấy đã bỏ rơi đệ tử yêu quý nhất của mình không thương tiếc! Cho nên, ông ấy là người xấu xa không hơn không kém, còn cô là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ! Cuối cùng khi đã nhìn rõ con người ông ấy, cô vẫn tin tưởng, ha ha, cô không thấy mình quá ngu ngốc hay sao?”

Tiếng cười khinh miệt, khô khốc của Quang Nhã vang lên trong ánh chiều tà. Bách Thảo lặng lẽ nhìn, chờ đến khi Quang Nhã không cười được nữa, mới chậm rãi nói:

“Ông ấy là cha cậu.”

“Không phải, ông ấy là kẻ vô liêm sỉ!” Mặt Quang Nhã trắng bệch, rít lên: “Tôi không nhận ông ấy, ông ấy đã làm chuyện nhục nhã, còn hại chết mẹ tôi, ông ấy không phải cha tôi!”

“Quang Nhã, sư phụ rất yêu cậu, cậu thật sự không biết sao?” Bách Thảo hít một hơi, bình tĩnh nói tiếp: “Nhưng xưa nay cậu không thèm để ý, không hề nói chuyện với ông, cũng ghét bỏ, khinh rẻ ông như những đứa khác trong võ quán, sư phụ đau lòng thế nào cậu có biết không? Những chuyện xảy ra ngày trước, mặc dù sư phụ không nói, nhưng tôi không nghĩ sư phụ là người như bọn họ nói. Tôi là đệ tử, tôi còn tin tưởng sư phụ, cậu là con gái mà lại không tin ông sao?”

“Ha ha, cô tin ông ấy, kết quả của lòng tin đó là cô làm theo lời dạy của ông ấy, bị đuổi đi nhưng ông ấy không nói được một câu cho cô!”, Quang Nhã nói với vẻ bất cần, “...Nếu ông ấy dám vì cô mà xung đột với Trịnh sư bá, dẫu vì vậy mà ông ấy bị đuổi đi thì còn có thể có chút tôn trọng!”

Nói xong, Quang Nhã nhìn về phía căn nhà của Khúc Hương Nam hừ một tiếng.

Khi Bách Thảo trở về võ quán Tùng Bách thì trời đã tối. Cô không về phòng ngay mà đi lấy chổi bắt đầu quét con đường nhỏ cạnh sân tập, đây là công việc lẽ ra phải làm buổi chiều. Các đệ tử của Tùng Bách đi qua đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị, sau đó có người chạy đến, hét lên:

“Bách Thảo, sao giờ cậu mới về?”

Đó là Hiếu Huỳnh.

Thấy khuôn mặt đỏ hồng như đang có chuyện vui của Hiếu Huỳnh, Bách Thảo thấy lòng se lại, nếu lúc đó Hiếu Huỳnh không giúp đỡ thì lúc này cô đang ở đâu? Nhưng cô còn có thể ở lại võ quán này bao lâu nữa, võ quán Tùng Bách sao có thể dung nạp cô mãi.

“Ái chà, lúc cậu chưa về, ở đây đã xảy ra một sự việc kinh thiên động địa! Cái con bé Kim Mẫn Châu bị cậu đá bay hôm qua, lại đem các đệ tử của Xương Hải đến trả thù, rõ ràng là muốn đánh võ quán chúng ta! Nhưng đợi mãi mà cậu không về, hình như phải vội lên máy bay về nước, họ đành bỏ đi, khi đó cậu không thể tưởng tượng được sắc mặt họ hậm hực khó coi thế nào đâu!” Hiếu Huỳnh nói một mạch như bắn súng liên thanh, đang phấn khởi nên cô hoàn toàn không chú ý tới vẻ khác thường của Bách Thảo.

“Sung sướng quá! Cuối cùng, võ quán Xương Hải không dám coi thường chúng ta nữa, ha ha ha! Ai bảo ngay từ đầu họ đã không cử những đệ tử xuất sắc đến giao hữu với chúng ta, kiêu quá mà, ha ha ha, đáng tiếc vừa rồi cậu không về, nếu không đã lại đánh cho họ một trận toi bồi nữa!”

Ồ mà thực ra Bách Thảo chưa chắc đánh được anh chàng da đen đứng cạnh Kim Mẫn Châu, anh chàng này xem ra có vẻ rất lợi hại, Hiếu Huỳnh lập tức nghĩ lại.

“Nhưng cậu không ở nhà cũng tốt, hình ảnh cao thủ thần bí đã tạo nên rồi, bọn họ nhất định không thể nào quên cậu, họ sẽ còn bàn tán về cô gái nhỏ dọn vệ sinh của võ quán Tùng Bách nhưng võ công cao siêu thần bí. Tùng Bách đúng là nợ họ tang long! Ha ha!”

“À, sư huynh Nhượng Bạch.”

Thấy Nhượng Bạch đang đi đến, Hiếu Huỳnh lập tức ngừng cười, đứng thẳng người, lễ phép cúi đầu chào:

“Chào sư huynh Nhượng Bạch!”

Bách Thảo đang quét đường cũng đứng thẳng lên, lặng lẽ cúi chào.

Ánh mắt Nhượng Bạch dừng lại trên người Bách Thảo.

Anh nhìn như lần đầu tiên thấy cô, vẻ thăm dò, đánh giá trong ánh mắt đó khiến cô bất giác ngẩng đầu, bất gặp đôi mắt anh. Đó là đôi mắt vừa sáng như trăng rằm, lại vừa như ánh trăng xa xăm, mênh mang.

Cô hơi sững người.

Ánh mắt Nhượng Bạch đã chuyển sang nhìn cây chổi trong tay cô, nói: “Từ nay không phải làm những việc này nữa”.

“...”

“Tôi thay mặt Tú Cẩm xin lỗi em, Tú Cẩm không nên nói dối đó là yêu cầu của sư phụ bảo em làm vệ sinh, tôi lại không biết chuyện, xin em bỏ qua”. Giọng Nhượng Bạch cũng hư ảo như ánh trăng.

“Cái gì, sư tỷ Tú Cẩm đã nói dối, bảo đó là yêu cầu của sư phụ bắt Bách Thảo làm vệ sinh ư?!” Hiếu Huỳnh ngăn người, rồi phẫn nộ: “Sao sư tỷ Tú Cẩm có thể làm như vậy chứ? Bách Thảo rất tốt bụng, không cản trở sư tỷ Tú Cẩm lại còn nói tốt cho Tú Đạt, sao sư tỷ lại...”

“Là do em thích làm những việc này, không liên quan đến sư tỷ Tú Cẩm.”

Ngay từ đầu cô đã biết Tú Cẩm cố ý làm khó mình, nhưng chỉ có những lúc lao động vất vả, cô mới thấy hơi yên lòng, nếu không cô luôn cảm thấy mình là kẻ vô dụng, ăn không ở không của võ quán.

“Xin cứ để em tiếp tục làm việc này.”

Cô nín thở nhìn Nhượng Bạch.

Nhượng Bạch nhìn cô mấy giây, thấy vẻ cầu khẩn ẩn chứa trong mắt cô, lạnh nhạt nói:

“Tùy em.”

Bóng Nhượng Bạch mất hút phía cuối con đường.

Hiếu Huỳnh lại tiếp tục chủ đề đang nói, lưu lo với Bách Thảo đang cầm cuội quét dọn:

“Xem chừng Kim Mẫn Châu kia rất để ý đến cậu, sau này chắc chắn cô ta không dám coi thường người khác như vậy nữa! Và lại, mọi người trong võ quán bắt đầu chấp nhận, yêu mến cậu. Bách Thảo, cậu không để ý ánh mắt mọi người nhìn mình sao... này, sao cậu không xúc động nhỉ? À, hôm nay tan học xong cậu đi đâu thế... hình như hôm nay vắng ít nói, có chuyện gì không vui hả?”

Cô đang buồn sao?

Màn đêm sâu thẳm, ánh sao lấp lánh trong tán lá dày đặc, Bách Thảo ôm gối ngồi trên cành đa, lá đa nhẹ nhàng đung đưa, xào xạc bên tai. Ngẩng đầu nhìn những vì sao lốm đốm qua kẽ lá, những vì sao trước đây luôn khiến lòng cô bình yên, nhưng lúc này hình như không giúp được gì cho cô, nỗi lo sợ, hoang mang như đóng băng trong lòng.

Sư phụ là người thân duy nhất của cô.

Cha cô vốn là bác sỹ một phòng khám nhỏ gần võ quán Toàn Thắng. Khi cha mẹ qua đời, sư phụ đã mang cô về nuôi, cho cô ăn, ở, dạy cô tập Taekwondo. Trước khi gặp sư phụ, cô chưa bao giờ biết Taekwondo là gì. Những khi nhìn cô tập Taekwondo, trong mắt sư phụ luôn thấp thoáng một tia sáng ấm áp, khi cô nhanh nhẹn tung chân tấn công sư phụ nhìn cô rất lâu, ánh mắt xúc động, bùng sáng như nhìn thấy ánh sáng hy vọng của đời mình.

Cho nên cô tập càng ngày càng chăm chỉ.

Nếu trở thành cao thủ Taekwondo có thể làm cho sư phụ vui, dù gian khổ thế nào cô cũng sẽ kiên trì tập luyện, chờ đến ngày thắng lợi.

Sư phụ luôn dạy cô, bất cứ lúc nào cũng phải biết kiềm liêm sỉ, nhẫn nại và kiên cường. Bất luận việc gì, đều không nên làm trái nguyên tắc làm người. Lúc đầu, cô không hiểu vì sao sư phụ luôn nhắc mình điều đó, mãi đến khi nghe kể về quá khứ của sư phụ qua những lời nhạo báng của người khác cô mới hiểu.

Cô không tin.

Sư phụ hiện từ không thể làm chuyện đó, mặc dù mỗi lần thử hỏi ông đều lặng lẽ thờ dài, không trả lời, nhưng cô vẫn tin rằng sư phụ tuyệt đối không phải là người như họ nói. Từ đó, cô càng nghiêm khắc với bản thân, ngay thẳng, chính trực và cố gắng vươn lên, tuyệt đối không thể khiến sư phụ xấu hổ về mình.

Nhưng, kết quả lại là...

Cô bị đuổi khỏi võ quán.

Trên một cành to, lá xum xuê.

Bách Thảo vùi mặt vào đầu gối, tiếng lá vẫn xào xạc không ngừng theo gió như tâm trạng của cô lúc này, ngơ ngẩn, hoang mang.

Cô cứ ngỡ rằng.

Chỉ cần sư phụ quay về là có thể kết thúc cuộc sống lang thang bên ngoài.

Mặc dù ở võ quán Toàn Thắng, ngoài sư phụ ra thì các sư bá và đệ tử đều xa lánh cô, coi cô như một cái bóng không nhìn thấy. Nhưng dù bị ghê lạnh đến mấy, Toàn Thắng vẫn là căn nhà duy nhất của cô, hướng hồ cô còn có sư phụ nữa.

Cô không thể trở về được nữa ư?

Cô đã cảm nhận được sự bất lực và nỗi khổ tâm của sư phụ, cô hiểu sư phụ chắc đã phải nghĩ mọi cách nhưng vẫn không thể giúp cô trở về.

Cho nên, rốt cuộc cô đã sai ư? Nếu cô giả bộ không nhìn thấy tấm gỗ đã bị cắt sẵn đó, nếu cô không nói gì, chắc bây giờ vẫn ở trong võ quán vui vẻ đón sư phụ trở về, giúp sư phụ thu xếp đồ đạc, để sư phụ nhìn thấy sự tiến bộ của mình.

Ánh sao vẫn lấp lánh trong tán lá.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, từ từ ngẩng đầu, hít một hơi làn gió đêm mát mẻ, Bách Thảo bám tay vào cành cây xù xì chuẩn bị nhảy xuống thì bỗng sững người.

Có một người ngồi dựa vào gốc cây bên dưới.

Đó là một chàng trai, hình như đã ngồi đó rất lâu, ánh sao màu bạc lấp lánh bao phủ lên người chàng trai khiến toàn thân anh như đang phát sáng.

Bách Thảo ngẩn người trên cành cây.

Không biết nên nhảy xuống thế nào.

Lá cây vẫn xào xạc.

Đêm tĩnh mịch.

Anh ngồi một mình, lặng lẽ như đang ngủ, như cả thế giới này đều là của mình. Không dám kinh động đến người phía trước, hơi thở của cô bắt đầu cũng nhẹ hơn.

“Định đi sao?”

Hình như nhận ra động tĩnh của cô, chàng trai ngẩng đầu, hơi mỉm cười nhìn cô đang ngồi ngây giữa tán lá, trong ánh sao đêm, hình như có một ánh sao ấm áp dịu dàng như nước trong mắt anh.

Bách Thảo ngẩng người nhìn.

Đầu trống rỗng.

Anh đứng dậy, giơ cánh tay phải cho cô, hỏi: “Muốn xuống phải không?”

Cô như người nhảy xuống, tay phải rơi vào bàn tay giơ ra của anh, ấm nóng, ấm áp, cô đột nhiên đỏ mặt, vội rút tay về.

“Anh... sao lại ở đây...” Không biết nói gì, nhưng không nói sự yên lặng lại càng khiến tim cô đập loạn xạ.

“Tôi đến xem em thế nào”, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, giọng nói có một vẻ dịu dàng tự nhiên.

“Sao?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Em đã ngồi trên cây rất lâu, hình như có chuyện buồn.”

Từ cửa sổ căn nhà gỗ có thể nhìn thấy cây cổ thụ này, một cô bé đang ôm gối ngồi trên cành cây, cô đơn lẻ loi giống như bị toàn thế giới bỏ quên, đáng vẻ u buồn như ánh trăng. Nhìn từ xa, vẻ u buồn đó đột nhiên khiến anh không thể tiếp tục đọc sách được nữa.

“Có chuyện không vui sao, có muốn nói không?”

Lúc đó, Bách Thảo mới phát hiện, cô lại vô tình đi đến căn nhà nhỏ của Sơ Nguyên, cái cây to đó mọc thẳng hướng cửa sổ căn nhà đó. Những lời nói của Tú Cẩm đột nhiên vang bên tai, sư huynh Sơ Nguyên thích yên tĩnh, bất kỳ ai cũng không được đến quấy rầy.

“Xin lỗi, đã làm phiền anh”, cô nói với vẻ căng thẳng.

“Em nhất định phải giữ khoảng cách như vậy với người khác sao?” Sơ Nguyên nhìn cô bé có mái tóc ngắn, đôi mắt to đen như mắt nai trước mặt.

Cô mở to mắt, không biết anh có ý gì.

“Có chuyện vui thì cười, có chuyện buồn thì tâm sự với bạn bè, không nên ngồi một mình lẻ loi như vậy.” Anh vuốt mái tóc ngắn của cô, giống như một người anh: “Trận đấu của em với cô gái Hàn Quốc hôm qua tôi đã xem rồi, ra chân rất nhanh, lời lẽ cũng rất thú vị, đáng điệu và khí phách đó mới hợp với em”.

“Em...”

Đột nhiên lại được khen, Bách Thảo đỏ bừng mặt, mắt sáng lên, rồi lại bối rối, bất an, cúi đầu, nhìn ngón chân của mình, nói:

“...Thực ra hôm qua em đã sai, em nên nhẫn nhịn, không nên cố tình đá cô ta văng ra ngoài, lúc đó em có ý trả thù, cố tình muốn hạ nhục cô ta...”

“Cô bé ngốc.” Tiếng cười của anh rất hay, tay anh lại nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn.”

“Ra vậy, mới mười bốn tuổi, đúng là độ tuổi đầy nhiệt huyết, dễ xúc động, lại không phải là cao tăng đắc đạo.”

“...”

Cô ngán người nhìn anh.

“Hãy làm những việc em thích, những việc em cho là đúng, vậy là được rồi.” Trong màn đêm, ánh mắt của Sơ Nguyên như ánh sao.

“Nhưng, hình như em đã làm sai”, cô lặng lẽ cắn môi, “Mọi người đều nói em đã làm sai, mặc dù sư phụ nói em làm đúng, nhưng sư phụ không có cách nào giúp em... em rất buồn...”

“Em có cảm thấy mình làm sai không?”

“Em không biết... nhưng em rất hối hận, nếu lúc đầu biết kết quả như vậy, có lẽ... có lẽ em sẽ không làm...”

“Vậy em cảm thấy mình làm sai?”

“Không, em không làm sai” Ngực phập phồng, cô tiếp tục: “Em chỉ hơi hối hận một chút... Không, cũng không phải em hối hận thật... Em không biết sự thể lại thành ra như vậy...”. Những lời nói lộn xộn, anh hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì, thực ra trong đầu cô cũng rối tinh, hoang mang, chỉ cảm thấy buồn tê tái, không thể nào chịu nổi.

“Có nghĩa là, em đã làm việc gì đó đến giờ em vẫn cho là đúng, phải không?”

“...Vâng!”

“Rất nhiều sự việc, bản thân em không thể nắm bắt, kiểm soát được hậu quả của nó”, anh nhìn cô nói, “Điều em có thể làm chỉ là cứ làm những việc mình cho là đúng, còn diễn biến phía sau nó, em đã không thể kiểm soát thì cũng không nên nghĩ nhiều làm gì.”

“Nhưng...”

“Trên đời không có ngõ cụt nào không thể thoát ra, chỉ cần em kiên trì đi tiếp”, Sơ Nguyên nói, “Hãy tin vào phán đoán của chính mình”.

Gió đêm hiu hiu, dịu dàng.

Lá cây xào xạc trên đầu họ.

Đêm hôm đó, Bách Thảo ngủ rất say.

Từ khi bị đuổi khỏi võ quán, chưa bao giờ cô ngủ say đến thế, hình bóng chàng trai bao bọc bởi ánh trăng bạc trong mơ như vẫn ngồi dựa gốc cây, bên cô.

Những ngày sau đó, Bách Thảo cố gắng không nghĩ ngợi nhiều, vẫn đi học như bình thường. Sau khi tan học, cô càng ra sức chăm chỉ dọn dẹp, làm cho võ quán Tùng Bách chỗ nào cũng sạch bóng với hy vọng, nếu thật sự không thể quay trở về võ quán cũ thì võ quán Tùng Bách thấy cô được việc, có thể giữ cô ở lại. Ngoài ngày đầu tiên sư phụ trở về, dưới sự trông chừng của Quang Nhã, dubi mặt lên về võ quán Toàn Thắng nhưng cô vẫn không còn cơ hội gặp sư phụ nữa. Khi gặp Quang Nhã trong trường, cô rất muốn hỏi thăm tình hình của sư phụ, nhưng Quang Nhã luôn sa sầm mặt không trả lời.

Hôm đó, Bách Thảo và Hiếu Huỳnh tan học về, vừa bước chân vào cổng võ quán đã cảm thấy bầu không khí khác lạ, vội nhìn vào sân võ quán vắng ngắt, không thấy một đệ tử nào. Hai người chạy thật nhanh về phía trước, phát hiện tất cả các đệ tử đều tập trung bên ngoài phòng tập, chen chúc nhau

thò đầu nhinvào bên trong.

Cô và Hiếu Huỳnh đi đến. sự xuất hiện của cô khiến thần sắc các đệ tử Tùng Bách trở nên kỳ quặc, họ còn chủ động chừa ra một lối nhỏ dẫn đến phòng tập. Tất cả liếc nhìn Bách Thảo với ánh mắt kỳ dị khiến cô lạnh ngắt dù khi còn ở võ quán Toàn Thắng, mọi người cũng nhìn cô bằng ánh mắt như thế này.

Lẽ nào...

Không kịp nghĩ kỹ, từ lối đi các đệ tử chừa ra, cô đi lên phía trước mấy bước, nhìn thấy bóng người cao cao, tóc mai điểm bạc đang quỳ trên nền, mắt cô tối sầm, trong đầu như có tiếng nổ!

“Sư phụ!”

Bách Thảo lao đến, hoảng hốt định kéo sư phụ đang quỳ trước mặt Dụ quán chủ đứng dậy. Sao sư phụ lại ở đây, tại sao phải quỳ, tại sao lại thế?

“Bách Thảo, quỳ xuống!”

Khúc Hường Hạo vẫn quỳ, không để ý đến hai cánh tay luống cuống của cô.

“Quỳ xuống!”

Nghe lệnh của sư phụ, Bách Thảo phân vân một lát, cuối cùng vẫn quỳ xuống trước mặt Dụ quán chủ cạnh sư phụ.

“Xin ông hãy thu nạp nó.”

Khúc Hường Nam phủ phục, thỉnh cầu Dụ quán chủ.

“Sư phụ, sư phụ nói gì thế?!” Bách Thảo kinh ngạc, bất chấp tất cả đứng bật dậy rồi định dìu sư phụ đứng lên. Khúc Hường Nam vẫn giữ nguyên tư thế, ấn vai cô xuống, ép cô phủ phục trước mặt Dụ quán chủ.

“Nó bẩm sinh đã có tư chất tập Taekwondo, là một hạt giống hiếm hoi, chỉ vì tôi mà nó không có cơ hội được giao hữu, thi đấu”, Khúc Hường Nam cay đắng nói, “Xin ông hãy thu nạp nó, tôi tin rằng nhất định có ngày nó sẽ đem lại vinh quang cho võ quán Tùng Bách”.

Đã mấy lần ông thương lượng với Trịnh sư bá nhưng ông ta vẫn không chịu nhận lại Bách Thảo, mà bản thân ông cũng không có khả năng từ bỏ võ quán để đưa cô đi chỗ khác. Dụ quán chủ là vị quân tử khiêm nhường được giới Taekwondo kính trọng, gia nhập võ quán Tùng Bách sẽ mang lại cho Bách Thảo cơ hội phát triển tốt hơn.

“Hình như có gì rất khác thường.”

Dụ quán chủ cau mày, đệ tử được sư phụ đích thân dẫn đi gia nhập võ quán khác là chuyện chưa từng có, Nhược Bạch đứng sau lưng ông, ánh mắt dửng dưng dừng lại trên người Bách Thảo đang ngơ ngác.

“Tôi cầu xin ông”, Khúc Hường Nam cúi thấp hơn, “Nó không cha, không mẹ, bị đuổi khỏi võ quán, nếu ông không thu nhận thì nó không còn nơi nào để đi”.

“Con có thể! Sư phụ, con có chân có tay, con sẽ tự nuôi sống bản thân.” Bách Thảo cắn chặt môi, nỗi cay đắng trong ngực lại dội lên. “Sư phụ, là con không ra gì, làm khổ sư phụ, sư phụ không cần lo lắng cho con, dù phải đi đến đâu con cũng sẽ tự lập được. Sư phụ là sư phụ của con, mãi mãi là sư phụ của con, con không cần nhận ai khác làm sư phụ!”

“Con ngốc quá!” Khúc Hường Nam ngẩng đầu nhìn cô đệ tử nhỏ, mấy ngày không gặp, tóc mai sư phụ đã bạc thêm nhiều. “Sư phụ không muốn con từ bỏ Taekwondo, đi theo Dụ quán chủ tập luyện, sau này con sẽ trở thành tuyển thủ xuất sắc.”

“Sư phụ!”

Cô không quan tâm sau này mình có thể trở thành thủ cừ khôi hay không, cô tập Taekwondo chỉ là do sư phụ muốn thế thôi!

“Cho nên, xin ông thu nạp nó, nhất định có ngày ông sẽ tự hào vinh.”

Dụ quán chủ kinh ngạc vội bước đến dìu sư phụ đứng dậy, nhưng ông vẫn quỳ trên sàn không chịu đứng lên. Dụ quán chủ thở dài, nói: “Ông hà tất phải khổ thế?”

Chắc Khúc Hường Nam đã phải sống rất cơ cực trong những năm qua. Cuộc thi Taekwondo thế giới tại Hàn Quốc nhiều năm trước ông cũng đi, cũng tận mắt chứng kiến cảnh tượng huy hoàng khi Khúc Hường Nam đoạt chức vô địch và tình cảnh khốn khổ của ông ta khi bị kết tội sử dụng chất kích thích trong thi đấu. Sau khi trở về nước, ông nghe nói vợ Khúc Hường Nam vốn bị bệnh tim, không chịu nổi cú sốc đó đã đổ bệnh qua đời, để lại một đứa con gái còn rất nhỏ.

Do sự việc đó, giới Taekwondo trong nước đã tước quyền thi đấu suốt đời của ông, cũng không cho ông dạy võ và thu nạp đệ tử ở bất kỳ võ quán nào, cuối cùng chỉ còn võ quán Toàn Thắng nghĩ tới duyên phận trước đây nên đã thu nạp ông.

Không ngờ ông vẫn bí mật thu nạp đệ tử.

Dụ quán chủ thăm đánh giá đứa bé gái quý bên cạnh Khúc Hường Nam. Cô bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi, đôi mắt trong sáng, kiên cường như mắt nai, thân hình gầy gò, chân dài. Cô bé đã sống một thời gian trong võ quán Tùng Bách, rất chịu khó, mặc dù không tận mắt chứng kiến trận đấu với Kim Mẫn Châu, nhưng nghe Nhượng Bạch nói lại, ông cũng biết đứa bé này ít nhất cũng có vài phần tư chất tập luyện Taekwondo.

Nếu tiếp tục đi theo Khúc Hường Nam cô bé này sẽ đúng là bị thiệt thòi.

“Tôi sẽ thu nhận cô bé. Bất luận sau này nó tập luyện thể nào cũng đều là người của võ quán Tùng Bách. Thực ra, tôi cũng mến cô bé. Nó rất chịu khó, nhẫn nại.”

Dụ quán chủ một lần nữa dịu Khúc Hường Nam dậy, không đành lòng nhìn ông dập đầu trước mình.

“Cảm ơn ông!”

Khúc Hường Nam từ từ đứng dậy. Phán đoán của ông quả nhiên chính xác, vì sự việc trước kia, giới Taekwondo đều kỳ thị ông, chỉ có Dụ quán chủ lịch sự gật đầu với ông trong mấy lần gặp mặt.

“Xin lỗi, Dụ quán chủ.”

Không ngờ Dụ quán chủ lại nhận lời sư phụ, Bách Thảo cảm kích sự khoan dung nhân hậu của ông, nhưng cô không thể làm vậy.

“Những ngày qua, võ quán Tùng Bách đã thu nạp con, con rất cảm kích. Nhưng con không thể quay lưng lại với sư phụ mình, sư phụ đã nuôi con, cho con học, dạy con tập Taekwondo, sư phụ là sư phụ suốt đời của con, là sư phụ duy nhất của con, xin quán chủ tha lỗi cho con.”

Cô cúi gập người, trong lòng mặc dù biết không thể ở lại võ quán Tùng Bách, nhưng ân tình của Dụ quán chủ cô sẽ suốt đời ghi nhớ.

“Ha ha, quả nhiên đứa học trò ngoan.” Dụ quán chủ gật đầu, cười nói: “Tốt, con có tấm lòng với sư phụ như vậy quả là hiếm hoi đáng quý. Từ nay về sau, con ở lại võ quán Tùng Bách, có thể có cơ hội giao hữu, thi đấu nhưng không cần bái ta làm sư phụ, con thấy có được không?”

“Dụ quán chủ...” Bách Thảo kinh ngạc nói không ra lời, đồng thời cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Vậy cứ thế nhé! Nhượng Bạch, sau này giúp Bách Thảo luyện tập”. Dụ quán chủ dặn dò rồi dịu Khúc Hường Nam đứng dậy.

“Dạ!” Nhượng Bạch trả lời.

Hoàng hôn dần buông.

Ráng chiều bao phủ mọi nơi.

Bách Thảo tiễn sư phụ ra cổng võ quán.

“Dụ quán chủ là người tốt”, Khúc Hường Nam cảm khái nói, “cuộc thi đấu hàng năm giữa các võ quán sắp bắt đầu, ông ấy nói con cũng có cơ hội bình đẳng như các đệ tử của võ quán Tùng Bách.”

Bách Thảo sững người.

Cô cũng có cơ hội tham gia cuộc thi giữa các võ quán sao?

“Luyện tập cho tốt, nhớ lời sư phụ, con có tư chất trời phú, không được lãng phí.” Trong ánh hoàng hôn, Khúc Hường Nam lại dặn dò cô: “Điều quan trọng bây giờ là con phải tích lũy kinh nghiệm thi đấu... Trước đây, kinh nghiệm thi đấu của con hầu như không có, gặp cao thủ thực sự sẽ chịu thiệt... sư phụ hy vọng có ngày con sẽ trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinh dự cao nhất...”

“Vâng, sư phụ!”

Nhìn theo bóng lưng sư phụ xa dần, Bách Thảo tự thề với bản thân, nhất định sẽ để sư phụ được thấy ngày đó.

Đêm, ánh trăng chiếu xuống căn nhà nhỏ, Sơ Nguyên ngồi bên bàn đọc một cuốn sách y học dày cộp, tiếng nước êm đềm hòa với tiếng lá cây xào xạc, tất cả trở nên đặc biệt tĩnh mịch. Thi thoảng ngẩng đầu, anh lại có thể nhìn thấy cây đa cổ thụ ngoài cửa sổ, cảnh lá xum xuê, ánh sao lấp lánh chiếu qua kẽ lá, nhưng không còn thấy bóng cô bé ngồi bó gối, cô đơn trên đó nữa.

“Cộc... cộc... cộc...”

Tiếng gõ cửa dè dặt vang lên.

“Mời vào!”

Sơ Nguyên buông sách đứng dậy, nhìn thấy cô bé tóc ngắn rụt rè đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy anh, đôi mắt như mắt nai của cô hình như hơi vui vui, sau đó khi ánh mắt cô dừng lại ở cuốn sách bên cạnh thì giọng nói có vẻ bất an.

“Em đến trả anh lọ thuốc.”

Bách Thảo vừa nói vừa nắm chặt lọ thuốc vẫn còn một nửa trên tay. Để lọ thuốc đã cầm nóng lên trong tay cạnh tủ thuốc trên bàn, cô cúi rất thấp, nói:

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí!” Sơ Nguyên mỉm cười nói.

Nhìn vết bầm trên trán cô đã hết, da dẻ đã khỏe mạnh, tron bóng như lúa mì mùa thu.

“Em.” Nỗi xúc động trong lòng khiến cô không nén nổi muốn khoe với anh. “Từ nay, em được ở lại võ quán Tùng Bách, Dụ quán chủ đã thu nhận em.”

“A, tốt quá!”

Nụ cười bên khóe môi vẫn nở thành một đường cong hoàn mỹ.

Cô ngẩng người nhìn anh mấy phút, đột nhiên lại hơi bối rối, vội nói: “Vây em đi đây, không phiền anh nữa.”

“Ừ!”

Sơ Nguyên đứng dậy, tiễn cô ra cửa.

“A, phải rồi!”

“Sơ Nguyên, nếu hằng ngày em quét dọn bên ngoài căn nhà này thì có làm phiền anh không?”, cô đứng ở ngưỡng cửa nhìn anh hỏi.

“Không.”

Sơ Nguyên cười nhìn cô bé đáng yêu như một chú nai, mắt tràn đầy hy vọng.

“Cảm ơn anh!”

Bách Thảo vui như nhận được món quà tốt nhất, cuối cùng cô đã có thể làm gì đó giúp anh. Anh đã xoa bóp vết thương cho cô, khi cô buồn anh đã nói chuyện với cô, nhưng mãi cô không biết làm gì để đền đáp anh.

Ngày thứ hai sau hôm Dụ quán chủ thu nạp cô, khi các đệ tử của võ quán Tùng Bách vẫn còn đang ngủ, Bách Thảo đã dậy lau đệm đầu trong phòng tập, đem toàn bộ quần áo của các đệ tử giặt sạch sẽ, phơi gọn gàng trên dây ngoài sân.

Khi các đệ tử tập năm, tập ba ra khỏi phòng, bắt đầu khởi động thì Bách Thảo đã mặc xong võ phục, thắt đai lưng, chạy hết mười vòng, đang ôm gốc cây tập ép chân. Lâu lắm mới mặc lại bộ võ phục, trong lòng cô dội lên nỗi xúc động từ lâu không có, dường như mọi tế bào trên người đã sống lại.

Trong ánh nắng sớm, các đệ tử nhìn Bách Thảo như nhìn một người lạ, ánh mắt họ đều dừng lại trên bộ võ phục và đai lưng của cô, ngay đến Nhược Bạch cũng liếc nhìn cô rồi mới ra lệnh cho các đệ tử tập hợp bắt đầu luyện tập.

“Tập hợp!”

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Hiếu Huỳnh thở hổn hển, vừa may đến đúng lúc trước khi lòi Nhược Bạch chấm dứt, phù, may không đến chậm.

Đầu chưa chải còn rối tinh, vừa chạy vừa búi tóc, đột nhiên phát hiện Bách Thảo trong hàng, mắt Hiếu Huỳnh chợt sáng lên, chen đến đứng bên cô.

“May quá! Phù, may không bị muộn, sư huynh Nhược Bạch rất đáng sợ!” Vừa bắt đầu tập theo động tác của mọi người xung quanh. Nhìn Hiếu Huỳnh thở hổn hển, Bách Thảo hỏi nhỏ: “Chuông đồng hồ không reo hả?”

Bách Thảo nhớ đã để đồng hồ báo thức ngay đầu giường Hiếu Huỳnh.

“Có reo, có reo, chỉ reo một tiếng là bị mình tắt ngay!” Hiếu Huỳnh đắc ý, giọng hơi to một chút, ánh mắt Nhược Bạch xuyên qua đội hình dừng lại trên mặt cô khiến Hiếu Huỳnh sợ hãi im bặt.

Ánh nắng đầu xuân rực rỡ, trong trẻo và se lạnh.

Luyện xong các bài cơ bản, Nhược Bạch yêu cầu các đệ tử bắt đầu chia nhóm tập đôi, luyện các thế cơ bản: đá trước, đá sau, đá ngang.

Hiếu Huỳnh và Bách Thảo cùng một nhóm.

Hiếu Huỳnh giờ cao tám bia về bình bàn chân, kinh ngạc phát hiện, lực đá của Bách Thảo không ngờ lại mạnh đến thế, mỗi cú đá đều chính xác, mạnh như búa tạ và tám bia trong tay cô rung lên. Nhưng điều khiến Hiếu Huỳnh ngạc nhiên hơn lại là bộ võ phục và đai lưng của Bách Thảo.

“Võ phục của cậu cũ quá rồi”, Hiếu Huỳnh cau mày nói.

Một bộ võ phục, nói thế nào nhỉ, hình như ít nhất cũng đã mặc đến mấy năm, màu trắng tinh vốn có đã ngả sang màu vàng nhạt, mặt vải trơn lý, khuỷu tay và đầu gối hầu như đều sòn, đã vá một lần, quần rõ ràng ngắn đến đùi, ống quần gần chạm mắt cá, mặc như vậy có khó chịu không?

“Không bị rách mà.”

Bách Thảo cúi đầu kiểm tra võ phục của mình, không có chỗ nào bị rách, bởi vì những chỗ khớp khuỷu cô đã vá kỹ, rất chắc chắn.

“Xin cậu, nó cũ quá rồi”, Hiếu Huỳnh lừ mắt.

“Càng cũ càng mềm, mặc cũng dễ chịu.” Bách Thảo xoay người tung một cú đá về phía tám bia trong tay Hiếu Huỳnh. Bộ võ phục này là sư phụ tặng khi cô bắt đầu tập Taekwondo, lúc đó cô mặc rất đẹp, mấy ngày liền cứ ra đứng trước gương ngắm mãi.

“Được, vậy đai lưng cậu là thế nào?”

Tay bị rung đến sắp tê dại, Hiếu Huỳnh nhăn nhó xoay cổ tay, rồi tròn mắt nhìn chiếc đai lưng rất trắng trên thắt lưng Bách Thảo. Cô không nhìn nhầm, đó là đai trắng, là cấp thấp nhất.

Người mới học Taekwondo, chỉ cần tập một thời gian ngắn đã có thể thoát khỏi đai trắng, nâng cấp lên cao hơn. Sao đến giờ Bách Thảo vẫn thất đai trắng? Mặc dù không rõ Bách Thảo đã tập bao nhiêu năm, nhưng ít nhất khi học cấp hai, ngồi cùng bàn với cô, Bách Thảo đã tập Taekwondo ở võ quán Toàn Thắng rồi.

Vậy mà bây giờ vẫn đai trắng.

Thật không thể nào hiểu nổi.

“Nghĩ năm phút.”

Cùng với lời tuyên bố của Nhược Bạch, các đệ tử tản ra, ngồi nghỉ trên đệm hoặc chạy đi chơi. Bình Bình lưng thắt đai vàng hiếu kỳ nhìn Bách Thảo thất đai trắng đang đi đến, cũng hỏi một câu đúng như Hiếu Huỳnh:

“Bách Thảo, tại sao cậu lại thất đai trắng thế?”

“Thì mình đai trắng mà”, Bách Thảo cười ngượng ngịu, “cho nên đương nhiên chỉ có thể thất đai trắng.”

“Cậu không đùa chứ!”

“Sao có thể!”

Hiếu Huỳnh và Bình Bình đồng thanh nói to, nếu Bách Thảo mới đai trắng thì làm sao có thể đánh bại Kim Mẫn Châu, làm sao có thể đá vắng cô ta rang ngoài chỉ bằng một cú đá chứ! Thấy phía bên này có nhiều tiếng ồn, các đệ tử tới tập ngoài đầu lại nhìn, ánh mắt hầu như đều dừng ở chiếc đai lưng màu trắng của Bách Thảo. Diệc Phương ngồi gần đó, nghe câu trả lời của Bách Thảo, ư ờ oảng gáp một cái, nói:

“Có phải không dự thi nâng cấp trong võ quán nên vẫn đai trắng?”

Bách Thảo cúi đầu, sờ đai trắng của mình, các đệ tử cùng bắt đầu tập với cô, dù là mới nhập môn cũng là đai trắng vàng, còn cô vẫn thất đai trắng mấy năm nay.

“Đúng, em chưa đi tham gia thi nâng cấp.”

Mỗi lần thi nâng cấp trong võ quán đều phải nộp lệ phí, đó cũng là một phần nguồn thu nhập của mỗi võ quán. Cô không có tiền, sư phụ định bỏ tiền để cô dự thi, cô đều từ chối. từng màu đai đều phải qua thi đấu, cũng tốn khoản tiền kha khá, bản thân sư phụ cũng đã khó khăn. Mặc dù khi còn ở võ quán Toàn Thắng, cô thường bị chế nhạo tập bằng ấy năm vẫn thất đai trắng, nhưng kết quả tập luyện Taekwondo chẳng lẽ chỉ là dựa vào màu sắc của thắt lưng để chứng minh sao?

Bị chế nhạo quá nhiều, dần dần, cô ngày càng không quan tâm đến chuyện đó. Chỉ là có lúc nhìn người khác thất đai đen thì cảm thấy màu đen làm nổi bật võ phục trắng, rất đẹp.

“Ra vậy, hi hi!” Hiếu Huỳnh lắc đầu, về bối rồi.

Trời đất, sao mình lại quên Bách Thảo là trẻ mồ côi, sống rất tận tụy, bữa cơm ở trường cũng rất đơn giản, nhiều lúc chỉ là một ít dưa muối và cái bánh bao cũng xong bữa trưa, làm gì có tiền nộp lệ phí thi nâng cấp.

“Tập hợp!”

Nhược Bạch yêu cầu các đệ tử tiếp tục luyện tập theo nhóm hai người, các khẩu lệnh vang lên đều đều:

“Đá trước!”

“Đá ngang!”

“Đá sau!”

“...”

Các đệ tử thực hiện từng động tác một cách đều tăm tắp, nhanh nhẹn, dứt khoát, tràn đầy khí thế, những bộ võ phục trắng muốt sáng lóa trong ánh mặt trời buổi sớm.

Nhưng trong giờ tập đầu buổi tối, Bách Thảo thực hiện một cú xoay người đá hậu, tấm bia trong tay Hiếu Huỳnh bị đá văng ra ngoài!

“Ái ôi!”

Hiếu Huỳnh lùi về sau hai bước, xoay cổ tay đau điếng, trán vã mồ hôi.

“Xin lỗi, mình đá vào tay cậu phải không?” Bách Thảo vội chạy đến, thấy cổ tay Hiếu Huỳnh hình như hơi bị trẹo.

“Không”, Hiếu Huỳnh hơi buồn, “tại lực chân cậu quá mạnh, mình không cầm được bia cho cậu”

“A, Hiếu Huỳnh, cậu không cầm được bia cho Bách Thảo sao?!”

Các đệ tử xung quanh kinh ngạc hỏi. Chỉ khi thực lực hai bên chênh lệch rất lớn thì một bên mới không cầm được bia cho bên kia. Trong các nữ đệ tử của võ quán Tùng Bách, ngoài Sơ Vy và Tú Cẩm, thì Hiếu Huỳnh là xuất sắc nhất.

Hiếu Huỳnh sa sầm mặt.

Thừa nhận điều này thì mất mặt quá. Mặc dù đã cùng Bách Thảo thử giao đấu mấy lần, lần nào cũng thua Bách Thảo, nhưng lẽ nào ngay đến bia của Bách Thảo cũng không cầm nổi thì... rõ ràng cả hai người đều mười bốn tuổi.

Nhược Bạch đi đến.

Anh cầm chiếc bia bị đá văng trên sàn lên, giơ trước mặt Bách Thảo nói: “Xoáy người đá hậu.”

Bách Thảo ngây người.

Các đệ tử trở mắt, Sơ Vy và Tú Cẩm đang tập với nhau cũng kinh ngạc ngoái nhìn, thấy Nhược Bạch cầm tấm bia chân, mắt nhìn Bách Thảo hô khẩu lệnh:

“Xoáy người đá hậu.”

“Rõ!”

Bách Thảo không do dự nữa.

Đứng thẳng!

Xoáy người!

Tung chân đá!

Khi ở võ quán Toàn Thắng, không có ai chịu tập đôi với cô, mỗi lần tập đều là sư phụ cầm bia cho cô.

Sư phụ bảo cô, phải để mục tiêu tấn công vào lòng, không nên nhìn bằng mắt, tập trung toàn bộ tinh thần, đá một cú trúng ngay!

“Phập!”

Một tiếng đánh gọn, lực chân căng tràn, sung mãn, xé không khí giống như tia sét đầu xuân, âm thanh nối tiếp nhau vang vọng trong phòng tập.

Các đệ tử ngây người nhìn Bách Thảo.

Hai hàng lông mày Tú Cẩm thoáng cau lại, Sơ Vy nhìn Bách Thảo chăm chú, Diệc Phong ngáp ngáp. Hiếu Huỳnh hưng phấn hoan hô:

“Oa, đẹp quá! Bách Thảo, cậu giỏi quá!”

Không quen được khen như vậy, hai má Bách Thảo thoáng đỏ hồng, mỉm cười với Hiếu Huỳnh, sau đó lập tức lấy lại thăng bằng, đứng yên, nín thở quan sát biểu hiện của Nhược Bạch. Có phải anh đang kiểm tra lực chân của cô, sự phụt trước giờ chỉ bảo cô luyện tập cho tốt, nhưng không nói rõ cuộc lực chân của cô như thế nào.

Nhược Bạch để tấm bìa xuống, không nhìn Bách Thảo, quay sang nói với Hiếu Huỳnh:

“Từ nay em tập cùng nhóm với Phong Thạch”.

“Sao?”

Hiếu Huỳnh há hốc mồm, có nghĩa là, Nhược Bạch vừa khảo sát lực chân của Bách Thảo, kết quả là cô không thích hợp tập đôi với Bách Thảo. Bách Thảo phải tập cùng người giỏi hơn? Oa! Bách Thảo thật lợi hại!

“Bách Thảo, em và...”

Ánh mắt Nhược Bạch dừng lại trên từng đệ tử, Tú Cẩm cau mày cúi mắt, Sơ Vy hơi ngẩng đầu, ánh mắt anh dừng lại trên người Tú Đạt mấy giây, Tú Đạt lập tức kinh hoàng mặt trắng bệch, lắc đầu nguây nguây.

“Em và Diệc Phong cùng nhóm tập.”

Diệc Phong?

Câu nói này của Nhược Bạch không khác gì ném một quả bom trong phòng tập! Các đệ tử suýt ngất xỉu, Sơ Vy kinh ngạc nhìn Nhược Bạch, người Tú Cẩm cứng lại như không tin câu nói đó là do Nhược Bạch nói ra, Hiếu Huỳnh đã hoàn toàn choáng váng.

Bách Thảo không hiểu lắm, vì sao mọi người lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, nhưng Nhược Bạch đã quyết định như thế, có lẽ anh có lý do riêng. Cô cúi gập người nói:

“Rõ!”

Sau đó, lại cúi gập trước Diệc Phong đang ngồi trên đệm đấu, nói:

“Xin được chỉ giáo.”

Diệc Phong liếc nhìn Nhược Bạch, vận người một cái, từ đệm đấu đứng lên, vẻ tươi cười, thông thả nói với cô:

“Sau này cũng xin được cô chỉ giáo.”

“Diệc Phong là nhị sư huynh mà!”

Hiếu Huỳnh chưa hết choáng váng, không thể nào trấn tĩnh được, mãi đến khi làm xong bài tập buổi tối vẫn trở lại chủ đề cũ.

“Mỗi lần luyện tập và giao đấu sư huynh Nhược Bạch đều cùng tổ với Diệc Phong, cũng chỉ có sư huynh Diệc Phong mới có khả năng so tài với sư huynh Nhược Bạch. Cậu chớ coi thường, đừng thấy cái vẻ đù đờ, lúc nào cũng như buồn ngủ của Diệc Phong mà coi thường, thực ra võ công huynh ấy siêu lợi hại, mỗi lần thi đấu với các võ quán khác hầu như chỉ dựa vào sư huynh Diệc Phong và Nhược Bạch.”

Hiếu Huỳnh mắt long lanh như sao, nhìn Bách Thảo đang ngây người, nói về phần khích.

“Sư huynh Nhược Bạch để cậu tập cùng nhóm với sư huynh Diệc Phong, chính là công nhận thực lực của cậu, cảm thấy cậu rất lợi hại, chỉ có sư huynh Diệc Phong mới xứng đáng tập đôi với cậu! Oa, lẽ nào cậu có thể đánh bại sư tư Sơ Vy và Tú Cẩm? Oa, Bách Thảo, mình yêu cậu quá đi! Sao trước đây cậu không nói với mình, cậu mới là cao thủ thật sự, một cao thủ thần bí mà khiêm nhường...”

Mình lợi hại vậy sao?

Tay cầm bút, Bách Thảo ngơ ngẩn, mặc dù vẫn biết Hiếu Huỳnh hay nói khoa trương, nhưng cô cũng không khỏi cảm thấy xúc động.

Lúc còn ở võ quán Toàn Thắng, ngoài lần ngẫu nhiên giao đấu với Tú Đạt, cô chưa hề có cơ hội tập đôi hoặc giao đấu với các đệ tử khác, càng không nói đến có thể đại diện Toàn Thắng tham gia thi đấu với các võ quán khác. Cô không biết thực lực của mình rốt cuộc thế nào, là trình độ gì, liệu có được như sư phụ hy vọng, có một ngày trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, mang lại vinh quang cho sư phụ và cho bản thân?

Có lẽ...

Cô thật sự có thể sao?

Mím chặt môi, Bách Thảo cảm thấy tim nhảy loạn xạ. Trước đây, cô chỉ coi đó là giấc mơ, một giấc mơ xa vời không thể với tới, nhưng vẫn cố gắng nỗ lực.

Nhưng, lẽ nào cô có cơ hội thật sao?

Ngày thứ hai khi Bách Thảo chính thức gia nhập võ quán Tùng Bách, Dụ quán chủ được mời đi Canada làm huấn luyện viên đặc biệt cho phong trào Taekwondo vừa phổ cập ở đó. Thời gian tương đối dài, ngay cả cuộc thi giữa các võ quán sắp tới cũng không về kịp. Trước khi đi, như thông lệ, Dụ quán chủ giao hết mọi công việc huấn luyện và chuẩn bị thi đấu của võ quán cho Nhượng Bạch toàn quyền xử lý.

Mọi người vẫn còn chưa hết lưu luyến vì sự phụ phải đi xa thì trong buổi tập tối, Nhượng Bạch đã tuyên bố, thứ Bảy tuần này sẽ tiến hành thi đấu trong võ quán lựa chọn người đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay, trong đó sẽ lựa chọn hai đại diện nam và một đại diện nữ.

Cuộc thi giữa các võ quán!

Các đệ tử của Tùng Bách nín thở.

Trong những cuộc thi hằng năm trước đây, Tùng Bách chỉ dừng lại ở vòng loại. Họ đã nén hận quyết chí phục thù, suốt một năm nay nằm gai nếm mật tập luyện không mệt mỏi, cuối cùng ngày rửa hận cuối cùng đã đến!

Từ giây phút Nhượng Bạch tuyên bố thứ Bảy này bắt đầu thi đấu lựa chọn đại diện tham gia cuộc thi, các đệ tử như được tiêm chất kích thích!

“Hây!”

“A!”

“A ha!”

Những tiếng hô trong phòng tập hình như to hơn ngày thường, lực rạch ròi của mỗi đệ tử cũng mạnh hơn nhiều.

Cuộc thi đầu giữa các võ quán hằng năm là cuộc thánh chiến trong lòng các đệ tử mỗi võ quán ở đất Ngạn Dương.

Nhất là đối với các đệ tử võ quán Tùng Bách. Mấy năm nay, Tùng Bách dần trở thành võ quán hạng hai ở Ngạn Dương, cuộc đấu trên là cơ hội duy nhất để họ lấy lại uy tín của võ quán! Mà mấy cuộc thi trước, sau khi chật vật mới được vào vòng trong thì đã nhanh chóng bị loại, hoặc là ngay cả vòng loại cũng không qua nổi. Nhưng lần này...

Có lẽ sẽ không như vậy nữa!

Không chỉ các đệ tử khác của Tùng Bách, ngay đến Hiếu Huỳnh cũng không chậm chạp, lẽ mà trong tập luyện như trước nữa, toàn tâm toàn ý tập trung tập luyện, cuối ngày, chân chỗ nào cũng đau nhức, mỏi nhừ.

“Đau quá!”

Hiếu Huỳnh than vãn, Bách Thảo không quan tâm, tiếp tục cúi đầu xoa dầu lên những chỗ đau cho Hiếu Huỳnh. Nói thật, đây là lần đầu tiên cô thấy Hiếu Huỳnh luyện tập nghiêm túc như vậy.

“Nhẹ thôi! Nhẹ thôi! Á, đau chết được, sắp xong chưa?”

Hiếu Huỳnh kêu loạn xạ, cuối cùng thấy Bách Thảo ngừng đầu, đóng nắp lọ dầu, vội nói:

“Ài da, từ từ, đừng dậy, đừng dậy, để mình xoa chân cho cậu!”

“Không cần, mình còn phải tập lát nữa.”

Bách Thảo cười, xoa xoa tay, ngồi trên mép giường bắt đầu thay võ phục. Ở trường, nhân lúc nghỉ giữa giờ cô đã tranh thủ làm xong bài tập để về võ quán là có thể dốc toàn bộ sức lực và thời gian luyện tập. Mặc dù bề ngoài sư huynh Diệc Phong lờ đờ như buồn ngủ, nhưng chỉ cần cô tỏ ý định muốn tập thêm, anh liền tập cùng. Tối nay, cô muốn tập thêm một lát, Diệc Phong lập tức cùng họ.

Trong lòng Bách Thảo cảm thấy hơi áy náy.

Cô hiểu, mình đã làm phiền giờ nghỉ của sư huynh Diệc Phong.

Nhưng quả thật cô rất muốn tập thêm. Sư phụ luôn bảo cô còn quá thiếu kinh nghiệm giao đấu, bây giờ may mắn được tập cùng cao thủ Diệc Phong, cô không muốn lãng phí cơ hội quý báu.

“Áy, vậy cậu đi đi, mình không đi nổi, đau đến không bước được nữa rồi.” Hiếu Huỳnh lại đổ vật xuống giường, bỗng bật cười nói: “Bách Thảo, cậu biết không, mình rất khoái cuộc thi hằng năm giữa các võ quán! Hình như mọi người trong võ quán đều gần bó với nhau hơn, cùng phấn đấu cho một mục tiêu!”

Sao cô không biết?

Mặc dù năm nào Toàn Thắng cũng đứng cuối danh sách, ngay đến vòng trong cũng chưa bao giờ vào được, dù vậy, Bách Thảo vẫn nhớ trước mỗi cuộc thi đó, hầu hết các sư bá và đệ tử đều toàn tâm toàn ý luyện tập và chuẩn bị. Mặc dù thực lực của Toàn Thắng rất kém, bị các võ quán khác coi thường, nhưng nỗ lực khát vươn lên, đánh thắng một trận vẫn không thua kém các võ quán khác.

Chỉ có điều, cô chưa bao giờ có cơ hội tham gia.

“Thực ra, mình biết mình không thể đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, nhưng vẫn muốn cố vũ cho các sư huynh, sư tỷ”, Hiếu Huỳnh nằm bò ra giường, mắt sáng long lanh.

“Nhưng hình như chỉ cần mình cố gắng luyện tập một chút là có thể khiến bầu không khí chuẩn bị giao chiến trở nên náo nhiệt hơn!”

Đúng vậy.

Mấy ngày nay, thấy các đệ tử nỗ lực luyện tập với ngọn lửa bùng cháy trong lòng, mỗi tế bào trong người Bách Thảo đều bị kích động, tràn đầy khí thế.

“À, Bách Thảo, mình sẽ không nương tay đâu đấy!” Hiếu Huỳnh đột nhiên rất nghiêm túc, nói: “Mặc dù mình với cậu là bạn tốt, nhưng trận thi đấu thứ bảy này, mình sẽ dốc hết sức để thắng cậu!”

“Ừ, mình cũng thế”, cô gật đầu.

Dù là bạn thân đến mấy, một khi đã đứng trên sàn đấu thì đều là đối thủ, dốc hết sức thi đấu mới là tôn trọng bạn bè và đối thủ. Sư phụ đã dạy cô như vậy.

“Ha ha, ôi trời, cứ nghĩ tới cuộc tranh tài thứ bảy tới là xúc động quá đi! Không được, mình cũng không ngồi yên được, Bách Thảo, mình với cậu đi tập đi.” Hiếu Huỳnh bật dậy, mặc võ phục.

Để chuẩn bị cho cuộc thi tuyển thứ bảy tới, các đệ tử của Tùng Bách đều thức khuya dậy sớm tập thêm, Bách Thảo là một trong những người chịu khó nhất.

Trời chưa sáng cô đã dậy.

Đêm rất khuya, mọi người đều ngủ cả, Diệc Phong quả thực không chịu nổi, cũng đã đi ngủ, cô vẫn một mình luyện tập trong phòng tập.

Đèn phòng tập dường như sáng thâu đêm.

Có mấy lần, Nhược Bạch đứng trong bóng tối ngoài cánh cửa giấy, nhìn cô gái vận võ phục đã cũ đứng trên đệm đấu.

Mặt đầy mồ hôi.

Mái tóc đen dính bết, dán vào thái dương.

Đôi mắt kiên cường, tinh thần tập trung cao độ, nhìn đắm đắm một điểm, hình như điểm đó chính là mục tiêu tấn công của cô! Tung người, phi thân!

Bách Thảo không hề hay biết sự xuất hiện và bỏ đi của Nhược Bạch.

Chỉ tiếc thời gian quá ngắn.

Giá như thời gian một ngày dài thêm chút nữa thì tốt nhưng thời gian vẫn vùn vụt trôi.

Hôm nay đã là thứ sáu.

Tan học, Bách Thảo vội vàng cầm cặp sách vội bước đi ra, về sớm bao nhiêu là có thể tập sớm bấy nhiêu. Không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy hết sức căng thẳng với cuộc thi đấu ngày mai, luôn cảm thấy đòn ra chân của mình không đủ nhanh, không đủ mạnh.

Cô vẫn phải tập thêm.

Đây là cơ hội chờ đợi bao năm, cuối cùng đã có hy vọng tham gia cuộc thi giữa các võ quán, dẫu là hy vọng mong manh, cô cũng sẽ không bỏ qua!

Nhưng, tại sao hôm nay trường lại đông đúc như vậy, người đông nghịt, cả một đám đông chen chúc, không đi nổi, Bách Thảo hơi cuống.

“Có chuyện gì thế?”

Hiếu Huỳnh cũng muốn nhanh chóng quay về võ quán, tranh thủ tập. Hôm nay, không biết xảy ra chuyện gì, các lớp cấp Hai và cấp Ba ở những địa điểm khác nhau, tuy cuối cùng đều phải theo con đường chính ra ngoài cổng, vào giờ tan học dòng người luôn đông đúc, nhưng chưa bao giờ đông đúc và chen chúc như vậy!

Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo nén nổi sốt ruột, sư phụ đã nhiều lần nhắc nhở, tính cô quá nóng nảy, dễ xúc động, là điều đại kỵ trong thi đấu.

“Chỗ kia kia.”

Bình tĩnh lại, nhìn thấy nguyên nhân gây ứ tắc. Ở một chỗ cách cổng trường mười mấy mét có một đám đông học sinh tụ tập chen chúc, hình như vây quanh ai đó, người mỗi lúc càng đông khiến đường tắc nghẽn.

Từ xa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy những tiếng nói cười phấn khích và xúc động từ đám đông.

Hình như có ngôi sao nào đó xuất hiện.

Có lẽ đúng là ngôi sao, bởi vì mặc dù đứng cách khá xa, cũng hoàn toàn không nhìn thấy người bị đám đông bao vây là ai. Nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí hâm mộ cuồng nhiệt của đám đông.

Cuối cùng, khi cô cùng Hiếu Huỳnh cố chen ra khỏi cổng trường, về tới võ quán, thay xong võ phục, chạy suốt dọc đường đến gần phòng tập, lại một lần nữa chứng kiến bầu không khí tương tự.

Bách Thảo ngỡ ngàng nhìn vào bên trong phòng tập.

Thấy các đệ tử mấy ngày lao vào tập luyện căng thẳng chuẩn bị cho cuộc thi tuyển thứ bảy tới lại chưa triển khai tập luyện, mà cũng vây quanh một người nào đó như đám học sinh ngoài cổng trường, hào hứng náo nhiệt, tranh nhau nói.

Bách Thảo không nhìn rõ hai người bên trong, nhưng có thể nhận ra đó là một thanh niên và một thiếu nữ. Nhìn thoáng qua cũng có thể biết đó là những nhân vật xuất chúng, quanh họ như có lớp hào quang tỏa sáng, ánh mắt nóng bỏng như ánh nắng hè.

Nhược Bạch đứng ngoài đám đông đó.

Dáng người thẳng tắp, thanh tú như thân tùng, vẫn vẻ lãnh đạm thường ngày, hình như không mấy quan tâm tới hai người đang được đám đông vây quanh, nhưng Bách Thảo cảm thấy anh có gì đó rất khác.

Cô bắt gặp nhìn anh chăm chú.

Một Nhược Bạch rất khác người mà cô nhìn thấy hàng ngày, mặc dù thoát nhìn vẫn có vẻ lạnh lùng xa cách cổ hữu, nhưng hình như từ ngón tay đến sống lưng, mỗi tế bào trên cơ thể anh đều căng thẳng.

Nhược Bạch ngẩng đầu.

Anh nhìn cô, ánh mắt hững hờ, lạnh lùng.

Bách Thảo vội cup mắt, đột nhiên cảm thấy mình vừa xúc phạm đến bí mật riêng tư của người khác.

“Cho cậu biết nhé, thì ra là anh Đình Hạo và chị Đình Nghi!” Lờn nói vui vẻ của Hiếu Huỳnh từ vòng trong cùng đám đông vọng ra. “Thảo nào mà chấn động cả trường học, lần này hai người đi Hàn Quốc một thời gian dài, nhất định đã học được rất nhiều điều ở võ quán Xương Hải!”

“Có thể học được những gì từ võ quán Xương Hải.” Đó là giọng của Sơ Vy sư tỷ. “Người của Xương Hải hoàn toàn không thể là đối thủ của anh Đình Hạo.”

“Đúng thế! Đúng thế!”

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách nghĩ đến trận đấu lần trước với Kim Mẫn Châu, đệ tử của Xương Hải.

“Võ quán Xương Hải cũng chẳng có gì ghê gớm!”

“Mấy hôm trước Xương Hải cũng từng giao hữu với bọn em, bị bọn em đá cho lặn lội!”

“Một nữ đệ tử của Xương Hải không đánh được bọn em, còn òa khóc huhu!”

“Đúng thế! Đúng thế!”

“Với trình độ của họ, thách cả bốn, năm người cùng ra tay cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của sư huynh Đình Hạo! Chưa biết chừng, có khi võ quán Xương Hải phát hiện trình độ Taekwondo của chúng ta tiến bộ quá nhanh, có thể không địch nổi nên mới mời sư huynh Đình Hạo và sư tỷ Đình Nghi đến giao hữu để ăn trộm cao thủ của chúng ta!”

“Đúng, chắc chắn là thế!”

“Trước khi tôi và anh trai đến đây, lúc ở võ quán Xương Hải cũng đã nghe nói.” Giọng thiếu nữ trong trẻo, nhẹ nhàng như làn gió xuân lướt trên mặt nước: “... Có một cô bé tên là Thích Bách Thảo đã đánh bại Kim Mẫn Châu, đúng không?”

“Ồ, chị Đình Nghi cũng biết rồi!” Hiếu Huỳnh vui vẻ nói: “Chính là Thích Bách Thảo đánh bại cô Kim Mẫn Châu đó. Bách Thảo giỏi lắm, cô ấy là...”

“A, Bách Thảo cậu đến rồi!” Ngoái đầu nhìn thấy Bách Thảo đứng ngoài đám đông, Hiếu Huỳnh vội vẫy tay gọi. “Mau vào đây! Nhanh lên! Đây là anh Đình Hạo và chị Đình Nghi của võ quán Hiền Võ! Chắc chắn trước đây cậu đã nghe đến tên các anh chị ấy, đúng không?”

Cùng với cái vẫy tay của Hiếu Huỳnh, các đệ tử của Tùng Bách cũng dạt ra chừa một lối đi, Bách Thảo nhìn thấy hai nhân vật truyền thuyết, Đình Hạo của võ quán Hiền Võ và em gái Đình Nghi.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy họ.

Chàng trai tuấn tú, chói lọi như ánh mặt trời, đôi mắt sáng đang nhìn cô. Bách Thảo ngậy người, bối rối cup mắt, anh ta lại mỉm cười, như nhìn thấy một nhân vật hết sức thú vị.

Cô thiếu nữ lại mang vầng hào quang khác, đó là hào quang của ánh trăng, nhu mì và thanh tĩnh, mỉm cười với Bách Thảo đang đứng ngậy ra bên ngoài đám đông, hỏi:

“Em chính là Bách Thảo?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Trước khi về nước, Mẫn Châu một mực đòi đấu với em lần nữa, xem võ công của em là trình độ gì, tại sao cô ấy lại thua." Đình Nghi bước đến, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái có cặp chân dài, đôi mắt to, hay mắt như mắt nai, nói tiếp: "Em mới đến võ quán Tùng Bách phải không? Trước đây không thấy em".

"Vâng!"

Bách Thảo dời mắt khỏi Đình Hạo, nhìn sang thiếu nữ tên Đình Nghi, trong lòng hơi xúc động.

Hai anh em Đình Hạo, Đình Nghi bẩm sinh xuất chúng, từ nhỏ đã được coi là cặp anh em Taekwondo tài năng. Đầu năm ngoái, cả hai cùng tham gia giải Taekwondo thanh niên thế giới tổ chức tại Hàn Quốc. Đình Nghi lọt vào vòng tám tuyển thủ xuất sắc nhất hạng cân của cô, còn Đình Hạo chiến thắng tuyển thủ Iran, Mỹ và Hàn Quốc, xuất sắc giành chức vô địch hạng cân của anh. Đây là thắng lợi chưa từng có trong các giải đấu Taekwondo gần đây có thanh niên Trung Quốc tham gia!

Khi tin tức từ nước ngoài bay về, tên của Đình Hạo và Đình Nghi xuất hiện la liệt trên các mặt báo. Bách Thảo đã cầm một tờ báo xem suốt cả buổi tối, trên trang báo đó bức ảnh Đình Hạo mình khoác lá cờ tổ quốc, đứng trên bục cao nhất, bức ảnh hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ nơi khóe miệng của anh.

Lúc đó cô đã thầm nghĩ...

Nếu như có thể trở thành nhà vô địch như anh, đứng trên bục vinh quang, mình khoác lá cờ tổ quốc, nghe quốc ca tấu bên tai...

Nhìn thấy anh em Đình Hạo, Đình Nghi ở khoảng cách gần như vậy, Bách Thảo đột nhiên hơi hốt hoảng, đến mức không nghe rõ Đình Nghi đang nói gì với mình. Cứ tưởng Đình Nghi giỏi như vậy chắc sẽ rất kiêu kỳ, xa cách nhưng ánh mắt nhìn cô lại vô cùng dịu dàng.

"Đáng tiếc, lần này không mặc võ phục." Đình Nghi mỉm cười lịch thiệp. "Nhưng lần này tôi sẽ ở lại võ quán Tùng Bách mấy ngày, có cơ hội chúng ta thử giao hữu, em thấy thế nào?"

Bách Thảo bỗng sững người, Hiếu Huỳnh phải huých vào người mới sực tỉnh, vội vàng trả lời:

"Vâng!"

Cô không dám tin vào tai mình, sao lại có thể được giao đấu với cao thủ như Đình Nghi! Quả là chuyện chưa từng dám nghĩ.

Nghe thấy Bách Thảo sẽ có cơ hội giao đấu với Đình Nghi, các tiểu đệ tử của Tùng Bách hâm mộ vô cùng, họ tranh nhau vây lấy Đình Nghi, ngó ý sau khi kết thúc cuộc thi lựa chọn đại diện của võ quán cũng muốn được giao hữu với cô, đến khi Nhượng Bạch ra lệnh cho các đệ tử bắt đầu tập luyện mới thôi.

Do ngày mai đã bắt đầu cuộc thi tuyển trong võ quán, lại có anh em Đình Hạo chứng kiến nên các đệ tử của Tùng Bách như được tiếp thêm sức mạnh, nhiệt huyết dâng trào, đặc biệt hăng hái hơn mọi ngày. Đá trước, đá sau, đá ngang, tạt chéo, mỗi động tác đều tiếu là không thể đưa ra sức mạnh mười hai phần! nhưng động tác của Bách Thảo không hiểu sao, bỗng trở nên thiếu linh hoạt, cứng nhắc, cô luôn vô tình liếc nhìn Đình Hạo, Đình Nghi, muốn mình thể hiện tốt hơn, tốt hơn nữa trước mặt họ! Kết quả lại trái ngược!

"Cô lại đá vào tay tôi rồi."

Bên tai vang lên tiếng của Diệc Phong, Bách Thảo vội thu chân lại như vừa tỉnh mộng, nhìn thấy cổ tay phải cảm tấm bìa của Diệc Phong đỏ lên.

"Xin lỗi!"

"Mới nhìn thấy thần tượng là đã phân tán tư tưởng, sức tập trung dễ bị phân tán như vậy sao?" Diệc Phong lại ngáp, hình như không nghe thấy câu xin lỗi của Bách Thảo. "Tình trạng trước khi thi đấu như thế này, cuộc thi ngày mai tôi thấy cơ hội của cô không lớn."

"Xin lỗi!"

Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt. Sư phụ đã dạy, khi tập luyện phải tập trung chú ý, tuyệt đối không được phân tâm, không nên cho rằng tập luyện không phải là thi đấu mà có thể lơ đãng. Cô đã luôn tuân thủ như vậy, không ngờ, hôm nay nhìn thấy anh em Đình Hạo lại trở nên bất thường.

"Tiếp tục!"

Diệc Phong giờ cao tấm bìa chân, Bách Thảo không dám phân tâm, tập trung tinh thần, nghe khẩu lệnh của Nhược Bạch, hướng về tấm bìa giờ cao trong tay Diệc Phong, tung chân đá.

Sau khi buổi tập kết thúc, Bách Thảo mới phát hiện anh em Đình Hạo, Đình Nghi đã rời khỏi phòng tập từ lúc nào. Khi ăn cơm tối, Hiểu Huỳnh nói, mấy ngày này anh em họ sẽ ở lại võ quán Tùng Bách, nhân tiện sẽ xem cuộc thi tuyển ngày mai.

"À, Hiền Võ với Tùng Bách chúng ta có quan hệ rất tốt."

Sau bữa cơm, cùng Hiểu Huỳnh đến phòng tập, trên các đệm đấu đã đầy các đôi đang tập. Tối nay Diệc Phong không đến, vậy là cô đành tập với Hiểu Huỳnh. Lúc nghỉ giải lao, Hiểu Huỳnh vừa lau mồ hôi vừa nói với Bách Thảo.

"Quán chủ phu nhân và Phương phu nhân là bạn tâm giao từ hồi họ còn những tiểu thư khuê các. Khi anh Đình Hạo và chị Đình Nghi còn rất nhỏ, Phương phu nhân thường đưa họ đến đây chơi. Họ rất thân với sư huynh Sơ Nguyên và sư tỷ Sơ Vy, cho nên, lần này vừa từ Hàn Quốc trở về là họ đến thăm và ở lại chơi luôn."

"Ra thế!"

Bách Thảo ngồi trên đệm bóp hai chân, không biết có phải do căng thẳng không mà cô cảm thấy chân mình trở nên cứng hơn bình thường.

"Thực ra, võ quán Tùng Bách ngày xưa cũng rất khá." Hiểu Huỳnh thở dài, mân mê tấm bìa chân trong tay. "Lúc sư huynh Sơ Nguyên còn tập Taekwondo, võ quán Tùng Bách đã rất nổi tiếng. Năm Sơ Nguyên mười bốn tuổi, bằng tuổi bọn mình bây giờ, hầu như trong các giải đấu các hạng cân, anh ấy đều đoạt chức vô địch. Mặc dù chưa bao giờ ra nước ngoài thi đấu, nhưng mọi người đều cảm thấy chỉ cần sư huynh Sơ Nguyên tham gia, nhất định sẽ đoạt chức quán quân."

"Sư huynh Sơ Nguyên cũng từng luyện Taekwondo sao?"

Bách Thảo rất đổi kinh ngạc.

"Đúng thế, cậu chưa nghe nói à? Có thể nhiều người không nhớ, nhưng mình không bao giờ quên." Hiểu Huỳnh buồn bã thở dài, nói tiếp: "Hồi đó thật là huy hoàng, anh Đình Hạo lúc đó còn nhỏ, rất sùng bái sư huynh Sơ Nguyên, suốt ngày chạy theo sư huynh. Các võ quán khác cũng rất hâm mộ Tùng Bách có một tài năng nhỏ tuổi như Sơ Nguyên. Sư huynh Sơ Nguyên hầu như là thần tượng trong lòng mỗi đệ tử các võ quán."

Bách Thảo ngẩng người lắng nghe.

Chàng trai điềm đạm với đôi mắt trong veo, cái nhìn dịu dàng thanh tịnh như không vướng bụi trần, sống trong căn nhà gỗ nhỏ gần như cách biệt thế giới...

"Nhưng đến năm mười lăm tuổi, chuẩn bị thi nâng cấp lên đai đen thì sư huynh Sơ Nguyên đột nhiên quyết định từ bỏ Taekwondo. Dù ai khuyên giải thế nào cũng không thay đổi, cương quyết đi theo ngành y, về sau thi đỗ vào trường Đại học Y nổi tiếng." Hiểu Huỳnh cau mày, tiếp tục than thở: "Cậu không biết đâu. Lúc đó, sư huynh Sơ Nguyên buồn lắm. Mọi người đều cho là anh ấy bị điên, sư phụ gần một năm không nói chuyện với anh ấy, các sư huynh, sư đệ cũng giận, không nói với anh ấy. Sơ Nguyên bị hoàn toàn cô lập trong võ quán này."

Lòng Bách Thảo thất lại.

Cô rất hiểu cảm giác bị mọi người cô lập, không ngờ sư huynh Sơ Nguyên cũng từng trải qua cảnh ngộ như vậy.

"Cũng không nên trách mọi người giận Sơ Nguyên, từ khi Sơ Nguyên từ bỏ Taekwondo, sau khi sư huynh Nhược Bạch trở thành đại đệ tử, trong các cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán, Tùng Bách càng ngày càng kém. Ban đầu, nhiều nhất cũng chỉ lọt vào vòng trong, đánh một trận là bị loại, năm ngoái ngay vòng trong cũng không vào được. Trong mắt các võ quán, võ quán Tùng Bách cũng rớt xuống võ quán hạng hai." Hiểu Huỳnh cúi đầu thở dài: "Nếu sư huynh Sơ Nguyên vẫn còn tiếp tục thi đấu, võ quán Tùng Bách nhất định được các võ quán khác tôn trọng. Ôi...".

"Ồi dào, không nói nữa, nói cũng chẳng ích gì! Nếu lần thi này có thể đạt thứ hạng tốt, Tùng Bách có thể lấy lại được danh tiếng!" Hiểu Huỳnh đứng dậy, nói với Bách Thảo lúc này đang đứng sững ngơ ngác. "Nhanh lên, chúng mình tập tiếp, ngày mai đã thi rồi!"

Bách Thảo và Hiểu Huỳnh còn tập thêm một tiếng nữa. Các đệ tử dẫm hết, Hiểu Huỳnh cũng về đi ngủ, Bách Thảo vốn định ở lại tập thêm như mấy ngày vừa rồi, nhưng cảm thấy cơ thể mình càng tập càng cứng, hình như động tác cũng biến hình, lòng bỗng hoang mang cực độ. Giống như một việc chờ đợi đã lâu, bây giờ sắp đến, lại thấy hốt hoảng, chỉ sợ không nắm được cơ hội.

Thu chân về sau cú đá, cô ngậy người đứng trên đệm.

Xung quanh yên tĩnh.

Muốn cho lòng mình yên tĩnh nhưng đầu óc lại suy nghĩ miên man. Hít một hơi thật dài, cố xua đuổi mọi ý nghĩ, cô quyết định không tập nữa, đi lấy dụng cụ, bắt đầu lau đệm. Ngày mai ở đây sẽ diễn ra cuộc thi tuyển trong võ quán, chỉ người chiến thắng mới giành được tư cách đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc so tài với các võ quán khác, mà trong toàn võ quán chỉ có một suất. Dụ quán chủ và sư huynh Nhược Bạch đã cho cô cơ hội giành suất đó, còn cô...

Có thể thắng không?

Cô có thể chiến thắng sư tỷ Sơ Vy và sư tỷ Tú Cẩm không?

Đệm đã lau sạch bóng, nhưng tâm trạng cô không sao bình yên được. Tắt đèn, đóng cửa phòng tập, cô cầm chổi bắt đầu quét bên ngoài.

Đêm lạnh như nước.

Bất giác, Bách Thảo nhận ra mình đã quét gần đến căn nhà gỗ của Sơ Nguyên. Dưới ánh trăng, tiếng nước xuôi chảy êm đềm, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cửa sổ căn nhà đó, ánh đèn trong phòng ấm áp, tiếng cười nói của bốn người trong đó còn ấm hơn ánh đèn.

Anh em Đình Hạo vẫn còn ở đó.

Nhờ ánh trăng, quét con đường nhỏ xung quanh căn nhà, Bách Thảo thậm chí có thể nghe thấy tiếng cười ấm áp của Sơ Nguyên, nhưng không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, chỉ thấy Đình Nghi ngồi bên cạnh, khuôn mặt kiêu diễm, thanh tao, đang nghiêng đầu nói thầm gì đó với Sơ Nguyên, trông hai người có vẻ rất thân thiết.

Bách Thảo cúi đầu lặng lẽ quét.

Sau khi chính thức hỏi, quét dọn xung quanh nhà không quá ồn ào sục sôi của anh và được cho phép, cô thường đến đây. Mỗi lần chỉ cần đến gần căn nhà, nhẹ nhàng quét trên mặt đường, quét sạch từng hạt bụi, lòng cô đột nhiên trở nên vô cùng yên ả.

Hiểu Huỳnh nói cô là người trầm tĩnh, luôn che cô ít nói.

Nhưng sư phụ đã dạy.

Sư phụ nói, Bách Thảo, tính cách con quá quyết liệt, nếu không kìm chế, có thể sẽ gây chuyện, cho nên phải thận trọng trong từng lời nói, hành động, cố gắng bình tĩnh, mọi việc phải suy nghĩ thấu đáo.

Vậy là cô cố gắng im lặng, ít nói.

Cô càng lặng lẽ, không nói, sư phụ càng tán thưởng. Dần dần cô đã quen im lặng, tính cách cũng trầm hơn nhiều so với lúc được sư phụ mang về nuôi. Chỉ có những lúc, khi ngọn lửa trong ngực bị đốt cháy, không thể kìm chế, như lúc đánh lại Tú Đạt, lúc chứng kiến việc làm của Trịnh sư bá và lúc Kim Mân Châu khiêu chiến.

Từ sâu trong lòng cô như có một cơn rùng rợn vùng vẫy.

Cô thường lo lắng, sợ nhờ có ngày mình thật sự không kìm chế được, khi quá xúc động sẽ gây ra chuyện gì không thể cứu vãn. Còn bây giờ, chỉ cần yên lặng quét ở đây, nhìn thấy con đường đã được quét sạch như lau, trong lòng cô mới thấy bình yên thư thái.

Cô thích quét.

Từng động tác lặp lại, hình như tâm trạng căng thẳng đến mấy cũng có thể trở nên nhẹ nhàng.

Ánh trăng sáng...

Không biết bao lâu, Bách Thảo quét đằng trước, đằng sau căn nhà, lại không biết bao nhiêu thời gian, từ sau căn nhà quét đến gốc cây đa đó.

Đó là một cây đa cổ thụ.

Cành lá rậm rạp, cành cây to, thô ráp, xù xì, rễ dài rủ xuống, cắm vào lòng đất. Ánh trăng mờ ảo lọt qua kẽ lá, lốm đốm, lấp lánh như ánh sao.

"... Nghe nói, Ân Tú của võ quán Xương Hải là tuyển thủ rất giỏi. "Giọng nói của Sơ Vy bỗng vang lên từ phía sau thân cây: "Có đúng như vậy không?"

"Đúng, cô ấy rất có tư chất", giọng chàng trai âm vang, rõ ràng.

"Nghe nói, cô ấy cũng rất đẹp?", giọng Sơ Vy thoáng ngập ngừng.

"Rất đẹp."

Hình như Sơ Vy ngây người ra, không biết là do cô gái tên Ân Tú đó đẹp thật hay do câu trả lời thành thật của chàng trai.

"... Vậy, cô ấy đẹp hay là em..." Hình như thấy mình lỡ lời, Sơ Vy lập tức nói chữa: "... Hay là chị Đình Nghi đẹp hơn?"

"Ha ha ha...", chàng trai cười phá lên, "tại sao lại quan tâm chuyện đó, chẳng lẽ khi các cô lên sân đấu, cũng phải nhìn xem đối thủ có đẹp bằng mình không à!"

"Anh Đình Hạo!"

Sơ Vy tức giận giậm chân, nhưng khi nói tiếp, lại trở nên có ghibăn khoăn và bất an, giọng nói hình như không tự nhiên, bối rối và thấp thòm.

"Anh Đình Hạo..."

Bách Thảo nín thở, nhẹ nhàng cầm chổi ra khỏi gốc cây, cẩn thận không giẫm lên lá khô dưới gốc. Thì ra Sơ Vy thích Đình Hạo, khi nghe thấy HiềuHuỳnh nói vậy, mọi người có vẻ không tin, đều cho rằng Sơ Vy và Nhược Bạch làm một đôi rất đẹp, một cặp thanh mai trúc mã, cũng lạnh lùng kiêu ngạo như nhau.

A, mình đang nghĩ gì nhỉ.

Bách Thảo vừa đi vừa lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ kỳ lạ vừa nảy ra trong đầu, đột nhiên cảm thấy có bóng người phía trước liền ngẩng đầu lên nhìn.

Là Sơ Nguyên và Đình Nghi.

Hai người sánh vai trên con đường nhỏ, ánh trăng mờ ảo, tinh khiết, tỏa ánh bạc bao phủ lên người họ. Lúc này, trông họ giống như từ một bức tranh bước ra, đẹp, thanh cao, xa vời không vướng bụi trần.

Hai người đang khẽ nói cười gì đó.

Khóe miệng Đình Nghi ẩn hiện nụ cười, đôi mắt nhìn Sơ Nguyên êm đềm, dịu dàng. Cách mấy bước nên Bách Thảo không nghe rõ Đình Nghi nói gì, chỉ cảm thấy giọng nói đó hay như nghe tiếng suối chảy.

Sơ Nguyên nhìn thấy Bách Thảo.

Mặt anh lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn cây chổi trong tay cô, nói: "Sao muộn thế này còn quét?"

"Xong ngay đây ạ."

"Nghi đi, em đã quét rất sạch rồi", Sơ Nguyên dịu dàng nói.

"Vâng, xin lỗi." Bách Thảo cúi đầu, cảm thấy mình lâng lâng thứ ba chen vào phá vỡ khung cảnh thần tiên vừa rồi.

"Cô bé ngốc, xin lỗi gì?" Anh cười, giờ tay xoa đầu cô như một người anh. "Ngày mai chẳng phải đã phải thi tuyển rồi sao? Mấy ngày tập luyện vất vả rồi, tối nay nên nghỉ sớm đi."

Anh...

Sao anh biết cô luyện tập vất vả, Bách Thảo nghĩ hoặc nhìn.

"Người cuối cùng rời khỏi phòng tập hằng đêm không phải là em sao?", Sơ Nguyên mỉm cười nói. Mỗi tối thức khuya đọc sách, khi mệt thường đi dạo trong võ quán, anh luôn nhìn thấy bóng cô qua cửa giấy phòng tập, không mệt mỏi, như một chú nai quật cường tràn đầy sinh khí.

"... Là em."

Một cảm giác êm dịu trào dâng trong lòng. Cô cứ tưởng đêm khuya chỉ có một mình đơn độc trong phòng tập, vậy mà thỉnh thoảng vẫn có bóng anh bên ngoài.

"Hy vọng ngày mai em có thể giành được thành tích như mong muốn." Cầm chiếc chổi trong tay cô, Sơ Nguyên nói tiếp: "Cho nên bây giờ em về phòng nghỉ đi, được không?"

"Không cần, em xong ngay đây."

Bách Thảo muốn lấy lại cây chổi, luống cuống thế nào lại chạm vào tay Sơ Nguyên. Ngón tay anh ấm nóng, khiến cô giật mình, vội buông ra, chân

tay càng cuống khi thấy Đình Nghi nói:

"Anh Sơ Nguyên quan tâm em, đừng tranh cãi nữa, đi nghỉ đi!" Đình Nghi dịu dàng nhìn vào mắt Sơ Nguyên, lại nhìn Bách Thảo: "Rất mong ngày mai em thể hiện thật tốt, có thể đánh bại Mẫn Châu, thực lực của em phải rất tốt. Cố lên!"

"... Vâng."

Vô cùng cảm kích lời cổ vũ của Đình Nghi, nhưng nhìn thấy hai người họ đẹp như tranh đi bên nhau, trong lòng cô lại có gì đó khác khoải không yên, nhẹ nhàng thấm thía giống nỗi buồn vô cớ.

Trở về phòng, Hiểu Huỳnh đã chui vào chăn ngủ. Sau khi đánh răng súc miệng, cô cũng lên giường nhưng trăn trở mãi vẫn không ngủ được.

"Bách Thảo..."

Trong bóng tối, đột nhiên vang lên giọng nói ngập ngừng của Hiểu Huỳnh.

Bách Thảo lập tức nằm im, không cự quạ.

"Vẫn chưa ngủ sao? Tại mình đánh thức cậu hả?"

"Không phải, mình cũng mãi không ngủ được.", Hiểu Huỳnh lại do dự một lát rồi nói: "Bách Thảo à, mình có câu này muốn nói với cậu..."

"Cái gì?" Bách Thảo bỗng cảnh giác.

"... Cậu cũng không nên đặt quá nhiều hy vọng!"

"Sao?"

"Bách Thảo, mình biết cậu luyện tập rất chăm chỉ, cũng rất cố gắng", Hiểu Huỳnh đắn đo nói, "nhưng chỉ có một nữ được chọn, dù võ công của cậu rất lợi hại, nhưng sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cẩm có thể còn lợi hại hơn... Mình là bạn cậu, đương nhiên hy vọng cậu chiến thắng, có thể tham gia so tài với các võ quán... Nhưng... nhưng nếu cậu thua sư tỷ Sơ Vy hay sư tỷ Tú Cẩm thì liệu cậu có buồn lắm không..."

"Sẽ buồn!" Thua đương nhiên là buồn, nhưng cô chưa hiểu Hiểu Huỳnh định nói gì.

"A, mình biết cậu rất buồn." Hiểu Huỳnh rụt đầu vào chăn như tránh một cú tấn công, nói tiếp: "Có lẽ là lỗi của mình. Mình nói năng có phần phóng đại, luôn tán dương cậu, bảo cậu lợi hại, võ công cao siêu... Mình thực sự cảm thấy võ công của cậu rất lợi hại... nhưng ngộ nhờ ngày mai không đánh được sư tỷ Sơ Vy hoặc sư tỷ Tú Cẩm... chắc cậu sẽ rất thất vọng... Nếu ngày thường mình không nói quá lên... Nếu mình không để cậu quá hy vọng... Ngộ nhờ ngày mai cậu thua, cậu sẽ không quá thất vọng, chán nản chứ..."

Cuối cùng, Bách Thảo đã hiểu điều Hiểu Huỳnh muốn nói.

"Hi hi..." Không nhận được, Bách Thảo bật cười, nhìn trần nhà tối om, nói: "Sao có thể như vậy chứ? Nếu ngày mai mình thua, chỉ chứng tỏ kỹ thuật chưa bằng người khác, sẽ thất vọng buồn bã một chút, sau đó lại tiếp tục cố gắng, sẽ không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu".

"Phù... thế thì tốt."

Hiểu Huỳnh thở phào, chỉ cần Bách Thảo chuẩn bị tâm lý như vậy là được. Thời gian này sống ở võ quán Tùng Bách, sắc mặt Bách Thảo đã tốt hơn nhiều, nói cũng nhiều hơn, cô chỉ ngại nếu bị thua, bị sốc, Bách Thảo sẽ lại trở nên lầm lì không nói không rằng như trước.

"Nhưng, Hiểu Huỳnh..."

Một lúc lâu sau, Bách Thảo kéo cao chăn, quấn chặt vào người, ngonggân nói: "Thực sự mình rất muốn thắng, rất muốn, mình muốn tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán, từ trước tới giờ mình chưa từng được tham gia cuộc thi đấu chính thức nào..."

Hiểu Huỳnh đã ngủ, tiếng thở đều đều vang lên trong phòng.

Bách Thảo cũng nhắm mắt.

Thực sự cô rất muốn giành chiến thắng trong cuộc thi ngày mai.

Tại một căn phòng khác.

"Không biết cuộc thi đấu của phía nữ trong võ quán ngày mai có thú vị không!" Diệc Phong nằm trong chăn, ngáp liên tục, thũng thảng nói: "Chẳng trách cậu bắt mình tập với Bách Thảo, còn tưởng là cậu bảo thủ lúc trước mình đã trúng ngực cậu, bây giờ xem ra, cậu cũng quan tâm tiềm lực con bé đó".

Mùi mực phảng phất.

Nhược Bạch lặng lẽ, tập trung chú ý vào từng nét bút. Trên trang giấy trắng tinh, từng ô chữ nối nhau hiện ra, dường như anh đang chìm đắm trong một

thế giới khác không nghe thấy tiếng Diệc Phong.

"Thế lực của con bé rất tốt. Nghe nói học cùng lớp với HiểuHuỳnh, có lẽ mười bốn tuổi, Sơ Vy và Tú Cầm hơn ba tuổi, nhưng khi ra chân lựcbùng phát không bằng con bé ấy", Diệc Phong nằm thoải mái trong chăn nói, "Hơn nữa, con bé này rất chịu khó, kiên thức cơ bản rất vững, chỉ thiếukinh nghiệm thi đấu!".

Như tiếng mưa rơi trơn tuột không một tiếng động.

Các con chữ lạng lẽ hiện ra trên trang giấy.

"Cuộc thi đấu năm nay, Bách Thảo có khả năng thay thế Sơ Vyhoặc Tú Cầm xuất chiến không? Dù sao trận đánh với Kim Mẫn Châu lần trước, con bé cũng đánh rất đẹp." Diệc Phong lại ngáp, mắt lơ đãng sắp ngủ.

Để khích lệ nữ giới luyện Taekwondo, cuộc thi hằng năm giữa các võquán yêu cầu trong ba đại diện của mỗi võ quán nhất thiết phải có một nữ tuyền thủ. Mà từ trước, ngay cả khi Sơ Vy và Tú Cầm chưa xuất chiến, mỗi lần vào đượcvòng trong, hầu như các nữ tuyền thủ của Tùng Bách chưa bao giờ giành chiếnthắng, áp lực nhìn chung đều rơi vào các tuyền thủ nam.

"Phải xem biểu hiện ngày mai." Nhìn những chữ vừa viếttrên trang giấy, Nhược Bạch cau mày, đẩy sang một bên, lại lấy tờ giấy khác. "Taekwondo không phải chỉ dựa vào sức lực, cũng không phải chỉ cần khổluyện là được!"

Lần thực chiến với Kim Mẫn Châu hôm đó quả nhiên là đẹp, nhưngnguyên nhân lớn nhất khiến Bách Thảo có thể đá bay Kim Mẫn Châu là do cô ta quátrụ phụ, trước sau chỉ ra cùng một đòn. Nếu trong cuộc thi tuyền ngày mai, và cácuộc thi các võ quán một tháng nữa, đối thủ Bách Thảo sẽ gặp tuyệt đối khôngthể chỉ sử dụng một cách tấn công như Kim Mẫn Châu.

Sáng hôm sau.

Tất cả các đệ tử mặc võ phục trắng tinh tập hợp trong phòng tập,cánh cửa giấy mở toang, ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên những chiếc nệm đấu đãđược lau sạch bóng. Bách Thảo thẳng người đứng trong hàng ngũ, nghe thấy tiếngthở hình như hơi gấp hơn thường ngày của đồng đội xung quanh, tim cô bỗng dưngcũng bắt đầu đập loạn nhịp, hít thở sâu mấy lần, vẫn không thể chế ngự niềmhung phấn bắt đầu trào dâng trong huyết quản.

"Bách Thảo, căng thẳng phải không?"

Lòng bàn tay Hiểu Huỳnh túa mồ hôi, nhinhNhược Bạch đang đi đếnmỗi lúc một gần, biết rõ sau khẩu lệnh của anh, cuộc thi tuyền của võ quánhính thức bắt đầu. Mặc dù biết cơ hội đại diện võ quán tham chiến là hết sứcmong manh, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ hy vọng.

"Ừ, cũng hơi hơi."

Bất giác cô thắt lại đai lưng chặt hơn, bắt đầu hít thở sâu, tậptrung tinh thần, không nên căng thẳng, không nên căng thẳng, căng thẳng khôngcó lợi cho thi đấu.

Tiếp tục hít thở sâu, đột nhiên Bách Thảo phát hiện đồng đội xungquanh cũng đều căng thẳng, co người nắm chặt tay, có người mườimắt trừng trừng, có người liên tục hít thở sâu như mình. Tú Cầm cũng căng thẳng mím môi,không khí như đông lại.

Chỉ có Sơ Vy đứng ngay hàng đầu là có một vẻ khác hẳn.

Từ vị trí của Bách Thảo, có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng xanhkhác thường của Sơ Vy, môi khô, hơi tái, hàng mi rũ xuống, ánh mắt thất thánhình vẻ phía trước.

Chị ấy bị ốm sao?

Bách Thảo nghĩ tới được mẩu đối thoại nghe được cạnh gốc đa tốiqua, liệu có phải sư tỷ Sơ Vy thức quá khuya nói chuyện với Đình Hạo, khôngđược nghỉ ngơi nên sức khỏe không tốt, bị ốm rồi không?

Nhược Bạch đi vào phòng tập.

Đình Hạo và Đình Nghi theo sau, tiến đến một góc phòng rồi ngồixuống. Khi họ đi qua, hàng mi Sơ Vy khẽ lay động, vừa như muốn ngẩng lên nhinvừa như không, nhưng rồi vẫn cụp mắt xuống.

"Buổi sáng nhóm nữ thi đấu, buổi chiều nhoms nam."

Giọng của Nhược Bạch khiến sự chú ý của Bách Thảo rời khỏi Sơ Vy,chăm chú lắng nghe anh giải thích thể lệ cuộc thi.

"Hiện nay, toàn võ quán chúng ta có tổng cộng mười hai nữ đệ tử, chia làm hai nhóm thi đấu. Sơ Vy và Tú Cầm có thành tích tốt nhất trong cáccuộc thi trước nên sẽ vào hai nhóm khác nhau, những người còn lại sẽ bốc thămđể biết mình thidđaus trong nhóm đai hồng hay nhóm đai lam. Áp dụng hình thứcđấu loại trực tiếp, hai đệ tử chiến thắng trong nhóm đai lam và nhóm đai hồngsẽ tthi đấu với nhau để giành tư cách tham gia cuộc thi giữa các võ quán sắp tới."

Nhược Bạch vận võ phục trắng như tuyết, lưng thắt đai đen, vẻ mặtbình thản, lướt nhìn từng đệ tử đứng thẳng tắp trước mặt, hỏi:

"Tất cả đã rõ chưa?"

"Rõ!"

"Tốt, nếu không còn vấn đề gì, tất cả khởi động mười lăm phút, các trận đấu nữ chính thức bắt đầu."

"Rõ!"

Các đệ tử đồng thanh trả lời, khi âm thanh còn chưa kịp vang vọng khắp phòng tập, Sơ Vy đã bước ra khỏi hàng tiền đến trước mặt Nhượng Bạch, cúi chào, sắc mặt tái nhợt, môi run run nói:

"Sur huynh, tôi xin rút khỏi cuộc thi này."

Các đệ tử nhìn nhau, tất cả sững sờ, trố mắt, há miệng nhìn Sơ Vy như không tin những gì vừa nghe thấy.

"Tại sao?" Nhượng Bạch nhìn Sơ Vy, cau mày: "Có phải bị ốm không, chịu khó một chút, sau cuộc thi đấu sáng nay lại nghỉ ngơi, còn nữa, không nên nói những lời thiếu ý chí đó, trở về hàng!"

Sơ Vy vẫn đứng yên. Nắm chặt tay, hai hàng mi đen nhánh vẫn rủ xuống. "Sur huynh, tôi xin rút khỏi cuộc thi này."

Cô nhắc lại, ngừng một lát, lại nói giọng kiên quyết: "Hơn nữa, từ nay về sau, tôi không tập Taekwondo nữa, không tham gia bất kỳ cuộc thi đấu nào".

"Cô biết mình đang nói gì không?"

Nhượng Bạch nhìn Sơ Vy, ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm khắc, không khí trong phòng cũng đột nhiên giảm xuống.

"Tôi biết." Sơ Vy hít nhẹ một hơi, tiếng nói lại vang lên trong phòng: "Thực ra, tôi vốn không thích Taekwondo, chỉ là từ nhỏ đã thích một người, người đó rất thích Taekwondo, vậy là tôi cũng muốn tập". Thâm tâm cô chỉ muốn anh để ý đến mình, muốn ở bên anh, muốn có một chủ đề chung để nói chuyện.

Ở một góc phòng, Đinh Nghi bắt gặp liếc nhìn người ngồi bên.

"Nhưng bây giờ tôi biết, dù tôi gắng bao nhiêu anh ấy cũng không thích tôi." Môi càng mím chặt, càng khô nẻ, một nụ cười đau khổ lộ trên môi Sơ Vy: "Nói những điều này thật xấu hổ..."

"... Cho nên, tôi không tập Taekwondo nữa, tôi sẽ đi làm những việc mà mình thích!" Toàn thân cứng đờ, bất động, Sơ Vy nói tiếp: "Xin lỗi, sur huynh Nhượng Bạch".

Nhượng Bạch yên lặng mấy giây, sắc mặt không thay đổi, nói:

"Nếu Taekwondo đối với cô chỉ là để theo đuổi một người đàn ông, vậy thì quả thực cô không nên tiếp tục tập nữa. Cô đi đi."

Nói xong, không nhìn Sơ Vy, anh hạ giọng nói với các đệ tử đang đứng sững trước mặt: "Giải tán! Khởi động! sau mười lăm phút cuộc thi tuyển nhóm nữ chính thức bắt đầu".

"Rõ!"

Các đệ tử đồng thanh trả lời, ngẩn ra nhìn Sơ Vy chậm rãi đi qua. Bước chân Nhượng Bạch nặng nề như đeo đá, không hề ngoái lại, anh ra khỏi phòng tập.

Không thể như thế, lẽ nào sư tỷ Sơ Vy thực sự không tham gia cuộc thi đấu năm nay?

Sao có thể?

Các nữ đệ tử của Tùng Bách thực lực vốn đã yếu, nếu sư tỷ Sơ Vy rút lui, chẳng phải cuộc thi năm nay càng thêm khó khăn hay sao?

Bách Thảo cũng sững sờ nhìn theo bóng Sơ Vy khuất dần bên ngoài sân võ quán, nghĩ tới mẫu đối thoại nghe dưới gốc đa tối qua, bất giác nhìn về phía Đinh Hạo. Thấy anh đang nghiêng đầu nghe Đinh Nghi nói, thần sắc không hề có dấu hiệu xúc động, hình như người Sơ Vy nói tới không phải là mình.

"Tối qua, rốt cuộc anh đã nói gì với cô ấy? Nếu không tại sao Sơ Vy lại quyết định từ bỏ Taekwondo. Thậm chí không hề quan tâm tới cuộc thi đấu giữa các võ quán sắp tới. Nhất định anh đã nói ra điều gì đó rất tàn nhẫn, anh biết rõ cô ấy thích anh thế nào mà."

Thấy bóng Sơ Vy đã khuất hẳn, Đinh Nghi không kìm chế được liền quay sang hỏi. Cô vẫn cho rằng nhất định có ngày Sơ Vy có thể làm anh mình động lòng.

"Cứ để cô ấy theo đuổi một hy vọng không thể, chẳng phải càng tàn nhẫn hơn ư?"

Ngồi xếp bằng trên chiếu cỏ, Đinh Hạo nhìn các đệ tử của Tùng Bách đang làm các động tác khởi động, chậm rãi nói: "Hơn nữa, lại từ bỏ thi đấu vào lúc

này, hoàn toàn bất chấp mọi người coi trọng thế nào, nếu tình yêu của cô ấy đối với Taekwondo hoàn toàn biến mất chỉ vì lời từ chối của anh thì sự từ bỏ của cô ấy chẳng đáng để luyến tiếc."

"Anh..."

Những lời đó hình như cũng có lý, nhưng nghe quá tàn nhẫn. Đình Nghi nhìn anh trai tuấn tú, đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời, đi đến đâu cũng thu hút các cô gái, cô biết rất nhiều cô gái bị anh mê hoặc, thực lòng thích anh nhưng hình như trái tim anh đã bị Taekwondo chiếm lĩnh, không còn chỗ trống cho ai.

"... Vậy rốt cuộc anh có thích ai không?"

"Hả?", Đình Hạo lơ đãng hỏi lại.

Thời gian khởi động đã hết, các nữ đệ tử của Tùng Bách bắt đầu chia nhóm thi đấu. Nhược Bạch và Diệc Phong làm trọng tài của hai nhóm. Các nữ đệ tử của Tùng Bách vốn không nhiều, Sơ Vy đã rút lui chỉ còn mười một người, cuộc thi đấu chắc cũng không mất nhiều thời gian.

"Anh..." Đình Nghi nhắc lại, lát sau nói về thăm dò: "Thực ra anh thích Ân Tú đúng không?". Có lẽ chỉ có thiếu nữ xuất sắc như Ân Tú mới có thể khiến anh trai động lòng, mới lọt vào trái tim anh.

"Trong đầu em chỉ toàn những điều vớ vẩn đó hay sao? Tập trung xem đi!"

Đình Nghi trề môi, lờ mờ Đình Hạo nhưng bỗng phát hiện mắt anh hình như đang tập trung vào một điểm nào đó.

"Cô bé này xem ra không tồi."

Đình Nghi chăm chú nhìn Bách Thảo đang thi đấu.

Khi nghe tin Kim Mẫn Châu đến võ quán Tùng Bách giao hữu bị một cô gái tên là Bách Thảo đánh bại, cô đã rất ngạc nhiên. Một là do cô quá quen thuộc Tùng Bách, không hề nghe tiếng một cô gái tên Bách Thảo thực lực xuất sắc, hai là cô rất biết thực lực của Kim Mẫn Châu. Mặc dù Mẫn Châu mới mười tuổi, nhưng tư chất thông minh, lĩnh hội kỹ thuật rất tốt, các nữ đệ tử bình thường hơn bốn, năm tuổi đều không phải là đối thủ của Mẫn Châu, ngay cả Sơ Vy xuất chiến cũng rất khó một chiêu đá bay Mẫn Châu ra ngoài.

Lúc này, xem mấy trận đấu của Bách Thảo trong nhóm đai lam, cô phát hiện, lực ra chân và tốc độ của cô gái này quả thực rất tốt, rất có khả năng xuất đầu lộ diện trong giới Taekwondo.

"Ồ, tố chất rất tốt nhưng quá căng thẳng."

Trận đấu của nhóm đai hồng đã kết thúc, Tú Cầm chiến thắng dễ dàng. Ánh mắt Đình Hạo lại quay về trận đấu đang diễn ra trong nhóm đai lam, thấy Bách Thảo đang tấn công quyết liệt, không tiếc sức, những cú đá chân tràn đầy sức mạnh, toàn thân đầm mồ hôi, nhưng vẫn duy trì thế tấn công cao ngạo.

"Thế lực hình như đặc biệt sung mãn."

Hoàn toàn là lối tấn công thực mạng, Đình Nghi nín cười, cảm thấy rất hứng thú. Thường thường trong các cuộc thi đấu chỉ thấy các tuyển thủ nam sử dụng lối đánh thực mạng đó, rất hiếm thấy ở các tuyển thủ nữ.

Tú Cầm dùng khăn lau mồ hôi, vừa đón nhận những lời khen ngợi của các đệ tử trong trận đấu vừa rồi, vừa thăm quan sát Bách Thảo đang thi đấu. Xem chừng trong nhóm đai lam, Bách Thảo sẽ thắng. Cô không ngạc nhiên bởi kết quả này, ngay từ lâu đấu với Kim Mẫn Châu, Bách Thảo đã thể hiện thực lực vượt trội so với các nữ đệ tử khác của võ quán.

Chỉ có điều...

Lối đánh đó.

Nhìn mồ hôi ướt đầm sau lưng bộ võ phục của Bách Thảo, Tú Cầm cười khẩy, để khăn mặt sang một bên. Thực ra hôm nay, cô rất hy vọng được quyết một trận thắng thua với Sơ Vy, chứ không phải với Thích Bách Thảo chỉ biết lao vào tấn công thực mạng.

Tú Cầm đã mười bảy tuổi, sang năm vào lớp mười hai, lúc đó không thể không tập trung học hành, không có nhiều thời gian cho Taekwondo, cuộc thi giữa các võ quán năm nay có lẽ là cơ hội duy nhất của cô. Trước đây, trận cuối cùng trong cuộc thi đấu lựa chọn đại diện tham dự cuộc thi hàng năm giữa các võ quán thường là Tú Cầm thua Sơ Vy, mặc dù thua một cách tâm phục khẩu phục, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm. Năm ngoái, sau một lần nữa thất bại, cô đã lao vào tập luyện một năm ròng, mỗi lần tập đều tưởng tượng đối thủ là Sơ Vy, cô đã nghiên cứu rất kỹ mỗi động tác ra chân của Sơ Vy.

Hôm nay, cô tràn đầy tự tin, chờ đợi cuộc đấu với Sơ Vy!

Nhưng Sơ Vy lại bất ngờ rút lui.

Tú Cầm lặng lẽ, đứng đờ nhìn Diệc Phong tuyên bố Bách Thảo chiến thắng trong nhóm đai lam. Mặc dù tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán hàng năm là mơ ước bấy lâu của cô, nhưng không qua trận quyết chiến với Sơ Vy đã giành tư cách tham gia cuộc thi này quả thực là hụt hẫng và đáng

buồn, không ai cần một chiến thắng không cần động thủ như vậy!

"Quá lợi hại! Bách Thảo! Cậu có thể chiến thắng trong nhóm đại lam!"

Nghe sư huynh Nhực Bạch tuyên bố, sau giải lao mười lăm phút sẽ là trận thi đấu giữa đại diện nhóm đại hồng và đại diện nhóm đại lam, cũng chính là trận chung kết giữa sư tỷ Tú Cẩm và Bách Thảo, Hiểu Huỳnh hưng phấn xông ra ôm chặt Bách Thảo xoay một vòng trên cao.

Thắng rồi...

Mãi đến khi ngồi trên chiếu trúc, tay cầm bình nước Hiểu Huỳnh nhét cho, ngơ ngẩn uống, tim cô mới bắt đầu đập thình thịch! Có đúng là cô đã chiến thắng trong nhóm đại lam? Thắng lợi này hình như đến quá nhanh khiến cô cảm thấy như đang nằm mơ, mỗi trận đấu vừa rồi, cô đều căng thẳng đến mức gần như hơi hoảng hốt, thậm chí không nhớ mình đánh như thế nào để chiến thắng đối thủ!

Đây là lần đầu tiên cô tham gia thi đấu từ khi bắt đầu tập Taekwondo.

Cô chiến thắng thật sao?

Cô...

Chỉ cần chiến thắng một trận nữa, là có thể tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán sao? Sư phụ, sư phụ, chẳng lẽ hy vọng bao lâu của sư phụ đối với cô không phải là ảo tưởng, là điều mà cô thực sự có thể làm được sao? Thắng lợi! Bách Thảo căng thẳng tay nắm chặt cổ chai nước khoáng, bên tai là tiếng tim đập thình thịch, tiếng máu đang trào dâng trong huyết quản, thì ra đó chính là mùi vị của chiến thắng.

"Bách Thảo, Bách Thảo!"

Tiếng gọi liên hồi làm Bách Thảo định thần trở lại, nhìn thấy Hiểu Huỳnh bên cạnh đang xoa bóp chân cho mình, ngẩng đầu hỏi: "Bách Thảo, cậu không sao chứ, sao cơ bắp cứng thế?"

"Hà?"

"... Có phải cậu căng thẳng quá không?" Hiểu Huỳnh vừa xoa bóp mạnh tay hơn vừa nói: "Thả lỏng đi, căng thẳng quá chỉ khiến cơ bắp cứng lại, ảnh hưởng đến việc triển khai kỹ thuật, thắng nhóm đại lam đã cù lắm rồi, có thể chiến thắng sư tỷ Tú Cẩm hay không tất cả phải trông chờ vận may!"

Thắng nhóm đại lam là đã là quá giỏi rồi ư?

Nhưng...

Không được!

Cô còn muốn thắng nữa!

Giống như đứa trẻ chưa từng được ăn kẹo, ngạc nhiên sung sướng phát hiện, thì ra mùi vị của kẹo lại tuyệt vời đến thế, thì ra mùi vị của chiến thắng lại tuyệt vời đến thế, máu toàn thân như sôi trào, nổi xúc động căng tràn lòng ngực, và một cảm giác say sưa choáng ngợp chưa từng có.

Chỉ cần chiến thắng sư tỷ Tú Cẩm...

Không nên được, Bách Thảo liền ngẩng đầu nhìn, Tú Cẩm từ xa hình như cảm nhận được ánh mắt cô, cũng ngẩng đầu nhìn, chỉ thoáng một cái rồi lập tức ngoảnh đi, hình như không vui.

Ánh mắt đó...

Bách Thảo ngây người.

Mười lăm phút sau trận chung kết nữ của võ quán Tùng Bách bắt đầu!

Nhực Bạch đích thân làm trọng tài. Ánh mặt trời trong veo như thủy tinh từ sân võ quán chiếu lên người hai nữ tuyển thủ Tú Cẩm và Bách Thảo, tiếng hoan hô lúc dậy lên lúc lắng xuống, tiếng gió rít từ những cú ra chân, xé không khí, tấn công như vũ bão. Trong ánh nắng xuân, thân hình hai tuyển thủ giao nhau trên không trung, liên tục trập trùng như sóng biển!

Các đệ tử ngồi vây xung quanh chăm chú theo dõi, mặc dù đây thực ra là trận đấu không có mấy kịch tính.

"Sao vẫn lối đánh đó!"

Đình Nghi cảm thấy hơi tiếc.

Cũng như mấy trận đấu trong nhóm đại lam vừa rồi, Bách Thảo vẫn lối tấn công thực mạng, toàn thân bùng bùng như có ngọn lửa bị đốt từ bên trong, hai chân không ngừng đá về phía Tú Cẩm. Còn Tú Cẩm trầm tĩnh, cẩn trọng, không nôn nóng tấn công, chỉ nhẹ nhàng né tránh mỗi cú ra chân của Bách Thảo, chờ cơ hội phản kích.

"Hình như cô ấy chỉ biết mỗi cách đánh đó", Đinh Hạo buột miệng thốt lên, "Như một con thú hoang dã, hoàn toàn không có kỹ xảo sách lược gì hết, chỉ biết cầm đầu xông lên muốn cắn một miếng vào cổ họng người đi săn".

"Cứ tưởng cô ấy là người trầm tĩnh, biết kìm chế." Đinh Nghi lắc đầu, không hiểu lần đó Kim Mẫn Châu bị cô ta đánh bại như thế nào, chẳng lẽ cũng cách đánh thực mạng thế này. "Không ngờ khi giao đấu cô ấy lại hoàn toàn không biết kìm chế, một mực tấn công, nóng nảy, bộp chộp, chẳng có quy tắc gì hết."

"Em tưởng cô ấy là người trầm tĩnh hay sao?", Đinh Hạo bật cười.

"Là sao?"

"Em nhìn mắt cô ấy xem." Trong khi liên tiếp tấn công, khuôn mặt Bách Thảo mồ hôi đã vã đầy, ánh mắt trời phản chiếu, sáng lóa mắt, những giọt mồ hôi trên người cô lại chói mắt hơn cả ánh mặt trời, "Có vẻ như cô ấy bị áp chế quá lâu, tất cả khí huyết và sức mạnh đều lắng xuống, trông bề ngoài có vẻ điềm tĩnh, kìm chế hơn người khác rất nhiều, nhưng thực ra, giống như núi lửa ngủ yên, chỉ cần một tia lửa nhỏ châm ngòi là có thể đốt cháy cô ấy hoàn toàn."

Cho dù có thể lực như núi, những loạt tấn công liên tiếp không ngừng nghỉ cũng khiến Bách Thảo dần dần không chịu nổi. Cô lo lắng phát hiện thể lực mình đã bị tiêu hao gần hết. Mồ hôi ướt đầm võ phục, giống như toàn thân bị chìm trong nước, mỗi lần ra đòn càng khó khăn, mà điều đáng sợ là những đợt tấn công của cô không hề có hiệu quả.

Đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng mấy lần trước mình tấn công như thế đều thắng lợi, sao bây giờ đột nhiên không được? Cảm giác không thể nói ra đó, giống như cho dù cô điên cuồng tấn công cũng chỉ là con rối để Tú Cầm đùa giỡn, mỗi cú ra đòn của cô, Tú Cầm đều nhẹ nhàng né tránh, mỗi động tác của cô đều hoàn toàn nằm trong dự đoán của Tú Cầm.

Bách Thảo vận toàn bộ nội lực, phi thân đá thẳng nhưng hụt, cả người rơi xuống, phản lực đó trực tiếp dồn lên người cô, khí huyết toàn thân sôi trào. Đúng lúc đó, Tú Cầm đá trúng lớp áo bảo vệ trên ngực cô, liền sau đó là loạt phản công như chớp giật, cô vội vàng né tránh, gắng gượng, tung cú đá ngang mới chặn được loạt phản công chớp nhoáng của Tú Cầm.

"Tú Cầm, được một điểm!"

Nhược Bạch bình thân tuyên bố, sau đó giơ tay ra hiệu, hạ giọng nói:

"Tiếp tục!"

Bách Thảo thù thế, đầu óc bắt đầu rối loạn, nhìn Tú Cầm, không biết có nên tiếp tục tấn công quyết liệt như trước hay không. Tại sao, rõ ràng cô liên tiếp tấn công, Tú Cầm liên tiếp lùi sau nhưng người ở vào thế hạ phong, điểm số kém hơn lại là cô?

Trong khoảnh khắc hai thân hình giao nhau.

"Hừ!", Tú Cầm khẽ cười một tiếng.

Bách Thảo cứng đờ, cô đã nhận sự khinh miệt, coi thường trong tiếng cười đó, nó giống như tiếng cười nhạo của các đệ tử võ quán Toàn Thắng đối với cô năm nào.

Cách đánh như thế quá nghiệp dư.

Nhìn Bách Thảo thực mạng tấn công, các đệ tử của Tùng Bách ngồi xem bên dưới không biết nói sao. Trước đây, trong khi tập luyện hoặc giao đấu với các đối thủ có trình độ tương đương, lối tấn công máy móc đó của Bách Thảo còn chưa quá bộc lộ yếu điểm, nhưng bây giờ gặp đối thủ đầy kinh nghiệm như Tú Cầm, điểm yếu hiện ra quá rõ ràng, lối đánh của cô nực cười như đứa trẻ lớp một.

Đáng thương thật, rõ ràng sư tỷ Tú Cầm đang đùa giỡn cô, giống như mèo vờn chuột, dẫn dụ cô cầm đầu cầm cổ tấn công, mồ hôi vã như tắm, còn Tú Cầm không một giọt mồ hôi, ung dung chờ đợi. Đợi khi cô hoàn toàn kiệt sức, không thể nhấc nổi chân, mới ra đòn quyết định.

Vẫn như vừa rồi, mỗi đòn tấn công của cô đều đá hụt, mỗi cú đá đều rơi vào không khí, thể lực tiêu hao gần hết, hai chân nặng chì, hơi thở cũng mệt mỏi, ngực và cổ họng khô rát, đau đớn.

Không được! Nếu cứ thế này mình sẽ thua mất!

Cảm giác thất bại trào lên như thủy triều khiến cô cảm thấy mình như con thú sập bẫy, còn Tú Cầm lại như người thợ săn đang cười đắc ý. Bình tĩnh! Thích Bách Thảo, bình tĩnh lại! Vừa thở mạnh, trong liên tiếp những đòn phản kích của Tú Cầm, trong nỗi tuyệt vọng lo thất bại, cô buộc mình tỉnh lại, nhìn ra mình đã sai ở đâu!

Tại sao mỗi lần tấn công đều rơi vào khoảng trống?

Trong đòn phản kích trùng điệp hoa mắt đó, cô lại nhìn rõ ánh mắt kinh khi của Tú Cầm, như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô, cười nhạo mỗi phát tấn

công của cô đều nằm gọn trong dự toán của mình...

Như bị dội chậu nước lạnh, Bách Thảo bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, bàng hoàng né tránh, vai cô đã lình trợn cú đá như búa tạ của Tú Cẩm! Đúng vậy, chính bởi vì mỗi lần ra đòn của cô đều trong dự đoán của Tú Cẩm nên cô ấy có thể phòng ngự rất chuẩn xác, sau đó lập tức phản công. Mỗi ý đồ và động tác của cô đều bị Tú Cẩm nhìn thấu! Cho nên cô mới bị Tú Cẩm vòn như mèo vòn chuột.

Bách Thảo đã nhận ra rồi sao?

Nhìn Bách Thảo đột nhiên đứng sững giữa sàn, Đinh Hạo khẽ nhưn mày, nhưng cho dù nhận ra lỗi sai trong đấu pháp, làm sao có thể lập tức tìm ra đối sách? Có lẽ chỉ khiến cho thất bại của mình đến nhanh hơn mà thôi.

Cục diện trên sàn đột nhiên thay đổi!

Bách Thảo thất thần như bị trời, không lao vào tấn công nữa, Tú Cẩm lại thay đổi đấu pháp phòng ngự phản kích vừa rồi, triển khai tấn công như sét đánh!

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

Tùng cú ra chân đạp trúng đầu, vai và ngực Bách Thảo. Bị trúng đòn, Bách Thảo lùi từng bước về sau, toàn thân run rẩy, không thể đứng vững! Nhìn Bách Thảo bị đánh thảm hại như vậy các đệ tử của võ quán Tùng Bách bỗng thấy thương cảm, cô đã hoàn toàn kiệt sức nên không thể tiếp tục tấn công, mặc dù trận đấu ngay từ đầu đã chênh lệch, nhưng nhìn thấy thất bại tất yếu của Bách Thảo, họ bất giác vẫn thấy thương thương.

"Phập! Phập!"

Ngực và mặt lại bị đá trúng!

Đầu óc trống rỗng, cảm giác thất bại khiến Bách Thảo không cảm thấy đau! Tại sao rõ ràng nhìn rõ Tú Cẩm sẽ đá ngang, vậy mà một động tác giả lác chân, cuối cùng giáng vào người cô lại cú song phi! Cô không muốn tấn công mù quáng nữa, cô muốn giống như Tú Cẩm, trước tiên nhìn ra ý đồ và phương hướng tấn công của đối phương rồi mới phản kích! Tại sao cô không nhìn ra? Tại sao phán đoán của cô luôn sai? Tại sao mỗi lúc cô càng rơi vào tình trạng tồi tệ như vậy!

Cô thất bại rồi sao...

Sẽ thất bại sao?

Ý nghĩ đó bám riết lấy cô, nỗi sợ hãi từ nơi sâu nhất của cơ thể bộc phát, cô hốt hoảng hét lên: "A!!!", rồi dốc toàn bộ nội lực một lần nữa nhắm vào Tú Cẩm, phát động đợt tấn công như vũ bão! Đã không nhìn rathì không nhìn nữa! Tấn công điên cuồng, cú nào cũng lộ điểm yếu, tất cả là đều nằm trong dự đoán của Tú Cẩm, đều nực cười, đều ngu xuẩn! Nhưng nếu tấn công như chớp giật, tấn công như vũ bão, tấn công quyết liệt không cho đối phương cơ hội để thở, không cho đối phương cơ hội đánh trả...

Vậy, có phải vẫn còn hy vọng chiến thắng!

Trời ơi, Bách Thảo điên rồi sao?

Nhìn Bách Thảo đột nhiên hét lên lại bắt đầu lao vào tấn công như mãnh thú, các đệ tử của Tùng Bách hoàn toàn sững người. Thật tình, họ chưa từng chứng kiến một trận thi đấu như vậy. Đây hoàn toàn không phải là thi đấu Taekwondo mà là...

Chính là...

Tấn công liều mạng!

Không hề có chút phương pháp, nếu không phải cách ra chân tấn công của Bách Thảo vẫn là Taekwondo tiêu chuẩn thì đây quả thực hoàn toàn là lối tấn công liều mạng!

Làm gì có ai thi đấu như vậy!

Toàn thân như bùng nổ, điên cuồng tấn công, không hề phòng thủ, giống như võ sỹ liều chết trên đấu trường, không dừng một phút, không giảm tốc độ, dường như chỉ cần có thể hạ gục đối phương, dẫu chết cũng cam lòng!

Hiểu Huỳnh vô cùng lo lắng.

Mặc dù so với vừa rồi, tấn công như vậy có thể khiến thất bại của Bách Thảo đến chậm hơn một chút, nhưng Bách Thảo cũng phải trả giá rất lớn, chính là thể lực nhanh chóng cạn kiệt! Cô đã nhận thấy Bách Thảo đã hoàn toàn kiệt sức mới vã nhiều mồ hôi như vậy, thở dốc khó khăn, ngực phập phồng dữ dội, nhưng vẫn tấn công như vũ bão! Tấn công, tấn công!

Cho dù ý chí mạnh đến đâu, cơ thể vẫn bằng xương bằng thịt, liệu có thể trụ được bao lâu? Bách Thảo quả thực không phải đối thủ của sư tỷ Tú Cầm. Sức mạnh của chân dù lợi hại, tốc độ nhanh đến mấy cũng chẳng ích gì, cô hoàn toàn là đứa trẻ không biết trong thi đấu nên đánh thế nào. Gặp đối thủ mới vào nghề còn được, nhưng đối diện với đối thủ giàu kinh nghiệm như Tú Cầm, cô hoàn toàn bất lực.

Sự hao tổn thể lực nặng nề khiến Bách Thảo bắt đầu ù tai, hoa mắt, mỗi lần ra đòn cơ thể đều đau đớn muốn ngã, thậm chí bước chân cũng trở nên tê cứng, khó khăn.

Vẫn là... Sắp thua rồi sao...

Rõ ràng chỉ cần chiến thắng trận này là cô có tư cách thay mặt Tùng Bách tham chiến, sao có thể thua chứ? Trong lúc hoảng loạn, cô đột nhiên không nhớ đây là hiệp thứ mấy, có phải đã là hiệp ba? Cô có còn cơ hội chuyển bại thành thắng không? Cô còn kém mấy điểm? Ba? Năm? Hay bảy điểm? Tâm công như vừa rồi liệu có cứu vãn được điểm nào? Cô hoảng loạn ngoái đầu nhìn tấm bảng ghi điểm, mồ hôi như mưa nhỏ xuống mắt, không thể nhìn rõ.

"Phập!"

Một âm thanh cực lớn bùng nổ giữa ngực trên lớp áo giáp bảo vệ. Đường lực mạnh như búa tạ giáng thẳng vào ngực khiến cơ thể cô tê dại, rồi ầm một tiếng, con đau bùng phát trên toàn thân, lực phủ ngũ tạng như bị lộn tung, xéo nát.

Hai chân cũng không thể trụ được nữa.

Cô giống như quả bóng căng phồng bị chọc thủng, nỗ lực gắng gượng cuối cùng đã tiêu tan, ngã xuống đệm đấu, mắt tối sầm, trong lúc thần trí hoảng vắng như đêm đen, mũi và miệng lơ mơ cảm thấy mùi của niệm đấu, tấm đệm mà hằng ngày cô lau mấy lần, hóa ra có mùi như vậy.

"1... 2... 3..."

Trong phòng tập im phăng phắc, các đệ tử nín thở nhìn sư huynh Nhược Bạch đang cúi nhìn Bách Thảo nằm gục trên đệm. Nếu đếm đến mười mà không đứng dậy, coi như sư tỷ Tú Cầm thắng K.O.

Hiếu Huỳnh đưa hai tay bịt chặt miệng.

Bách Thảo cũng bị...

Có phải bị chấn thương quá nặng không? Tại sao không như không còn thở nữa, người nằm gục trên đệm kia hoàn toàn giống như đã chết.

Không ngờ cuộc đấu này lại khó khăn như vậy. Tú Cầm cúi người lấy khăn mặt lau mồ hôi, đột nhiên phát hiện người mình cũng đầy mồ hôi, lạnh lẽo nhìn Bách Thảo nằm sấp trên đệm, những ngón tay gắng sức run run.

Cô ta chưa ngất sao?

Bị đánh thế thảm đến thế vẫn muốn gượng dậy đánh tiếp sao?

Trong những lần đấu với Sơ Vy trước đây, thỉnh thoảng cô cũng bị Sơ Vy đánh gục như thế này, mọi người hoan hô thắng lợi của Sơ Vy, không ai biết nỗi nhục nhã, đau đớn của con người khôn khổ là cô đang giãy giụa trong tuyệt vọng, cố gượng đứng lên mà không sao đứng được.

"5... 6..."

Nhược Bạch vẫn tiếp tục đếm, đôi tay gầy gò nhô cả đốt xương của người nằm trên đệm đấu vẫn run run cố nắm lấy mép đệm.

Đình Nghi thở dài, rời mắt khỏi con người khôn khổ đó, liếc nhìn ra ngoài. Trên con đường nhỏ cạnh bãi cỏ sân tập có một chàng trai đi đến.

"Anh Sơ Nguyên!"

Lòng vui vui, Đình Nghi đi nhanh ra ngoài, gọi nhẹ một tiếng. Nghe tiếng cô, chàng trai dừng lại.

Tú Cầm nghe thấy tiếng Đình Nghi.

Mất bất chợt liếc ra ngoài, theo phía có tiếng gọi đó, cô thấy Sơ Nguyên đứng trên đường về phía Đình Nghi, tay ôm chồng sách dày, vừa nhìn Đình Nghi, miệng anh thoáng nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng thủy tinh long lanh, tỏa sáng xung quanh.

"7... 8..."

Các đệ tử trong phòng tập kinh ngạc nhìn Bách Thảo cuối cùng đã bò dậy khỏi tấm đệm, người hơi chao đảo, cơ hồ chỉ thở một hơi là lại ngã gục. Máu vẫn cuộn trào trong lồng ngực, Bách Thảo cố đứng vững, trận đấu chưa kết thúc, cô vẫn còn cơ hội...

"... Mình phải tiếp tục thi đấu..."

Mặc dù mắt đã mờ, chỉ nhìn thấy bóng người nhập nhòa trước mặt nhưng cô vẫn có thể đứng dậy, chỉ cần cô còn sức đứng lên, chân cô vẫn còn chút tàn

lúc.

Đứng dậy được thì sao? Trong cuộc đấu với Sơ Vy trước đây, Tú Cầm cũng từng gắng gượng đứng lên, nhưng cơ thể đã hoàn toàn suy sụp, cố đứng lên chỉ là để giữ chút tự tôn cuối cùng của bản thân.

Lơ đãng nhìn cơ thể suy kiệt không thể ra một cú tấn công của Bách Thảo, Tú Cầm một lần nữa liếc ra ngoài phòng tập.

Trên bãi cỏ trước sân phòng tập.

Cỏ xanh mỡ màng.

Đình Nghi đứng cạnh Sơ Nguyên, dịu dàng nhìn anh, nói nhỏ gì đó, anh mỉm cười, trong ánh mắt có vẻ dịu dàng không nói ra được.

Hình như... anh hoàn toàn không để ý đến bên này.

Nhược Bạch ngừng đếm, nhìn Bách Thảo giãy lắt, mới lạnh lùng nói:

"Được, tiếp tục thi đấu!"

Tại ừ ù, khẩu lệnh thi đấu lại như một luồng điện kích hoạt huyết dịch toàn thân Bách Thảo, khởi động lại trong tích tắc, xốc lại tinh thần trong cơ thể đã gần kiệt sức, mắt cũng mờ hẳn, cơ hồ không nhìn rõ Tú Cầm, nhưng...

Đây là cơ hội cuối cùng của cô!

...

... Sư phụ mong con có ngày trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinh quang nhất...

... Sức mạnh tích tụ trong cơ thể.

Không dám lãng phí thời gian để điều chỉnh hơi thở, cũng không còn sức lực lựa chọn cơ hội tốt nhất, cô dốc cạn toàn bộ sức lực cuối cùng vào một đòn này! Miệng hét to, chân phải phi ra đá, dốc hết năng lượng trong cơ thể nhằm bóng người nhập nhoạng trước mặt. Bách Thảo người vọt lên, đập xuống.

Nhìn hai người đứng trên sân từ xa, lòng Tú Cầm đột ngột se lại! Sơ Vy vì thích một chàng trai nên mới tập Taekwondo, vì sao cô ấy lại.

"Sư tỷ Tú Cầm!"

Xung quanh đột nhiên bùng lên loạt tiếng hô thất thanh, Tú Cầm thảng thốt ngoài đầu.

"A... a!!!"

Trong tiếng hét như sấm, như luồng sét bùng nổ, đình phòng tập bành chấn động rung lên! Trong khoảng khắc đó, thời gian như ngưng đọng, trôi qua rất chậm...

Chính khoảnh khắc Tú Cầm quay lại...

Bóng chân Bách Thảo như xé gió, như trái núi áp đến, trùm lên bóng đen bên dưới.

Khoảnh khắc đó...

Tất cả đều bị đóng khung.

Hình như là rất chậm, chậm đến mức giống như thắng lợi đã ở ngay trước mắt nhưng chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi.

Bàn chân xé gió từ không trung đập xuống.

Nhắm đỉnh đầu cô tấn công.

Dốc cạn sức!!!

Đây là cơ hội cuối cùng của cô!!!

...

... Sư phụ mong con có ngày trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinh quang nhất...

...

Cô phải thắng, cô nhất định phải thắng!

Hình như cảm thấy bầu không khí bất thường trong phòng tập, Sơ Nguyên và Đình Nghi đang đứng ngoài sân cùng ngoái nhìn vào.

"Phập!!!"

Cú ra chân đó như cự loi vọt tấn đập mạnh vào đầu Tú Cầm. Tú Cầm không kịp có phản ứng né tránh, trợn mắt nhìn Bách Thảo không thể tin nổi, sau đó...

Đột nhiên ngã gục.

"Sư tỷ Tú Cầm!!!"

Các đệ tử kinh hoàng thất sắc lao đến, Hiểu Huỳnh cũng kinh hãi bởi tiếng gió phát ra từ cú đập ngàn cân đó, hoảng hốt chạy đến đứng ngay phía trên, kinh hoàng nhìn sư tỷ Tú Cầm nằm ngửa bất động trên đệm.

Nhược Bạch cúi mũi bảo hiểm, kiểm tra một lượt, thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng, lạnh lùng nói: "Cô ấy đã ngất, không thể tiếp tục thi đấu".

Bách Thảo đứng ở một góc sân.

Gắng gượng giữ thăng bằng, đứng vững, không để mình khụy xuống. Sau khi điều chỉnh hơi thở, sức lực đã khôi phục chút ít, làn sương mờ mờ mắt trước mắt dần tiêu tan, cô mới nhìn thấy các đệ tử đang tụ tập quanh Tú Cầm vì lo âu, Sơ Nguyên cũng từ bên ngoài chạy vào, cúi người kiểm tra tình trạng của Tú Cầm.

Hình như Bách Thảo bị mọi người bỏ quên.

Cô độc, lẻ loi đứng một mình.

Đến khi Sơ Nguyên ấn vào người Tú Cầm khiến cô dần dần tỉnh lại, các đệ tử mới lần lượt tản ra. Tú Cầm mặt tái nhợt từ trên đệm ngồi dậy, Nhược Bạch đứng giữa Tú Cầm và Bách Thảo, không khí yên lặng như chết, chỉ có tiếng nói lạnh lùng của anh vang lên khắp phòng tập, tuyên bố cuộc đấu kết thúc...

"Trận chung kết lựa chọn đại diện nữ của võ quán, Thích Bách Thảo thắng K.O !"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi chiều khi tiến hành thi đấu lựa chọn đại diện nam, Dự phụng nhân vốn ưa ản dật lại xuất hiện trong ban trọng tài với trang phục trang nhã, tư thái thanh cao như tiên nữ khiến các đệ tử ngồi xem có phần phân tán tư tưởng.

Cuối cùng, vào lúc chiều tối, trận đấu cũng có kết quả đúng như dự đoán của mọi người, Nhược Bạch và Diệc Phong chiến thắng, giành tư cách đại diện cho Tùng Bách tham gia trận thi đấu giữa các võ quán năm nay. Các đệ tử đều vô cùng phấn khởi, bởi vì trong trận chung kết, Nhược Bạch chiến thắng Diệc Phong, ai cũng thấy sự tiến bộ rõ rệt về trình độ, thực lực của hai người!

Trong cuộc thi đấu năm ngoái, do kém may mắn, loạt đầu vòng loại lại bị phân vào cùng nhóm với những võ quán thực lực rất mạnh, nếu không đã không đến nỗi không được vào vòng trong. Còn bây giờ xem ra, trình độ của hai sư huynh đã tiến bộ vượt bậc, chỉ cần may mắn một chút, khả năng lọt vào vòng bán kết năm nay là hoàn toàn có thể.

Tuy nhiên, sự vui mừng của các đệ tử Tùng Bách kéo dài không lâu, tâm trạng hoang mang họ đang phải đối diện với một vấn đề hiện thực. Theo thông lệ thi đấu giữa các võ quán, mỗi võ quán cử ba đại diện tham gia, sư tỷ Sơ Vy đã rút lui ngay trước cuộc thi lựa chọn đại diện tham gia thi khởi nổi, nhưng sư tỷ Tú Cầm lại đột nhiên bị Thích Bách Thảo kia đánh bại...

Rõ ràng người chiến thắng phải là sư tỷ Tú Cầm! Nhưng...

Cuối cùng lại là Thích Bách Thảo.

Lẽ nào thật sự để Thích Bách Thảo đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi năm nay? Chỉ cần nghĩ đến nỗi đánh thực mạng, chỉ biết tấn công, hoàn toàn không biết phòng ngự, không hề có kỹ xảo của cô ta là các đệ tử của võ quán Tùng Bách tức tím mặt. Cử một người như vậy đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, e rằng trong mắt các võ quán khác, Tùng Bách không còn là võ quán hạng hai mà là võ quán nghiệp dư.

Hơn nữa, cô ta đánh bại sư tỷ Tú Cầm cũng không khiến mọi người tâm phục khẩu phục! Nếu lúc đó sư tỷ Tú Cầm không quay đầu đi, cô ta đã hoàn toàn không thể đá trúng...

Ráng mây ngũ sắc lúc hoàng hôn chói lọi trên bầu trời ngoài phòng tập.

Nhược Bạch tuyên bố cuộc thi đấu lựa chọn đại diện hôm nay kết thúc, ngày mai sau buổi tập sáng sẽ chính thức công bố danh sách các đệ tử đại diện võ quán tham gia cuộc thi đấu năm nay. Nói xong, anh quay người đi ra, anh em Đình Hạo, Đình Nghi sau một ngày theo dõi các trận đấu cũng ra khỏi phòng tập, tiếp đến là Diệc Phong và Tú Cầm cũng lần lượt đi ra.

Bách Thảo tư lự, hai tay bó gối ngồi trên đệm phòng tập.

Vốn định đợi cho mọi người ra hết, dọn dẹp vệ sinh rồi đi ăn cơm. Chỉ còn hai tuần nữa là đến trận thi đấu năm nay, thời gian luyện tập không nhiều, cô nhất định phải tranh thủ từng phút.

Quả là cô đã giành chiến thắng một cách may mắn trong trận thi đấu với Tú Cầm.

Nếu muốn có thể giành chiến thắng trong trận thi đấu quan trọng diễn ra sau hai tuần nữa mà không dựa vào may mắn, cô nhất thiết phải gấp rút nâng cao trình độ, phải nhanh chóng trưởng thành. Nhưng làm thế nào để nâng cao trình độ, nhanh chóng trưởng thành? Trước đây, sư phụ thường nói cô rất thiếu kinh nghiệm thi đấu, có phải sư phụ muốn nói đến vấn đề này không? Sư phụ, nhất định sư phụ sẽ có biện pháp, nghĩ đến đây, bỗng cô muốn chạy ngay đến trước mặt sư phụ, hỏi sư phụ nên làm thế nào, cho dù sau đó không ăn không ngủ suốt đêm ngày luyện tập, cô cũng không muốn giành chiến thắng một cách khó coi như hôm nay.

Có người từ phía sau đi tới.

Cô có thể cảm nhận được từng ánh mắt không thiện chí hướng vào mình. Trong những ngày ở võ quán Toàn Thắng, cô đã quá quen với những ánh mắt đó, quen đến thành nhàm, nó không còn gây đau khổ cho cô nữa.

"Thích Bách Thảo, mày không cảm thấy xấu hổ sao?"

Một bóng người đứng trước mặt cô, giọng nói bất bình phẫn nộ, một số đệ tử còn chưa rời phòng tập cũng dồn mắt vào cô. Bách Thảo ngẩng đầu, thấy Tú Đạt mặt đỏ ửng, nhìn mình đầy tức tối.

"Nói gì vậy!"

Hiệu Huỳnh tròn mắt với Tú Đạt, mặc dù cô hiểu tâm trạng Tú Đạt khi Bách Thảo hạ gục Tú Cầm, nhưng thua thì cũng thua rồi, sư tỷ Tú Cầm đã không nói gì, cậu ta gào thét gì chứ.

"Tôi nói gì cậu không hiểu sao? Tôi đang nói, cô ta có biết bản thân rất đáng xấu hổ không!" Tú Đạt phẫn nộ nói với Hiệu Huỳnh, lại quay ra nhìn thẳng Bách Thảo hét to: "Mày

không nghe thấy tao nói gì hả? Ngay đến phép lịch sự tối thiểu đứng lên nói chuyện với người khác cũng không có sao? Dùng thủ đoạn bỉ ổi để thắng một trận, mày đã kiêu đến mức khinh thường tất cả mọi người phải không?"

Bách Thảo từ từ đứng dậy.

Cô và Tú Đạt bằng tuổi nhau nhưng khi đứng lên thì cao hơn cậu ta nửa cái đầu, lại đứng gần như vậy nên Tú Đạt phải ngửa lên mới thấy mặt Bách Thảo. Cậu ta ảm ức vì chị gái bị thua nên tới gây sự với cô, thay chị gái trách móc cô.

"Thích Bách Thảo, có đúng là mày không cảm thấy xấu hổ không? Mày có biết như thế là nhục nhã hay không?" Tú Đạt tròn ngược mắt nhìn cô: "Dù mày có giành được thắng lợi, nhưng ai cũng coi thường mày. Cái gọi là chiến thắng của mày đều bị mọi người phỉ nhổ vào!"

Xấu hổ?

Mặc dù may mắn chiến thắng, nhưng cô đã dùng hết sức lực, chỉ dựa vào trực giác ra đòn, có thể đánh gục cả sư tỷ Tú Cầm, quả thực có chút may mắn, nhưng bất luận thế nào cũng không đến nỗi bị coi là "xấu hổ", là "nhục nhã".

Những từ ngữ đó khiến Bách Thảo không kìm nổi giận, hơi cao giọng nói:

"Tôi chẳng có gì phải xấu hổ."

Vừa dứt lời, ánh mắt các đệ tử trong phòng tập đột nhiên trở nên khinh khinh dồn vào cô, thậm chí có tiếng "hừ" đầy miệt thị. Tú Đạt tức đến nghẹn giọng, cảm phẫn thét lên:

"Mày đánh lên chị tao! Nhân lúc chị ấy phân tán tư tưởng không kịp quay đầu lại, mày dám đánh lên chị ấy! Dùng thủ đoạn đánh lên nhục nhã giành được thắng lợi, mà mày vẫn dám nói không thấy xấu hổ?"

Bách Thảo ngậy người.

Khi ra cú đá đó, lẽ nào sư tỷ Tú Cầm vẫn chưa chuẩn bị tốt để ứng chiến? Nhưng rõ ràng sau khi cô nghe thấy khẩu lệnh tiếp tục thì đầu phát ròi mới tấn công cơ mà. Bách Thảo cố nhớ lại, đương rồi, cô còn nhớ rất rõ sau khi nghe thấy khẩu lệnh tiếp tục thì đầu của Nhược Bạch cô mới ra đòn, còn Tú Cầm có bị phân tán tư tưởng hay không cô hoàn toàn không biết, thể lực đã tiêu hao đến mức chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mờ mờ của sư tỷ Tú Cầm, làm sao cô còn phân biệt được biểu hiện và động tác của chị ấy.

"Tú Đạt, cậu quá đáng rồi!" Hiểu Huỳnh không thể nghe tiếp được nữa, liền hét lên: "Bản thân cậu cũng từng đánh lén Bách Thảo, cậu có quyền gì mà quát nạt cậu ấy?"

"Đúng, tôi từng đánh lén nó! Nhưng tôi đã bị trừng phạt, cũng đã xin lỗi nó rồi! Còn nó thì sao?" Mắt Tú Đạt như bốc lửa: "Thích Bách Thảo, tôi bắt nó phải xin lỗi chị tôi! Tôi phải bắt nó thừa nhận nó đánh lén chị tôi! Thắng lợi đó phải thuộc về chị tôi, chứ không phải là nó!"

"Tôi không đánh lén chị ấy", nắm chặt tay, Bách Thảo nói cứng.

"Mày nói gì?"

Tú Đạt không thể tin ở tai mình, Hiểu Huỳnh cũng hơi nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn Bách Thảo.

"Tôi nói, tôi không đánh lén chị ấy, lúc đó tôi..." Hít một hơi dài, cô tiếp tục nói: "... Lúc đó thể lực tôi tiêu hao đến mức không thể nhìn rõ tình trạng của chị ấy, tôi không biết chị ấy phân tán tư tưởng, cho nên không phải tôi đánh lén."

Tú Đạt trợn mắt, gào lên:

"Thích Bách Thảo, người ta nói thầy nào trò nấy, lúc đầu tao cũng không tin, nhưng mày và sư phụ mày cùng một giuộc, miễn là thắng phải không? Bất luận dùng thủ đoạn xấu xa nào, bất luận mất mặt đến đâu, miễn là giành phần thắng đúng không?!"

Trong ngực như có vật gì nứt toác, máu nóng trào lên cô hộc, cổ phẫn nộ áp sát Tú Đạt, nói:

"Cậu..."

"Tú Đạt!"

Không biết Tú Cầm đến từ lúc nào, dường như không nhìn thấy Bách Thảo người cứng đờ do có kẻ vừa nhắc đến sư phụ, đi thẳng đến lòi Tú Đạt đang hăm hăm tức tối ra khỏi phòng tập, lạnh lùng nói:

"Đi mau, sao lảm lời thế!"

Mặt trời lặn lẽ chìm dần giữa biển mây ngũ sắc.

Phòng tập đã diễn ra cuộc thi đấu lúc này trống không, chỉ còn lại một mình Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lúc đầu còn lau sàn cùng với cô, nhưng được một lúc đã bị mấy tiểu đệ từ một mực gọi đi. Lau dọn sạch sẽ phòng tập thì trời đã tối, đóng cửa kính có dán giấy che ánh nắng, cô lặng lẽ đi trên con đường trở về phòng.

Thỉnh thoảng gặp tốp năm, tốp ba các đệ tử.

Ai nấy hình như không nhìn thấy cô, chỉ khi đi qua mới ngoái lại, sau đó hoặc là phớt lờ như không, hoặc là khinh khinh cười nhạt, hoặc thì thàng giễu cợt.

"Bách Thảo, cậu không nên quá để ý tới mọi người."

Nhìn Bách Thảo lặng lẽ ăn cơm, Hiểu Huỳnh nói về dần đo:

"Thực ra, từ khi cậu đá bay Kim Mẫn Châu khiến Tùng Bách nơm nỡ mặt nỡ mày trước võ quán Xương Hải, mọi người đã bắt đầu thích cậu, chấp nhận cậu. Chỉ có điều, mọi người đều rất coi trọng cuộc thi đấu giữa các võ quán sắp tới, chỉ sợ cậu thay thế sư tỷ Tú Cầm xuất chiến, sẽ làm cho thực lực của Tùng Bách yếu đi, sợ là áp lực dồn lên sư huynh Nhược Bạch và Diệc Phong quá lớn, nên mới..."

Ngón tay Bách Thảo cứng lại.

Như vậy sao? Nếu cô xuất chiến mà không phải Sơ Vy hoặc Tú Cầm thì sẽ khiến cho thực lực của Tùng Bách giảm sút. Đây chính là nguyên nhân cô bị mọi người ghét bỏ hay sao? Nếu đã quyết định người đại diện tham gia thi đấu thì cần chọn ra giữa Sơ Vy và Tú Cầm thì sao còn phải tiến hành thi đấu lựa chọn trong võ quán? Mà khi đã tiến hành thi đấu lựa chọn chẳng phải là tạo cớ cho tất cả mọi người cạnh tranh bình đẳng hay sao?

"Hơn nữa, có lẽ bọn họ hiểu nhầm cậu." Hiểu Huỳnh lắc đầu nói: "Bọn họ cho là cậu đánh lén sư tỷ Tú Cầm, cho nên giành thắng lợi không đáng hoàng..."

"Mình không đánh lén chị ấy."

Tay cầm chặt bát ăn cơm, Bách Thảo nhìn chằm chằm vào trong.

"Đúng, mình biết", Hiểu Huỳnh rầu rĩ nói, "nhưng dưới con mắt của bọn họ, rõ ràng cậu đánh lén sư tỷ Tú Cầm mà vẫn cứng mồm không chịu thừa nhận."

Có điều, ôi dào, thực ra cũng khó trách họ, tình cảnh lúc đó, rõ ràng sư tỷ Tú Cẩm ngoái đầu nhìn về phía sân võ quán, còn mắt cậu thì lại mở rất to..."

"Cho nên", Bách Thảo buông cái bát trong tay xuống, nghẹn giọng, "cậu cũng cho là mình có ý đánh lên?"

Hiếu Huỳnh ngó người.

Suy nghĩ một lát, lại cau mày nói:

"Bách Thảo, nói thật là, nếu dựa vào những gì mắt thấy, cảnh tượng đó thật sự rất giống cậu cố ý nhân lúc sư tỷ Tú Cẩm phân tán tư tưởng mà tấn công chị ấy. Nhưng cậu tuyệt đối không phải là người nói dối, cậu nói cậu không đánh lên, vậy chắc chắn là không đánh lên."

Bách Thảo mím chặt môi.

Nỗi uất ức trong lòng ngực dâng lên. Cô muốn khóc, nhưng lại không muốn bị Hiếu Huỳnh phát hiện mình trở nên mềm yếu, cô đứng phắt dậy, nói.

"Mình đi tập đây."

"Bách Thảo, cậu đừng giận bọn họ, được không?" Sau lưng vang lên giọng cầu khẩn của Hiếu Huỳnh. "Từ nhỏ mình đã sống cùng mọi người, ai cũng đều tốt, rất tốt, hiểu lầm cậu chỉ là nhất thời. Lâu dần mọi người sẽ hiểu cậu là người thế nào, cho nên đừng giận mọi người, được không?"

"Mình biết rồi."

Bách Thảo trầm tư một lát rồi trả lời gọn lỏn, đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn những đốm sao chi chít trên trời, mình có tư cách gì giận mọi người, là bản thân mình đã thi đấu khó coi, tội tệ như vậy.

Đi vào phòng tập.

Bên trong không có một ai, ánh công tắc điện, tối om, điện không sáng. Dưới ánh sao mờ mờ, cô dò dẫm kiểm tra dây bảo hiểm, phát hiện dây bảo hiểm đã bị ai đó cắt đứt, còn dụng cụ sửa chữa mọi khi vẫn để bên cạnh hộp bảo hiểm cũng bị đem đi mất.

Cô lẳng lặng đi ra ngoài.

Vậy đi giặt quần áo trước đã, hôm nay thi đấu suốt một ngày, võ phục của mọi người chắc đều dẫm mồ hôi, cần giặt sạch sẽ. Đi đến phòng giặt, cô bỗng ngẩn người, bên trong không có một bộ quần áo nào cần giặt, ngay cả cái chậu cô vẫn dùng hằng ngày cũng bị dẫm bẹp.

Bách Thảo sững người đến mấy giây.

Cô quyết định về phòng lấy dụng cụ sửa chữa dây bảo hiểm, chỉ còn hai tuần nữa là phải tham dự trận thi đấu quan trọng đó rồi, thời gian luyện tập mỗi buổi tối đối với cô là vô cùng quý báu.

Nhưng cứ đi, đi miết, nhưng không hiểu sao cô không trở về phòng, mà lại đến một nơi. Ánh trăng chiếu qua kẽ lá, ánh sáng mờ mờ mông lung, lá cây reo rì rào, ở nơi này đầu lòng rồi bởi đến đâu hình như cũng có thể yên tĩnh trở lại.

Bách Thảo ngồi trên cây.

Cô ôm chặt đầu gối, giấu mình trong tán lá dày đặc. Thực sự cô không hiểu tại sao mình chiến thắng mà không những không được thừa nhận, trái lại còn bị mọi người thù địch? Nếu lúc đó Tú Cẩm không phân tán tư tưởng, nếu cô không tấn công thì người thua có lẽ là cô.

Nếu cô thua.

Người thắng là Tú Cẩm.

Thì võ quán Tùng Bách lúc này có lẽ tràn ngập niềm vui sướng như mọi người mong đợi.

Cô đã rất nỗ lực muốn giành thắng lợi, vậy mà đối với Tùng Bách, lại là chuyện không thể tha thứ, không thể chấp nhận. Có lẽ, cô sinh ra đã không được chấp nhận, bất luận là võ quán Toàn Thắng, võ quán Tùng Bách hay bất cứ nơi nào.

"Bộp bộp bộp!"

Đột nhiên có tiếng gõ vào thân cây.

Bách Thảo không động dậy, người dưới gốc cây kia thờ dài:

"Đang buồn phải không?"

Trong ánh trăng êm đềm, giọng nói âm vang lên như tiếng chuông bạc.

Cô vẫn ngồi yên, vẫn lặng lẽ giấu mặt vào đầu gối, trong giây phút nghe thấy giọng nói của anh, cô đã hiểu mình đang tự lừa mình dối người, cô không

muốn giấu mình trong tán lá, cô đến đây là để từ xa có thể nhìn thấy ánh đèn trong căn nhà gỗ nhỏ của anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào cô đã thích mùi hương của anh, tinh khiết giống mùi thuốc sát trùng.

Lá cây chạm vào nhau xào xạc.

Cô vui mặt vào đầu gối như con đà điểu rúc đầu vào cát, cảm thấy anh đã ngồi xuống cạnh mình. Anh cũng ngồi trên một cành cây, sức nặng của hai người khiến cành cây rung oằn xuống như sắp gãy.

Anh không nói gì.

Lặng lẽ cùng ngồi với cô giữa tán lá. Cô cũng không nói.

Cảm nhận mùi cơ thể anh có lẫn mùi thuốc sát trùng nhẹ, thoang thoảng, cô đột nhiên mệt mỏi, buồn ngủ, cành cây bên dưới nhẹ nhàng đung đưa như ru ngủ. Cô không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, dù thắng lợi cô giành được một cách không đáng hoàng đến mấy, bị mọi người không phục thể nào, bất luận mọi người có chấp nhận hay không, cô đã chiến thắng, vậy nên nhất thiết phải nỗ lực cao nhất nâng cao trình độ trong hai tuần này.

Nếu trong trận thi đấu giữa các võ quán lần này cô thể hiện xuất sắc.

Mọi người sẽ chấp nhận cô.

"Anh Sơ Nguyên, sao anh lại ở đây?"

Giọng nói dịu dàng pha lẫn ngạc nhiên, nhìn Bách Thảo và Sơ Nguyên cùng ngồi trên một cành cây, khuôn mặt ngẩng lên của Đình Nghi, được ánh trăng xuyên qua tán lá chiếu rọi trở nên đặc biệt dịu dàng. Mắt cô cũng dịu dàng như ánh sao, mỉm cười nói với Sơ Nguyên: "Thì ra anh vẫn như hồi bé, dù thấy ai bị thương, đâu là một con mèo, con chó cũng giúp nó bằng vết thương, chẳng trách anh nhất định muốn theo nghề y".

Bách Thảo từ từ ngẩng đầu.

Ánh mắt Đình Nghi nhẹ nhàng dừng trên người cô vài giây, lại tươi cười ôn hòa nhìn Sơ Nguyên: "Nhưng anh không cần phải lo cho Bách Thảo, có thể thắng trong trận cuối cùng sáng nay, có lẽ Bách Thảo là người kiên cường".

* * *

Trước buổi tập sáng ngày hôm sau, Bách Thảo đã phải chịu đựng sự cô lập, xa lánh của mọi người, tất cả không một ai nói, không một ai nhìn cô.

Bởi vì sau khi rút lui, Sơ Vy đã nhanh chóng thu xếp đồ đạc đến trường nội trú, các đệ tử của Tùng Bách chỉ còn đặt toàn bộ hy vọng vào Tú Cẩm. Họ vây lấy Tú Cẩm, như muốn dùng thái độ đó nói với Bách Thảo, họ cho rằng người thực sự chiến thắng trong trận đấu hôm qua là Tú Cẩm.

Bách Thảo lặng lẽ làm các động tác khởi động.

Cô không để bị sự cô lập xa lánh đánh gục, mấy năm qua, cô đã quen với tình cảnh đó đến mức tê liệt rồi.

Trong ánh nắng buổi sớm, khi Nhược Bạch đứng trước các đệ tử, ánh mắt bình thản lướt qua các đệ tử, bắt đầu chính thức công bố danh sách đệ tử đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay, Bách Thảo đột nhiên vô cùng căng thẳng.

"Như quy định hằng năm trước đây, mỗi võ quán cử ba đại diện tham gia thi đấu, qua cuộc thi lựa chọn trong nội bộ võ quán ngày hôm qua, đội nam sẽ do Diệc Phong và tôi xuất chiến, còn đội nữ..."

Bách Thảo cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn đám cỏ dưới chân, hai tay từ từ nắm chặt lại.

Không đủ dũng khí nhìn phản ứng của các đệ tử xung quanh. Cô biết, các đệ tử đều mong muốn Tú Cẩm xuất chiến, chứ không phải cô, người đã giành thắng lợi một cách chật vật, may mắn, có lẽ họ đang hy vọng cô có thể chủ động từ bỏ tư cách dự thi.

Nhưng...

Nhưng...

"... Mặc dù trong trận thi đấu đội nữ hôm qua, Bách Thảo đã chiến thắng, nhưng xét tổng hợp thực lực và biểu hiện hằng ngày của hai người..."

Ánh nắng buổi sáng thanh khiết và lạnh lẽo.

Trong đình viện đột nhiên có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cỏ, các đệ tử tròn mắt, cố kìm chế niềm vui, không dám mở miệng.

Chậm rãi...

Bách Thảo ngẩng đầu.

Bên tai ừ ừ như có vô vàn tạp âm nhỏ vụn, cô nghe không rõ lắm, chỉ cảm thấy giọng nói của Nhược Bạch nhẹ nhàng và lạnh như những tia sáng nháy nhót

quay cuồng trên bầu trời đình viện.

"... quyết định cử Tú Cầm đại diện võ quán tham gia thi đấu."

"Tốt quá!"

"Ồi!"

"Sur tỷ Tú Cầm! Sur tỷ Tú Cầm!"

Tiếng hò reo hoan hô phút chốc khiến cả đình viện sôi lên! Tú Cầm đứng ngây, như muốn xác định không phải mình nghe nhầm lời tuyên bố của Nhược Bạch. Các đệ tử đã phấn khởi xông đến, hò reo hoan hô!

"... Tại sao?"

Thậm chí Tú Đạt mừng đến phát khóc, lao đến ôm chặt Tú Cầm, sau đó càng nhiều đệ tử lao đến, ôm, hoan hô như vừa giành được một thắng lợi vô cùng to lớn, như là chúc mừng, chào đón vị anh hùng khai hoàn.

Tốt quá rồi

Sur tỷ Tú Cầm!

Cuối cùng, vẫn là sur tỷ Tú Cầm dự thi.

"Tại sao?"

Bị những con người tràn đầy phấn kích đẩy ra một bên, trong bầu không khí náo nhiệt, hân hoan, kích động, tiếng nói khàn đặc đó là tạp âm duy nhất. Bách Thảo nắm chặt tay, không nhìn thấy đám người xung sướng phát cuồng kia, không nghe thấy tiếng hò reo phấn kích của họ, chỉ có cơn phản nộ trào dâng trong ngực, thiêu đốt mọi nỗ lực trấn tĩnh và lý trí của cô!

"Tại sao?"

"Rõ ràng hôm qua em đã thắng! Tại sao không cho em tham gia!"

"Nếu trước khi thi đấu đã quyết định người được lựa chọn sẽ là hai sur tỷ Sơ Vy và Tú Cầm, vì sao còn phải tổ chức thi đấu tuyển chọn trong võ quán! Chẳng phải đã nói, người chiến thắng trong trận đấu tuyển chọn sẽ đại diện cho Tùng Bách tham gia thi đấu với các võ quán hay sao? Hôm qua, rõ ràng em chiến thắng! Chẳng lẽ không phải chính miệng sư huynh tuyên bố em là người chiến thắng!"

Âm thanh đầy sự phản nộ!

Các đệ tử đang trong cơn hoan hỉ, giật nảy mình nhìn Bách Thảo mặt đỏ lựng, giống như nhìn một quái vật vừa xuất hiện, tất thấy đều há mồm kinh ngạc như muốn nói, con người này sao còn chưa biến đi, con người này không những không biến đi mà còn dám ngang nhiên chất vấn sư huynh Nhược Bạch!

"Nói gì vậy?"

Buông cánh tay đang ôm chị gái, Tú Đạt thấy Bách Thảo phản nộ nhìn sư huynh Nhược Bạch, nổi giận trong lòng bùng lên, cậu bước ra khỏi đám đông hét lên với cô:

"Thế nào là rõ ràng chiến thắng! Ai có mắt đều nhìn thấy thực lực của cô kém chị tôi không chỉ một trượng! Nếu cô không đánh lên, người chiến thắng chắc chắn là chị tôi! Dừng thủ đoạn chẳng về vang gì giành chiến thắng mà lại còn định đại diện cho Tùng Bách đi thi đấu?!"

"Tôi không đánh lên", Bách Thảo gằn giọng.

"Cô đánh lên!"

Tú Đạt phản nộ hét to, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như vậy, rõ ràng mọi người đều nhìn thấy cô ta đánh lên, vậy mà vẫn rắn mặt một mực không thừa nhận!

"Tôi đã nói rồi, tôi không đánh lên!"

Móng tay cô ấn vào lòng bàn tay đến bật máu.

Bách Thảo nhắm mắt.

Ngực phập phồng hồi lâu, khi trấn tĩnh được mở mắt lại nhìn chằm chằm vào Nhược Bạch đứng cách hai mét, nói giọng kiên quyết.

"Em không đánh lên sur tỷ Tú Cầm. Khi đó, thể lực em đã suy kiệt, hoa mắt nhìn không rõ, không biết sur tỷ phân tán tư tưởng, em chỉ dựa vào bản năng để tấn công."

Nhược Bạch lãnh đạm nhìn cô, nét mặt không biểu cảm

"Hon nữa, lúc đó anh đã ra lệnh tiếp tục thi đấu, đầu em có nhìn thấy chị ấy phân tán tư tưởng thì cũng sẽ tấn công! Thi đấu là thi đấu, phân tán tư tưởng là lỗi của chị ấy chứ không phải lỗi của em. Nếu vì thế mà anh quyết định hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của em, em không phục! Hít một hơi thật sâu, nỗi uất ức bùng lên trong lồng ngực, không cách nào dịu đi được!

"Mày đánh lên! Mày đánh lên! Mày là đồ đánh lên! Đã không biết xấu hổ, lại còn bao biện", Tú Đạt gào lên như điên, hùng hổ lao đến định đánh cô!

"Tôi đã nói rồi, tôi không đánh lên!"

Ngon lửa uất hận trong lồng ngực bị tiếng gào thét của Tú Đạt kích động đến cao độ, Bách Thảo quay phắt đầu lại, tròn mắt nhìn Tú Cẩm đứng ngay ra như khúc gỗ giữa đám đệ tử, phần nộ chất vẫn:

"Tại sao chị không nói gì, chị cũng cho là em đánh lên sao?"

Hình như Tú Cẩm không ngờ bị chất vấn thẳng thừng như vậy, há hốc mồm, cười khẩy một tiếng, rồi mím chặt môi, mặt lạnh tanh.

"Em không biết tình trạng của chị lúc đó, nhưng bọn họ đều nói lúc đó chị phân tâm, tại sao chị lại phân tâm, rõ ràng trận đấu vẫn đang tiếp tục, tại sao lại phân tâm? Là chị khinh thường em, cảm thấy nhất định em sẽ thất bại cho nên dù có phân tâm, dù chị không thèm nhìn em, cũng không ảnh hưởng đến thắng lợi của chị phải không? Khẩu lệnh tiếp tục thi đấu đã đưa ra, vậy thì dù có lùi một vạn bước, cứ coi như em đánh lên chị, chị thua em còn gì để nói!"

Các đệ tử sững sờ.

Trời ơi.

Thích Bách Thảo này bình thường chẳng phải là đứa con gái đặc biệt nói hay sao? Hằng ngày thấy cô ta lặng lẽ giặt quần áo, quét sân, lau nhà thậm chí còn quỳ trên đường cẩn thận lau từng phiến đá còn tưởng cô ta là đứa chảnh biết nhẫn nhịn.

Vậy mà.

Khi nổi giận lại đáng sợ như vậy.

"Nói xong chưa?"

Nhược Bạch bình tĩnh nhìn Bách Thảo, hình như sự nổi giận của cô không hề ảnh hưởng đến anh. Đợi mấy giây, thấy cô toàn thân như tê cứng, không thấy có ý tiếp tục nói nữa, anh mới bình thản lên tiếng:

"Bất luận hôm qua Tú Cẩm thua em vì lý do gì, thắng lợi của em là điều không có gì đáng ngờ. Nhưng đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, Tú Cẩm thích hợp hơn em."

"Tại sao?" Bách Thảo nhìn thẳng vào Nhược Bạch, cô cần một lý do chứ không phải chỉ một câu nhẹ tênh như gió thổi bay như vậy. "Vì sao anh nhận định chị ấy thích hợp hơn em? Nếu chỉ cần dựa vào nhận định của anh, vậy tại sao còn tổ chức thi đấu tuyển chọn trong võ quán? Chẳng phải đã nói, người chiến thắng trong trận đấu tuyển chọn sẽ đại diện cho võ quán tham gia thi đấu hay sao?"

Ánh mắt Nhược Bạch lạnh lùng.

"Bởi vì mấy trận đấu hôm qua, cách đánh của em máy móc, đơn điệu. Trong trận thi đấu sắp tới, nếu chỉ dựa vào sức lực thì chỉ có thất bại thảm hại."

Bách Thảo sững sờ.

Chỉ dựa vào sức lực, cách đánh máy móc, đơn điệu... Đúng vậy, cô cũng nhận thức được đó là hạn chế chí mạng của mình... nhưng..

Lúc lâu sau, âm thanh khàn đặc trong cổ họng, cô nói khó nhọc:

"Nhưng em chỉ thiếu một số kinh nghiệm thi đấu, em sẽ tiến bộ! Hôm qua là lần đầu tiên em tham gia thi đấu chính thức, vẫn còn hai tuần nữa, em sẽ có thời gian tiến bộ! Mặc dù bây giờ có lẽ thực lực sư tỷ Tú Cẩm mạnh hơn em, nhưng em sẽ nỗ lực tập luyện. Trên sân đấu hai tuần sau có lẽ... có lẽ..."

Không, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi này, cô rất muốn sự phụng gồi trong khán đài nhìn thấy cô vận võ phục đứng trên sân đấu chính thức!

Nhược Bạch bình thản nhìn cô.

Nhưng anh không muốn để cuộc thi đấu năm nay của võ quán Tùng Bách đặt vào sự nỗ lực hoàn toàn không thể xác định được kết quả của cô. Tú Cẩm là sự lựa chọn an toàn hơn nhiều.

Sắc mặt cô dần dần tái nhợt.

Băng giá và tuyệt vọng khiến trái tim cô chìm dần, chìm dần, cô có thể hiểu biểu hiện của anh. Có lẽ anh đúng, chính là cô quá ích kỷ, trận thi đấu giữa các

võ quán là trận thánh chiến trong lòng mỗi đệ tử, sao có thể trao cho cô, một người không hề có chút kinh nghiệm thi đấu nào?

Chỉ do tiếc nuôi, không chịu từ bỏ, cuối cùng cũng khiến cô vẫn muốn tranh đấu, cô nói to:

"Nhưng đấu cách đánh của em như vậy, cũng đã chiến thắng sư tỷ Tú Cầm!"

"Hừ, có vẻ là một cô gái rất tự tin." Giọng nói dịu dàng từ phía sau vọng đến, sau đó người này đi đến đứng bên cạnh cô, hình như đã đứng nghe rất lâu không biết từ lúc nào, mỉm cười nói: "Tôi thích người tự tin, nhưng em có biết không, tự tin và tự phụ rất khác nhau".

Bách Thảo ngậy người nhìn.

"Hình như em không hiểu tại sao Nhược Bạch lại đưa ra quyết định như vậy đúng không? Chỉ bằng chúng ta thực chiến một phen có lẽ em sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của Nhược Bạch."

Nụ cười của Đinh Nghi rất dịu dàng xinh đẹp.

Nhưng trong ánh nắng sớm, nụ cười đó giống như nụ cười thương hại của kẻ bề trên.

Các đệ tử ngồi đầy phòng tập, Nhược Bạch xếp bằng ngồi ngay trên cùng, Diệc Phong và Tú Cầm ngồi hai bên.

Đinh Nghi thay võ phục.

Mái tóc đen dài cột cao vểnh đuôi ngựa, bộ võ phục trắng tinh càng làm tôn vẻ đẹp thanh tao, càng đối lập hoàn toàn với một Bách Thảo gầy gò xanh xao như một cô bé con trước mặt.

Trận đấu này.

Cả đời Bách Thảo không thể quên.

Đối với cô, lúc đó mười bốn tuổi, trận đấu này cơ hồ là trận đấu hoàn toàn hủy diệt lòng tự tin của cô. Thậm chí có thể coi là trận đấu nhục nhã nhất trong cuộc đời cô. Đến nỗi mấy năm sau, thỉnh thoảng cô vẫn nằm mơ thấy trận đấu này với Đinh Nghi.

Nhưng cô lại không mơ thấy chi tiết trận đấu.

Bởi vì lúc đó, ngay Đinh Nghi ra đòn chân thế nào cô cũng không thể nhìn rõ.

"Phập!"

"Phập!"

Một cú phản kích đá ngang như sét đánh đá trúng eo trái cô.

"Phập!"

Một cú đá trước, đá ngã cô xuống đệm!

"Phập!"

Một cú tạt chéo làm cô ngã nhào.

"Phập!"

Một cú đá hậu bật cô khỏi đệm!

"Phập! Phập!"

Hai cú song phi vào ngực và bụng, khi đổ gục xuống đệm, máu trong ngực cuộn trào khiến cô có cảm giác tanh tanh nơi cô hòng, toàn thân đau đến không thể nào đứng lên nổi.

"Phập!"

Bị đá bật ngã về sau, tiếng ừ ù trong tai khiến cô không còn nghe được tiếng thảm thì của các đệ tử xung quanh.

"Phập!"

Lại một cú đá hậu trúng mặt, sống mũi buốt nhói đến tận óc, một thứ chất lỏng dính nhót âm ỉ trào ra, cô gắng gượng đứng lên, nhưng trước mắt tối sầm, đen kịt, hình như cả thế giới quay cuồng...

Hình như có người chạy đến cuống quýt gọi tên cô, cổ xóc cô lên khỏi đệm, Bách Thảo nhắm mắt, thở hỗn hển hồi lâu, mới dần dần nhìn ra khuôn mặt lo lắng, bồn chồn trước mặt là của Hiếu Huỳnh. Giống như cảnh phim quay chậm, trong não cô một mảng trống rỗng. Cố gắng gượng muốn đứng lên, Hiếu Huỳnh xóc cô dậy, có cánh tay khác cũng giờ ra đi đủ đáng tháo áo giáp bảo hiểm, dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt cho cô.

Cánh tay đó thuộc về Đình Nghi.

Nụ cười của cô nhu mì như ánh trăng, ngón tay dịu nhẹ, nhưng lại cảm giác như chạm vào băng.

"Nếu tham gia thi đấu giữa các võ quán, đối thủ của em sẽ không nương nhẹ như tôi đâu. Nhược Bạch không để em tham gia là muốn bảo vệ em."

Toàn thân đau đớn tê dại, lòng tê tái, không còn cảm giác. Cô thấp thỏm nghe thấy tiếng Nhược Bạch tuyên bố, do Sơ Vy rút lui, từ nay về sau Diệc Phong và Tú Cẩm sẽ cùng nhóm tập luyện, Bách Thảo và Hiếu Huỳnh vẫn cùng phối hợp như trước...

Hình như bên cạnh có âm thanh huyền ảo...

Hình như bên cạnh có vô số ánh mắt hoặc giễu cợt hoặc thương hại hoặc là khinh thị...

* * *

Kết quả là võ quán sau buổi tập sáng càng vui vẻ, thoải mái hơn nhiều so với ngày thường. Những trận đấu tuyển chọn đại diện thi đấu đã kết thúc, kết quả Nhược Bạch, Diệc Phong và Tú Cẩm như mọi người dự đoán, mong đợi sẽ tham gia cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán chính thức bắt đầu từ tháng sau. Trong thời gian này, các đệ tử còn lại chỉ cần tập luyện theo chế độ thông thường, võ quán sẽ tập trung nhiều hơn cho ba đại diện vừa được lựa chọn, tạo cho họ môi trường tập luyện tốt nhất trước khi thi đấu, cổ vũ tinh thần, động viên nhuệ khí để họ có thể giành thành tích cao nhất...

Hôm nay lại là Chủ nhật, không cần đến trường, vậy là đầu đầu cũng thấy tiếng nói vui vẻ của các đệ tử. Cuối cùng mọi người đã có thể nghỉ ngơi một chút, thời gian vừa qua để chuẩn bị cho những trận đấu lựa chọn nhân tài, ai cũng vất vả căng thẳng.

Trong gian phòng phía sau đình viện.

Võ phục thấm đẫm mồ hôi vừa ẩm lạnh dán chặt vào người. Trong lòng Bách Thảo chỉ có một nỗi đau âm ỉ, thấm thía, thần thờ nhìn ánh nắng từ cửa sổ chiếu thẳng vào trong. Trong ánh sáng chói chang, từng hạt bụi li ti nhảy múa, dường như chúng cũng sáng trắng, sáng đến nhức mắt, đến choáng đầu.

Đột nhiên không biết mình nên làm gì.

Từ khi được sư phụ đưa đến chính thức gia nhập võ quán Tùng Bách, hằng ngày cô thức khuya dậy sớm lao vào tập luyện, khao khát giành được tư cách tham gia thi đấu giữa các võ quán hằng năm, đó từng là toàn bộ cuộc sống của cô.

Còn bây giờ...

Thu mình thật nhỏ, nhắm mắt, cảnh tượng bị đá từng cú, liên tiếp đổ gục, ngã nhào dường như không chịu buông tha cô, giống như những mảnh vụn quay cuồng trong đầu, lóe sáng, lặp đi lặp lại.

Chính cô đã không biết tự lượng sức mình đến thế.

Cứ tưởng, những gì sư phụ nói đều là sự thật, sư phụ nói cô có tài chất Taekwondo thiên bẩm, chỉ cần nỗ lực kiên trì nhất định có ngày trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc! Cho nên, cô không thể nào chịu được khi thất bại mà mình nỗ lực bao nhiêu có được bỗng dưng bị cướp mất, nên đã cố sức giành lại nên trước mặt Nhược Bạch, trước mặt các đệ tử của võ quán Tùng Bách, cô cho rằng mình có lẽ thật sự có thể!

Nhưng đã bị Đình Nghi nhẹ nhàng, liên tiếp đá gục như một hình nộm, giống như con rối. Thậm chí ngay một cú phản kích cho ra đòn cô cũng không thể làm được! Liên tiếp bị đá gục trên nệm, trước mắt hoàn toàn chỉ một màu đen tối và tuyệt vọng, mỗi lần vùng vẫy cố đứng dậy là mỗi lần bị đá đau hơn...

"Soạch!"

Cánh cửa bật mở, có tiếng chân vội đi tới, cô ngồi thu mình co ro trong một góc tường. Không, cô không muốn bị bất cứ ai nhìn thấy! Cố kìm chế sống lưng đang run rẩy, cô càng thu người bé hơn!

"Bách Thảo, sao thế, đau lắm phải không?" Hiếu Huỳnh lo lắng đi đến, nhìn thấy Bách Thảo ngồi co ro trong góc tường, lòng buồn bã, nói lên một hơi: "Đừng sợ, sẽ hết đau ngay, mình đã dẫn sư huynh Sơ Nguyên đến xem vết thương cho cậu!"

Sơ Nguyên...

Không, cô không muốn bị Sơ Nguyên nhìn thấy trên mặt in đầy những dấu vết thất bại do Đình Nghi đá! Đình Nghi đứng bên cạnh anh đích thực là một đôi kim đồng ngọc nữ... Đình Nghi mỉm cười với anh... Đình Nghi nhu mì xinh đẹp... Cô không nhìn rõ ra đòn của Đình Nghi. Đòn tấn công của cô thậm chí không thể chạm được đến mép áo Đình Nghi.

"Bách Thảo, cậu ngừng lên để sư huynh Sơ Nguyên xem vết thương đi, cậu không chịu đến chỗ Sơ Nguyên thì để sư huynh đến khám cho cậu, như thế không được sao?" Hiếu Huỳnh cầu khẩn, cố thử sức vai cô lên: "Đình Nghi đã dữ như vậy, cậu nhất định bị thương đúng không? Xin cậu đừng giấu, để anh Sơ Nguyên khám một chút, bị thương nhất thiết phải chữa trị ngay, nếu không, thành bệnh thì làm thế nào!"

"... Mình không sao."

Cổ họng tắc nghẹn, khô đắng đau đớn, cô càng cố thu người lại, cố chống lại bàn tay Hiểu Huỳnh đang sóc vai mình! Không, cô không muốn bị anh nhìn thấy! Cô không muốn Đình Nghi xinh đẹp như tiên nữ, còn cô chỉ là con mèo, con chó được người ta thương hại...

"Bách Thảo!", Hiểu Huỳnh phát cáu, thấy không thể nào kéo Bách Thảo lên được, kiên quyết dùng hết sức lực, dùng cả hai tay kéo cô dậy. "Cậu nhất định phải để Sơ Nguyên sư huynh khám! Cậu có nghe thấy không? Tại sao cậu lại ngang bướng thế chứ?"

Sơ Nguyên giơ tay ngăn Hiểu Huỳnh đang nổi cáu.

Nhìn Bách Thảo này giờ ngồi bất động, anh lắc đầu, nói với Hiểu Huỳnh: "Được rồi, không nên làm phiền, có lẽ Bách Thảo muốn được yên tĩnh một lát".

"Nhưng, vết thương của cậu ấy..."

"Đình Nghi ra đòn nhìn chung đều có cân nhắc, không đến nỗi gây thương tích quá nặng." Đưa cho Hiểu Huỳnh lọ thuốc, Sơ Nguyên lại nhìn Bách Thảo gục đầu xuống gối giống như con đà điểu, nói tiếp: "Đợi Bách Thảo bình tĩnh lại, em giúp cô ấy xoa lên những chỗ bị thương. Nếu thấy trong người có chỗ nào khó chịu lập tức đến tìm anh".

"... Vâng!"

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Bách Thảo khẽ nhắm mắt, người tê dại, cứng đờ, lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, đến khi không còn nghe thấy nữa.

"Bách Thảo..."

Hiểu Huỳnh bắt lực lưỡng cuống cuồng đứng bên cạnh không biết làm gì để an ủi bạn. Cô biết Bách Thảo rất coi trọng trận thách đấu của võ quán, vậy mà phải giương mắt chịu đựng tư cách thi đấu đã vào tay mình lại bị cướp mất, hơn nữa còn bị thảm bại trong tay Đình Nghi trước mặt mọi người. Nếu đổi vị trí, nếu cô là Bách Thảo có lẽ sẽ còn buồn hơn.

Từ nhỏ đến giờ, cô đã sùng bái Đình Nghi như thần tượng, nhưng visao hôm nay Đình Nghi nhất định phải khiến Bách Thảo thất bại thê thảm như vậy! Chỉ cần cho Bách Thảo nhìn thấy thực lực của mình có khoảng cách so với cao thủ là được, vì sao phải hết lần này đến lần khác đá Bách Thảo một cách không thương tiếc, đá như vậy là hoàn toàn đập tan chút tự tin và lòng tự tôn cuối cùng của đối phương.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã lên đến đỉnh đầu.

Hiểu Huỳnh dọn com lên bàn, quay ra nhìn, thấy Bách Thảo vẫn ngồi trong góc giờ đã ngẩng đầu đang nhìn trần trần ra ngoài cửa sổ.

"Bách Thảo, ăn một chút đi!"

Hiểu Huỳnh gấp thức ăn vào bát, đặt vào tay Bách Thảo, thấy bạn vẫn ngồi bất động nhìn ra ngoài cửa sổ, Hiểu Huỳnh sốt ruột nói:

"Chẳng lẽ chỉ vì không được tham gia cuộc thi ấy, chỉ vì bị Đình Nghi hạ gục mà cậu phản ứng quyết liệt thế này sao? Ai chẳng từng thất bại, hôm qua chẳng phải mình cũng thua sư tỷ Tú Cẩm đấy thôi! Nếu ai cũng chửi một lần thất bại mà không đứng dậy nổi, như hôm qua bị cậu đánh bại, sư tỷ Tú Cẩm phải làm thế nào?"

Toàn thân cứng đờ.

Bách Thảo từ từ quay đầu lại.

"Ây, cậu đừng để ý, mình cũng chả biết bản thân đang nói lung tung gì đâu... Mình biết cậu rất buồn... thấy cậu buồn, mình cũng buồn lắm..." Hiểu Huỳnh thở dài, vò đầu bứt tóc: "... Có điều, mọi chuyện cũng qua rồi... Nếu sư huynh Nhược Bạch tuyên bố để sư tỷ Tú Cẩm tham gia thi đấu, chứ không phải cậu... thì hẳn huynh ấy cũng đã cân nhắc rồi... Mình biết cậu rất muốn tham gia thi đấu... Nhưng... nhưng..."

Hiểu Huỳnh không biết nên nói tiếp thế nào.

Cô hiểu tâm trạng Bách Thảo, cô cũng hiểu tâm trạng của Tú Cẩm, nếu Nhược Bạch quyết định lựa chọn Tú Cẩm thì cô cũng hiểu. Nhưng cuối cùng vẫn là Bách Thảo chịu tủi nên buồn cũng là chuyện thường.

"... Xin lỗi!"

Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn bên tai, Hiểu Huỳnh tròn mắt, không tin vào tai mình, sững sờ nhìn Bách Thảo vài giây rồi như trút được gánh nặng, mỉm cười nói:

"Tốt quá! Cuối cùng thì cậu cũng đã chịu nói chuyện với mình rồi! Mình biết Bách Thảo cứng rắn lắm mà, chuyện lần này chắc chắn không thể hạ gục cậu được! Vậy... vậy cậu ăn com đi được không? Hôm nay có cá vược nhé, mẹ mình làm riêng cho cậu đấy! Cậu ăn thử xem có thích không?"

"... Ừ!"

Bách Thảo cúi đầu lặng lẽ ăn.

Từng miếng, từng miếng.

Cho đến khi chiếc bát sạch trơn.

"Ha ha, quả thật là rất ngon! Lần sau phải bảo mẹ thường xuyên nấu cá ăn mới được!" Hiểu Huỳnh cũng nhanh chóng ăn hết phần mình, tuy không khí nặng nề của ngày hôm nay khiến dạ dày có vẻ khó tiêu hóa, nhưng cuối cùng Bách Thảo đã dần bình thường trở lại, cô có thể thở phào rồi.

Thấy Bách Thảo lặng lẽ thu dọn bát đĩa mang đi rửa như thường lệ, Hiểu Huỳnh vội chạy đến giật lấy bát: "Để mình! Cậu nghỉ một chút, đi ngủ trưa đi! Ái chà, mình đã nói để mình rửa cho mà! Đừng có tranh, mình sẽ nổi giận đấy!"

Rửa bát xong, Hiểu Huỳnh phát hiện Bách Thảo đã biến mất tăm, căn phòng trống rỗng cô đơn lạ thường. Cô nàng đi đâu nhỉ? Không biết có xảy ra chuyện gì không? Đầu óc rối bời, Hiểu Huỳnh cuống cuống chạy ra ngoài, bên ngoài ánh mặt trời giữa trưa gay gắt đến chói mắt, trong sân không một bóng người.

... Thôi.

Chắc là như sư huynh Sơ Nguyên nói, có lẽ Bách Thảo chỉ muốn yên tĩnh một chút.

Hiểu Huỳnh đứng sững giữa sân, ngao ngán.

Chỉ cần cho Bách Thảo một chút thời gian, đợi cậu ấy bình tĩnh lại, dần dần rồi sẽ nghĩ thông thôi mà. Có lẽ mấy tiếng nữa Bách Thảo sẽ quay về.

Nhưng đến tận chiều tối, buổi luyện tập đã bắt đầu mà Bách Thảo vẫn chưa quay về. Nhược Bạch nhìn vào vị trí Bách Thảo vẫn đứng, lạnh lùng hỏi:

"Sao Bách Thảo vẫn chưa đến?"

"... Bạn ấy bị ốm!" Hiểu Huỳnh luống cuống ứng phó, nghĩ một lát thấy có vẻ không ổn, lại ấp úng nói chữa: "... Bạn ấy... bạn ấy bị thương cũng khá nặng... cứ đòi đến tập... nhưng em đã bắt bạn ấy ở lại phòng nghỉ ngơi..."

Nhược Bạch lạnh lùng nhìn Hiểu Huỳnh và dò xét, thấy cô run đến mức tay và mồ hôi, anh mới "hừ" một tiếng rất khế, rồi nhìn đi chỗ khác, bắt đầu hướng dẫn các đệ tử phân tổ tập luyện.

"Phù...", Hiểu Huỳnh thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ánh hoàng hôn bao phủ khiến cảnh sắc trở nên yên ả, Khúc Hướng Nam đẩy cửa bước ra, thấy Bách Thảo đang đứng bên ngoài, hình như đã đứng rất lâu.

"Thua cũng chẳng sao."

Mấy hôm trước ông đã nghe các đệ tử bàn tán, võ quan Tùng Bách đang tổ chức thi đấu chọn đại diện tham gia cuộc thi giữa các võ quán toàn thành phố, trong lòng cứ suy nghĩ vẫn vợ liệu con bé có thể làm nên điều gì không. Giờ nhìn vẻ buồn bã của nó, ông có thể đoán biết kết quả.

Ngồi trên ghế đá trong sân, ông nhẹ nhàng vỗ vai, an ủi cô, trong lòng cũng thấy buồn giọng nói có phần cao hơn bình thường: "Với một tuyệt thủ Teakwondo, nếu mọi việc quá thuận buồm xuôi gió cũng không phải là một điều tốt, vì như vậy dễ khiến người ta trở nên kiêu căng tự phụ, chỉ có thất bại mới khiến người ra biết mình cần cố gắng hơn ở điểm nào"

Cô lặng lẽ ngồi nghe.

Rất muốn nói với sư phụ rằng cô không thua! Cô đã thắng, vốn dĩ người tham gia cuộc thi giữa các võ quán toàn thành phố phải là cô, nhưng người ta đã trắng trợn cướp đi tư cách ấy! Nhưng nói ra những điều đó có ích gì, cuối cùng vẫn là không được tham gia thi đấu, nói ra chỉ khiến sư phụ tức giận, buồn phiền.

Nghỉ cả một buổi chiều.

Cuối cùng cũng đã nghĩ thông.

Nhược Bạch đã chọn Tú Cầm cũng bởi thực lực của cô chưa đủ.

Trận chung kết hôm ấy, có thật là cô đã thắng? Nếu không phải domay mắn, nếu phút cuối Tú Cầm không bị phân tâm thì người thua phải là cô mới đúng. Dù cô có thể tranh cãi với những đệ tử không công nhận chiến thắng của mình, nhưng rõ ràng thực lực giữa cô và Tú Cầm có khoảng cách, đó là điều hiển nhiên. Nếu cô đại diện võ quán Tùng Bách tham gia thi đấu, chẳng qua cũng chỉ là ăn may. Nếu trong cuộc thi đó, gặp phải đối thủ như Đinh Nghi...

Cô nói, giọng khàn khàn:

Sư phụ, con đã làm cho sư phụ thất vọng rồi."

"Ngốc ạ, đừng mất tự tin chỉ vì thất bại đó. Con phải tin lời sư phụ, con có năng khiếu, có tư chất luyện Teakwondo, rồi sẽ có ngày con nổi tiếng khiến mọi người ngưỡng mộ."

Có năng khiếu, có tư chất...

Lòng chua chát:

"Con sẽ tiếp tục cố gắng rèn luyện, để năm sau có thể tham gia thi đấu. Nhưng sư phụ ... con cảm thấy, có lẽ con không có năng khiếu hay tư chất gì đâu."

"Sao?"

"Con chỉ có một chút sức mạnh thô lỗ." Cô cắn chặt môi, tiếp tục: "Nhưng trong thi đấu, chỉ có sức mạnh thì mãi mãi không đủ. Đối phương có thể nhìn ra ý đồ trong mỗi lần tấn công của con, nhưng con lại hoàn toàn không nhìn ra ý đồ của họ! Giống như con mèo vờn chuột, con là con chuột đang bị vờn giỡn..."

Nước mắt đọng lại giữa hai bờ mi Bách Thảo.

Cô cúi đầu, không dám để sư phụ nhìn thấy mình buồn. Đúng vậy, cô chỉ là một đứa bé ngốc nghếch, hữu dũng vô mưu, chỉ biết những cách tấn công ngờ nghệch và ấu trĩ nhất, bị người ta cười nhạo, gặp người giỏi hơn một chút là thua thê thảm.

Khúc Hường Nam chau mày: "Con gọi sức mạnh của mình là thô lỗ?"

Không phải là thô lỗ thì là gì?

Cô im lặng không nói. Tất cả mọi người đều cười nhạo cô, cú đá của Đinh Nghi nhẹ nhàng như vậy lại khiến cô bất lực, không thể chống đỡ.

"Đối với một võ sĩ Teakwondo thì sức mạnh cơ thể là tố chất cơ bản." Khúc Hường Nam ngừng một lát." Bách Thảo, trả lời ta, thắng K.O là gì?"

"Thắng K.O là một bên đánh ngã khiến đối phương không thể tiếp tục thi đấu trong vòng mười giây, như vậy, dù trước đó tỷ số giữa hai bên thế nào thì người ngã sẽ bị xử thua." Chẳng cần suy nghĩ, cô cũng có thể trả lời.

Đây là kiến thức nhập môn của Teakwondo. Hầu như mọi võ sĩ Teakwondo đều mong muốn chiến thắng đối phương bằng phương pháp này. Nói như vậy, hôm qua cô cũng thắng K.O với Tú Cầm.

"Vậy con có bao giờ nghĩ rằng tại sao người ta lại dùng luật thắng K.O trong thi đấu chính thức không?", Khúc Hường Nam nhìn cô chăm chú rồi hỏi.

Người run lên.

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

"Teakwondo vốn là một hình thức vận động rèn luyện thân thể, rất có uy lực trong chiến tranh và đấu tay không. Nhưng khi Teakwondo dần trở thành môn thi đấu chính thức, chỉ cần đánh trúng một bộ phận nào đó trên cơ thể đối phương là được tính điểm, điểm số quyết định kết quả thắng thua thì ngày càng có nhiều võ sĩ Teakwondo quên mất tầm quan trọng của sức mạnh, chỉ chú trọng kỹ thuật", Khúc Hường Nam chậm rãi nói, "Nếu chỉ cần đánh trúng những bộ phận cơ thể có hiệu quả, mà không quan tâm thực ra sức mạnh của mình không hề có khả năng uy hiếp. Cứ như vậy Teakwondo sẽ trở thành màn biểu diễn khoa chân múa tay, đánh mất ý nghĩa vốn có của nó. Vì vậy mới xuất hiện luật thắng K.O. Mục đích là muốn nhắc nhở các võ sĩ: chỉ khi có đủ sức mạnh đánh ngã đối phương mới có thể trở thành người chiến thắng thực sự".

"Các nữ tuyển thủ càng có nhiều người ngay từ đầu chỉ tập trung rèn luyện kỹ thuật, rất thiếu rèn luyện sức mạnh, làm mất cái gốc của luyện tập Teakwondo." về mặt nghiêm túc, Khúc Hường Nam hạ giọng nói: "Ngay từ lúc bắt đầu tập Teakwondo, con đã được rèn luyện theo hướng phát triển thể lực và kỹ thuật cơ bản. Những năm gần đây, thể lực của con hơn người khác rất nhiều. Bách Thảo, đây là điểm mạnh nhất lớn nhất của con, con nên tự hào về điều này mới phải!"

Cô lắng nghe sư phụ nói.

Tâm trạng u uất nặng nề bỗng vui đi.

"Có được thể lực mạnh mẽ và tri thức cơ bản vững vàng, con phải tiếp tục hoàn thiện kỹ thuật và tích lũy kinh nghiệm." Nói rồi, Khúc Hương Nam hạ giọng: "Khi con đã đến lúc nâng cao kỹ thuật và kinh nghiệm thi đấu thì sư phụ lại giúp con có cơ hội tham gia thi đấu, cũng không thể giữ con lại võ quán Toàn Thắng để hướng dẫn thêm kỹ thuật, để con lỡ mất cơ hội..."

"Sư phụ!", cô thẳng thốt gọi kêu lên.

"... Không sao, ở võ quán Tùng Bách, con cũng thích ứng khá nhanh... Bên đó... người bên đó đều là rất tốt với con, lần này còn cho con tham gia thi tuyển trong võ quán... chỉ có điều, thực lực của con chưa đủ..." cố nén nỗi chua xót trong lòng, cô ngược nhìn sư phụ, mỉm cười: "Sư phụ không chê con ngốc nghếch, không trách con không được tham gia thi đấu lần này là con vui lắm rồi..."

"Con ngốc quá!" nhìn Bách Thảo đang cố mỉm cười, những vất vả được nỗi buồn, thất vọng nơi đáy mắt, Khúc Hương Nam thở dài: "Thắng thua là lẽ thường tình, đừng để tâm chuyện đó. Sư phụ tin, năm sau nhất định con sẽ được tham gia cuộc thi đó, con sẽ đứng trên võ đài thi đấu chính thức và sẽ giành chiến thắng".

"... Vâng, thưa sư phụ!" Thấy trên khuôn mặt già trước tuổi của sư phụ, hy vọng vẫn ngời trong ánh mắt, cô nói đồng dạc: "Con sẽ để sư phụ nhìn thấy ngày ấy".

Rời võ quán Toàn Thắng qua cửa ngạch.

Hoàng Hôn đã hoàn toàn bị bóng tối đẩy lùi.

Cô bước chậm chậm, từng bước, từng bước một. Chiếc bóng cô đơn dãn dài trên đường.

Mình không thể bỏ cuộc.

Không chỉ vì kỳ vọng của sư phụ, mà hơn thế, nếu lần này bị người khác đánh bại về ý chí, thì chính mình cũng sẽ coi thường bản thân. Đây chỉ là một khó khăn nhỏ, là khó khăn mà bất cứ võ sỹ Teakwondo nào cũng đều phải gặp phải, mình cần cố gắng rèn luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Bách Thảo cũng tự nhủ như vậy.

Cô tưởng đã thuyết phục được chính mình.

Nhưng khi đứng ở đầu đường, từ xa cô nhìn thấy Đình Nghi đang vui vẻ cười nói với Sơ Nguyên, Sánh vai cùng đi vào võ quán, nhìn thấy hai người họ thành một cặp như hình với bóng..

Con tim lặng đi.

Sư phụ nói, chỉ cần cố gắng rèn luyện kỹ thuật và tích lũy kinh nghiệm thi đấu, nhất định sẽ tiến bộ.

Nhưng mình tiến bộ đến mức nào...

Mới có thể chiến thắng Đình Nghi?

Buổi sáng hôm sau, Bách Thảo lại lặng lẽ đứng vào hàng.

Hôm qua, cô rất kích động, lại còn thất bại dưới tay Đình Nghi trước mặt mọi người nên cứ nghĩ sẽ bị các đệ tử cười nhạo.

Nhưng...

Hiểu Huỳnh luôn ở bên cô, mọi người xung quanh không ai nhìn cô với ánh mắt khác, thậm chí Bình Bình còn khẽ túm áo cô, cười rất tươi khi cô quay lại nhìn. Trước khi luyện tập, Nhượng Bạch chỉ thoáng nhìn cô, không nói gì đến chuyện cô vắng mặt trong buổi tập hôm trước.

Cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, kỳ thực đã có chuyện gì xảy ra?

Như thường lệ, sau khi tan học buổi chiều, Bách Thảo không về võ quán, lưng đeo ba lô, một mình đi lang thang trên đường. Để chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới, hôm nay Nhượng Bạch sẽ đưa Diệc Phong, Tú Cẩm và các đệ tử thi đấu giao hữu "khởi động" với một võ quán khác. Hiểu Huỳnh rất háo hức, vừa tan học là chạy ngay về, tuyên bố nhất định không bỏ lỡ bất cứ buổi đấu giao hữu nào, dù chỉ được đứng ngoài cổ vũ.

Cô không đi cùng Hiểu Huỳnh.

Cô biết, tâm trạng như thế này là không ổn, bây giờ cô đã là đệ tử của võ quán Tùng Bách, phải đặt danh dự của võ quán lên trên danh dự của bản thân, nhưng nhìn mọi người háo hức đón chờ những buổi đấu giao hữu, nỗi buồn lại âm ỉ len lỏi trong lòng.

Cô đi thang lang trên phố.

Vừa hay thầy giáo tiếng Anh bảo phải mua thêm sách tham khảo, vậy thì hôm nay đi mua thôi.

"Ái chà, Bách Thảo, lâu lắm không thấy cháu đến!"

Chủ hiệu sách cũ là một người đàn ông trung niên, tuổi chừng ngoài bốn mươi, đang ngồi trên ghế nghe radio, niềm nở chào cô. Đứng trước những dãy sách cũ kỹ, thoảng mùi mực lâu ngày, Bách Thảo dần dần cảm thấy bình tâm trở lại, giờ tay với xuống từng cuốn sách trên giá, rồi lại đặt vào chỗ cũ. Hầu hết sách tham khảo của cô đều mua ở hiệu sách cũ này, rẻ hơn sách mới rất nhiều.

Tìm được cuốn sách cần mua, trên giá có đến bốn, năm quyển, cô cẩn thận chọn lựa. Người ta thường thích những quyển sách mới, không bị ghi chú lín tén, cô cũng thích sách mới, nhưng không thích những quyển chưa được ghi chú chữ nào. Như quyển sách này rất đúng ý cô, người chủ cũ của nó hẳn rất cẩn thận, mỗi từ tiếng Anh phức tạp được ghi chú ngữ nghĩa và cách phát âm ở bên.

Cầm quyển sách trong tay, chuẩn bị ra cửa trả tiền, chân cô bỗng khựng lại...

"Toàn phong thời pháp!" Giữa dãy sách tham khảo tiếng Anh bìa xanh, sự xuất hiện của cuốn sách này trở nên thật lạ lùng. Có lấy nó ra và lập tức cau mày. Cuốn sách rất bản, bìa dính đầy những vết dầu mỡ, nước tương, giấy đã cũ óng vàng, trở nên cứng giòn, góc đã quăn queo, bên trong đầy những chữ cuồn cuộn, không thể nào đọc được.

Bản quá.

Mặc dù hình vẽ các thế tấn công trong sách có vẻ rất thú vị, hình như thời pháp trong võ thuật, một luồng gió thổi qua, các trang sách bị thổi bật lên, những hình người trong đó như đang biểu diễn những cú đá cực mạnh mẽ, sống động.

Bỗng thấy tim đập mạnh.

Những cô vẫn rất do dự, một cuốn sách bản như thế này mà cũng phải mất tiền mua được ư? Mặc dù Dụ quán chủ và phụ nhân rất tốt, cho ăn ở miễn phí, những đồ thứ tiền lát vật như học phí, sách vở... đối với cô, cũng không phải là nhỏ.

Trước đây, sư phụ không cho cô đi làm thêm, ông nói cô còn nhỏ, nên tập trung học hành, ngoài giờ học thì luyện tập Taekwondo cũng đủ chiếm hết thời gian rồi.

Bây giờ...

Cô khẽ cắn môi, có lẽ vẫn nên tìm một công việc làm thêm thì tốt hơn. "Đã chọn được sách chưa?"

Ông chủ đang xếp lại giá sách vừa bị một cậu học sinh để lộn xộn, thấy cô buồn bã đi về phía quầy tính tiền bèn gọi với theo. Cô bé này luôn như vậy, khi tập trung suy nghĩ là chẳng chú ý gì đến xung quanh, ông đang đứng ngay cạnh đây mà cô bé còn đi ra phía quầy tính tiền.

Nhưng ông rất quý cô bé, cô luôn đặt những quyển sách vào đúng chỗ, không thể lung tung như những cô cậu học sinh khác khiến ông mất thời gian xếp lại.

"Cháu mua quyển này, bao nhiêu tiền ạ?"

Bách Thảo đưa cuốn sách tham khảo tiếng Anh cho ông, bỗng phát hiện trong tay mình vẫn là cuốn "Toàn phong thời pháp" cũ nát, sau một lúc do dự, cô quyết định không mua, bèn nói với ông chủ:

"Quyển sách này hình như xếp nhầm chỗ, không biết nên để chỗ nào? Cháu sẽ xếp lại cho bác."

"Hai đồng bốn hào hai." ông chủ giảm giá quyển sách tham khảo tiếng Anh đến tám mươi phần trăm cho Bách Thảo, rồi liếc qua cuốn "Toàn phong thời pháp", nói: "Bác thấy cháu xem quyển này một lúc, chắc cũng thích phải không? Thế này đi, dù sao quyển sách này cũng bản rồi, cũng khó bán, cháu đưa bác hai đồng rưỡi, bác không phải trả lại tiền nữa, cháu cầm quyển sách này đi, được không?"

Bách Thảo ngây người.

Vậy là cuộc mua bán đã thành công.

Ông chủ hiệu sách còn kiểm một tờ lịch cũ, giờ lấy mặt trắng bóc cuốn "Toàn Phong thời pháp" rồi mỉm cười nói:

"Như thế này sách sẽ hơn bao nhiêu. Đúng rồi, Bách Thảo, năm nay cháu có tham gia cuộc thi giữa các võ quán không? Bác và bác gái mua được vé xem trận chung kết, mong là lúc đó có thể nhìn thấy cháu!"

Ra khỏi cửa hiệu sách cũ là một con ngõ hẹp, đầu ngõ có một chiếc ô tô hai chỗ đen bóng đang đỗ. Cô không biết là xe của cửa hiệu nào, chỉ thấy xe đỗ trong con ngõ hẹp này có vẻ kỳ lạ, sẽ cản trở đi lại. Bách Thảo hơi nghi ngờ, đành định lách qua chiếc xe thì cửa kính xe bỗng từ hạ xuống.

"Quả nhiên là Bách Thảo."

Chàng trai ngồi trước vô lăng đang nhìn cô mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng nhưng rạng rỡ như ánh mặt trời mùa hạ. Ngẩn người mấy giây mới nhận ra đó là sư huynh Đinh Hạo.

"Vừa nãy nhìn thấy em hình như em rẽ vào con ngõ này, gọi mãi em không nghe thấy." Đinh Hạo mở cửa xe, nói: "Lên đi".

Sư huynh Đinh Hạo đỗ xe trong con ngõ này để chờ cô ư? Cô há hốc mồm, lại cảm thấy hỏi câu đó thì hơi vô duyên, trong lúc đứng ngây ra không biết có nên lên xe hay không, Đinh Hạo lại giục: "Mau lên, không tắc đường bây giờ".

"...Vâng."

Cô hấp tấp chui vào xe.

Mặc dù không biết nhãn hiệu gì, nhưng trực giác cho biết chiếc xe này hẳn là rất đắt, ghế ngồi mềm mại, rất thoải mái, trong xe lại có mùi gì dễ chịu. Đây là lần đầu tiên cô được ngồi trong chiếc xe như vậy, để tiết kiệm tiền, đến xe bus công cộng cô cũng hiếm khi đi, chủ yếu là đi bộ.

Đinh Hạo nhào qua người cô, đóng cửa xe, lại giúp cô thắt đai an toàn. Cô đỏ mặt, hơi co người lại phía sau, trừ những lúc luyện tập, chưa bao giờ cô tiếp xúc với một người khác gần đến như vậy.

"Sao mặt đỏ thế, sốt hả?"

Đinh Hạo nhìn, đưa tay áp lên trán cô, Bách Thảo vội ngả đầu tránh bàn tay anh thì "bộp" một tiếng, đầu đập vào lưng ghế.

"Ha ha!"

Anh cười vang, nỗ lực khiến người cô lại đập vào lưng ghế. Nhưng cô không quan tâm, chỉ lo lắng nhìn về phía trước, sao lại có thể đi nhanh như thế trong ngõ, nếu có người đi bộ thì sao...

Phóng nhanh khỏi con ngõ hẹp, Đinh Hạo mới giảm tốc độ, đi chậm chạp trên một đường phố sầm uất tráng lệ, liếc nhìn cô đang im lặng nhìn ra ngoài cửa xe, anh hỏi:

"Em cần đi đâu?"

"... Em tự đi được."

"Đi đâu?", anh nhắc lại.

"... về võ quán." Ngoài võ quán, cô không còn chỗ nào để đi.

"Chiều nay có đấu giao hữu giữa Tùng Bách và Nhật Thăng? Sao em không đi?"

"..."

"Không được tham gia thi đấu nên mất hứng sao?"

"..."

"Nếu đã mất hứng với Teakwondo thì đi cùng anh một lát, về sớm làm gì." Nói rồi, anh đánh vô lăng, không để ý đến phản ứng của cô, rẽ theo chiều ngược lại!

Quán cà phê vắng tanh.

Ngồi sát cửa sổ, Đinh Hạo không cần xem thực đơn, nói luôn với nhân viên phục vụ: "Một cà phê đen và một nước cam".

"Xin đợi một lát." Nói xong, nhân viên phục vụ đi vào trong chuẩn bị đồ.

Quán bài trí rất đẹp, Bách Thảo chưa từng thấy bộ đồ uống trên bàn bao giờ, sang bóng và long lánh. Còn chưa kịp ngắm nghía, nhân viên phục vụ đã nhẹ nhàng đặt ly nước cam trước mặt. Nước cam vàng óng có mùi dễ chịu, trong có nhiều đá, và chiếc ly thủy tinh thì trong suốt hơn bất kỳ chiếc ly nào cô từng thấy, dùng chiếc ống hút khẽ khuấy, đá va vào nhau thành những tiếng lanh canh.

Thật vui tai.

Không nén nổi nụ cười, cảm thấy không nỡ uống.

"Sao lại cười?"

Nghe thấy tiếng Đinh Hạo ở phía đối diện, nụ cười nơi khóe miệng chợt dừng lại, cô ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn mình chăm chú.

"Không phải vừa mới bị Đình Nghi đánh bại sao? Lại còn bị tước mất tư cách tham gia thi đấu nên chán nản không muốn đi xem giao hữu, sao một cốc nước cam lại có thể khiến em vui vậy?"

Cô lặng người.

"Chà trách em thua thê thảm đến thế." Anh nhấp một ngụm cà phê: "Một cốc nước cam là có thể quên đi nỗi buồn thảm hại, có thể vui như thường, người như em có được bao nhiêu tình yêu với Teakwondo?"

"Sur huynh Đình Hạo..."

Bách Thảo ngậy người.

Trước đây, cô chỉ biết tiếng Đình Hạo qua báo chí, mấy hôm trước nhìn thấy anh trong võ quán, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy mà thôi, ấn tượng về anh chỉ dừng lại ở bộ võ phục trắng như tuyết, dáng thanh thoát, khuôn mặt rạng ngời, toát ra một thứ hào quang vương giả đầy quyến rũ của một người luôn chiến thắng.

Nhưng sur huynh Đình Hạo đang ngồi trước mặt cô bây giờ, mặc áo phông đen, áo vest đen cách điệu, quần bò đen mài trắng, đôi mắt đen long lanh, trông còn mạnh mẽ hơn cả khi vận võ phục. Nhưng có điều khiến cô băn khoăn là, tâm trạng của anh hơi bất thường, khi cười dường như đúng là sur huynh Đình Hạo thường nhật, lúc không cười lại có một vẻ ức chế nặng nề.

Đối diện với ánh mắt ngờ ngẩn dường như không biết nên phản ứng thế nào của cô, tâm trạng Đình Hạo bỗng trở nên thoải mái hơn, anh cười cúi đầu uống cà phê, nói khẽ:

"Đừng chấp nhé, hôm nay tâm trạng anh không được tốt."

"...Vâng!"

Vẫn không biết nên nói gì, cô lại lặng lẽ uống nước cam. Mặc dù bịch giễu, nhưng anh đã xin lỗi rồi. À, mà lời anh vừa nói có thể coi là xin lỗi không? Thôi được, cứ coi như lời xin lỗi vậy. Nước cam có đá rất lạnh, cô uống từng ngụm, không khí trầm lắng lạ thường, hai người im lặng hồi lâu.

"...Em uống xong rồi, cảm ơn sur huynh Đình Hạo."

"Cho em thêm một cốc dâu tây", Đình Hạo gọi người phục vụ.

Cô nói ngay: "Em phải về rồi!"

"Về làm gì, mọi người đi xem đấu giao hữu cả rồi." Cũng gọi thêm một ly cà phê cho mình, không để ý cô đang giải thích phải về dọn dẹp vệ sinh, anh đắm chìm nhìn dòng người và xe qua lại ngoài cửa sổ.

Hình như sur huynh Đình Hạo đang có tâm sự.

Biết anh không nghe mình nói, Bách Thảo do dự nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng, tư lự của anh, cuối cùng quyết định ngồi lại. Như anh nói, dù sao võ quán lúc này cũng chẳng có ai, buổi thi đấu giao hữu chắc đang bước vào cao trào. Nước dâu tây cũng có đá, vào miệng mát lạnh, uống mấy ngụm, ngẩng đầu nhìn sur huynh Đình Hạo, cô nghĩ thầm cùng lắm là nửa tiếng nữa phải về thôi.

Có tiếng chuông điện thoại.

Đình Hạo nghe máy, cau mày nghe mấy câu từ đầu dây bên kia, rồi nói: "Được, tôi sẽ về ngay", cắt điện thoại, nhìn cô, anh nói: "Anh có việc về trước, em tự bắt xe về được không?"

"Không sao, em về được", cô vội nói.

Đình Hạo nhìn cô mỉm cười, trả tiền xong đi ra. Uống nốt cốc dâu tây mát lạnh, đang chuẩn bị đứng lên thì nhân viên phục vụ đi đến.

"Tiền thừa của quý khách."

Tổng cộng hai mươi tám đồng.

Cô vội quay đầu nhìn qua cửa kính, chiếc xe của anh đã khuất tầm mắt. Đành để lần sau trả vậy. Cô cầm tiền thừa, cảm ơn phục vụ rồi đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Nhưng đi được một lúc, bỗng thấy trong người mỗi lúc một khó chịu, toàn thân lạnh run, mồ hôi ướt đầm lưng.

Chiếc xe hơi màu đen chạy như bay trên con đường rộng.

Cảnh vật hai bên vùn vút lướt qua.

Một tay đặt trên vô lăng, Đình Hạo nhìn ghế bên cạnh trống rỗng nhớ lại vẻ trầm tư của cô bé lúc nãy.

Mình lại có thể ngồi lâu đến thế với một cô bé ít nói, âm thầm đến mức có cảm giác như cô không tồn tại, thật kỳ lạ! Lắc lắc đầu, tăng tốc, anh phóng xe thật nhanh.

Quán cà phê vừa rồi Bách Thảo chưa từng đến, hỏi thăm mấy hàng quán xung quanh một lúc mới tìm ra đường về võ quán. Cô quyết định đi bộ, thăm nghĩ hơi khó chịu một chút có thể chịu được, không cần đi xe bus.

Nhưng càng đi, càng thấy khó chịu đến mức phải đi chậm lại. Lúc đầu tưởng là do uống đồ lạnh nên đau bụng đi, nhưng vào nhà vệ sinh công cộng thì không phải đau bụng đi ngoài, chỉ thấy bụng cứ quặn lên từng cơn.

Đường về võ quán chưa bao giờ dài đến thế.

Hình như không thể nào đi hết được.

Lê gót, cắn răng bước từng bước về phía võ quán Tùng Bách, nhìn cảnh vật xung quanh dần trở nên quen thuộc, sắp về đến võ quán rồi, lúc này mà còn ngồi xe bus thì thật chẳng đáng. Cố giữ thẳng người, cô cảm cúi đi, cảm thấy hơi thờ mỗi lúc càng nặng nhọc, mồ hôi ướt đầm lưng áo!

Gió chiều xào xạc thổi qua những vòm cây ven đường, ánh nắng cuối ngày bao phủ lên người, từng cơn ớn lạnh, đau thắt, quặn lên trong bụng, chân ray bất đầu lạnh dần.

Cuối cùng...

Đã nhìn thấy cánh cửa màu đỏ của võ quán Tùng Bách...

Chân bước càng chậm, đau đến không thể đi nổi, đau đến hoa cả mắt, vừa đau vừa lạnh, cơn đau từ bụng lan đến mọi góc ngách cơ thể! Ôi, cô cắn chặt môi, run rẩy khom người ôm bụng, cảm giác hoàn thân lạnh ngắt đầy mồ hôi.

"Em sao thế?"

Hình như có người diu cô dậy, bàn tay người ấy tỏa ra một hơi ấm, toàn thân run rẩy, trong cơn đau, cố ngược nhìn, nhận ra Sơ Nguyên.

"Em... em đau..."

Không biết do sự xuất hiện của anh, hay do quả thực quá đau, cô rên lên, ôm chặt lấy bụng, nước mắt cũng trào ra! Sơ Nguyên chau mày, bế xốc cô lên, sải bước dài, vội vã đi về phía võ quán. Cô miễn cưỡng vùng vẫy một lúc, nhưng bụng đau quá, đành ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng anh.

Vòng tay anh yên tĩnh.

Dịu dàng.

Tĩnh khiết.

Trong cơn đau, được vòng tay anh ôm chặt, lòng cô dần miên man một cảm giác khác lạ, nhưng cơn đau khiến cô không thể phân biệt được rốt cuộc đó là cảm giác gì. Cô vùi đầu vào vòng tay anh, cắn chặt môi, cái lạnh và cơn đau khiến cơ thể ướt đầm mồ hôi của cô co rúm lại, run rẩy từng cơn.

"Xoạch!" một tiếng, cánh cửa căn nhà gỗ bật mở.

Anh đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Cái lạnh và cơn đau khiến người cô càng co quắp, trong lúc mơ màng cảm thấy hình như anh đặt tay lên bụng cô ấn nhẹ, sau đó anh vội rút tay lại, đứng ngáy bên giường giấy lát.

Tiếp đó, nghe thấy tiếng chân gấp gáp đi lại trong phòng.

Một lúc sau, có vật gì nóng ran đặt lên bụng, hình như là một túi sưởi, hơi ấm liên tục truyền qua bụng. Lại một chiếc khăn nóng lau sạch mồ hôi trên trán cô. Châm chậm mở mắt, cô chỉ muốn ngồi dậy, thấy Sơ Nguyên cúi xuống nhìn mình chăm chú, tay vẫn cầm chiếc khăn đang bốc hơi nóng, ánh mắt lo âu. Anh đứng rất gần, hơi thở ấm áp cơ hồ chạm vào da mặt cô.

"Đờ hơn chưa?"

Sơ Nguyên đỡ cô ngồi dậy, ngồi tựa vào thành giường.

"Em..."

Bách Thảo nhìn quanh, căn phòng vẫn như những lần trước cô đến, tủ thuốc nhỏ đặt trên chiếc bàn kê sát tường, trên chiếc bàn sách kê sát cửa sổ là những chồng sách y học, dày cộp xếp ngay ngắn.

"...Không biết em bị làm sao?"

Tự đứng lại đau đến thế, đau tưởng sắp chết, cô cúi đầu, nhìn thấy chiếc túi chườm đặt trên bụng mình.

"Uống cái này đi, em sẽ thấy khá hơn."

Đưa cho cô cốc nước đường nóng, cô đón lấy, cúi đầu uống vài ngụm, hơi nóng lan tỏa khắp dạ dày, quả nhiên dễ chịu hơn, cơn đau đang dịu dần.

"Lần nào em cũng như thế này à?"

Nhìn cô chậm rãi uống cốc nước đường, Sơ Nguyên ngập ngừng một hồi rồi hỏi.

"Dạ?" Bách Thảo ngạc nhiên, không hiểu anh đang nói gì. "Không, trước nay chưa bao giờ đau như thế này. Em bị bệnh rồi sao? Có lẽ chiều nay uống đồ lạnh quá..." Hai cốc nước quả đều có đá, trước đây cô chưa bao giờ uống những thứ đó.

"Hóa ra là thế." Sơ Nguyên mỉm cười: "Sau này phải chú ý, hằng tháng đến ngày này đừng uống đồ lạnh, cũng cố gắng đừng tiếp xúc nước lạnh, nếu không sẽ lại đau bụng đấy".

"Hằng tháng?"

Cô lặng người, một ý nghĩ lóe trong đầu, chợt hiểu anh đang nói gì, mặt đỏ bừng! Minh... mình đã "bị" rồi ư? Cúi nhìn xuống chân, phát hiện chiếc quần đồng phục đã bị nhuộm đỏ. Khẽ kêu một tiếng, cô vội kéo chăn che kín người, hoảng hốt lên nhìn xuống giường, phát hiện ga giường mình đang nằm cũng dính máu.

"...Em...em..."

Cô ngượng đến mức chỉ muốn biết mặt ngay lập tức.

Lúc này đi vào nhà vệ sinh rõ ràng không thấy, vậy mà bây giờ lại có. Bỗng thấy hoảng sợ, đây là lần đầu tiên của cô, đã biết con gái ai cũng như vậy, thường vào năm cuối tiểu học, đã thấy bọn chúng lên lớp dùng băng vệ sinh trong nhà vệ sinh. Lên đến trung học thì bọn con gái hầu như đứa nào cũng có, chỉ mình cô là chưa thấy. Không dám hỏi Hiếu Huỳnh, càng không dám hỏi sư phụ, nhưng không thể ngờ, lần đầu tiên, thật xấu hổ, lại xảy ra khi có mặt sư huynh Sơ Nguyên.

"Xin lỗi, em... sẽ giặt sạch." Lóng ngóng che vết máu trên ga trải giường, cô muốn về phòng thật nhanh, nhưng người toàn máu, làm thế nào đi khỏi đây? Cô ngượng ngừng cúi mặt, không dám nhìn Sơ Nguyên.

"Không sao, đừng bận tâm" Sơ Nguyên cũng bối rối: "Có cần gọi Hiếu Huỳnh đến không?"

"Hình như Hiếu Huỳnh cũng chưa về."

"... chưa về..." Anh nhắc lại, ngập ngừng một lúc, nếu cứ liếp tục hỏi thế này thật không tiện, nghĩ đến vẻ hốt hoảng của cô lúc trước, anh khẽ ho một tiếng: "...Trước đây, em chưa từng thế này à?"

Cô ngớ ngàng, cúi đầu trả lời: "Vâng!"

Dường như khám phá ra một bí mật, anh càng bối rối. "Đừng lo, chỉ đau thế này vào ngày đầu tiên thôi, sau này sẽ không thế nữa đâu." Sự nhơ ra mình là bác sỹ, anh nói thật tự nhiên, nhưng hai tai đang đỏ ửng lại tỏ cáo điều ngược lại.

"...Vâng!"

"...Em có băng vệ sinh chứ?"

"... Không có."

Sao cứ phải hỏi đáp kiểu này, mặt cô đỏ như tôm luộc, giá có cái chỗ để chui xuống.

"... Đợi anh tìm cho..."

"Không cần đâu, em..." Cô ngần ngại nói, nhưng không biết phải làm thế nào, tại sao lại là ngày hôm nay, nếu vào một ngày khác, nhất định Hiếu Huỳnh sẽ giúp cô.

"...Cám ơn."

Sơ Nguyên đẩy cửa vào, tay cầm cái túi vừa tìm được, thấy Bách Thảo đã ra khỏi giường, đang lấy áo khoác đồng phục thắt ngang eo, che vết máu. Cái chăn đã được gấp gọn gàng, cô đang quay lưng lại về phía anh, loay hoay tháo tấm ga giường.

Nghe tiếng bước chân, cô quay người lại, liếc nhìn gói băng vệ sinh trên tay anh, nói: "Anh còn ga giường để thay không? Cái này phải đem đi giặt".

"Đề anh giặt. Máy ngày này em không nên động vào nước lạnh."

"Em làm được mà", cô vợ nói, ôm tắm ga giường, cô nói tiếp: "Cùng lắm, em sẽ dùng nước nóng".

Thấy thái độ kiên quyết của cô, Sơ Nguyên cũng nhượng bộ, anh đưa gói băng vệ sinh: "Đây là của Sơ Vy, em cứ dùng đi".

Bách Thảo ngượng ngịu nhét vào ba lô: "Vây... em đi đây...Cám ơn sư huynh Sơ Nguyên".

Nhìn theo bóng cô chạy vụt đi, Sơ Nguyên nói với theo: "Mấy ngày này ít vận động ít thôi!".

Rời khỏi căn nhà gỗ, lẫn vào ánh hoàng hôn chan hòa, mặt cô vẫn đỏ bừng bừng, đi vài bước rồi chạy thục mạng như bị con hổ đói theo sau.

Ngày hôm sau, đi học về Bách Thảo mang trả ga giường đã được giặt sạch, Sơ Nguyên đang đứng bên bàn trước cửa sổ tập châm cứu trên mô hình.

"Sư huynh Sơ Nguyên, em đã giặt sạch rồi!"

Bách Thảo nói thật nhỏ để không làm phiền anh. Cô đã giặt thật kỹ tấm ga dính máu đến mức hai tay vừa ngứa vừa đau rát, đến khi tắm ga giường trắng tinh không còn dấu vết.

"Đề trên giường ấy." Anh ngừng đầu, rồi xếp kim vào hộp, ngược nhìn cô, thấy cô đã khá hơn nhiều, anh mỉm cười, hỏi: "Không còn đau nữa phải không?".

"Vâng, hết đau rồi!"

Tuy vẫn còn e ngại, nhưng đã tự nhiên hơn nhiều, cô tò mò nhìn mô hình vẽ đầy sơ hồ huyết đạo, hỏi:

"Anh học Đông y à?"

Nhưng hình như trên bàn có sách Tây y.

"Không, anh học Tây y nhưng rất thích Đông y nên học thêm vài môn Đông y", anh mỉm cười trả lời.

"Hóa ra là thế."

"Sao?"

"Không có gì" Cô khẽ chớp mắt: "Em thấy tên anh rất hợp làm nghề bác sỹ".

"Ồ, sao lại thế?"

"Sơ Nguyên, không phải là "Xuất viện*" haysao?" Cô nhẹ nhàng nói: "Làm bệnh nhân của anh, chắc chắn sẽ mau chóng khỏi bệnh và xuất viện".

"Ha ha!" Sơ Nguyên cười ngất, tiếng cười vẫn thật ấm áp. "Đúng, đúng là tên anh rất hợp với bác sỹ."

Sơ Nguyên không giận vì bị đọc trật tên, trái lại còn cười rất vui khiến Bách Thảo cũng cười theo, mắt sáng bừng, long lanh.

"Thực ra tên của em cũng rất hay." Sơ Nguyên xoa đầu cô cười: "Hy vọng em sẽ luôn mạnh mẽ như cây cỏ ngoài kia, không ngã gục trước bất kỳ khó khăn nào".

Biết anh đang muốn nói về cuộc thi lần trước, cô lắc đầu nói: "Lúc đó, em hơi ngông cuồng, em không được tham gia thi vì chưa đủ năng lực".

"Đừng nghĩ nhiều thế, nếu năm nay không được tham gia thì cứ coi đó là một kỳ nghỉ, và hãy tận hưởng nó."

"Một kỳ nghỉ ư?"

Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói với cô ban nhỏ có đôi mắt đen láy đứng trước mặt mình: "Có một mục tiêu, con đường để hướng tới là điều rất tốt, nhưng không có nghĩa em phải dốc hết sức lực, khi nào qua mệt em hãy dừng lại nghỉ ngơi và suy nghĩ một chút, nó sẽ làm em tiến bộ rất nhanh".

Cô lặng yên nghe anh nói.

Thấy Bách Thảo im lặng nhìn mình, Sơ Nguyên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, mỉm cười: "Em là cô bé thông minh, nhất định em sẽ làm được những gì mình muốn".

Sơ Nguyên nói cô là người thông minh...

Tối hôm đó, sau khi làm xong bài tập, Hiếu Huỳnh ra ngoài xem tivi, trong phòng chỉ có mình Bách Thảo. Cô ngồi vào bàn, vừa lơ đãng lật giở cuốn "Toàn phong thời pháp" mua hôm trước, ngay người suy nghĩ.

Nghĩ đến là đồ mặt, dường như vẫn còn cảm thấy bàn tay anh dịu dàng vuốt tóc mình, giống như một người anh.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu.

Cô bỗng nhận ra, có thể anh làm thế chỉ là để an ủi mình. Nếu cô thông minh thật, cô đã không thất bại thảm hại trước sư tỷ Đình Nghi như thế.

Quả là thảm bại.

Gục đầu xuống bàn, đúng là cô không hề thông minh chút nào, cô không nhìn ra sư tỷ Đình Nghi ra chân như thế nào, còn tất cả những gì cô định làm hầu như đều bị Đình Nghi đoán biết. Không, hình như cả sư tỷ Tú Cẩm cũng đoán được.

Sao lại thế?

Đây có phải là điều mà sư phụ đã nói, cô thiếu kinh nghiệm và kỹ thuật thi đấu? Phải làm sao đây?

Gió lùa vào từ ngoài cửa sổ.

Bách Thảo ngây người, cuốn "Toàn phong thổi pháp" bị gió thổi lật qua lật lại, từng trang giấy vàng ố, mỏng dính, từng dòng chữ nháy múa. Cô cứ nhìn mãi những dòng chữ đó, rất lâu sau, mới chớp chớp mắt, nhìn sát vào những dòng chữ đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng sớm hôm sau, các đệ tử của võ quán Tùng Bách tập trung trên sân đang lần lượt khởi động trước buổi tập sáng, phát hiện thấy Bách Thảo ngồi trên tấm đệm ngoài phòng tập. Chiếc chổi dựa chéo bên cạnh, cô đang cúi đầu chăm chú đọc sách. Cuốn sách đó vừa cũ vừa rách, nhưng dường như cô lại xem đến mê mẩn. Các đệ tử đi ngang qua, cũng không ngừng lên.

“Bách Thảo, cậu đang đọc gì vậy?” , Bình Bình ghé đầu tò mò hỏi.

Trong ánh sáng buổi sớm, thấy trong sách có vẽ hình người đang trong tư thế Taeokwondo, còn có mấy dòng ghi chú nguệch ngoạc, nhìn chẳng rõ chữ gì. Giật mình bởi tiếng của Bình Bình, Bách Thảo ngẩng đầu ngượng ngịu nói:

“Là cuốn thổi pháp.”

“Áy, mình xem được không?” Đón cuốn sách từ tay Bách Thảo, Bình Bình lật vài trang, bỗng liên tưởng đến những bộ phim, những cuốn tiểu thuyết, sách cũ thể này liệu có phải là...

“Võ công bí truyền!”

Tiếng kêu kinh ngạc khiến các đệ tử chạy ủa đến, đứng vòng quanh, nhao nhao tranh nhau cuốn “Võ công bí truyền” trong tay Bình Bình. Trong cuốn sách cũ nát kia vẽ gì? Trên bìa có mấy chữ “Toàn phong thổi pháp”.

“Thích Bách Thảo, mới sáng sớm mày đã ngồi xem sách, hóa ra quyển này sao?” Tú Đạt ném luôn cuốn sách cho một đệ tử. “Không phải là mày tưởng đó là võ công bí truyền thật, xem xong lập tức trở thành tuyệt đại cao thủ chứ.”

“Xi!”

“Ha ha ha!”

Các đệ tử truyền tay nhau xem, không nhịn được cười phá lên, miệng giết thoảng. Võ công bí truyền cóc khô gì! Thiếu gì hiệu sách có, chẳng qua là liệt kê vài cú đá của Thiếu Lâm Tự, thêm vào mấy chiêu của các môn phái nhỏ lên ào đây, rồi cố ý đặt cho cái tên thật kêu, thế thôi?”

“Bình Bình, cậu nên ít xem mấy cuốn truyện này được không, xem đến mụ cả người, rồi la lên là võ công bí truyền. Cậu chưa thấy cuốn này sao? Năm ngoái chẳng phải Phong Thạch cũng mua rồi lên lút tự tập chán chê, cuối cùng mới vỡ lẽ là bị lừa đấy thôi!”

“A!”

Bình Bình chợt nhớ ra, hình như từng có chuyện như vậy, mặt bỗng đỏ bừng. “Nhưng mà, nhưng mà, cuốn sách Phong Thạch mua rất mới. Còn cuốn

sách của Bách Thảo trông rất cũ nên không nghĩ chúng là một”.

“Không có tài đánh bại chị tao, lại định dựa vào võ công bí truyền gì, hòng đi đường tắt sao?” Tú Đạt hừ một tiếng, nhìn chăm chăm vào Bách Thảo: “Tuy mày không tự lượng sức, hôm đó trước mặt mọi người lại còn dám nghiêng ngả quyết định của sư huynh Nhưc Bạch, nhưng tao cũng thấy thán phục dũng khí của mày. Cứ tưởng mày sẽ vùng lên phản đấu, chăm chỉ luyện tập, có gắng năm sau lại thi đấu cùng chị tao lần nữa. Kết quả thế nào ! Hừ, mơ mộng hão, cũng đòi luyện võ công bí truyền! Trông như ma thế này, có tập mười năm nữa cũng đấu không lại chị tao”.

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô không muốn nói gì với Tú Đạt. Trừ phi một ngày nào đó cô có thể đường hoàng chỉ dựa vào thực lực của mình chiến thắng Tú Cẩm, nếu không nói gì cũng vô ích.

“Trà lại sách cho tôi!”

Thấy cuốn “Toàn phong thời pháp” bị chuyền đi chuyền lại, ném qua ném lại trong tay các đệ tử như món đồ chơi, những trang giấy mỏng manh như sắp bung ra, cô lo lắng đứng bật dậy.

Các đệ tử vừa chơi trò chuyền qua chuyền lại, vừa nói:

“Ai da, cậu vẫn cho rằng cuốn sách này là võ công bí kíp cơ à!”

“Đừng ngốc nữa! Thời gian xem cuốn sách này thà để luyện tập các chiêu cơ bản còn hơn!”

Chẳng ai để ý đến cô. Các đệ tử tiếp tục ném sách cho nhau, càng chơi càng hứng thú, cười vang cả sân. Tận mắt nhìn thấy cuốn sách đó sắp bị bung cả giấy, Bách Thảo sốt ruột, nói:

“Bí truyền hay không các cậu khỏi cần biết, sách của tôi, hãy trả cho tôi”.

“Ha ha ha, cuốn sách vô dụng đó còn cần làm gì”. Không thèm để ý đến cô, các đệ tử vẫn tiếp tục trò chơi.

Bách Thảo cắn chặt môi, bước lên phía trước, đang định đòi lại cuốn sách, chợt nghe tiếng Nhưc Bạch.

“Làm gì vậy? Mau tập hợp”.

Mình vận võ phục trắng, vẻ mặt nghiêm nghị. Nhưc Bạch từ giữa sân đi đến, các đệ tử lập tức không dám đùa nữa, ùn ùn nhanh chóng đứng thành hàng. Cuốn sách bị tung lên cao, rơi xuống bãi cỏ.

Bách Thảo định cúi xuống nhặt.

Bình Bình đã nhanh chân nhặt trước, đưa cho Bách Thảo ngăn ngại, nói: “Xin lỗi, mình không cố ý. Đều tại mình cả”.

“Không có gì”.

Bách Thảo cầm cuốn sách, phui những ngọn cỏ. Cô biết bọn họ nói không sai, đây chẳng phải là võ công bí truyền nào cả. Nhưng không phải là võ công bí truyền thì không được xem ư?

Hiếu Huỳnh ngủ dậy muộn nên đến trễ mấy phút, sau khi bị Nhưc Bạch phạt chổng đũa ba mươi lần, cuối cùng trong giờ giải lao trước khi luyện tập theo nhóm cũng nghe được câu chuyện vô lâm bí truyền từ miệng các đệ tử.

Chính là cuốn “Toàn phong thời pháp” này?”

Hiếu Huỳnh nhú mày, chỉ có vài phút giải lao ngắn ngủi mà Bách Thảo cũng vui đầu đọc, người ngẩn ra như đang nghiên cứu điều gì quan trọng lắm, như không hề nghe thấy cô nói.

“Tôi qua mình đã nói với cậu rồi, cuốn sách này chẳng phải võ công bí truyền gì hết. Các chiêu thức của võ thuật và Taekwondo khác nhau, đọc cũng vô ích. Sao sáng sớm cậu lại mang ra? Rốt cuộc có gì hay chứ?”

“Cậu xem”

Bách Thảo hơi ngẩng đầu, chỉ những dòng chữ nguyệt ngoặc, vừa như nói với Hiếu Huỳnh vừa như nói với chính mình:

“Ồ đây viết hình như rất giống...”

“Hết giờ nghỉ, bắt đầu luyện tập theo nhóm”

Nghe thấy mệnh lệnh của Nhưc Bạch, Hiếu Huỳnh lập tức nhảy lên. Tuy về lý mà nói, những đệ tử không tham gia thi đấu cũng không luyện tập với sư tỷ Tú Cẩm, chỉ cần tập luyện thông thường là được. Nhưng sư huynh Nhưc Bạch một mặt vẫn tăng cường huấn luyện và thi đấu khởi động cho các đệ tử chuẩn bị tham dự thi đấu, một mặt vẫn theo dõi tập luyện thường ngày của các đệ tử. Không muốn bị Nhưc Bạch phạt như vừa rồi, phải chống đẩy đến

một lư, liếc nhìn trang sách Bách Thảo vừa chỉ cho xem, Hiểu Huỳnh nhanh tay giăng cuốn sách từ tay Bách Thảo, nói:

“Đừng xem nữa. Cần thận, xem lắm mụ người. Mau tập đi thôi.”

Ấy, sao thế này?

Không phải mình độc miệng chứ.

Sau khi bắt đầu tập luyện theo nhóm, Hiểu Huỳnh trở mắt nhìn Bách Thảo hình như đang trở nên mụ mẫm thật!

Bình thường khi luyện tập cùng nhau, mỗi lần đấu thực sự, Bách Thảo đều lao vào tấn công liên tiếp khiến cô liên tục phải lùi về sau, không còn khả năng phản công.

Nhưng hôm nay...

Dường như Bách Thảo không biết tấn công thế nào, chỉ nhìn chằm chằm vào cô, phản ứng cũng chậm mấy nhịp.

“Phập!”

Cú đá trúng eo Bách Thảo, Hiểu Huỳnh vừa hốt hoảng chạy đến xem Bách Thảo có thương không, vừa kêu lên: “Sao không tránh! Cậu sao vậy? Có phải là bị ồm rồi không? Chỗ nào khó chịu?”. Trước kia đòn tấn công như vậy của cô hoàn toàn không thể chạm vào người Bách Thảo.

Trán không nóng.

Có nghĩa là không bị sốt.

Hiểu Huỳnh bắn khoăn nhìn Bách Thảo. Vậy tại sao hôm nay Bách Thảo lại như người ám đầu, chẳng buồn tránh đòn, chỉ nhìn chằm chằm vào mình.

“Mình không sao, cậu tiếp tục ra đòn đi.”

Chuẩn bị xong tư thế phòng thủ, hai mắt Bách Thảo chăm chăm nhìn vào hai vai, cánh tay, eo và đùi của Hiểu Huỳnh. Không được, hình như điểm nhìn không được phân tán như vậy, chỉ có thể hướng vào một bộ phận, các phần khác chỉ cần nằm trong phạm vi tầm nhìn.

Vậy thì nên vào đâu?

Chờ hồi lâu vẫn không thấy Hiểu Huỳnh tấn công tiếp, cô bắn khoăn nhìn Hiểu Huỳnh, thấy Hiểu Huỳnh nhìn mình đầy kinh ngạc rồi hoảng sợ hỏi:

“Bách Thảo, cậu thực sự không sao chứ?”

“Không sao cả, cậu tấn công đi.” Cô nói giọng kiên quyết, rồi lại đợi một lúc, thấy Hiểu Huỳnh vẫn do dự đứng yên, không tìm được lại giục: “Hiểu Huỳnh, mình chuẩn bị xong rồi”.

“... Ồ, được!”

Nghe thấy Bách Thảo nói giọng vẫn hoàn toàn bình thường, Hiểu Huỳnh lại do dự một chút, nhưng thấy Nhược Bạch đang nhìn về phía mình, lại sợ bị trách phạt, đành cắn răng hét lên một tiếng.

“Hây!”

Tấn công như chớp về phía Bách Thảo.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

Hiểu Huỳnh thế như mãnh hổ.

Bách Thảo không có sức đánh trả. Mỗi đòn tấn công của Hiểu Huỳnh đều đánh trúng người cô!

Các đệ tử trong sân đều ngậy người nhìn. Mọi người không ai bảo ai vừa xem, vừa ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt lo âu. Là do sư huynh Nhược Bạch không cho tham gia thi đấu, lại bị thua Đình Nghi thâm, bị sốc nặng, tự hành hạ bản thân, hay là do xem võ công bí truyền nhiều quá, đến nỗi tẩu hỏa nhập ma trở nên ngơ ngẩn mất rồi.

Điên rồi sao?

Nếu không, sao bỗng nhiên không còn sức trả đòn như vậy?

Các đòn tấn công của Hiểu Huỳnh cũng không thể chỉ trong một đêm đã trở nên lợi hại, vẫn thực lực như trước. Nhưng Bách Thảo chỉ nhìn Hiểu Huỳnh hờ hững, nhìn đắm đắm vào Hiểu Huỳnh, chẳng hiểu đang nghĩ gì, dường như không thể tập trung tinh thần, cũng không thể phản công.

Thật lạ lùng!

“Hãy!”

Hiểu Huỳnh tung một cú đá ngang, chưa đá hết đột nhiên dừng lại khiến cơ thể mất thăng bằng suýt ngã.

“Xin cậu đấy, Bách Thảo. Cậu tập trung một chút được không?” Mặt hắn nhỏ như suýt khóc, Hiểu Huỳnh năn nỉ. Tuy trước kia bị cậu đá cho thê thảm, trong lòng chẳng cam tâm chút nào, tuy là liên tục tấn công rất sảng, nhưng cậu không đánh trả, cứ để mình đá như vậy, mình sẽ cảm thấy có tội!”.

Bách Thảo nghe vậy ngẩn người, nói:

“Mình đâu có...”

“Tập trung tập luyện, không được nói chuyện!” Nhục Bạch không biết từ lúc nào đã bước đến, ra lệnh. Hiểu Huỳnh, tiếp tục tấn công, sử dụng tất cả các cú đá ấy!”.

“Rõ!”

Hiểu Huỳnh hoảng sợ liếc nhìn Nhục Bạch, chẳng lẽ hôm đó bị Bách Thảo chất vấn trước mặt mọi người, giận quá nên mới nhân cơ hội này trả đũa? Rõ ràng thấy Bách Thảo không ổn, lại bắt mình tiếp tục tấn công Bách Thảo.

“Tấn công!”, Nhục Bạch cau mày ra lệnh cho Hiểu Huỳnh.

“Rõ!”

Hiểu Huỳnh lập tức không dám nghĩ vẩn vơ, dốc hết sức huy động toàn bộ tấn công như vũ bão về phía Bách Thảo, miệng hét to:

“Hãy!”

Đá trước!

Chăm chăm nhìn vào chân của Hiểu Huỳnh, trong tích tắc Hiểu Huỳnh vừa giơ chân phải lên, Bách Thảo lập tức phán đoán, muốn tìm khe hở phản kích cú đá thẳng thì: “Phập! Phập!”, Hiểu Huỳnh không đá thẳng mà đá song phi, hai chân liên tiếp đá trúng eo và ngực cô!

Đau điếng!

Bách Thảo lùi lại một bước, nắm chặt tay, mím chặt môi, nén đau, không để lộ ra mặt. Hiểu Huỳnh vốn đã e ngại, nếu thấy mình đau đớn lại càng không dám tấn công. Đúng, phải là cú song phi, tuy lúc đá song phi, tư thế chuẩn bị ra chân của Hiểu Huỳnh có vẻ giống đá thẳng, nhưng nâng chân thấp hơn một chút.

“Đừng nhìn chân, nên nhìn hai vai”, Nhục Bạch nói khẽ, “Nhìn chân sẽ khiến sức chú ý của em quá tập trung vào phần dưới, phản ứng sẽ chậm”.

Nhưng trong giây phút tấn công ngắn ngủi đó, các cú ra chân khác nhau thì sự thay đổi của phần vai là rất nhỏ, rất khó phân biệt. Bách Thảo ngẩn người suy nghĩ. Đến khi ngừng đầu, định hỏi thì Nhục Bạch đã đi mất, như chưa từng nói với cô lời nào.

Nhìn chân, nhìn vai cái gì?

Hiểu Huỳnh không hiểu.

Nhưng từ khi sư huynh Nhục Bạch nói câu đó, mắt của Bách Thảo thực sự tập trung vào phần vai Hiểu Huỳnh khiến cô cảm thấy không tự nhiên, cảm giác như đôi vai mình đang bị Bách Thảo nhìn nóng ran.

Buổi tập sáng sắp kết thúc.

Tuy nhiên, chỉ mấy phút trước khi buổi tập sáng kết thúc, Hiểu Huỳnh vừa ra cú song phi trong nháy mắt, cú ra chân trọn vẹn, chưa kịp thu về thì “phập” một tiếng, bị Bách Thảo đá trúng eo.

Cái cảm giác đó...

Giống như thể Bách Thảo đã tìm được chênh lệch thời gian.

Giống như Bách Thảo đã đoán trước cô sẽ đá song phi, cho nên mới dùng phản kích! Hiểu Huỳnh hơi loạng choạng.

Cảm giác bị Bách Thảo đá trúng này không giống như kiểu tấn công thực mạng của Bách Thảo trước đây, nhưng lại không thể nói rõ cuộc khác nhau ở chỗ nào.

Buổi tập sáng kết thúc, Hiểu Huỳnh cảm thấy ó ải đó không bình thường. Trong lúc giải lao giữa giờ học, cô bỏ gục đầu xuống bàn, vắt óc suy nghĩ, lát sau quay sang Bách Thảo đang chăm chú xem bài của giờ Toán sắp tới, bần thần hỏi:

“Cậu nói đi, rốt cuộc là thế nào?”

“Gi?”

Khi xem bài trước, Bách Thảo đều gạch dưới những chỗ không hiểu, để lúc lên lớp chú ý nghe.

Hiểu Huỳnh nghĩ nát óc, vẫn không tìm ra câu trả lời, bèn hỏi:

“Vì sao trong buổi tập sáng nay, cậu lại ngơ ngẩn. Vì sao cậu luôn để mình tấn công, còn cậu không hề phản công, lại còn nhìn mình đăm đăm. Đầu tiên nhìn toàn thân, rồi nhìn chân, sau đó sư huynh Nhược Bạch nói gì đó, thế là cậu chuyển sang nhìn vào vai của mình. Có phải là mình có chỗ nào trông rất buồn cười không?”

“Không phải!”

Dùng bút, Bách Thảo lôi trong ba lô cuốn “Toàn phong thời pháp”, nói:

“Cuốn sách này viết...”

Lại là cuốn sách này! Hiểu Huỳnh bức muốn nổ mắt đã nói bao lần đây chẳng phải là võ công bí truyền nào hết, sao Bách Thảo vẫn không chịu nghe.

“... Đại khái là nói về các tư thế trước khi ra đòn”.

Trang thứ sáu của “Toàn phong thời pháp”, bên cạnh hình vẽ miêu tả các tư thế ra chân, có ghi mấy hàng chữ viết tháu, phải xem rất kỹ mới đoán được là chữ gì. Hiểu Huỳnh bước đến nhìn vào chỗ Bách Thảo chỉ, hình như ý nghĩa của nó đại khái cũng như ý Bách Thảo vừa nói.

“Mình thấy sách nói rất có lý.” Bách Thảo đắn đo tìm cách diễn đạt: “Cậu còn nhớ hôm mình thua sư tỷ Đình Nghi không? Mình đã thua rất thảm đúng không?”

“Hi hi...”, Hiểu Huỳnh bối rối cười hi hi, an ủi Bách Thảo, “là do sư tỷ Đình Nghi thực lực quá mạnh, nhưng cậu cũng giỏi lắm rồi, nếu là tớ, có lẽ chưa hết hai cú đá đã ngắt xiù rồi”.

Bách Thảo lắc đầu, nói:

“Đấu với chị ấy, có cảm giác, thể trận đều bị chị ấy kiểm soát, dường như mỗi lần mình chuẩn bị ra đòn đều bị chị ấy đoán biết, đều nằm trong tầm kiểm soát của chị ấy”.

“Hình như là vậy.” Hiểu Huỳnh nhớ lại trận đấu hôm đó. “Mỗi lần cậu vừa giơ chân, hình như chị ấy đã nắm ngay ý đồ, nhẹ nhàng né tránh và lập tức phản đòn. Đúng rồi, không sai, cứ như thể chị ấy có thể đoán trước cậu sẽ làm như vậy!”

“Tại sao chị ấy lại có thể đoán trước được?”

“Ừ, tại sao thế?” Hiểu Huỳnh bò ra bàn, gối đầu lên cánh tay, suy nghĩ.

“Là do chị ấy quan sát được tư thế trước khi ra đòn của mình.”

“Hả?”

“Cậu xem, giả sử cậu chuẩn bị đá thẳng, như vậy cử động của hai vai và chân cũng khác so với đá hậu”. Bách Thảo vừa nói vừa sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình. “Muốn thực hiện bất cứ động tác nào, đều phải dùng lực từ hai vai, eo, đùi đến cơ toàn thân, mà các động tác khác nhau, sự thay đổi của các bộ phận cơ thể trong khoảnh khắc đó cũng khác nhau...”

“À!”

Hiểu Huỳnh nhảy lên, chạy đến cuối lớp, biểu diễn động tác đá thẳng và đá hậu, rồi làm lại lần nữa, phần khởi reo lên:

“Đừng rồi! Đúng là như vậy! Sự thay đổi của các bộ phận cơ thể trước khi thực hiện hai động tác này rất khác nhau, chính là tư thế chuẩn bị giáng đó trước khi ra đòn mà cậu nói, đúng là có sự khác biệt!”

Tiếng reo quá to.

Các bạn trong lớp đều ngoái đầu lại nhìn.

Hiếu Huỳnh ngược ngội, mỉm cười với các bạn, lập tức quay trở về bàn học, nói nhỏ, vẻ rất hào hứng.

“Cậu không nói mình cũng chẳng chú ý! Thực ra, nghĩ lại cũng đúng, thực hiện các động tác không giống nhau, tư thế chuẩn bị đương nhiên phải khác. Nếu không sao có thể ra đòn khác nhau được”.

“Đúng!” Bách Thảo gật đầu: “Cho nên, nếu có thể qua sát tư thế, chính là tư thế chuẩn bị ra đòn, phán đoán được họ chuẩn bị ra đòn gì sẽ nắm được ý đồ của đối thủ, sau đó...”

“Sau đó có thể hại gục đối thủ! Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng! Ha ha ha!” Hiếu Huỳnh nói liến thoắng, càng nghĩ càng thấy hưng phấn, càng nghĩ càng đắc ý, đột nhiên cảm thấy mình sắp vô địch thiên hạ đến nơi, không nhịn được, bật cười thành tiếng!

Cả lớp lại nhao nhao ngoái nhìn.

Hiếu Huỳnh lập tức ngậm miệng.

Đợi các bạn quay đi, trở lại công việc của mình, Hiếu Huỳnh lại không nhịn được nói: “Cho nên lúc tập sáng nay, cậu mới ngây người, không chủ động tấn công mình như trước, chính là để nghiên cứu tư thế trước khi mình xuất chiêu, đúng không?”

“Đúng!”

“Thôi đi, sao cậu không nói sớm. Mình sẽ hành động chậm chút, nói trước cho cậu mình định xuất chiêu gì, có phải là cậu đỡ mất sức không?”

Bách Thảo ngẩn người.

“Nhưng mà, nếu cậu cố ý cử động chậm, mà lại biết rõ là mình đang quan sát, liệu có gì khác so với lúc đấu bình thường hoặc khi thi đấu không?”

“Ày, cái này không phải...” Hiếu Huỳnh lắc lắc đầu, cảm thấy bỡ ngỡ, đột nhiên rất muốn tự mình kiểm nghiệm phương pháp tập luyện của Bách Thảo xem có hiệu quả không. “Hôm nay tan học, chúng mình trở về võ quán thử nghiệm ngay nhé!”

“Được!”

Hiếu Huỳnh hào hứng định nói tiếp thì tiếng chuông vang lên, thấy thầy giáo dạy Toán, mái tóc bạc phơ, ôm giáo án bước vào nên đành im bật. Suốt giờ Toán, Hiếu Huỳnh vẫn xúc động, tâm trí để ở đâu. Thực ra, cô cảm thấy phương pháp Bách Thảo nói nhất định có hiệu quả.

Ngay trước khi buổi tập sáng kết thúc, Bách Thảo đã trúng cô một cái đã chứng tỏ điều đó. Ày, chẳng nhẽ cuốn sách đó đúng thực là võ công bí truyền?

Võ công bí truyền trong truyền thuyết!

Luyện tập theo có thể biến thành đệ nhất thiên hạ!

Ha ha ha ha .

Kỳ lạ, mình xúc động như vậy, sao Bách Thảo vẫn có thể tập trung tinh thần nghe thầy giảng bài? Thấy Bách Thảo chăm chú lắng nghe, cảm cúi gập, Hiếu Huỳnh cảm thấy quá đối lập lòng.

* * *

Nắm được ý đồ của đối thủ!

Trước khi đối thủ chưa thực sự xuất hiện, chỉ là tích tắc ngăn ngừa khi chuẩn bị tư thế, đã nhìn rõ ý đồ của đối phương, bất ngờ giáng một đòn chí mạng, nếu có thể luyện đến trình độ như vậy thì có thể nói là trăm trận trăm thắng, thiên hạ vô địch!

Hiếu Huỳnh xúc động hưng phấn đến mức vừa tan học liền kéo Bách Thảo chạy thật nhanh về võ quán, thay võ phục, chạy ngay đến phòng tập, sau đó ra lệnh cho Bách Thảo tấn công! Cô muốn quan sát sự thay đổi tư thế trước khi thực hiện mỗi động tác như thế nào để từ đó phá giải mỗi đòn tấn công của Bách Thảo.

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Sao lại không dễ như trong tưởng tượng?

Đến lần thứ ba mươi bảy bị Bách Thảo đá trúng, Hiếu Huỳnh khó khăn không ra nước mắt, ngồi sụp xuống đệm, gào lên:

“Không tập nữa! Cậu lừa bịp, không thể nào phát hiện, nắm bắt được!”

Thời gian trước khi tung chân còn nhanh hơn cả chớp mắt, chưa kịp nhận ra dấu hiệu thay đổi nào, chân Bách Thảo đã đá trúng người. Cái gọi là tư thế gì

giở dõ nhanh như chớp, chưa đến một giây, không, chỉ trong một phần mười giây, làm sao có thể nhìn ra được! Làm sao có đôi mắt thần thông như của Tôn Ngộ Không!

“Đau chết được! Không tập nữa, không tập nữa!”

Hiếu Huỳnh ngao ngán ngồi trên đệm, không buồn đứng dậy. Tại sao giữa ước mơ với hiện thực lại có khoảng cách lớn đến thế, thật quá đau lòng!

Bách Thảo đưa khăn cho bạn.

Đúng là rất khó.

Tối qua cô đã nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng thấy câu nói đó rất có lý, nhưng đến buổi tập sáng nay mới phát hiện muốn nắm bắt khởi thế của đối phương không phải chuyện dễ. Cho nên sáng nay bị Hiếu Huỳnh liên tục đá trúng, nhưng lại không thể đoán ra ý đồ tấn công của Hiếu Huỳnh, chỉ có đúng một lần không biết có phải ngẫu nhiên mới phản kích được.

“Thôi đi, cậu cũng đừng luyện nữa. Khó lắm! Hơn nữa để luyện phương pháp này, cậu phải chịu không biết bao nhiêu cú đá, cơ thể cũng chịu không nổi.” Hiếu Huỳnh ôm eo, rên rĩ: “Hừ, mình bây giờ đang đau muốn chết...”

Ày, mới luyện một lúc đã chịu không nổi. Trong buổi tập sáng nay, cô đá bao nhiêu vào người Bách Thảo, chắc Bách Thảo đau lắm. Bách Thảo này, lạ thật! Không kêu một tiếng, hình như tỏ vẻ anh hùng lắm, không đáng yêu nữa rồi!

“Nhưng mà về lý thì rất có lý...”, Bách Thảo nghĩ lại.

“Có quá nhiều chuyện trên lý thuyết thì đúng, nhưng trong thực tiễn lại không thể làm được!” Hiếu Huỳnh chán nản nói: “Không thể được, chỉ trong nháy mắt mà định nắm được ý đồ ra đòn của đối thủ quả là chuyện trên trời dưới biển!”. Đáng ghét, đáng ghét, làm mình mất công xúc động!

“... Mình vẫn muốn thử”.

Hiếu Huỳnh ngăn người nói: “Cậu...cậu...”.

“Dù sao mình cũng không tham gia cuộc thi đấu sắp tới, vừa may có khoảng thời gian thử một chút. “Bách Thảo mỉm cười: “Không luyện được cũng chẳng sao, chẳng nào cũng chẳng mất gì”. Cho dù thất bại, cũng được rút kinh nghiệm. Bây giờ mình đang thiếu kinh nghiệm và kỹ năng thi đấu, cho nên, cần lý thuyết nói có thể, mình nhất định phải thử.

“Sao lại không mất gì? Chẳng nhẽ mình đá cậu không đau sao?”

“... Cũng không đau lắm. Hi hi!”

Hiếu Huỳnh lừ mắt đứng dậy, giọng bức xúc: “Cậu nói, mình đá không đau, vậy là giấu mình sức yếu phải không? Đây là mình không đỡ đá mạnh, có ý nương tay với cậu! Đến đây, cho xem đôi chân của mình! Nào!”.

Hiếu Huỳnh tập cùng Bách Thảo đúng hơn một tiếng đến lúc không chịu nổi mới quay về nghỉ. Bách Thảo lại một mình luyện các cách đánh cơ bản, đến giờ dọn vệ sinh mới thu xếp, lau chùi các tấm đệm trong phòng tập, rồi cầm chổi ra ngoài quét sân.

Ôi

Đau quá!

Quét dọc theo con đường nhỏ cạnh sân, lúc tập không nhận thấy cơ thể đang dần dần đau ê ẩm, liên tục dùng cánh tay đỡ các cú ra chân của Hiếu Huỳnh, cánh tay bây giờ đau đến mức không cầm được chổi lên nữa.

“Tay em sao vậy?”

Một bóng người mảnh khảnh in lên mặt đường, nghe thấy giọng nói quen thuộc, Bách Thảo giật mình, giấu cánh tay về sau.

“Để anh xem”

Sơ Nguyên chìa tay về phía cô, những ngón tay thon dài, sạch sẽ, được ánh hoàng hôn bao bọc, tỏa ra hơi ấm. Tại sao liên tiếp gặp anh vậy? Bất giác trầm nghĩ, Bách Thảo đưa cánh tay ra. Sơ Nguyên vén tay áo võ phục của cô, thấy cánh tay đầy vết thâm tím, đang tấy đỏ, anh cau mày.

Nước suối êm đềm chảy.

Gió chiều hiu hiu từ cửa sổ lùa vào.

Trong căn nhà gỗ nhỏ, Sơ Nguyên cẩn thận bôi dầu, xoa bóp những vết bầm tím trên cánh tay Bách Thảo, mùi dầu lan tỏa trong không gian, nồng nàn ấm áp. Cô cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng bởi ánh hoàng hôn, có lúc thoáng ngước mắt, thấy anh vẫn chăm chú xoa bóp cánh tay cho cô. Hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Sao lại bị thương nặng thế này?”

Luyện tập bình thường không đến mức bị thương như vậy, trừ phi hoàn toàn không phản kháng hay phòng bị. Xoa bóp cánh tay đầy vết bầm cho Bách Thảo, thấy cô mím chặt môi, cổ chịu đau, Sơ Nguyên nhẹ tay hơn.

“Em...”, Bách Thảo ngập ngừng

“Sao vậy?”

“... Em đang thử một phương pháp”. Cuối cùng không kìm được, cô kên hững điều đọc được trong cuốn “Toàn phong thời pháp” và những suy nghĩ thực của mình, nếu có thể đoán trước ý đồ tấn công của đối phương, có lẽ sẽ có được ưu thế nhất định trong thi đấu.

Sơ Nguyên ngừng tay, sau đó lại quệt dầu lên lòng bàn tay, tiếp tục xoa bóp cánh tay cho cô, anh nói:

“Ừ, suy nghĩ đó rất tốt.”

“Thật không?”

Bách Thảo phấn khởi mở to mắt.

“Nhưng mà, cũng có thể dù em luyện tập thế nào cũng không thể nắm bắt được cảm giác trước khi đối thủ ra chiêu, dầu sao giây phút đó cũng cực kỳ ngắn ngủi, thoáng qua.” Thấy cô xúc động như con nai nhỏ, đôi mắt sáng lên, anh không giấu nổi nụ cười: “Hơn nữa tập luyện theo phương pháp này rất cực khổ, em có chịu được không?”

“Được ạ!”, cô nói không cần suy nghĩ.

Anh nhìn chăm chăm vào cô mấy giây, nụ cười từ khóe môi dâng lên, thấm vào mắt anh. Đúng, anh biết cô không sợ khổ, chỉ cần cho cô một mục tiêu, là cô sẽ giống như cây cỏ dại, cho dù bị đè dưới tảng đá lớn, cũng vẫn kiên cường vươn lên.

“Em phải hứa với anh một điều.”

“Vâng!”

Bất luận sư huynh Sơ Nguyên muốn cô làm gì, cô đều làm theo, thậm chí Bách Thảo còn hy vọng đó là chuyện không dễ dàng làm được, như vậy cô mới cảm thấy có thể báo đáp một chút sự chăm sóc của sư huynh Sơ Nguyên dành cho mình.

Anh cúi đầu vừa xoa thuốc cho cô vừa nói:

“Mỗi ngày sau khi tập xong đều phải đến đây. Vết thương phải chữa trị ngay, nếu không càng ngày càng nặng, tổn hại đến bên trong.”

“Sao?”, cô ngẩn người.

“Chỉ có vậy thôi, có thể hứa với anh không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa bóp, những vết thương trên cánh tay cô được xoa dầu nóng ran, vết bầm tan dần. Cô muốn lắc đầu nói không cần, cô có thể tự xoa dầu hằng ngày, nhưng ngược nhìn khuôn mặt dịu dàng, ấm chiều của anh trong ánh hoàng hôn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại gật đầu.

Thời gian trôi rất nhanh, chỉ còn hơn một tuần nữa là đến cuộc thi giữa các võ quán, không khí chuẩn bị thi đấu của võ quán Tùng Bách càng ngày càng khẩn trương, sôi động. Nhược Bạch gấp rút luyện tập, mỗi ngày đều thức khuya, dậy sớm, ngoài lúc đến trường, ăn, ngủ thời gian còn lại đều ở phòng tập. Diệc Phong cũng thau đổi, không còn lười biếng như trước, hằng ngày đứng, thức dậy đúng giờ cùng luyện tập với Nhược Bạch, hai người tăng thời gian luyện tập thi đấu, thường tập đến khi người đầm mồ hôi mới ngồi nghỉ.

Tú Cẩm cũng chăm chỉ dốc sức khổ luyện. Bởi vì ngoài buổi tập sáng và tập tối cùng luyện với Diệc Phong, thời gian khác Diệc Phong chủ yếu tập cùng Nhược Bạch, cho nên Nhược Bạch cứ thêm mấy đệ tử nam luyện cùng Tú Cẩm. Đương nhiên Tú Đạt trở thành người được tập luyện nhiều nhất với chị gái.

Còn các đệ tử không phải tham gia thi đấu, dù phải tập luyện cùng sư tỷ Tú Cẩm hay không đều cố gắng tạo không khí và môi trường tốt nhất cho nhóm thi đấu luyện tập, hy vọng trong cuộc thi đấu năm nay sẽ mang lại vinh quang, danh tiếng cho võ quán.

Hiệu Huỳnh thành lập đội cổ động, gồm toàn các cô gái, hằng ngày ngoài giờ tập thông thường, họ bắt đầu làm công tác chuẩn bị và tập hô khẩu hiệu. Đình viện là nơi hoạt động của đội cổ động, các cô gái phấn khởi triển khai đội hình diễn tập, tay cầm những quả cầu bông sắc sỡ, tập vẫy theo lệnh chỉ huy của Hiệu Huỳnh. Nói theo lời Hiệu Huỳnh, bất luận võ quán Tùng Bách năm nay được xếp hạng mấy, đội cổ động nhất định phải có được khí thế tốt nhất.

Bách Thảo cũng bị Hiệu Huỳnh lôi kéo vào đội cổ động.

Hai ngày đầu cô còn rụt rè, trước kia các hoạt động của võ quán đều không cho cô tham gia, lâu dần, cô không biết làm cách nào để hòa nhập với mọi người. Tay vụng về giờ quả cầu bông, tưởng mọi người sẽ chế giễu mình, nhưng không phải một mình cô vụng về, các cô gái khác cũng thường không theo kịp khẩu hiệu của Hiếu Huỳnh, mỗi lần như vậy mọi người lại nhìn nhau cười phất lên.

Tiếng cười trong trẻo của các cô gái khiến sân võ quán với thảm cỏ xanh mướt bên cạnh bồn cỏ trở thành hoa viên vui vẻ.

Các động tác của đội cổ động cũng dần dần nhịp nhàng, thống nhất, những quả cầu hoa đủ màu sắc rực rỡ trong ánh nắng, các cô gái phấn khởi hô to: “Cổ lên, cổ lên, Tùng Bách cổ lên”, “Võ quán Tùng Bách, vững bước tiến lên!”. Các đệ tử nam cũng tít tít vây quanh, giúp họ dán băng rôn, khẩu hiệu, đưa ra lời nhận xét.

Đứng giữa đội cổ động, xung quanh là những gương mặt rạng rỡ của các bạn gái, Bách Thảo cũng hô vang khẩu hiệu, đưa quả cầu hoa tung bay trong gió, bồn cỏ, nụ cười trên mặt cô cũng trở nên rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nụ cười này là do Hiếu Huỳnh yêu cầu.

Là thành viên của đội cổ động, đi cổ vũ cho các sư huynh, sư tỷ, nụ cười nhất thiết phải tươi tắn, rạng ngời, ít nhất là phải lộ ra đủ tám cái răng trắng bóng, tốt nhất là mười cái! Hiếu Huỳnh bắt các bạn nữ phải tập cười trước gương. Nụ cười của Bách Thảo càng là đối tượng chú ý của Hiếu Huỳnh.

Từ lúc đầu không quen, đến khi nụ cười tự nhiên lộ ra, Bách Thảo không còn nhớ phải mất bao lâu. Chỉ nhớ có một lần, khi kết thúc tập luyện cùng đội cổ vũ, về phòng, tình cờ thấy nụ cười của mình trong gương, đôi mắt sáng rực, khuôn mặt ửng hồng.

Bách Thảo bỗng đứng ngây người.

Từ trước đến giờ, vẫn tưởng rằng mình không được mọi người chấp nhận, yêu mến, đành nỗ lực tập Taekwondo để được thấy nụ cười hài lòng của sư phụ. Lẽ nào, hay là, thực ra mình cũng có thể được mọi người chấp nhận, cũng có thể không bị ghét bỏ, cũng có thể kết bạn, cũng có thể được người khác nhìn bằng con mắt thiện, ấm áp?

Cũng như hai ngày tập luyện vừa qua.

Cô vẫn tiếp tục thử quan sát các tư thế trước khi ra đòn, mỗi ngày trong hai buổi tập sáng và tối đều chăm chú quan sát các thế ra đòn của Hiếu Huỳnh, quan sát thay đổi của ánh mắt, cánh tay, eo và chân của Hiếu Huỳnh, do tập trung quan sát nên phản đòn hơi chậm, đều bị Hiếu Huỳnh đá trúng.

Do tập luyện tập trong đội cổ động, các cô gái trong đội bỗng trở nên thân thiện với Bách Thảo, không còn cảm thấy Bách Thảo quá trầm lặng, đều chủ động bắt chuyện, quan tâm đến cô.

“Vì sao mấy ngày nay, lúc tập luyện cậu cứ ngơ ngẩn như vậy, không tránh các đòn tấn công của Hiếu Huỳnh?” A Nhân cùng tuổi với Bách Thảo nhưng học trường dành cho con nhà giàu, có nước da nâu, mái tóc dài hơi xoăn lượn sóng, rất đẹp.

“Có phải là cậu vẫn buồn vì không được tham gia thi đấu?” Bình Bình lo lắng nhìn Bách Thảo, đến bên lau mồ hôi cho cô. “Sức khỏe là quan trọng nhất, nếu ngày nào cũng bị đá trúng sẽ rất đau, lại nguy hiểm nữa.”

Bách Thảo giải thích với các bạn.

Nhưng các cô gái nghe xong ngẩn người nhìn nhau, rồi ai nấy nhìn cô với ánh mắt thương cảm, lo lắng, giống như cô bị sốc quá nặng nên mới tẩu hỏa nhập ma như vậy. Sau đó mọi người tránh nói chuyện đó, chỉ nhắc đến những chuyện vui lúc tập trong đội cổ động. Sau đó lại giúp cô lau dọn phòng tập.

“Các bạn về nghỉ đi, mình tự làm được.”

Mỗi lần Bách Thảo ngăn cản, là mỗi lần các cô gái đều cố giúp, họ viện đủ lý do, lúc thì:

“Làm nhanh lên còn đi tập với đội cổ động, cậu là chủ lực của đội, thiếu cậu là không được!”

Lúc thì: “Hôm nay ăn nhiều quá, muốn làm chút việc để giảm béo!”

Lúc thì: “À, mình có tin giặt gân muốn nói với cậu, vừa làm vừa nói càng thêm không khí!”

Căn nhà gỗ nhỏ trước giờ cơm tối.

“Có chuyện gì vui à?”

Vết bầm trên cánh tay đã ít hơn mấy ngày trước. Sơ Nguyên dùng dầu xoa bóp cánh tay cho cô, dù Bách Thảo không ngăn đầu, anh cũng có thể cảm nhận toàn thân cô đang toát lên niềm vui khôn xiết.

“Vâng!”

Bách Thảo cố gắng kìm nén, nụ cười lấp lánh trong mắt, không sao giấu nổi. Vừa rồi Hiếu Huỳnh, A Nhân và Bình Bình cùng giúp cô dọn dẹp, lau chùi những tấm đệm trong phòng tập, không đến hai mươi phút mọi việc đã xong, thực ra dù lau dọn phòng tập hay quét sân, giặt quần áo, cô đều đã quen,

chẳng thấy mệt.

Nhưng...

Có các bạn giúp, lòng cảm thấy ấm áp như được ánh mặt trời chiếu rọi. Ánh mặt trời rạng rỡ, thân thiện bao bọc quanh mình.

Cảm giác đó...

Tuyệt diệu làm sao!

“Hình như các bạn ấy muốn làm bạn với em!”

Vội vã kể mọi chuyện cho anh nghe, giọng hồ hởi, cao hơn thường ngày, như một cô bé mong được tâm sự với người mình tin tưởng nhất.

“Các bạn ấy sẽ thích em.” Sự vui vẻ của cô như truyền sang anh, Sơ Nguyên cũng mỉm cười, thấy cô vui mắt long lanh, anh nói: “Chỉ cần tiếp xúc với em, hẳn các bạn sẽ thích em ngay”.

Mặt cô ửng đỏ.

Có thể thấy sự tán thưởng trong lời nói của anh, say sưa trong niềm vui, bỗng nhiên lại thấy bất an, vội cúi đầu. Thực ra, không phải muốn tất cả mọi người đều yêu mến mình, chỉ mong mọi người không ghét bỏ, xa lánh như trước.

“Có phải là do em tham gia đội cử động không?” Nếu tham gia vào các hoạt động tập thể có thể khiến mọi người chấp nhận thì sau này cô sẽ cố gắng tham gia.

“Đúng vậy, tình bạn phải có thời gian vun đắp”. Sơ Nguyên mỉm cười, chuyển sang xoa bóp cánh tay trái cho cô. “Nhưng, cũng có thể vì các bạn cảm thấy áy náy”.

“Áy náy?” Cô không hiểu.

“Là vì em đã giành chiến thắng trong cuộc thi tuyển của võ quán, nhưng cuối cùng Tú Cẩm lại được tham gia thi đấu.”

“Nhưng mọi người đều cảm thấy nên để sư tỷ Tú Cẩm tham gia? Tại sao lại cảm thấy áy náy với em?” Bỗng thấy hoang mang, cô nói chậm lại: “Hôm đó em hơi xúc động nên mới nói với sư huynh Nhược Bạch như vậy, có lẽ mọi người đều ghét em, thấy em không biết tự lượng sức”.

“Thực ra, về sau em cũng nghĩ ra rồi, là do em ích kỷ, chỉ muốn mình được đi thi đấu, không nghĩ đến danh dự của cả võ quán. Sư tỷ Tú Cẩm đại diện võ quán tham gia thi đấu, quả thực là tốt hơn em” Giọng bắn khoăn, cô hỏi: “Vậy tại sao mọi người lại cảm thấy áy náy với em”

Mùi dầu gió lan tỏa khắp phòng.

Sơ Nguyên mỉm cười:

“Đời là vậy. Khi em chưa đủ thực lực để hoàn toàn đánh bại Tú Cẩm, cho dù em chiến thắng Tú Cẩm, được tham gia cuộc thi đấu quan trọng đó thì mọi người sẽ đồng tình với Tú Cẩm, trút giận lên em. Nhưng khi quyết định cuối cùng để Tú Cẩm thi đấu, mọi người lại thấy trong thi đấu thực tế em đã thắng, cảm thấy em bị thiệt thòi.”

Cô ngán người.

“Không vui nữa sao?” Sơ Nguyên dùng một ngón tay chạm nhẹ vào mặt cô.

“Đâu có”.

Nghĩ một lát, cô lại ngẩng lên, nói:

“Lủi thủi một mình, chẳng có ai trò chuyện, chỉ có những ánh mắt thù ghét, coi như mình không tồn tại, cảm giác đó đáng sợ hơn không được tham gia thi đấu. Nếu như không được tham gia thi đấu, đôi lại được mọi người chấp nhận, yêu mến, em thấy thích hơn. Với lại bất kể vì lý do gì, đối với em, ai tốt với em, em sẽ đối tốt với họ, sẽ cảm kích họ.”

Hoàng hôn mờ mờ ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, sinh động tươi tắn. Ngừng một lát, cô lại nói tiếp, vẻ trịnh trọng:

“Sư huynh Sơ Nguyên, cảm ơn anh đã cho em biết những điều này. Nếu thực lực không đạt, cuối cùng vẫn không thể khiến người khác tâm phục khẩu phục, cho dù may mắn giành chiến thắng, cũng không thể xóa đi khoảng cách về thực lực. Cho nên, em sẽ luyện tập thật tốt. Nhất định có ngày, em sẽ dùng thực lực của mình để được mọi người ghi nhận!”

“Ồ, nói hay lắm, rất khí phách”.

Cánh cửa căn nhà nhỏ chỉ khép hờ, tiếng cười ủa cô gái vọng vào. Bách Thảo ngẩng người, ngoái đầu, thấy sư tỷ Đình Nghi đang bước tới, ánh mắt hướng vào Sơ Nguyên, rồi mới nhìn cô, mỉm cười: “Tôi tin là em sẽ tiến bộ rất nhanh, hy vọng có ngày lại được đấu với em”.

“Sư tỷ Đình Nghi!”

Bách Thảo đứng dậy, cung kính nói. Tuy hôm đó cô bị thua thê thảm, nhưng trong lòng rất tâm phục khẩu phục.

“Sao vậy? Bị thương à? Có nặng lắm không?” Đình Nghi bước tới, thấy Sơ Nguyên gật đầu gật đầu rồi lại tiếp tục bôi dầu, xoa bóp cánh tay cho Bách Thảo.

“Không có gì. Chỉ là bị thương một chút thôi ạ”.

Không biết vì sao, tuy Đình Nghi nói rất nhẹ nhàng nhưng Bách Thảo lại cảm thấy không được thoải mái, muốn rút tay ra khỏi bàn tay của Sơ Nguyên.

Sơ Nguyên giữ chặt tay cô, tiếp tục xoa bóp, anh nói: “Chờ chút nữa, xong ngay đây”.

“Không sao, tôi không cản trở hai người.” Đình Nghi mỉm cười.” À, Bách Thảo, em ăn tối chưa?”.

“Chưa ạ”.

“Tôi và anh Sơ Nguyên đã hẹn đi ăn tối, hay là em cùng đi cho vui.” Đình Nghi đặt mấy cuốn sách lên bàn học cạnh cửa sổ, đó là mấy cuốn sách học, rồi quay người, ánh mắt dịu dàng hướng về Sơ Nguyên, tuy nói với Bách Thảo, nhưng hình như đối với cô trong phòng chỉ có cô và Sơ Nguyên.

“Không cần ạ. Cảm ơn sư tỷ Đình Nghi”.

Sơ Nguyên vừa buông tay, Bách Thảo đã vội vàng đứng dậy. Thì ra cô làm lỡ cuộc hẹn của sư huynh Sơ Nguyên và sư tỷ Đình Nghi, lòng áy náy, cô vội vàng cảm ơn rồi lập tức vụt ra ngoài như con gió.

“Đạo này sao hay gặp cô ấy thế.”

Đình Nghi mỉm cười, giúp Sơ Nguyên thu dọn đồ trên bàn. Có lẽ là tình cờ, liên tiếp mấy lần đến tìm Sơ Nguyên đều bắt gặp anh đang cùng Bách Thảo.

Chờ một lúc, không thấy Sơ Nguyên đáp lại, cô ngẩng đầu nhìn thì thấy Sơ Nguyên đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ở phía xa, bóng cô gái vừa chạy khỏi căn nhà gỗ mỗi lúc một nhỏ dần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Không biết từ lúc nào, Bách Thảo bỗng có một trực giác rất kỳ lạ. Có khi Hiểu Huỳnh vừa đưa chân, nhanh như chớp, ý thức của cô vẫn chưa kịp phản ứng thì cơ thể dường như đã đoán trước được ý đồ của Hiểu Huỳnh, và vào thời điểm quan trọng nhất, khi Hiểu Huỳnh còn chưa kịp ra chân...

Phản kích!

"Oạch!"

Ngã lăn ra đệm, đau đến mức răng miệng như vỡ ra, Hiểu Huỳnh kêu lên như sắp khóc: "Đau quá..."

"Xin lỗi."

Vừa thu chân, lấy lại thăng bằng, Bách Thảo vội chạy đến bên Hiểu Huỳnh. Mỗi lần quan sát thấy những thay đổi của Hiểu Huỳnh trước khi ra đòn, mặc dù không phải lần nào cũng đoán đúng và phản đòn chính xác, nhưng điều khiển cô âm thầm vui mừng là mình đang tiến bộ. Ban đầu, mười lần tấn công chỉ đoán trúng một lần, sau đó có thể đoán trúng năm lần, hôm nay đã có thể đoán trúng hơn một nửa.

"Thôi, không sao, cậu đâu có ý."

Hiểu Huỳnh nằm trên đệm, không muốn để Bách Thảo kéo dậy. Kỳ lạ, cú ra chân vừa rồi, Bách Thảo dường như đã nhìn ra mình sẽ đá ngang và đã chuẩn bị sẵn để chặn đòn, mình còn chưa kịp tung hết chân, Bách Thảo đã xoay người đánh hậu, đá trúng người mình trước.

"Có cần nghỉ một chút không?"

Bách Thảo quỳ bên cạnh, dùng khăn lau mồ hôi cho Hiểu Huỳnh.

"Tiếp tục tập luyện, không được nói chuyện!"

Nhược Bạch đang vừa hướng dẫn Tú Cầm vừa ra lệnh, không quay đầu lại, Hiểu Huỳnh và Bách Thảo cùng giật mình quay mình quay nhìn anh. Để chuẩn bị cho cuộc thi đấu sắp tới, mấy hôm nay, ngoài lúc luyện tập sư huynh Nhược Bạch cùng Diệc Phong chỉ quan tâm luyện các thế đá cho Tú Cầm. Vậy mà, sao mọi động tĩnh bên này anh đều biết? Lẽ nào anh có mắt sau gáy?

Càng tập càng quen, dần dần dường như mỗi lần phản đòn, Bách Thảo đều có một cảm nhận nào đó, số lần đoán sai, bị đá trúng giảm đi nhiều, số lần Hiểu Huỳnh bị cô đoán trúng và phản đòn chính xác tăng lên. Chính lúc Bách Thảo đang trầm khấn khò, nghĩ rằng mình đã tìm ra bí quyết đoán trước ý đồ tấn công của đối thủ, quá trình luyện tập cuối cùng đã nhìn thấy kết quả thì sau một lúc quan sát Bách Thảo và Hiểu Huỳnh tập luyện Nhược Bạch bỗng ra lệnh:

"Dừng lại."

Cả hai lập tức dừng lại.

Đưa mắt nhìn một lượt các đệ tử đang chia cặp luyện tập trong phòng, ánh mắt Nhược Bạch dừng lại ở một cậu trai chừng mười hai, mười ba tuổi, dung mạo khôi ngô, anh gọi:

"Phong thạch!"

"Dạ!"

Phong Thạch ngừng tập chạy lại, đứng nghiêm trước mặt Nhược Bạch, nói giọng lễ phép:

"Sư huynh Nhược Bạch!"

"Em và Hiểu Huỳnh đổi vị trí cho nhau, từ bây giờ em và Bách Thảo cùng một nhóm."

"Rõ!"

Phong Thạch trả lời, vẻ hơi ngạc nhiên. Bách Thảo cũng ngạc nhiên.

Hiểu Huỳnh càng ngạc nhiên, rõ ràng cô và Bách Thảo đang tập luyện rất ăn ý, sao lại đổi người.

"Tiếp tục luyện tập!"

Nhược Bạch ra lệnh, vẻ mặt dửng dưng.

Hiểu Huỳnh đi rồi, Phong Thạch và Bách Thảo cúi đầu chào nhau:

"Mong được giúp đỡ!"

Sau đó, dưới sự quan sát của Nhược Bạch, hai người bắt đầu luyện tập.

"Hãy!"

"Hãy!"

Phong Thạch ra đòn trước, Bách Thảo hơi chậm hơn nửa giây, hai thân hình giao nhau giữa không trung!

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

Đá ngang! Đá thẳng! Quay người đá hậu! Eo, ngực vai đều bị Phong Thạch đá trúng, Bách Thảo sững sờ, liên tiếp ngã song soài, kinh ngạc đến mức không kịp thấy đau.

Sao lại thế?

Tại sao Hiểu Huỳnh và Phong Thạch lại khác nhau đến thế!

Mấy ngày nay, tập với Hiểu Huỳnh vừa có được một chút kinh nghiệm và cảm giác, nhưng khi vận dụng với Phong Thạch thì hoàn toàn thất bại. Hiểu Huỳnh trước khi ra đòn đá ngang thường hơi lùi về sau một chút, Phong Thạch lại không như vậy, cú đá thẳng của Hiểu Huỳnh, song phi của Phong

Thạch... Rõ ràng cùng một động tác, nhưng Bách Thảo hoàn toàn không nắm bắt được quy luật ra đòn của Phong Thạch.

Cuối cùng Phong Thạch một đòn đá trúng bả vai, khi cả người rồi thăng xuống đệm như một hình nộm thì...

Nhược Bạch thông báo buổi tập kết thúc.

Thấy Bách Thảo hình như đau không đứng dậy được, Phong Thạch đang định chạy đến đỡ, Hiểu Huỳnh cũng hoảng hốt chạy lại thì Nhược Bạch đã tới trước mặt cô.

Anh cúi xuống.

Nhìn thẳng vào Bách Thảo đang cố gắng ngồi dậy. Anh lạnh lùng nói:

"Đã hiểu chưa, dù em nhìn thấu mọi ý đồ ra đòn của Hiểu Huỳnh, nhưng một khi thay đổi đối thủ thì vẫn phải làm lại từ đầu."

Vậy là luyện tập của mình trở nên uống công vô ích rồi ư?

Một chút niềm vui vừa tìm thấy đã bị đập vỡ tan tành vậy sao? Rõ ràng có thể đối phó với Hiểu Huỳnh rất hiệu quả, nhưng đối với Phong Thạch lại hoàn toàn thất bại.

Cô đỡ đầu, ngồi trên ghế đệm.

Toàn thân cứng đờ. Mấy ngày nay, tràn trề hy vọng, luyện tập hằng say, cô đã tưởng nhìn thấy tia sáng nào đó, giờ bỗng phát hiện tất cả chỉ là cơn số không.

Khi đi ngang qua Bách Thảo, các đệ tử đều nhìn cô với ánh mắt thông cảm có phần thương hại. Chỉ vì không được tham gia thi đấu giữa các võ quán mà trở nên ngớ ngẩn thế sao? Bị Hiểu Huỳnh - đối thủ dưới cơ đánh cho không đứng lên được, hôm nay lại bị Phong Thạch đánh cho thể thảm.

Tú Cầm dừng lại bên cô mấy giây, định nói gì, lại thôi.

Mọi người đã về gần hết, Hiểu Huỳnh, A Nhân, Bình Bình cổ gù bèn nói cười huyên náo, cùng dọn vệ sinh với Bách Thảo này giờ vẫn lảm nhảm không nói câu nào, cố gắng không để cô nhớ đến những lời châm biếm của Nhược Bạch lúc trước.

Nhìn Bách Thảo bị thương, đi không vững, kéo tay áo võ phục, thấy cổ tay cô xuất hiện thêm rất nhiều vết tấy đỏ, Sơ Nguyên nhíu mày, hỏi:

"Sao lại bị thương nặng thế này?"

Cô ngồi im, đôi mắt đỡ đầu nhìn thẳng như đang cố suy nghĩ điều gì, không nghe thấy những gì anh nói. Anh lắc lắc đầu, bóp thuốc vào lòng bàn tay xoa cho nóng, rồi đứng dậy xoa vào vết thương nặng nhất trên vai cô, một lúc sau, lại hỏi:

"Luyện tập vất vả lắm hả?"

Một lúc lâu sau, tưởng Bách Thảo vẫn không nghe thấy, nên không trả lời thì bỗng cô nói:

"Phương pháp tập luyện lần trước em nói với anh..."

"Anh Sơ Nguyên, em đi khắp mấy hiệu sách, cuối cùng cũng mua được cuốn anh cần rồi!" Cánh cửa phòng khép hờ bỗng bật mở, Đình Nghi hớn hờ ôm một quyển sách bước vào, nhưng lập tức khựng lại.

Cảnh tượng trước mắt giống như một bức tranh...

Bộ võ phục của Bách Thảo hơi trễ khỏi vai, tay Sơ Nguyên đang đặt lên bờ vai ấy, anh cúi đầu nhìn Bách Thảo, Bách Thảo ngẩng mặt lên nhìn anh, trông như đang được anh ôm vào lòng.

Lại là Bách Thảo.

Thời gian gần đây, không ít lần cô nhìn thấy con bé ấy trong căn nhà này, một lần ngẫu nhiên, hai lần ngẫu nhiên, nhưng bây giờ lần nào đến cũng gặp Bách Thảo là sao?

"Sur ty Đình Nghi."

Ánh mắt của Đình Nghi khiến Bách Thảo cảm thấy không thoải mái, sau phút ngạc nhiên, cô lập tức nhích xa Sơ Nguyên, kéo áo che vai lại.

"Cảm ơn em, nhưng cuốn sách này hôm qua anh đã mua được rồi", Sơ Nguyên mỉm cười nói với Đình Nghi. "Đình Nghi, em đừng phí thời gian cho những việc như thế này, vài ngày nữa phải thi đấu rồi, em nên gấp rút tập luyện mới phải."

Đình Nghi bối rối nhìn cuốn sách trong tay, ngập ngừng giây lát rồi mỉm cười: "Anh Sơ Nguyên, cho dù em không tập luyện thì cũng chưa chắc có người đánh bại được em".

"Tự tin là rất tốt." Sơ Nguyên mỉm cười: "Ngồi đi một lát nhé, anh đang có bệnh nhân".

Anh vừa trả lời Đình Nghi, vừa kéo cánh tay Bách Thảo, mặc cho cô đang cố rút lại, anh kéo ống tay áo, tiếp tục xoa bóp vết thương cho cô, lát sau lại hỏi:

"Phương pháp tập luyện ấy là gì?"

Đình Nghi vẫn không ngồi xuống, nhận thấy Sơ Nguyên không hề chú ý đến mình, cô im lặng đứng nhìn hai người.

"Là khi luyện tập..."

Ngừng một lát, Bách Thảo muốn tiếp tục câu chuyện vừa nãy, nhưng không khí trong phòng thật kỳ lạ. Sư tỷ Đình Nghi tuy trông vẫn có vẻ dịu dàng như thường ngày nhưng sao có gì đó khiến cô cảm giác như bị kim đâm vào người.

"Bách Thảo, lại bị thương à?"

Đình Nghi bước đến nhìn vết thương của Bách Thảo, nói có vẻ quan tâm:

"Sao gần đây bị thương suốt vậy? Nếu cứ để vết thương cũ chưa lành, đã có vết thương mới sẽ rất hại cho sức khỏe đấy, dù em..."

Ngừng giây lát, khi Bách Thảo ngược nhìn với ánh mắt không hiểu, Đình Nghi mới mỉm cười nói tiếp:

"... Nếu em muốn ngày nào cũng đến đây, thì cứ việc đến. Tuy anh Sơ Nguyên thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy, nhưng còn hơn là em không biết thương thân, tự làm mình bị thương để được đến đây thế này."

Bách Thảo lặng người.

Câu nói ấy ngoắt ngoéo quá, cô chưa hiểu ngay.

Phải mất mấy giây, bỗng "ồm" một tiếng, thâm ý của câu nói như nổ tung khiến cô đứng bật dậy, lắp bắp:

"Em... em không cố ý bị thương, là lúc luyện tập..."

"Em quên rồi sao, tôi đã từng đấu với em, với thực lực của em, không thể mỗi lần tập đều bị thương đến thế này."

Đình Nghi cười lạnh lùng: "Hơn nữa, cũng từng có rất nhiều cô bé thích anh Sơ Nguyên như em, chuyện này có gì phải xấu hổ. Nhưng em còn nhỏ, nên chú tâm học hành thì tốt hơn, đừng không?"

"Em không!"

Bách Thảo hoảng hốt, nghẹn lời, có phải sư tỷ Đình Nghi đang nói, vì cô thích sư huynh Sơ Nguyên nên bắt chấp sỹ diện, cố ý làm mình bị thương để được sư huynh điều trị?

"Đình Nghi, đừng nói linh tinh."

Đóng nắp lọ thuốc, Sơ Nguyên cau mày nhìn Đình Nghi.

"Sao lại nói linh tinh?" Đình Nghi mỉm cười nhìn Sơ Nguyên, mắt chớp chớp: "Cô ấy giống hệt mấy cô bé trước đây cứ bám lấy anh, tìm đủ lý do để được gần anh. Anh Sơ Nguyên, anh dễ mùi lòng quá, lúc cần từ chối thì phải từ chối, nếu không, không chỉ bản thân anh không được yên mà cô ấy cứ để tâm vào chuyện đó, ảnh hưởng đến học tập..."

"Em nói rồi, em không có ý đó!"

Mặt đỏ bừng, Bách Thảo không kịp nói to, hai tay nắm chặt!

"A, vậy chẳng lẽ tôi đã hiểu lầm?" Dường như giật mình vì giọng nói của Bách Thảo, Đình Nghi dăm dăm nhìn cô, nói tiếp: "Anh Sơ Nguyên đã giúp em xử lý xong vết thương, em còn việc gì nữa không?"

"Đình Nghi!"

Giọng Sơ Nguyên trở lên lạnh lùng.

Nhưng Bách Thảo đã nghe rõ, có ngốc đến mấy cũng biết người ta đang đuổi mình! Cắn chặt môi, cô lễ phép nói với Sơ Nguyên:

"Cảm ơn sư huynh Sơ Nguyên, em đi đây."

Sơ Nguyên không kịp ngăn lại. Vừa dứt lời, cô đã cầm đầu chạy vụt đi.

Trên con đường nhỏ trong võ quán Tùng Bách.

Cô chạy thật nhanh!

Bên tai ù ù tiếng gió, lồng ngực nóng đến sắp nổ tung, cô không thích Sơ Nguyên! Cô cũng không tìm cách tiếp cận anh một cách trơ trẽn!

Cô không hề!

Lần đầu tiên bị nói thích một người con trai, lại là người mà cô rất kính trọng như sư huynh Sơ Nguyên! Dù biết có lẽ sư tỷ Đình Nghi đã hiểu lầm, dù biết có lẽ sư tỷ Đình Nghi không vui khi nhìn thấy cô và sư huynh Sơ Nguyên bên nhau nên mới nói ra những lời ấy.

Nhưng, cho dù là thế cũng không thể nói ra những lời như vậy!

Ngực như bị một tảng đá đè nặng, cô chạy thục mạng, má và hai tai đỏ bừng, nóng ran, không nhìn thấy một bóng người từ con đường nhỏ phía trước đi ra...

"Uych!"

Đầu đập mạnh vào người đó, lực va đập lớn đến nỗi khiến đầu ongong như sắp vỡ, tai ù lên, may mà người đó nhanh tay đỡ lấy vai, cô mới không ngã. Trước mắt như có một đồng sao trời tung tóe, Bách Thảo ôm đầu, đau không nói được, nhưng cô đã đau thế này thì người cô bị va phải hẳn còn đau hơn.

"Xin lỗi, anh có..."

Cố gắng ngược nhìn người bị mình va phải là ai, Bách Thảo ngạc nhiên, người bị cô lao thẳng vào, mặt đang nhăn nhó, chính là sư huynh Đình Hạo.

"Sư huynh Đình Hạo..."

Buông vai cô ra, Đình Hạo vừa ôm chặt cảm bị đầu cô đập vào đầu gối, vừa nhìn cô nói:

"Là em à?!"

Lần trước, gặp sư huynh Đình Hạo là lúc đi mua sách, Bách Thảo nhớ lại, phải rồi, hôm đó anh còn đưa cô đến quán cà phê, mời cô uống nước cam và nước dâu.

"Xin lỗi!", Bách thảo cúi người, nói.

"Không sao, lần sau đừng có chạy nhanh thế."

Đình Hạo buông một câu rồi lướt qua cô, đi tiếp. Đình Nghi bắt anh lái xe đưa khắp mấy hiệu sách, tìm mua sách cho Sơ Nguyên, vừa mua được vội đi về ngay, không kịp đợi anh đỗ xe, lập tức chạy đến Sơ Nguyên.

"Xin đợi một chút!"

Chợt nhớ chỗ tiền thừa lần trước vẫn chưa trả lại, Bách Thảo vội vàng gọi với theo. Khi Đình Hạo quay người lại, lúc đó cô mới nhận ra mình đang mặc võ phục, số tiền hôm đó đã để ở phòng. Do dự một lúc, cô hỏi:

"Anh... bây giờ anh phải đi đâu? Lát nữa em có thể tìm anh ở đâu?"

"Có chuyện gì?"

Cô lúng túng kể chuyện tiền thừa hôm trước, vốn định trả sớm hơn, nhưng không gặp được anh, và lại cảm thấy đi tìm anh chỉ vì mấy đồng tiền lẻ thì có vẻ hơi kì kì, nên cô để đến tận bây giờ.

"Em cứ cầm lấy." Đình Hạo nói thản nhiên, nhưng thấy cô kiên quyết, nghĩ một lúc anh nói: "Nếu em cứ nhất định phải trả tiền lại cho anh thì lát nữa tìm anh ở chỗ anh Sơ Nguyên".

Bách Thảo ngần người.

Chỗ anh Sơ Nguyên? Sao mình dám đến gần nơi ấy nữa...

"Sao?"

Thấy biểu hiện của cô có vẻ lạ lạ, Đình Hạo thắc mắc hỏi.

"Có thể... đứng đây đợi em một lát được không, em sẽ quay lại! Chỉ năm phút thôi, không, ba phút thôi!"

Còn chưa kịp trả lời thì cô đã chạy vút như một chú nai con, còn nhanh hơn cả khi cô va phải anh.

Ráng chiều đỏ rực chân trời.

Màu trắng của bộ võ phục trên người cô nhuộm màu đỏ sẫm, bóng người lao vút như bay về phía xa, dường như tràn trề sinh lực.

Nhìn theo bóng người lao vút như bay về phía xa, dường như tràn trề sinh lực.

Nhìn theo bóng người thoáng cái đã mất hút trong khoảng không rực đỏ, Đinh Hạo bất giác nhớ đến lần đầu nhìn thấy cô.

Bách Thảo đứng xa, bên ngoài đám đông, lặng lẽ, như không hợp với đám đông đó, bộ võ phục trên người hình như rất cũ, đã ngả màu vàng, thân hình gầy gò, đôi chân dài, cặp môi mỏng kiên cường, đôi mắt sáng, tinh nhanh như một chú nai con, nhưng đáy mắt ẩn chứa thứ gì đó có thể bùng cháy.

Mãnh liệt.

Cảm giác có thể bùng cháy mãnh liệt vì thứ mình yêu thích...

Từ lúc nào, anh bắt đầu khám phục sự mạnh mẽ của cô bé đó, ánh mắt dịu lại, anh nhớ tới những lời cha nói tới qua.

Ráng chiều thông thả trôi ngang trời.

Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Hình như sau lúc cô rời đi, anh vẫn đứng yên bất động, thần thờ, đôi mắt đen thẫm, khuôn mặt không mấy biểu cảm, nhưng có một vầng hào quang tỏa ra, hào quang đó toát ra từ bên trong, sáng chói đến lóa mắt.

Bách Thảo nhìn anh.

Bỗng cảm thấy sư huynh Đinh Hạo đứng trên sân đấu hân hoan cũng thục thái này, chỉ riêng hào quang tỏa ra từ người anh đã khiến đối thủ khiếp sợ.

"Đây là tiền thừa hôm trước."

Đưa tiền cho Đinh Hạo.

"Sư huynh Đinh Hạo, em muốn hỏi một chuyện!"

"Ừ!"

Đinh Hạo lại dừng bước.

Làm mất thời gian của anh, cô cảm thấy ngại, cũng thấy mình thật bất lịch sự. Nhưng chàng trai trước mắt là một võ sĩ thần đồng đã từng đoạt chức vô địch Teakwondo thanh niên thế giới, có lẽ anh có thể giải thích được thắc mắc của cô. Hơn nữa sư phụ cũng từng dạy cô, nếu có chỗ nào không hiểu thì hỏi tiền bối hay hậu bối, đều không nên ngại ngùng.

"Phương pháp này phải chăng là không ổn?" Kể cho Đinh Hạo nghe toàn bộ trải nghiệm luyện tập của mình trong thời gian gần đây, Bách Thảo thành thực hỏi: "... Tại sao khó khăn lắm em mới được chút kinh nghiệm trong đoán biết ý đồ tấn công của Hiểu Huỳnh, vậy mà áp dụng đối với Phong Thạch thì lại thất bại?"

Đinh Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Em biết đấy, trên đời không có hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau."

"Sao?"

"Vì vậy cũng không có hai người hoàn toàn giống nhau." Như để cô dễ hiểu hơn, anh nói chậm lại: "Dù sử dụng cùng một thủ pháp, nhưng do thể trạng, đặc điểm tính cách, thói quen của mỗi người khác nhau, chọn phản ứng của mỗi người trước khi ra đòn chắc chắn cũng khác nhau".

"... Vâng."

Cô đã hiểu.

Ví dụ, một người béo, một người gầy cùng ta đòn thì động tác sẽ có khác biệt, dù vóc dáng tương đương, nhưng nếu một người từng bị thương ở eo thì trước khi ra đòn, những thay đổi ở phần eo của anh ta chắc chắn cũng không giống người khác. Lại thêm khác biệt về tính cách, thói quen... cho nên tư thế trước khi ra đòn cũng khác nhau.

"Hơn nữa, thời gian trước khi xuất chiêu rất ngắn, chỉ một phần mấy giây, những thay đổi trước khi xuất chiêu chỉ là dấu hiệu rất nhỏ, nên phán đoán dễ sai lệch."

"...Vâng."

Thấy cô có vẻ đang cố giữ bình tĩnh nhưng nét mặt vẫn chưa hết bần thần, Đình Hạo mỉm cười, nói:

"Nhưng em đừng nhụt chí."

"Sao?"

"Dù trên đời không có hai chiếc lá giống nhau hoàn toàn, nhưng người ta không thể nhầm chiếc lá là con bướm bướm. Tuy sử dụng cùng một thói pháp, mỗi người có tư thế chuẩn bị xuất chiêu không giống nhau hoàn toàn, nhưng rốt cuộc vẫn sử dụng cùng một thói pháp."

Cô chăm chú nhìn anh.

Trong đầu dường như có gì đó vừa được khơi dậy bởi câu nói Đình Hạo, tuy còn mông lung mơ hồ, nhưng có một tia sáng vừa lóe lên, không thể nắm bắt.

"Anh phải đi đây, em từ từ suy nghĩ." Nhìn số tiền lẻ cô vừa đưa vẫn trong nắm tay, Đình Hạo nhướn mày: "Lần sau lại dùng chỗ tiền này mời em uống nước".

Chỗ tiền lẻ ấy...

Ánh mắt bất giác dừng lại nơi bàn tay anh đang cầm chỗ tiền lẻ. Hôm ấy khi trở về, cô để lẫn số tiền đó với tiền của mình, hôm nay trả lại cho anh, tiền vẫn đủ, nhưng không chính xác số tiền nhân viên phục vụ đã đưa cho cô hôm đó...

Bỗng nhiên cô ngẩn người.

Như có một dòng điện chạy qua, cô đột nhiên mở to mắt, kêu lên!

"Em hiểu rồi!"

Trong khoảng khắc, cô như vỡ lẽ, huyết mạch toàn thân như được khai thông, máu trong cơ thể sôi lên, cô nhảy cẫng, mừng rỡ bắt tay Đình Hạo, vừa cười vừa nói:

"Em hiểu rồi! Em hiểu rồi! Em đã biết rồi!"

Bị lây niềm vui của cô, khóe môi Đình Hạo cũng nhếch lên, nhìn cô bé đứng trước mặt mình vừa nhảy vừa reo mừng rỡ, đôi mắt lấp lánh, toàn thân cùng bừng sáng!

"Hãy!"

"Hãy!"

Nhờ gợi ý của Đình Hạo, Bách Thảo càng thêm quyết tâm và đã lấy lại tinh thần tham gia các buổi tập hằng ngày mỗi lần bị đá trúng là mỗi lần đứng dậy, như một kẻ đánh mãi không chết. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách lúc đầu còn thấy thương, thấy thông cảm, nhưng nhìn nhiều thành quen, cũng không có cảm giác gì nữa.

Thích Bách Thảo quá phản kích.

Đó là sự thật rõ ràng.

Trong tập luyện hằng ngày ngoài quan tâm Diệc Phong và Tú Cầm, ánh mắt Nhược Bạch càng chú ý đến Bách Thảo nhiều hơn. Sau khi tập cùng nhóm với Phong Thạch, từ chỗ hoàn toàn không nắm được cách ra đòn của Phong Thạch, liên tiếp bị đánh ngã do phán đoán sai, dần dần cô đã nắm được nhịp độ và quy luật của Phong Thạch, thỉnh thoảng lại phán đoán chính xác và đánh trả.

Quá trình thay đổi này.

Cô chỉ mất hai ngày.

"Ngô Hải, em và Bách Thảo một nhóm."

Trong khi Bách Thảo vui mừng phát hiện tỉ lệ phán đoán chính xác của mình đã tăng hơn nửa thì Nhược Bạch lại đột nhiên lạnh lùng đối người, yêu cầu Ngô Hải to béo tập cùng nhóm với cô.

Thế là tất cả phải quay lại từ đầu.

Cô có cảm giác khi Ngô Hải tấn công không hề giống với Hiểu Huyền và Phong Thạch. Không ngừng suy nghĩ và trải nghiệm những lời Đình Hạo nói

hôm đó, Bách Thảo chú ý tìm ra quy luật ra đòn của Ngô Hải. Dù bị cậu ta đá trúng nhiều lần và rất đau, nhưng cô không nản, ngược lại càng cố gắng và hy vọng!

Có điều Bách thảo thường xuyên không nén nổi, ngoái nhìn Nhược Bạch.

Nhưng anh không hề để ý đến cô.

Dường như mỗi lần ngoái nhìn Nhược Bạch, cô đều thấy ánh mắt anh không hề hướng về phía mình, thậm chí luôn quay lưng lại, chỉ chú tâm hướng dẫn Tú Cẩm thôi pháp tấn công.

Vậy tại sao, mỗi khi cô vừa bắt đầu tìm được cảm giác, vừa bắt đầu phản đòn chính xác và thành công thì anh lập tức thay người tập luyện với cô? Chẳng lẽ sư huynh Nhược Bạch có mắt ở sau lưng? Cô rất muốn hỏi, nhưng mỗi lần nhìn về mặt lạnh như băng của anh, lại chẳng dám.

Có điều, cô đã tập luyện quan sát thế ra đòn của đối phương được một thời gian, nhưng chưa từng nếm mùi vị chiến thắng.

Vẫn bị đánh trúng từ đầu chí cuối.

Niềm an ủi duy nhất của cô là trong thời gian này liên tiếp bị bạn tập mới đánh trúng, các vết thương trên người tầng tầng lớp lớp, khả năng chịu đau như được cải thiện rõ rệt!

"Chuyện gì thế nhỉ?"

"Có phải sư huynh Nhược Bạch đã không chịu nổi cô ta rồi không?"

"Cô ta càng ngày càng ngớ ngẩn!"

Chỉ trong vài ngày, hầu hết các đệ tử của võ quán Tùng Bách đều được Nhược Bạch cho thử sức với Bách Thảo, hơn nữa tốc độ thay người ngày càng nhanh, từ mỗi ngày một người đến nửa ngày một người, hai ngày gần đây, chỉ một buổi sáng mà thay đến hai người luyện tập cùng Bách Thảo.

Ai cũng nhận thấy Bách Thảo đã ngớ ngẩn đến mức không thuốc nào chữa nổi!

Hầu hết thời gian cô ta chỉ chăm chú quan sát, cũng chẳng biết đang quan sát cái gì, ra đòn đánh trả thì không đâu vào đâu, chẳng ai biết đường nào mà lần. Đến khi cô ta có vẻ phân chân ra đòn phản kích tương đối hữu hiệu thì sư huynh Nhược Bạch lại thay người phối hợp.

Ai cũng thấy kỳ lạ.

Không biết rốt cuộc Nhược Bạch đang làm cái gì, tại sao phải thường xuyên thay người đấu luyện với Bách Thảo? Nếu nói sư huynh Nhược Bạch muốn hoàn toàn vứt bỏ Bách Thảo thì có vẻ không giống, nếu nói sư huynh Nhược Bạch đang tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Bách Thảo thì kiểu phản đòn chả đâu vào đâu của cô ta, quả thực cũng không giống huấn luyện đặc biệt.

Nhưng, mọi người cũng không có thời gian chú ý đến Bách Thảo.

Vì cuộc thi đấu chính thức giữa các võ quán chỉ còn bốn ngày nữa là khai mạc.

Không khí ở võ quán Tùng Bách chưa bao giờ sôi động, khẩn trương đến thế!

Để giúp nhóm sư huynh Nhược Bạch toàn tâm toàn ý luyện tập, các đệ tử đều tự giác tập luyện theo thời gian biểu hằng ngày, không để Nhược Bạch mất thời gian nhắc nhở. Ngoài những buổi tập sáng và tập tối, thời gian còn lại, mọi người đều cố ý nhường phòng tập cho sư huynh Nhược Bạch, sư huynh Diệc Phong và sư tỷ Tú Cẩm tập luyện!

Trong khi nhòm ba người tăng cường luyện tập, các đệ tử đều túc trực bên cạnh, chuẩn bị sẵn nước uống và khăn bông. Giờ giải lao, họ vừa ngồi tập là có đệ tử chạy đến giúp xoa bóp thư giãn.

Đội cổ động cũng gấp rút luyện tập.

Bách Thảo cũng dốc sức tham gia công tác chuẩn bị cho cuộc thi.

Không chỉ tham gia đội cổ động, ngoài quét dọn vệ sinh thông thường, mỗi ngày trước khi nhóm ba người đến, cô đều đến sớm, dọn dẹp lau chùi phòng tập sạch sẽ. Hơn nữa, để ba người có võ phục sạch mặc cho mỗi ngày, dù muộn đến mấy cô cũng ở lại, chờ họ tập xong cho là lập tức mang những bộ võ phục ướt đầm mồ hôi đi giặt.

Ngày nào Bách Thảo cũng bận rộn như vậy.

Cho đến hai ngày trước hôm khai mạc cuộc thi, Hiểu Huỳnh thông báo cho đội cổ động nghỉ để cô đi thăm dò tình hình chuẩn bị của đội cổ động các võ quán khác thì Bách Thảo mới có thời gian rỗi.

Cuối cùng đã có thể thong thả quét dọn, không cần phải vội vàng như mấy ngày trước.

Khua cây chổi trong tay, Bách Thảo cầm cùi quét dọc theo con đường nhỏ. Trời gần tối, ánh sáng cuối cùng của hoàng hôn phủ lên con đường lát đá lát hình quả trứng, hắt ra tia sáng dịu dàng, gió xuân xào xạc trong vòm lá. Cô mài miết quét, lát sau, con đường đã trở nên sạch bóng.

Cầm cán chổi, nhìn về phía xa, thấp thoáng nhìn thấy căn nhà gỗ nhỏ, có bóng ngậy người.

Mấy ngày rồi không quét bên ấy.

Có lẽ con đường bên ấy.

Có lẽ con đường bên ấy đã phủ đầy bụi, người ưa sạch sẽ như Sơ Nguyên hẳn sẽ không thích.

Nhưng mà, ngộ nhờ lại gặp sư tỷ Đình Nghi...

...

Cô ấy giống hệt mấy cô bé trước đây, cứ bám lấy anh, tìm đủ lý do để được gần anh. Anh Sơ Nguyên, anh dễ mến lòng quá, lúc cần từ chối thì phải từ chối...

...

Cẩn thận thôi, định quay đi, nhưng trong lòng thấy không yên, cô lại dừng bước, quét dọn là một phần công việc của cô, sao có thể để chỗ sư huynh Sơ Nguyên không sạch sẽ?

Bách Thảo vừa ngập ngừng vừa thận trọng đi về phía căn nhà.

Ồ, cửa khóa!

Sư huynh Sơ Nguyên không ở nhà!

Tốt quá, cô thờ phào, quét như bay! Trước tiên vẩy ít nước lên mặt đường, sau đó cẩn thận quét sạch từng góc nhỏ, từng khe hở bên đường, cố quét càng nhanh càng tốt, phải nhanh hơn nữa, tranh thủ quét sạch trước khi sư huynh Sơ Nguyên trở về.

Sau này phải nhân lúc chỗ này không có ai, tranh thủ đến quét dọn. Dù không muốn khiến sư tỷ Đình Nghi hiểu lầm cũng không nên để nơi này dơ bẩn.

Ráng chiều như say.

Cây chổi như đang múa, vì mặt đường đã vẩy nước nên không làm bay bụi, cô quét thật nhanh, chợt nghe đằng sau có tiếng bước chân và giọng nói!

"... không biết anh Sơ Nguyên đã tan học về chưa, em muốn qua đó một chút..."

Giọng nói êm ái này...

Rõ ràng là của sư tỷ Đình Nghi!

"Ồ, Bách Thảo, là em hả?"

Nghe thấy giọng nói hơi ngạc nhiên của Đình Nghi, Bách Thảo cảm thấy như bị dòng điện chạy qua người, toàn thân cứng đờ.

"...Em...em chỉ đến quét dọn!" Mặt đỏ bừng, Bách Thảo luống cuống, tay nắm chặt cây chổi, những lời Đình Nghi nói hôm trước lại lởn vởn trong đầu. "... Em quét dọn xong rồi!" Vừa dứt lời, cô lập tức quay ngoắt người bỏ chạy!

"Bách Thảo!"

Hình như Đình Nghi gọi, nhưng đầu cô đang ong ong, không, không phải cô lại muốn tìm cơ đến gặp sư huynh Sơ Nguyên, cô đến quét dọn vệ sinh thật mà!

Nhưng sư tỷ Đình Nghi nhất định sẽ không tin cô!

Có trời mới biết, cô thà đối mặt với mười vũ sĩ, dù thảm hại đến mấy cũng còn hơn bị người ta nói cô không biết liêm sỉ đi yêu thầm một người con trai!

"Uych!"

Chạy qua Đình Nghi, vừa lao vào chỗ rẽ, Bách Thảo lại đâm sầm vào một bóng người, một tiếng "uych" thật to vang vang lên, hình như người đỡ cô lại nhưng bị cô xô quá mạnh nên ngã ra đất.

Cú xô quá mạnh!

Bách Thảo không thể khống chế được cơ thể mình, trong khoảng khắc sắp ngã sắp xuống, cô tròn mắt nhìn đầu mình lao về phía đầu người ấy, môi

mình cũng đang lao về phía môi người ấy!

Dường như có thể cảm nhận được hơi ấm trên đôi môi ấy.

Đôi môi nóng bừng như bị mặt trời thiêu đốt!

A!

Bách Thảo kinh hoàng mở to mắt, quả thực cô cảm thấy mình sắp nổ tung ngay tức khắc, nhưng theo lực quán tính cực mạnh của cơ thể, môi cô và môi người ấy...

Trong khoảnh khắc mong manh ấy!

Như cảnh phim quay chậm...

Người bị cô đè ngã, nhanh tay ôm lấy cô lật một vòng, hàng mi đen nhánh dường như chỉ cách hàng mi cô một hơi thở. Đôi mắt đen thẳm nhìn cô, như cười như không, anh nói: "Nếu còn có lần thứ ba thì anh sẽ nghỉ ngơi là em có ý đây".

Anh buông tay, Bách Thảo mặt đỏ bừng bật dậy!

Cuối cùng, nhận ra người đó lại là sư huynh Đình Hạo, cô xấu hổ, luống cuống chân tay không biết để vào đâu, miệng lắp bắp:

"... Xin lỗi! Xin lỗi!"

"Thích Bách Thảo, sau này đừng có hậu đậu như thế nữa." Nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, Đình Nghi có vẻ không vui.

Cô vốn định xin lỗi Bách Thảo vì những lời hôm trước, một cô gái trầm tính và mạnh mẽ như vậy, nhất định không thể làm trò giả vờ bị thương để tiếp cận Sơ Nguyên. Nhưng con bé Bách Thảo này sao hậu đậu quá, vừa nãy còn suýt... anh trai mình.

"Xin lỗi."

Vẫn nắm chặt cây chổi trong tay, Bách Thảo xin lỗi Đình Hạo thêm lần nữa, nước mắt ứa ra, không thể nào ngăn nổi.

"Không sao!" Đình Hạo phất bụi trên người, điềm tĩnh nói: "Nhưng lần sau đừng có cầm đầu cắm cò chạy như thế, nhờ bị thương thì sao? Một võ sĩ Teakwondo trước tiên phải biết cách bảo vệ chính mình".

"... Vâng, cảm ơn sư huynh Đình Hạo." Cô lại cúi người xin lỗi Đình Nghi, nước mắt vẫn ứa ra không thể kìm nén, Bách Thảo quay về phòng.

Cô không dám chạy nữa.

Hai vai hơi nhô, bước đi thật chậm.

Mặt trời chếch dần về phía tây.

Bách Thảo kéo lê cây chổi, một mình chầm chậm đi trên con đường nhỏ trở về phòng, lòng ngổn ngang, xúc cảm mông lung.

Đi rất chậm, rất chậm.

Lòng buồn bã.

Cô không hiểu, không phải cô chưa từng bị ai mắng, nhưng tại sao mỗi lần bị sư tỷ Đình Nghi nói, cô lại buồn đến vậy?

Mà lần này sư tỷ Đình Nghi nói cũng không sai.

Là do cô hậu đậu không nhìn trước sau, không chỉ xô ngã sư huynh Đình Hạo, mà còn suýt nữa...

"Về rồi sao!"

Bỗng, một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía trước. Cô vội ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhận ra đó là sư huynh Sơ Nguyên!

Hóa ra cô đã về đến ký túc từ lúc nào, ở đó có một hàng bạch dương, Sơ Nguyên đứng dưới hàng bạch dương trong ánh chiều muộn. Anh mỉm cười nhìn cô, tay cầm mấy cuốn sách, hình như vừa từ trường về.

Cô ngại người nhìn anh, bước chân như bị níu chặt, muốn bước nhưng không cất nổi chân, rất lâu sau, cô mới chầm chậm đi đến trước mặt anh.

"Sư huynh Sơ Nguyên..."

Nhìn vẻ thần thờ của cô, Sơ Nguyên mỉm cười, bắt giác giơ tay xoa đầu cô, anh nói: "Thái độ gì thế này? Cứ như anh là quái vật vậy".

Cô đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn, anh hỏi:

"Sao anh lại ở đây?"

"Vì em không chịu tìm nên anh đành tìm em thôi." Nụ cười của anh trong ánh chiều muộn trở nên dịu dàng lạ thường.

"Em..."

"Bách Thảo, em đã đồng ý với anh, ngày nào cũng đến chỗ anh trị thương, đúng không?"

"...Vâng."

"Vậy tại sao mấy hôm nay đến?"

Cô đắm đắm nhìn vào giày, không nói nên lời. Đúng vậy, chính cô đã hứa ngày nào cũng đến nhưng, nhưng...

Sơ Nguyên lắc lắc đầu nói:

"Vì câu nói đó của Đình Nghi nên em không dám đến nữa phải không?"

"Em..."

Mặt đỏ bừng, không biết nói sao, lát sau cô buồn rầu nói:

"...Em không kiểm soát, em cũng không cố ý bị thương! Em sẽ không làm phiền sư huynh Sơ Nguyên, hãy tin em, em không làm chuyện ấy!"

"Làm sao anh không biết?" Khẽ vuốt tóc cô, anh mỉm cười đáp: "Em quên là, chính anh yêu cầu em ngày nào cũng phải đến ư?"

À!

Hình như là thế...

Cô đứng sững nhìn anh, nỗi phiền muộn đè nặng trong lòng suốt mấy ngày qua bỗng chốc tan biến, nhìn thấy nụ cười phảng phất trong mắt anh, cô lại bối rối, nói khẽ:

"...Em xin lỗi."

"Em định nói, em không nên vì mấy câu nói của người khác mà không dám đến tìm anh nữa, phải không?" Anh nhìn cô chăm chú.

"...Vâng."

"Được, anh chấp nhận lời xin lỗi của em." Anh mỉm cười: "nhưng lần sau không được thế nữa".

Ánh chiều dịu dàng lọt qua kẽ lá phủ lên người anh và cô.

"Mấy hôm nay có bị thương không?"

"..."

Do dự một lúc, cô vẫn phải nói thật "... Có một chút, nhưng cũng không sao".

"Để anh xem nào", anh nói.

"Ừ, tốt hơn mấy hôm trước nhiều rồi, nhưng vẫn phải bôi thuốc." Sơ Nguyên cẩn thận xem kỹ vết thương trên cổ tay cô.

"Vâng." Nghĩ một lúc, cô lại buột miệng: "Mấy hôm nữa, có lẽ em sẽ không bị thương nữa!".

"Vì sao?"

"Vì ngày kia cuộc thi bắt đầu rồi, em ở trong đội cổ vũ, hôm nào cũng đến cổ vũ cho sư huynh Nhượng Bạch và mọi người!", cô nói, mắt sáng lên.

Đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến cuộc thi đấu giữa các võ quán toàn thành phố!

"Ngày kia cuộc thi bắt đầu..."

Ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, câu nói của Sơ Nguyên Khẽ khàng như tự nói với mình. Không hiểu tại sao, Bách Thảo cảm thấy nỗi u uẩn không thể kìm chế trong giọng nói ấy.

"Sur huynh Sơ Nguyên...", cô do dự hồi lâu, "saongày trước anh quyết định không tập Teakwondo nữa?"

"Chuyện này..."

Anh khẽ nhún mày rồi lại mỉm cười, dường như đó là một vấn đề cần phải suy nghĩ rất lâu mới có thể trả lời được.

Nếu sư huynh Sơ Nguyên không muốn nói thì cô cũng không nên gặng hỏi hoặc suy nghĩ đến nữa. Nhưng cô cứ luôn nhớ đến vẻ u uẩn thoáng qua giọng và cái nhìn mày thật khẽ của anh lúc đó.

Cô vừa giúp thím Phạm nấu cơm, vừa suy nghĩ vẩn vơ.

Trước bữa tối, Hiểu Huỳnh đi thăm dò các võ quán khác trở về, đem theo một tin vui!

"Ồi, nghe nói cuộc thi năm nay sẽ có huấn luyện viên của đội tuyển quốc gia Teakwondo Quốc gia tới dự!" Cả nhà ngồi quanh bàn cơm, Hiểu Huỳnh vừa ăn vừa kể, phần khoi ra mặt, mắt sáng như sao: "Ban đầu còn tưởng họ nói đùa, huấn luyện viên đội tuyển Quốc gia sao có thể đến xem cuộc thi cấp Thành phố này chứ, nhưng không ngờ, đúng là thật! Vừa nãy trên đường về gặp sư huynh Nhựt Bạch, huynh ấy cũng nói như thế. Ôi trời ạ, mà mọi người đoán xem, vị huấn luyện viên ấy là ai?"

Huấn luyện viên đội tuyển Quốc gia?

Bách Thảo trầm nghĩ đôi đứa đang định gấp thức ăn, chợt khựng lại.

Huấn luyện viên quốc gia tới thành phố nhỏ bé này làm gì? Cứ tưởng huấn luyện viên quốc gia chỉ xuất hiện trong các cuộc thi đấu Quốc gia mà thôi.

"Là ai thế, nổi tiếng lắm phải không?", thím Phạm cười hỏi.

"Là huấn luyện viên Thẩm Ninh!!!"

Hiểu Huỳnh cơ hồ muốn khóc, ngay đến chú thím Phạm cũng nhìn nhau, há miệng kinh ngạc. Tuy chưa bao giờ tập Taekwondo, nhưng sống trong thành phố của Taekwondo này, sao họ lại không nghe tiếng cái tên Thẩm Ninh lừng danh đó!

"Huấn luyện viên Thẩm Ninh?"

Bách Thảo nhắc lại, ánh mắt cũng sáng lên, ngưỡng mộ không kém Hiểu Huỳnh.

Cô đã được nghe nói về huấn luyện viên Thẩm, nhân vật truyền thuyết đó.

Nghe nói nhiều năm trước, huấn luyện viên Thẩm là sinh viên Đại Học Thể dục Thể thao, bộ môn Wushu. Cục Thể dục Thể Thao muốn phát triển Taekwondo, để tăng ưu thế và sức cạnh tranh của Trung Quốc ở môn thể thao này nên đã chuyển cô ấy và một số sinh viên khác sang học Taekwondo.

Trong thời gian gần hai năm du học tại Hàn Quốc, Thẩm Ninh đã kết hợp nhuần nhuyễn Taekwondo với kỹ thuật Wushu của mình trước đó. Sau khi về nước, cô nhanh chóng bồi dưỡng nên một thế hệ võ sĩ Taekwondo vô cùng xuất sắc. Nhiều nữ đệ tử do cô huấn luyện đã giành huy chương vàng Olympic!

Cô là một huấn luyện viên Taekwondo xuất sắc cấp quốc gia, được nhà nước tặng thưởng huân chương.

Bao nhiêu võ sĩ Taekwondo mơ ước được cô lựa chọn, được cô hướng dẫn tập luyện. Dù không thể trở thành quán quân thế giới nhưng được thành đồng môn với những nhà vô địch thế giới cũng là niềm vinh hạnh lớn lao rồi!

"Đúng vậy, đúng vậy! Chính là huấn luyện viên Thẩm!" Hiểu Huỳnh càng nói càng phấn khích, đôi mắt trên tay như đang múa trên không "... Mà mọi người đoán xem, vì sao huấn luyện viên Thẩm lại đến xem trận đấu có võ quán chúng ta tham gia?"

"Vì sao?", thím Phạm há hốc hỏi.

"Huấn luyện viên Thẩm muốn xây dựng một cơ sở đào tạo Taekwondo ở thành phố ta! Ha ha! Huấn luyện viên Thẩm sẽ thành lập một đội Taekwondo ở thành phố ta! Tập luyện ở đây! Hơn nữa ngay từ những trận đấu tiếng sẽ bắt đầu chọn ra những ứng viên có tiềm năng!!!" Hiểu Huỳnh phấn khích nói oang oang đến rung cả mái nhà.

"Vậy huấn luyện viên Thẩm không ở đội tuyển Quốc gia nữa?", chú Phạm nghĩ một lúc rồi hỏi. "Dù sao đội tuyển Quốc gia cũng quan trọng hơn, sao có thể rời bỏ đội tuyển để đến đây, dù gì cũng chỉ là cơ sở huấn luyện cấp thành phố?"

"Nghe nói, sẽ giống như đội tuyển nhảy cầu. Ngoài đội tuyển Quốc gia còn có đội tuyển Thanh Hoa, Phụ Minh Hà, Quách Tinh Tinh đều là của đội Thanh Hoa, vừa học vừa luyện tập, thành tích thi đấu của họ rất tốt nên đội tuyển Taekwondo Quốc gia cũng định thử nghiệm mô hình đó." Vấn đề này Hiểu Huỳnh cũng đã hỏi rồi, lúc đầu cô cũng khá bối rối, tuy vẫn bán tín bán nghi. "Hơn nữa thể vận hội cũng vừa kết thúc, còn ba năm nữa

mới tới Thỉnh viện tiếp theo cơ mà."

"Ô, được đây." Thím Phạm cũng thấy háo hức. "HiệuHuỳnh này, con chịu khó luyện tập, khi nào huấn luyện viên Thẩm tới, con cố gắng để được vào đội tuyển của cô ấy, bố mẹ đều rất ủng hộ con!"

"Vâng, hi hi..."

Hiệu Huỳnh sung sướng lúc lắc đầu, lập tức cầm củi ăn cơm.

Ăn xong, Bách Thảo lại giúp thím Phạm thu dọn bát đĩa như mọi ngày, đang chuẩn bị rửa bát thì thím Phạm ngăn lại, thím nói:

"Bách Thảo à, những việc này con đừng làm nữa, tranh thủ thời gian luyện tập đi, để năm nay có thể được huấn luyện viên Thẩm để ý đưa vào đội của cô ấy, đến lúc đó con và Hiệu Huỳnh cùng đi, bạn bè chăm sóc lẫn nhau."

Đội thím Phạm phấn khởi đi ra ngoài.

Hiệu Huỳnh mới thở dài, cúi đầu ủ rũ, giọng chán nản: "Đúng thật là, sống ở võ quán bao nhiêu năm mà mẹ không biết, mỗi võ quán chỉ có bang người được đi thi, những người còn lại đều không được lên sân đấu. Không có cơ hội thể hiện làm sao được huấn luyện viên Thẩm lựa chọn".

Bách Thảo đang dùng một miếng giẻ lớn lau bàn.

"À... Xin lỗi..." Chợt nhớ ra, nếu sư huynh Nhựt Bạch không dành xuất thi đấu cho sư tỷ Tú Cẩm thì Bách Thảo đã có thể có cơ hội, Hiệu Huỳnh mới ngưng ngưng nói chữa: "... Nhưng cậu đừng buồn, không chừng năm sau... năm sau huấn luyện viên Thẩm lại chọn cậu thì sao".

"Sao lại phải buồn?"

Mặt bàn được lau sạch bóng, Bách Thảo mới đi giặt giẻ, thong thả nói: "Nếu thực lực mình kém thì dù năm nay có được tham gia thi đấu cũng không được huấn luyện viên Thẩm lựa chọn".

"Áy, cậu hết giận rồi à? Không giận sư huynh Nhựt Bạch đã chọn sư tỷ Tú Cẩm đi thi hả?" Hiệu Huỳnh tròn mắt, cô vẫn chưa quên sự tức giận của Bách Thảo, lúc đó mới đáng sợ làm sao.

"Hết giận từ lâu rồi."

Hiệu Huỳnh nghiêng đầu nhìn Bách Thảo, thấy Bách Thảo quả thật không có vẻ gì là buồn giận nữa, nhưng bỗng lắc đầu than thở: "Bách Thảo à, cậu rất thiệt thòi, cậu biết không? Trong cậu lúc nào cũng lắm lí ít nói, khiến người khác cảm giác khó gần, nhưng thực ra cậu rất tốt bụng, giận ai cũng không giận lâu, mà lại luôn nghĩ cho người khác. Từ nay về sau cậu cười nhiều vào nhé, cứ cười như lúc ở đội cổ động ấy, mình nghĩ không chừng sẽ có anh chàng nào theo đuổi rồi viết thư tình cho cậu cũng nên!"

Bách Thảo ngẩn người.

Thư tình?

Từ nay về sau đúng là cô lẽ cô nên cười nhiều hơn.

Ngày hôm sau, tin huấn luyện viên Quốc gia Thẩm Ninh sẽ đến Ngạn Dương tìm nhân tài Teakwondo đã nhanh chóng lan ra thành phố.

Thật là một tin chấn động!

Hơn nữa, tin này đã được xác nhận, trung tâm huấn luyện Teakwondo sẽ là một tổ chức bán công. Mục đích là cùng việc phổ cập môn thể thao Teakwondo, sẽ tìm kiếm, phát hiện những tuyển thủ trẻ ưu tú đưa vào đội tuyển quốc gia, thậm chí có thể trực tiếp tham gia các giải thi đấu quy mô lớn trong và ngoài nước, nếu đặc biệt xuất sắc, chưa biết chừng còn có thể tham gia giải thế giới hoặc Olympic!

Sở dĩ chọn Ngạn Dương.

Có lẽ là bởi vì thời gian gần đây, Ngạn Dương xuất hiện khá nhiều võ sĩ Teakwondo ưu tú, đồng thời cũng là một trong những địa phương chủ yếu cung cấp tuyển thủ cho đội tuyển Quốc gia, nên khi bộ Thể dục Thể thao hỏi ý kiến huấn luyện viên Thẩm Ninh, cô đã chọn Ngạn Dương là nơi xây dựng trung tâm đào tạo.

Tất nhiên cũng có nhiều các lý giải lý kỳ khác, chẳng hạn như huấn luyện viên Thẩm đặc biệt yêu mến Ngạn Dương, nhưng kiểu lý giải ấy không có căn cứ nên chẳng mấy người tin.

Nếu nói cuộc thi đấu giữa các quán võ quán sắp tới đã khiến mọi người vô cùng phấn khích thì sự xuất hiện của huấn luyện viên Thẩm càng khiến tất cả các võ quán ở Ngạn Dương trở nên sôi sục. Trong không khí náo nức phấn khởi đó, cuộc thi Teakwondo toàn thành phố..

Cuối cùng đã chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Cũng như mọi năm, cuộc thi Taekwondo năm nay được tổ chức tại nhà thi đấu thành phố! Toàn bộ bảy mươi sáu võ quán lớn nhỏ của thành phố đều tham gia. Ngày khai mạc, bên ngoài nhà thi đấu cờ hoa rực rỡ, kèn trống rộn ràng các đoàn đại diện của mỗi võ quán giương cao biển tên võ quán mình, rầm rộ tiến vào khu trung tâm nhà thi đấu.

Thị trường phát biểu khai mạc.

Chính giữa trung tâm nhà thi đấu, những thiếu niên nam nữ thân hình tuyệt đẹp, võ phục trắng tinh, đứng thành hàng thẳng tắp. Ai nấy tràn trề tinh thần, đứng thẳng nghiêm trang, mỗi vận động viên đều mang trên mình kỳ vọng lớn lao của bao người, họ sắp thi đấu vì danh dự của võ quán!

Ngồi giữa khán giả đông đúc, nhìn về phía trung tâm nhà thi đấu, nơi Nhượng Bạch, Diệc Phong và Tú Cẩm đang đứng với tư cách đại diện cho võ quán Tùng Bách, Bách thảo cảm thấy cổ họng như có vật gì chặn lại, máu trong lòng ngực như trào sôi.

Trước đây, nhìn về xúc động, náo nức của các đệ tử Toàn Thắng chuẩn bị tham gia thi đấu, cô chỉ có thể đứng từ xa cảm nhận. Hôm nay được trực tiếp đến nhà thi đấu, lần đầu tiên cô cảm nhận một cách chân thực đội mình sắp chiến đấu vì danh dự của võ quán!

"Bách Thảo, theo cậu, năm nay chúng ta có thể vào bán kết không?"

Nắm chặt cổ tay Bách Thảo, khi nghe thị trường tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu, Hiểu Huỳnh toàn thân cứng đờ hồi hộp. Đúng là vừa hy vọng vừa lo lắng... Hy vọng Tùng Bách lọt vào chung kết thuận lợi, thậm chí còn hy vọng lập được kỳ tích đoạt giải quán quân! Nhưng, năm ngoái đội Tùng Bách thi đấu không tốt, nhanh chóng bị loại, có lẽ lần này chỉ cần vào đến vòng trong là tốt lắm rồi, dù sao thực lực của sư tỷ Tú Cẩm vẫn kém một chút so với sư tỷ Sơ Vy.

"Được!"

Bách Thảo gật đầu thật mạnh.

"Vì sao?"

Nghe câu khẳng định chắc nịch của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh thấy vui hơn.

"Vì các sư huynh, sư tỷ nhất định sẽ không thua."

Thời gian gần đây, quan sát nhóm Nhượng Bạch dốc sức tập luyện cật lực những nỗ lực và mồ hôi công sức của họ sẽ không vô ích!

"Đúng! Chúng ta nhất định sẽ chiến thắng!" Hiểu Huỳnh nắm chặt nắm đấm, thấy tin tưởng hơn hẳn, quay ra nói với các bạn trong đội cổ động: "Mọi người, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa khi trận đấu bắt đầu, chúng ta phải dốc toàn lực cổ vũ cho đội Tùng Bách!"

"Được! Đã chuẩn bị xong rồi!"

Các cô gái tay cầm những quả cầu sắc sỡ, khí thế hùng hục, đồng loạt, đồng thanh trả lời.

Lễ khai mạc kết thúc, vòng đấu đầu tiên lập tức bắt đầu. Cuộc thi đấu chia làm ba giai đoạn: vòng loại, vòng bán kết và chung kết. Ngoài trừ nhà vô địch năm ngoái – võ quán Hiến Võ được trực tiếp vào thẳng vòng trong, tất cả võ quán còn lại đều phải tham gia vòng loại.

Vòng loại sử dụng hình thức thi đấu luân lưu giữa các nhóm, còn bảy mươi lăm đội đại diện cho bảy mươi lăm võ quán chia làm tám nhóm. Bảy nhóm đầu, mỗi nhóm mười đội, sau khi kết thúc vòng loại, hai đội có số điểm cao nhất của mỗi nhóm sẽ được vào vòng trong, nhóm thứ tám chỉ có năm đội, sẽ chỉ có một đội vào vòng trong.

Cuối cùng, thêm võ quán Hiến Võ, tổng cộng có mười sáu đội tham dự vòng bán kết.

Kết quả bốc thăm vừa ra, các đệ tử của võ quán Tùng Bách đều không nén nổi vui mừng! Chín đội cùng nhóm của Tùng Bách, ngoài võ quán Nhật Thăng năm ngoái lọt vào tám đội mạnh nhất, những đội còn lại đều rất bình thường.

Còn phải nói!

Hy vọng lọt vào vòng bán kết năm nay của đội Tùng Bách là rất lớn! Dù có thua đội Nhật Thăng, chỉ xếp thứ hai trong nhóm là có thể vào vòng trong rồi!

Trận đấu đầu tiên của đội Tùng Bách trong cuộc thi đấu năm nay với võ quán Hải Khoan.

Diệp Phong thi đấu với nam đệ tử Bình Nhân của võ quán Hải Khoan trong trận đầu tiên. Bách Thảo kinh ngạc phát hiện, khi đứng trên sàn thi đấu chính thức, ngoại trừ đôi mắt tinh nhanh thì Diệp Phong vẫn giữ cái dáng chậm chạp lơ đãng như thường ngày. Bình Nhân bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài đó, xem thường đối phương, bị Diệp Phong liên tiếp đánh trúng.

Hóa ra, cái vẻ lơ đãng buồn ngủ đó lại là một chiến thuật của Diệp Phong, Bách Thảo không khỏi kinh ngạc, thầm kêu lên.

Tú Cầm thi đấu trận thứ hai và Nhược Bạch đấu trận thứ ba đều đứng bên cạnh sàn đấu, tập trung quan sát trận đấu giữa Diệp Phong và Bình Nhân. Hiệp đấu kết thúc, Diệp Phong và Bình Nhân. Hiệp đấu kết thúc, Diệp Phong dẫn trước ba điểm, Tú Cầm thở phào, Nhược Bạch đưa cho Diệp Phong chai nước, nói thầm câu gì đó, Diệp Phong vừa nghe vừa gật đầu.

"Tùng Bách! Tùng Bách chiến thắng!"

"Tùng bách tiến lên!"

Vẫn những quả cầu bông rực rỡ, dưới sự chỉ đạo của Hiếu Huỳnh, Bách Thảo cùng các bạn thành viên trong đội cổ động hăng hái hô to cổ vũ đội Tùng Bách!

Ở vòng loại, để tăng thêm không khí và giao hữu học hỏi giữa các võ quán được học hỏi giữa các đệ tử không tham gia thi đấu của các võ quán được phép đứng gần sàn thi đấu quan sát, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến trận đấu.

Cho nên, ngoài các tuyển thủ tham gia thi đấu chính thức, sự có mặt của các đội cổ động cũng hết sức nổi bật. Đội cổ động của võ quán Tùng Bách do Hiếu Huỳnh dẫn đầu, võ phục trắng tinh, tay cầm những quả cầu bông sắc sỡ, đội cổ động của võ quán Hải Khoan nhất loạt mặc váy ngắn đỏ chói cầu bông cũng màu đỏ, trông rất bắt mắt.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Hải Khoan chiến thắng! Hải Khoan chiến thắng!"

Hai đội cổ động dường như có sự ganh đua ngầm ngầm, ra sức hô thật to, chẳng mấy chốc, ai nấy cổ họng đều đau buốt, nóng ra như lửa đốt, nhưng không ai tỏ ra yếu thế, không ngừng hô vang cổ vũ cho đội nhà. Đến lúc trọng tài ra hiệu, hiệp hai trận đấu Diệp Phong và Bình Nhân bắt đầu, hai đội cổ động mới tạm thời hạ nhiệt, hồi hộp theo dõi trận đấu.

Hiệp hai, Diệp Phong đánh càng hăng, Bình Nhân lộ rõ không phải là đối thủ của Diệp Phong, hiệp hai kết thúc, Diệp Phong dẫn trước đến bảy điểm.

"Hải Khoan quyết không bỏ cuộc!"

"Hải Khoan chuyển bại thành thắng!"

Thấy đội nhà có vẻ thua ngay trong trận đầu tiên, cổ động viên của võ quán Hải Khoan càng hô to, át hẳn tiếng hô của cổ động viên Tùng Bách.

"Tùng Bách vô địch!"

Hiếu Huỳnh cuống lên, xúc động hết thật to, Bách Thảo hơi chậm hơn một chút, vội vàng giơ cao quả cầu bông, cùng Hiếu Huỳnh hô to:

Tùng Bách! Vô địch!"

Đang nói nhỏ câu gì với Diệp Phong, Nhược Bạch bị thu hút bởi âm thanh phát ra từ đội cổ vũ, ánh mắt thường ngày lạnh đạm của anh bỗng kó lên như cười. Diệp Phong cũng cười lớn, hướng về phía đội cổ vũ giơ cao ngón tay cái, được động viên, cổ động viên của Tùng Bách lập tức như có thêm sức mạnh, càng ra sức cổ vũ hăng hái hơn.

Hiệp ba, Diệp Phong tiếp tục chiếm ưu thế. Cuối cùng chiến thắng với tỷ số 9:1, đem lại thắng lợi đầu tiên cho võ quán Tùng Bách!

"Ồi, sư huynh Diệp Phong!"

Đội cổ động và các đệ tử khác phấn khích tới mức trận đấu vừa kết thúc lập tức ào ra ôm chầm Diệp Phong, hoan hô vang dội! Trận đấu chiến thắng nhanh gọn, đây là một sự khởi đầu rất tốt, chắc chắn là điểm báo năm nay võ quán Tùng Bách sẽ đạt thành tích tốt.

Người tiếp theo là Tú Cầm. Tú Cầm thi đấu không được thuận lợi như Diệp Phong, kết thúc hiệp hai, còn bị đối thủ dẫn trước một điểm. Tất cả các đệ tử Tùng Bách đứng quan sát đều rất lo lắng, Bách Thảo nắm chặt Quả cầu bông trong tay, Hiếu Huỳnh cũng căng người, quên cả chỉ huy đội cổ động, đến khi Bách Thảo khẽ đẩy, mới như tỉnh mộng, hô to:

"Sư tỷ Tú Cầm! Cố lên!"

"Cố lên! Cố lên!"

Đội cổ động phấn khích gào lớn, chỉ mong có thể đem toàn bộ sức lực của mình truyền cho Tú Cầm!

Qua con nguy hiểm, cuối cùng Tú Cầm cũng chiến thắng với tỷ số chênh lệch hai điểm, người thi đấu cuối cùng là Nhựt Bạch.

Đây là lần đầu tiên Bách Thảo được thấy Nhựt Bạch thi đấu chính thức.

Võ phục trắng tinh, đai lưng màu đen, đôi mắt lạnh đậm nhìn đối thủ đang căng thẳng thủ thế, khuôn mặt anh vẫn hoàn toàn không biểu cảm nhưng ánh mắt thường.

"Cậu xem, người kia thua chắc rồi."

Trọng tài vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu, Hiểu Huỳnh đã hừng khởi eo lên, nhảy đến bên Bách Thảo. Đúng, Bách Thảo cũng nhận thấy thế, mặc dù hai người vẫn chưa chính thức ra đòn nhưng trước khí thế điềm tĩnh mà lạnh lùng của Nhựt Bạch, đối thủ đến từ võ quán Hải Khoan đã căng thẳng, chân bắt đầu loạn nhịp.

Trận này Nhựt Bạch chắc thắng, không cần phải bàn.

Mặc dù cổ động viên của võ quán Hải Khoan liên tục hô vang tiếp thêm khí thế cho đại diện của mình, nhưng đến hiệp hai, khi đã dẫn trước mười điểm, Nhựt Bạch bắt ngờ tung một cú đá hậu trực tiếp hạ gục đối thủ.

Trọng tài tuyên bố Nhựt Bạch thắng K.O

"Sur huynh Nhựt Bạch!"

"Sur huynh Nhựt Bạch!"

Các đệ tử của Tùng Bách chạy ủa tới, ôm chặt Nhựt Bạch hoan hô vang trời như vừa làm với Diệc Phong và Tú Cầm. Trời ạ,, thắng K.O cơ mà! Trận đầu tiên trong cuộc thi đấu năm nay, đội Tùng Bách đã giành thắng lợi mỹ mãn.

Nhìn những gương mặt sáng bừng rạng rỡ niềm vui của đồng đội xung quanh, mặc dù không chạy ủa ra ôm Nhựt Bạch như mọi người, nhưng nỗi xúc động cũng cuộn trào trong lòng Bách Thảo mãi mới lắng xuống. Do vừa rồi hò hét quá nhiều, lúc này cô cảm thấy cổ họng đau rát như lửa đốt, đến gần sân đấu, cũng người lấy chai nước uống, khi ngẩng đầu nhìn thấy đội cổ động của võ quán Hải Khoan mặt mày ủ rũ đang thu những quả cầu bông.

Đệ tử của Hải Khoan vừa thua Nhựt Bạch ngồi ngất trên đệm đấu, vai rũ xuống, huấn luyện viên của Hải Khoan vỗ vai anh, nói:

"Mới thua một trận, đừng mất tinh thần!"

"Xin lỗi!"

Anh ta lấy tay xoa mặt, đứng lên.

"Phấn chấn lên, trận sau chúng ta gặp võ quán Nhật Thăng, chỉ được thắng không được thua!" Huấn luyện viên của Hải Khoan cao giọng nói, các đệ tử xung quanh phấn kích đồng thanh trả lời.

"Rõ!"

Giọng nói tràn đầy sức mạnh, hình như nhiệt huyết lại được đốt lên!

Vừa thu ánh mắt về, Bách Thảo bỗng thấy khó thở, lòng se lại xót xa. Còn nhớ trước đây, năm nào các đệ tử của võ quán Toàn Thắng cũng đều dùng cả một năm ròng, chuẩn bị cho cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán, vậy mà năm nào cũng thua thê thảm, chưa một lần lọt vào trong danh sách vào vòng trong.

Cô tồn tại trong võ quán Toàn Thắng như một cái bóng, không ai nói với cô rốt cuộc Toàn Thắng đã thua như thế nào, cô chỉ có thể cảm nhận không khí im lìm như chết của võ quán sau khi thi đấu thất bại.

Năm nay, cuối cùng cô đã có thể tận mắt chứng kiến cuộc thi đó.

Nhưng lại đứng trong hàng ngũ của võ quán Tùng Bách.

Bách Thảo nhắm mắt, ngửa cổ tu nước ừng ực như muốn xua đuổi nỗi buồn đột nhiên trĩu nặng trong lòng.

"Đi thôi, chúng mình đi xem các đội mạnh!"

Trận Tùng Bách gặp Hải Khoan là trận đầu tiên của nhóm thứ sáu, tiếp theo là các trận đấu khác trong nhóm, Nhựt Bạch, Diệc Phong và Tú Cầm ở lại quan sát trận đấu đó, Hiểu Huỳnh, A Nhân, Bình Bình xếp cầu bông vào túi. Gọi Bách Thảo cùng đi xem các đội mạnh thi đấu.

"Được!"

Bỏ chai nước vào ba lô, Bách Thảo đi cùng các bạn, nhà thi đấu người đồng nghiệp, đang chợt nhìn thấy một tốp người đi từ phía trước đến, Bách Thảo và các bạn tránh sang bên, nhường đường cho tốp người ừ ừ đó.

Bách Thảo sững người.

Đó là đội của Toàn Thắng. Điều lạ lùng là cô không nhìn thấy sư tỷ Lê Lam. Lê Lam luôn đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, lại không có trong tốp người đó, mà lại là Quang Nhã đang vận võ phục tới đôi mắt đỏ hoe, đi theo sau Trịnh sư bá và sư huynh Trọng Hòa.

Họ thua rồi ư?

Mặc dù bị đuổi khỏi võ quán Toàn Thắng, mặt dù chưa từng được công nhận, nhưng lúc này, nhìn bộ dạng ừ ừ thảm hại của họ, cô thấy lòng quận thất, cơ hồ không thể thở được.

"Hừ!"

Lúc này, Trịnh Uyên Hải đã nhìn vào Bách Thảo, liếc nhìn mấy người của võ quán Tùng Bách đi cùng cô, đằng hắng một tiếng thật to. Vậy là các toán đệ tử của võ quán Toàn Thắng, không ai bảo ai, lập tức quay lại nhìn cô, ánh mắt thù địch, dường như những nỗi hậm hực của họ đã tìm được chỗ xả.

"Đồ phản bội!"

"Đồ vô liêm sỉ!"

"Hừ!"

Bị vây bọc bởi những cái nhìn lạnh giá, thù hận nghe thấy tiếng những lời mạt thị đó, Bách Thảo đang đứng né một bên, chỉ biết cắn môi, cố không để người run lên, cố bỏ ngoài tai những câu nói đó. Cô đã không còn ở võ quán Toàn Thắng nữa, chính Trịnh sư bá đuổi cô đi, chính võ quán Tùng Bách đã thu nhận cô. Võ quán Toàn Thắng bây giờ ra sao, có thái độ gì với cô, cô không cần quan tâm mới đúng.

Nhưng...

Tại sao khi thấy Quang Nhã cũng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi đi qua, cô lại thấy buồn đến vậy.

"Áy, Bình Bình, có phải Toàn Thắng thua rồi không?"

Nhìn sắc mặt Bách Thảo trắng bệch, Hiểu Huỳnh bức lắm, cố tình nói thật to. Sống cùng Bách Thảo lâu nay, sao cô không biết Bách Thảo đang buồn? Thật quá đáng! Khi Bách Thảo còn ở Toàn Thắng thì ra sức bắt nạt, không cho tham gia bất kỳ cuộc thi đấu nào, bây giờ Bách Thảo không còn ở đó nữa mà họ vẫn còn bắt nạt!

"Thật ư? Mình... mình không biết..." Nhìn đám người của võ quán Toàn Thắng nghe xong câu nói của Hiểu Huỳnh ai nấy tức tối, mặt hầm hầm, Bình Bình sợ không nói lên lời.

"Hi hi, thật ra nhìn là biết ngay." Hiểu Huỳnh cười hi hi, giả bộ nói nhỏ, nhưng thực ra cố tình để xung quanh nghe thấy. "Xem kia, ừ ừ như gà rù thế kia, không thua thì thắng ai?"

"Ồ... ờ..."

Bình Bình sợ hãi khẽ bóp cổ tay Hiểu Huỳnh, sợ người của Toàn Thắng nghe thấy sẽ xông đến gây sự.

"Cô nói gì! Thua thì đã sao! Chẳng lẽ Tùng Bách không thu nhận ư?"

Quang Nhã bước ra, tức giận lừ mắt với Hiểu Huỳnh, rồi nhìn Bách Thảo đứng im lặng bên cạnh, giận run người thét lên:

"Cô vẫn còn mặt dày đứng đây ư! Tưởng là phản bội Toàn Thắng, đến Tùng Bách là có thể vênh mặt chế nhạo bọn này hả? Từ bé đến giờ, ai cho cô ăn, ai cho cô ở, ai cho cô đi học, ai dạy cô tập võ thể mà cô trở mặt phản bội Toàn Thắng, cô là kẻ phản bội!"

"Xin lỗi, tai nào của cô nghe thấy tiếng Bách Thảo chế nhạo các người! Vừa nãy chính các người sỉ vả cô ấy, vậy mà Bách Thảo cũng không nói gì, các người còn muốn cô ấy làm gì nữa? Chế giễu các người là tôi, đừng có trút giận lên Bách Thảo!"

Hiểu Huỳnh tức điên, đứng thẳng người, chắn trước mặt Bách Thảo, nói một thôi:

"Thế nào là phản bội, ai chẳng biết vì cái trò lừa bịp bịp phát giác, các người quá xấu hổ, nhục nhã mới đuổi Bách Thảo! Các người không cần Bách Thảo, chẳng lẽ cũng không cho nơi khác thu nhận cô ấy hay sao?"

"Cô..."

Quang Nhã tức ghen gióng, nhưng không chấp Hiểu Huỳnh, chỉ nhìn Bách Thảo, nói về hần học: "Tôi cứ nghĩ, cho dù cả võ quán Toàn Thắng khinh ông ấy, ít nhất còn có cô không phản bội ông ấy. Nhưng hóa ra cô cũng như những kẻ khác thôi".

Bách Thảo nhìn Quang Nhã!

Cô không nghe nhầm. Thì ra, nỗi buồn giọng nó của Quang Nhã vừarồi là vì tưởng Bách Thảo phản bội sư phụ nên mới tức giận run người như vậy.

"Là sư phụ gửi tôi đến võ quán Tùng Bách."

Vốn không định giải thích gì hết, từ bé đến giờ, đã quen bị coi thường, bị mang tiếng oan, nhưng lúc này, Bách Thảo không thể để Quang Nhã hiểu lầm mình.

"Tôi không tin!" Quang Nhã không thèm nghĩ ngợi cắt ngang lời cô: "Ông ấy hy vọng cô đến thế, làm sao nỡ đem cô gửi cho người khác! Cô đừng hòng lừa ai!"

"Hóa ta là Khúc sư đệ gửi cô vào võ quán Tùng Bách!", Trịnh Uyên Hải mặt đỏ lựng, cười khùng khục, "Đúng thế, cái võ quán bèo bọt này đâu phải dành cho người tài cao như cô, đã chui được vào Tùng Bách càng quan tâm đến Toàn Thắng nữa, được, được lắm! Đi!"

Ông ta nói hằm hằm bỏ đi.

Các đệ tử của Toàn Thắng giận dữ nhìn Bách Thảo rồi kéo nhau đi theo Trịnh Uyên Hải, Quang Nhã càng không thèm nhìn Bách Thảo.

"Các người..."

Hiệu Huỳnh quá tức giận trước thái độ của bọn họ đối với Bách Thảo, định chạy theo nói cho ra nhẽ, rõ ràng họ ức hiếp Bách Thảo mà vẫn nói như là Bách Thảo phản bội, quá đáng đến thế là cùng!

"Hiệu Huỳnh, đi thôi."

Bách Thảo ngăn Hiệu Huỳnh, trong lòng bỗng thấy bất an. Có lẽ vừanày cô không nên nói ra sư phụ gửi mình cho Tùng Bách? Trịnh sư bá vốn không ưa sư phụ, liệu có tìm cách khó dễ cho ông không?

"Mình thấy, cái ông Trịnh sư bá đó đúng là người hẹp hòi, chắc chắn không thích sư phụ cậu nên mới không cho hướng dẫn các đệ tử, lại còn tẩy chay cậu, không cho cậu thi đấu". Hiệu nổi lo của Bách Thảo, Hiệu Huỳnh lắc lắc đầu, vừa đi vừa phân tích hình hình: "Nhưng ông ta lại chấp nhận cho sư phụ cậu ở lại võ quán, chắc là cũng có nguyên do nào đấy..."

"Mình cũng nghĩ thế", A Nhân xen vào, "Sau chuyện năm ấy mà sư phụ cậu vẫn ở lại võ quán Toàn Thắng, chứng tỏ Trịnh sư bá đó không dám đuổi sư phụ, vậy thì chuyện nhỏ vừa rồi, ông ta cũng không dám đuổi sư phụ cậu đâu, yên tâm đi!"

"Đúng thế, đúng thế, Bách Thảo, cậu yên tâm đi!" Bình Bình nhanh nhẩu phụ họa, dù cô cũng không hiểu lắm mọi người đang nói gì.

"Ừ."

Bách Thảo cố đáp, cố không suy nghĩ nhiều, hơn nữa cũng không muốn ảnh hưởng đến tinh thần các bạn. Vì mọi người đang rất vui vì chiến thắng vừarồi của võ quán Tùng Bách. Nhìn trước mặt, các trận đấu đang diễn ra hết sức sôi nổi, chủ đề câu chuyện lại chuyển từ võ quán Toàn Thắng sang cuộc thi đấu.

"Chúng mình xem trận nào bây giờ?"

"Đi xem võ quán Thần Uy thi đấu! Nếu có thể vào vòng trong, rất có thể trận đầu tiên chúng ta sẽ gặp phải đội Thần Uy!", Hiệu Huỳnh nói một cách phấn khích. A Nhân và Bình Bình lập tức hưởng ứng, thế là bốn cô gái chen lấn đến chỗ thi đấu của đội Thần Uy, chăm chú đứng xem.

Trận đấu của đội Thần Uy đang diễn ra là của một nữ tuyển thủ, cũng là trận thi đấu thứ hai của họ. Cuộc thi này năm nào cũng vậy, ban tổ chức thường bố trí các nữ tuyển thủ thi đấu trận thứ hai, trận đầu tiên và trận thứ ba là của nam, nhìn chung, trận thứ ba thường là trận có tính quyết định.

"Cô ấy tên Lý Phương, mạnh lắm đấy." Nhìn nữ tuyển thủ của võ quán Thần Uy nhẹ nhàng tung một cú song phi, đá trúng đối thủ và ghi điểm, Hiệu Huỳnh nói: "Trong trận giao hữu, sư tỷ Tú Cẩm đã thua cô ấy".

"Ồ, sư tỷ Tú Cẩm thua cô ấy ư?" Bình Bình nói về sợ hãi, nếu vòng trong cũng gặp Lý Phương... "Phải làm sao đây?"

"Làm sao cái gì, sư tỷ Tú Cẩm chỉ thua trận giao hữu thôi, biết đâu là do muốn thử sức, đợi đến thi đấu chính thức mới tung hết sức giành chiến thắng!" Hiệu Huỳnh tròn mắt nhìn Bình Bình, quay lại thấy Bách Thảo đứng bên đang tập trung chú ý quan sát Lý Phương thi đấu, mắt dán chặt nhất cử nhất động của cô ta, đáng vẻ ấy giống hết lúc tập luyện gần đây của Bách Thảo.

Hiệu Huỳnh bỗng thất thần.

Ồ, có lẽ Bách Thảo vẫn kiên trì rèn luyện cách quan sát đối phương?

"A! nhìn kia! Võ quán Hiền Võ kia!", A Nhân mừng rỡ reo lên.

Hiếu Huỳnh và Bình Bình lập tức quay lại nhìn theo hướng mắt ANhân, quả nhiên thấy các đệ tử Hiền Võ đang xếp hàng, từ trong đám đông đi ra, đệ tử các võ quán khác đều đạt sang bên nhường lối, nhìn họ với ánh mắt sùngbái, ngưỡng mộ không thể kìm nén.

"Đúng là rất có khí chất...", Bình Bình thì thầm.

Tuy không phải lần đầu nhìn thấy đệ tử của võ quán Hiền Võ, nhưng mỗi lần nhìn thấy họ trong bộ võ phục trắng vẫn không khỏi rộn rã trong tim.

"Họ được vào thẳng vòng trong."

A Nhân ngưỡng mộ họ, mọi võ quan đều phải vất vả vượt qua vòng lại, chỉ có Hiền Võ là ung dung ngồi nhìn.

"Mau cầu nguyện đi!"

Hiếu Huỳnh chấp tay, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ông Trời ơi, xin đừng để Tùng Bách gặp phải Hiền Võ quá sớm..."

A Nhân và Bình Bình lập tức làm theo, căng thẳng cầu nguyện theo Hiếu Huỳnh.

Trước trận chung kết, nếu gặp Hiền Võ là cảm chắc thua. Vì vậy gặp Hiền võ càng muộn càng tốt.

Bách Thảo tập trung chú ý quan sát trận đấu, khi Lý Phương bằng một đòn đá hậu hết sức ngoạn mục kết thúc trận đấu, cô phát hiện ba cô bạn hoàn toàn không xem trận đấu của võ quán Thần Uy.

"Hào quang của nhà vô địch!"

A Nhân bản thân nói, Hiếu Huỳnh và Bình Bình cũng thần thờ nhìn phía xa, theo hướng nhìn của họ, Bách Thảo thấy đoàn người đó.

Tổng cộng khoảng mười mấy người.

Khác với các đội thường tùm một chỗ, họ đứng thành hàng ngay ngắn, thân người thẳng tắp như những cây tùng, mắt chăm chú quan sát sàn đấu, không nhìn xung quanh, không nói chuyện riêng.

Đình Hạo đứng đầu nhóm người ấy.

Anh chăm chú quan sát, các trận đấu đang diễn ra, xung quanh, đệ tử các võ quán khác đều nhìn anh như có ma lực khiến người ta không thể rời mắt.

Chẳng thế mà võ quán Hiền Võ có thể trở thành một trong bốn võ quán Teakwondo đứng đầu toàn quốc.

Bách Thảo trầm nghĩ, chỉ đi xem đấu mà đã nghiêm túc như vậy thì lúc luyện tập còn nghiêm lúc đến đấu.

Khi Hiếu Huỳnh và mấy cô bạn quay lại thì trận đấu của Lý Phương của võ quán Thần Uy đã kết thúc, Lý Phương chiến thắng với tỷ số cách biệt năm điểm.

"Hi hi, trận đấu kết thúc nhanh quá nhỉ." Hiếu Huỳnh cười hi hi, không muốn thừa nhận mình không tập trung xem thi đấu, không tập trung quan sát Lý Phương.

"Đi, chúng mình đi xem võ quán Phong Dương thi đấu", ANhân đề nghị.

"Được, được!"

Hiếu Huỳnh và Bình Bình tán thành, thế là cả bọn lại kéo Bách Thảo chạy ta chỗ khác. Xem hết trận này đến trận khác, khi trận cuối cùng kết thúc, cả bọn đã mệt rã, chân không muốn bước nổi.

Nhưng...

Niềm vui chiến thắng của họ quên hết mệt mỏi!

So với nhóm Nhược Bạch thi đấu căng thẳng thì chạy đi xem vài trận đấu có là gì.

Về Đến võ quán, thím Phạm đã chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn đón chào Nhược Bạch, Diệc Phong và Tú Cẩm chiến thắng trở về, các đệ tử quây quanh họ vô cùng phấn khích, kể lại từng chi tiết của mỗi trận đấu!

Nhược Bạch chỉ nhẹ nhàng nói, hôm nay chỉ là trận đầu tiên, còn tám trận nữa, chỉ cần thua hai trận là không thể vào vòng trong, mọi người đừng vui mừng quá sớm.

Như dội gáo nước lạnh vào đầu mọi người.

Nhưng các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã quen với kiểu nói đó của Nhược Bạch, nên chỉ hơi chùng xuống một chút rồi lại bàn luận sôi nổi với Diệc Phong, Tú Cẩm về trận đấu hôm nay!

Do câu nói lúc nãy của Nhực Bạch, Tú Cầm phải cố nén lại niềm vui, không dám bộc lộ quá rõ. Trái lại, Diệc Phong hoàn toàn không để ý, cười ngất nói với các đệ tử, mấy hôm sau cũng phải thắng lớn như hôm nay!

Đúng như lời Diệc Phong!

Hai ngày liên tiếp theo quả nhiên đội Tùng Bách thế mạnh như chetre! Đấu với võ quán Kim Tuyền, Diệc Phong, Tú Cầm, Nhực Bạch đều nhất loạchiến thắng!

Trong lần gặp võ quán Tinh Hân, tuy Tú Cầm thua một trận, nhưngDiệc Phong và Nhực Bạch vẫn chiến thắng hết đức ngoạn mục, cuối cùng Tùng Báchvẫn chiến thắng!

Không khí của võ quán Tùng Bách như sôi lên.

Từ sau khi Sơ Nguyên nghỉ thi đấu, liên tiếp bốn năm trở lại đây,chưa năm nào võ quán Tùng Bách giành được thắng lợi vang dội trong cuộc đua tài giữa các võ quán toàn thành phố như năm nay!

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

Nhưng trong trận thi đấu với võ quán Lam Sur hôm nay, Diệc Phong đãđề thua đối thủ với cách biệt một điểm. Trận đấu của Tú Cầm ngang tài ngang sức, điểm số bám đuôi liên tục, Hiểu Huỳnh thấy vậy lại càng hồ hạo đội cổ độnghăng hái hơn nữa!

Nhưng mấy ngày này, hò hét quá nhiều, cổ hống các cô gái đội cổđộng đều đau rất khản đặc, tiếng hò vừa khản vừa nhỏ.

"Lam sur cố lên! Lam Sur cố lên!"

Tiếng hò như sấm của các cổ động viên Lam Sur át tiếng hò của cáccổ động viên Tùng Bách!

"Phập!"

Một cú phản kích đá ngang của nữ tuyển thủ Lam Sur trúng ngực TúCầm,được một điểm. cổ động viên Lam Sur vỗ tay như sấm, người của họ đã ghi đượchai điểm!

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Hiểu Huỳnh hoảng hốt, luống cuống, lại gần cổ hô, nhưng dù cố đếnmấy cổ hống như tắc lại, chỉ phát ra được âm thanh rất nhỏ như tiếng mèo kêu,gọng thể này làm sao chỉ huy được đội cổ động!

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Một tiếng hò trầm, mạnh mẽ từ trong đội cổ vũ vang lên, đó là BáchThảo. Giọng Bách Thảo tuy không đanh nhưng rất vang, hay như tiếng chuông bạc,lại có sức mạnh như sóng ngầm dưới đáy biển, hay tay cầm hai quả cầu bông màulam, ra sức vẫy.

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Tiếng hò đó quả là có sức kích động, sức hiệu triệu mãnh liệt, ANhân và mấy cô bạn giọng đã khản đặc cũng phản kích hò vang như một kỳ tích.

"Phập! Phập!"

Trong tiếng cổ vũ một lần nữa dậy lên như tiếng sấm, Tú Cầm hét lên, chủ động tấn công, tung cú đá song phi!

Hai điểm!

Tỷ số cân bằng!

"Òa!!"

Đội cổ động của Tùng Bách, sung sướng nói: "Tốt quá! Tại saocậu lại có giọng tốt như vậy! Từ giờ cậu chỉ huy đội cổ động!"

"Minh..."

Bách thảo ngỡ ngàng, bất giác đưa tay sờ cổ hống những câu hò hétvừa rồi khiến hống đau rất như phải brng, nhưng nhìn những ánh mắt chờ đợi củacả đội...

"Được."

Nghe câu trả lời, Hiểu Huỳnh lập tức rút quả cầu màu lam khỏi tayBách Thảo, ấn vào đó quả cầu bảy sắc biểu tượng của người chỉ huy, rồi đẩy cô lên trước đội cổ động.

"Bách Thảo! Bắt đầu đi!"

"Tùng Bách! Dừng cảm tiến lên!"

"Tùng Bách! Dừng cảm tiến lên!"

Nhà thi đấu tràn ngập tiếng hô cổ vũ của các cổ động viên, bên này, dưới sự chỉ huy của Bách Thảo, khí thế đội cổ động của Tùng Bách hoàn toàn áp đảo đội cổ động của Lam Sur. Tú Cầm cũng dần dần tìm được cơ hội tấn công, liên tiếp giành điểm, cuối cùng chiến thắng ở hiệp cuối với tỷ số chênh lệch bốn điểm!

Sau khi Nhược Bạch lên sân đấu.

Cuộc đấu giữa chủ tướng hai đội liên tục đẩy trận đấu lên cao trào, đội cổ động của Tùng Bách và Lam Sur đều dốc hết sức, hét đến lạc giọng. Làn sóng âm thanh như những đợt sóng biển cuộn trào, giọng hô khỏe khoắn của Bách Thảo như ngọn hải đăng vững chãi giữa đại dương bão tố, dù tiếng hô của đội cổ động Lam Sur to, vang đến đâu, giọng hô kiên cường của cô vẫn dẫn dắt đội cổ động Tùng Bách, tiếp thêm động lực và niềm tin cho người thi đấu.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Tùng Bách sẵn sàng! Tùng Bách sẵn sàng! "

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách vô địch!"

Nhược Bạch thắng!

Khi trọng tài tuyên bố đội Tùng Bách chiến thắng với tỉ số 2:1, tất cả đệ tử của võ quán Tùng Bách hân hoan lao ra vây lấy nhóm của Nhược Bạch.

Thắng bốn trận liền!

Võ quán Tùng Bách đã thắng liền bốn trận!

"Đội cổ động hôm nay rất xuất sắc."

Nghe thấy câu nói Nhược Bạch dành cho đội cổ động khi anh vẫn đang giữa vòng tay và những tiếng hoan hô, các cô gái của đội cổ động không ai bảo ai, họ cùng đứng lặng, sững người, sau đó tất cả cười vang, không dám tin vào tai mình!

Ôi, sư huynh Nhược Bạch xưa nay luôn nghiêm khắc, lạnh lùng đã biểu dương họ!

"Là Bách Thảo!" Hiểu Huỳnh đẩy Bách Thảo ra phía, vui vẻ nói Nhược: "Trận đấu ngày hôm nay phần lớn là do Bách Thảo chỉ huy chúng em cổ vũ, Bách Thảo giỏi lắm, hô rất khí thế đúng không! Chúng em cũng không ngờ Bách Thảo lại có thể hô tốt đến vậy!"

"Đúng, đúng! Hôm nay người vất vả và nhất đội cổ động là Bách Thảo!", Các cô gái trong đội đồng thanh, nói.

"Vất vả quá."

Nhược Bạch khẽ gật đầu với Bách Thảo, rồi đi về phía phòng thay đồ. Cả đội cổ động đều thầm ghen tị với Bách Thảo vì được Nhược Bạch khen không phải chuyện dễ. thậm chí Hiểu Huỳnh còn hỏi Bách Thảo, vừa rồi lúc được Nhược Bạch quan tâm hỏi han "vất vả quá" tim có đập nhanh không?

Bách Thảo đỏ mặt.

Mặc dù đã khá thân thiết với các bạn trong đội cổ động, nhưng vẫn chưa quen bị trêu như thế, cô liền vội có đi uống nước. Lúi húi lục tìm chai nước trong ba lô để trên sàn, thấy câu chuyện của họ đã chuyển từ chủ đề Nhược Bạch và mình sang hướng khác, Bách Thảo mới thở phào.

Trận đấu giữa Tùng Bách và Lam Sur là trận thi đấu cuối cùng của nhóm thứ sáu trong ngày hôm nay. Lúc này, thi đấu của các nhóm khác hầu như cũng đều kết thúc, chỉ có sân đấu bên phải và phía trước chệch về trái là vẫn đang tiếp tục.

Mở nắp bình nước, Bách Thảo ngửa cổ, dốc ngược bình nước lắc lắc, đợi mãi mới có một giọt nước chậm chậm lăn theo mép bình rơi xuống đôi môi khô nẻ của cô.

Hết nước.

Khi Diệc Phong thi đấu, để có thể hô được, cô gần như đã uống cạn bình cạnh mình nước. cổ nuốt nước bọt, cổ họng đau như nứt ra, cơn đau từ cổ họng lan ra hai tai, ngay cả thái dương cũng rần rật đau buốt.

"Ồ, nhìn kia!", A Nhân bỗng kêu lên như phát hiện rachâu lục mới, "Kia chẳng phải sư huynh Đình Hạo sao? Người đứng bên anh ấy..."

Đúng là sư huynh Đình Hạo!

Các cô gái đội cổ động nhất loạt nhìn ra, vừa rồi chỉ chú tâm vào trận đấu giữa Tùng Bách và Lam Sur mà không hề để ý, thì ra sư huynh Đình Hạo của đội Hiền Võ đang đứng ở sân đấu bên phải xem nhóm thứ năm thi đấu! Chiếc áo vest cách điệu màu đen khoác bên ngoài áo phong trắng, phía dưới là quần bò màu đen, sư huynh Đình Hạo lúc này vô cùng lịch lãm và đẹp đến mê hồn.

Có lẽ do không vận võ phục thi đấu trông anh không trang nghiêm như hôm khai mạc, tay cầm chai nước khoáng, anh vừa xem thi đấu vừa thì thầm bàn luận điều gì đó với người phụ nữ bên cạnh.

"Người kia..."

Hiệu Huỳnh đột nhiên mờ to mắt, trong đầu vụt xuất hiện hình ảnh đã từng được thấy trên báo chí và ti vi.

Bách Thảo đã từng nhìn thấy người phục nữ đó rất quen.

"Có lẽ nào chính là...", Bình Bình ngạc nhiên, xúc động nói nhỏ, "... Chính là huấn luyện viên Thẩm Ninh!". Cô đã sưu tầm rất nhiều sách báo nói về Teakwondo, có lẽ không thể sai, đây có lẽ chính là huấn luyện viên Thẩm Ninh lừng danh mà thiên hạ đồn đại!

"Ấy...!" Lúc này, các cô gái của đội cổ động đều đã nhận ra, không sai, đó chính là huấn luyện viên Thẩm Ninh! Nhưng không giống khi xuất hiện trên báo! Trên Báo chí, huấn luyện viên Thẩm đứng trên sân đấu, luôn vận động phục của đội tuyển Quốc gia, tóc buộc cao vĩnh viễn đuôi ngựa, mặt thanh tú không sao phẩn, trẻ măng như nữ sinh viên mới tốt nghiệp đại học.

Nhưng người phụ nữ đứng cạnh Đình Hạo lúc này.

Bộ sườn xám cách tân màu tím nhạt bó sát, mái tóc đen nhánh búi trễ, gài một chiếc trâm đuôi phượng màu tím sẫm, gương mặt trang điểm nhẹ, làn da trắng mịn, mắt đen sâu thẳm, quả là một trang tuyệt sắc từ tranh cổ bước ra.

Lúc này, trận đấu của nhóm thứ năm kết thúc, Thẩm Ninh nói nhỏ với Đình Hạo điều gì đó, Đình Hạo khẽ gật đầu, hai người đi về phía cửa nam nhà thi đấu, vừa hay cùng đường với các cô gái đội cổ động của võ quán Tùng Bách!

Đây chính là huấn luyện viên họ Thẩm, một nhân vật truyền thuyết sao? Chính là vị huấn luyện viên muốn thành lập cơ sở đào tạo Teakwondo tại Ngạn Dương ư! Hôm nay xuất hiện ở đây, chắc là để chọn hạt nhân tài tiềm năng trong cuộc thi này!

Nhìn hai người đi tới, mỗi lúc mỗi gần.

Mỗi lúc càng gần.

Cơ sở đào tạo Teakwondo!

Đội tuyển quốc gia!

Cup thế giới!

Nhìn Thẩm Ninh đang đi tới mỗi lúc càng gần, nghĩ đến những sự kiện khiến nhiệt huyết sôi sục gắn với cái tên đó, tim các cô gái đập thình thịch. Nhưng không ai dám xông vào, dù chỉ kà đề chào một câu đơn giản: "Huấn luyện viên Thẩm!"

Ngay cả Hiệu Huỳnh ngổ ngáo, không sợ trời không sợ đất, mà chỉ dám phẩn khích trong lòng, mờ to mắt, nín thở nhìn trân trân!

Bách Thảo hồi hộp nắm chặt lấy bình nước rỗng không.

Cảm giác ấy...

Tuy người phụ nữ trước mắt không có vẻ cao ngạo của kẻ bề trên, nhưng chính vẻ uy nghiêm khó tả khiến người ta bất giác phải bất giác phải lùi lại.

Bách Thảo cúi đầu, vẩn nấp bình nước, cổ họng đau rát, khó chịu đến nỗi cô chỉ muốn chạy thật nhanh về võ quán để uống nước.

"Anh Đình Hạo!"

Thấy huấn luyện viên huyền thoại sắp đi qua mình, biết đâu sẽ để lại niềm nuối tiếc vô hạn về sau, Hiệu Huỳnh bí quá hóa thông minh, cười thật tươi, vẫy tay với Đình Hạo:

"Anh Đình Hạo, anh cũng đến xem thi đấu đấy ư? Có xem trận đấu vừa nãy của võ quán Tùng Bách chúng em không?"

Thật báỉ phục Hiệu Huỳnh!

A nhân và mấy cô bạn vừa thăm thán phục Hiệu Huỳnh, vừa xúc động nhìn ngắm huấn luyện viên Thẩm và sư huynh Đình Hạo đang dừng lại trước

mặt. Ôi, cuối cùng họ cũng có thể nhìn thấy huấn luyện viên Thẩm ở khoảng cách rất gần!

"Ừ, có xem trận đấu của Nhựt Bạch. Năm nay, võ quán Tùng Bách tiến bộ vượt bậc", Đình Hạo trả lời Hiếu Huỳnh một cách lịch sự.

Bách Thảo nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

Thấy Đình Hạo tuy đứng cùng huấn luyện viên Thẩm, nhưng vẫn không bị mờ nhạt, trái lại dung mạo tuấn tú của anh dường như còn tỏa sáng hơn.

"Nhựt Bạch là tuyển thủ chiến thắng trong trận đấu cô vừa xem lúc trước", Đình Hạo giải thích với huấn luyện viên Thẩm Ninh, huấn luyện viên Thẩm Ninh hơi ngẩng đầu, tỏ ý đã nhớ ra.

Huấn luyện viên Thẩm đã xem Nhựt Bạch sư huynh thi đấu!

Rất có thể Nhựt Bạch sẽ được chọn, được đưa đến cơ sở đào tạo Teakwondo của huấn luyện viên Thẩm!

Các cô gái bỗng vui mừng sùng sốt, mắt tròn xoe.

Hiếu Huỳnh càng phấn khởi nói:

"Đúng vậy đấy ạ! Sư huynh Nhựt Bạch của chúng em là một tuyển thủ xuất sắc, huynh ấy đã thắng bốn trận liên tiếp, cũng đã giúp võ quán Tùng Bách chiến thắng bốn trận rồi! Huấn luyện viên Thẩm, nếu huấn luyện viên lựa chọn đệ tử, xin hãy suy nghĩ về sư huynh Nhựt Bạch của chúng em!"

Thẩm Ninh mỉm cười, chậm rãi nói:

"Tôi sẽ xem xét tình hình của mỗi tuyển thủ."

Câu nói này rất khách sáo. Hiếu Huỳnh bỗng cảm thấy mình quá mạo muội, xấu hổ mặt đỏ ửng, nói:

"Cảm ơn huấn luyện viên Thẩm!"

Huấn luyện viên Thẩm Ninh ngẩng đầu, đi thẳng ra phía ngoài nhà thi đấu. Đình Hạo cũng đi theo, đi ngang qua Bách Thảo, anh hơi dừng lại.

Đưa chai nước khoáng trong tay cho cô, nói về thân thiện:

"Cầm đi, lần trước anh nói sẽ mời em uống nước mà."

Bách Thảo còn chưa kịp phản ứng, anh đã ấn chai nước vào tay cô, rồi sai bước theo Thẩm Ninh.

"Sao anh Đình Hạo lại đưa nước cho cậu?"

Vừa cùng cả bọn ra khỏi nhà thi đấu, Hiếu Huỳnh tò mò hỏi. Các trận đấu ngày hôm nay đều đã kết thúc, nhà thi đấu vắng tanh, chỉ có nhân viên phục vụ đang khăn trương quét dọn.

"Mình cũng không biết."

Bách Thảo lắc đầu, chai nước khoáng vẫn hơi ấm dường như còn lưu hơi ấm tay anh. Họng vừa đau vừa khô, rất muốn lập tức mở nắp chai ra uống, nhưng cô không biết tại sao mình lại ngại người, lặng lẽ nhìn bình nước.

"Thật ra, cậu rất lợi hại đấy nhé!" Nhìn chai nước trong tay Bách Thảo, Hiếu Huỳnh bỗng thấy cổ họng cũng nóng rất, lấy chai nước của mình tu ừng ực, thở hổn hển, lại nói tiếp: "Mình bình thường hay nói thể, cổ họng được rèn luyện nhiều, cậu ít nói, cổ họng phải yếu hơn chứ nhỉ. Tại sao cổ họng mình không nói ra hơi, vậy mà cậu vẫn hô được?"

"Đúng!" Mấy cô bạn cũng thi nhau uống nước, vừa nuốt cổ họng vừa nói: "Trận đấu của sư tỷ Tú Cẩm, quả thực là không nói ra tiếng nữa. Bách Thảo, hôm nay cậu vất vả rồi!"

"...Không có đâu."

Được mọi người khen, Bách Thảo rất vui. Thực ra chỉ cần dùng lực, cổ họng luôn có thể phát ra âm thanh, chỉ cần lúc hô quên đi cái đau trong cổ họng là vẫn có thể hô được bình thường. Nhìn Diệc Phong, Tú Cẩm, Nhựt Bạch dòchết sức thi đấu, cô chỉ mong có thể truyền hết sức lực của mình cho họ, con đạuoi cô họng có nghĩa lý gì.

"Bách Thảo, hay cậu làm đội trưởng đội cổ động đi!" Hiếu Huỳnh bỗng nhiên nảy ra sáng kiến. "Cậu có thể hô đồng dục, lại có thể nghĩ ra những khẩu hiệu khác nhau cho từng trường hợp, lại có số may nữa, trận của sư tỷ Tú Cẩm không chừng đã thua rồi, nhưng cậu vừa chỉ huy đội cổ động thì lại chuyển lại thành thắng! Từ nay cậu chỉ huy đội cổ động được không!"

"Mình?"

Bách Thảo ngẩn người. Được tham gia đội cổ động, đối với một người nói như cô đã là một thử thách rất lớn, sao cô có thể thích hợp chỉ huy mọi người

hò hét cổ vũ?

"Đúng rồi, chính là cậu!" Hiểu huynh vui vẻ quay ra nhìn các bạn trong đội nói: "Mọi người thấy thế nào, để Bách Thảo chỉ huy chúng ta cổ vũ cho đội Tùng Bách nhé!"

"Được!"

"Bách Thảo, làm đội trưởng của chúng mình đi!"

Các cô gái vây lấy Bách Thảo, tay vẫy vẫy những quả cầu bông còn chưa kịp cắt đi. Vừa đi ra phía cửa, vừa thi nhau hô to:

"Võ quán Tùng Bách! Bách chiến Bách thắng!"

"Chúng ta thắng liền bốn trận rồi!"

"Ngày mai là thắng liền năm trận! Ngày kia là thắng liền sáu trận! Mình có linh cảm, chúng ta sẽ vào vòng trong với thành tích cao toàn thắng không thua trận nào! Vượt qua vòng loại! Vượt qua vòng tám đội mạnh! Vượt qua vòng bốn đội mạnh! Tiến thẳng vào vòng chung kết!"

Chiến thắng thuộc về võ quán Tùng Bách của chúng ta!"

"Võ quán Tùng Bách vô địch!"

Các đệ tử của võ quán tham gia thi đấu đều đã về hết nên các cô gái trong đội cổ vũ của võ quán Tùng Bách vô tư cười nói vui vẻ, tiếng cười vang vọng khắp không gian.

Bách Thảo cũng cười.

Nụ cười thật rạng rỡ.

Nếu như có thể giúp võ quán Tùng Bách giành chiến thắng, dù có bị mất giọng cô cũng nguyện đem chút sức lực nhỏ bé của mình cùng đội cổ vũ tăng thêm sức mạnh cho mỗi trận đấu của võ quán Tùng Bách.

Tiếng cười của họ vang khắp nhà thi đấu, vọng lên trời cao.

Chuẩn bị lên xe bus về võ quán các cô gái bỗng thấy đói bụng, sôi lên ầm ầm. Bến xe bus ngay bên ngoài nhà thi đấu, họ vừa đi ra thì thấy rất nhiều cảnh sát, đang đứng quay phía trước, chụp ảnh liên tục, trên mặt đất có rất nhiều mảnh kính vỡ, còn vương một ít máu.

Tai nạn chẳng?

Bách Thảo sợ hãi không dám nhìn vết máu đó, cùng lúc nghe tiếng Hiểu Huỳnh hỏi thăm mấy công nhân vệ sinh của nhà thi đấu, xem chuyện gì xảy ra, họ đang chờ cảnh sát đi để quét dọn vệ sinh.

"Có một cô gái tham gia thi đấu trong này bị xe đâm, đã đưa đi bệnh viện rồi", cô công nhân vệ sinh nói.

"Ôi, là tuyển thủ bị đụng xe ư?", Các cô gái kinh ngạc, Hiểu Huỳnh lập cập nói: "Lát nữa về phải nhắc bọn anh Nhượng Bạch cẩn thận an toàn giao thông, đáng sợ quá! À, cô ơi, cô có biết là tuyển thủ của võ quán nào không?"

"Cũng không rõ lắm." Cô công nhân vệ sinh nghĩ một hồi, nói về không chắc lắm: "Hình như là Tùng... Tùng... gì đó...".

"...võ quán Tùng Bách?!!!"

Quá kinh ngạc, các cô gái đồng thanh kêu lên.

Nhất định là nhầm lẫn!

Nhất định là cô lao công kia có tuổi, nặng tai nghe nhầm rồi, sao lại có thể là võ quán Tùng Bách! Nhưng khi Hiểu Huỳnh cố trấn tĩnh ấn số di động gọi cho mấy đồng đội, khi cả bọn vội vã bắt hai chiếc taxi phóng đến bệnh viện, khi thấy ngoài phòng bệnh 320 là các đệ tử của võ quán Tùng Bách đang tập võ với vẻ mặt lo lắng tốt độ, chân của các cô gái mềm nhũn như muốn khuỵu xuống.

"Sư tỷ Tú Cẩm bị thương thế nào?", Hiểu Huỳnh sợ hãi hỏi Sơ Nguyên.

Sơ Nguyên nhắc tấm bảng ghi chú ở cuối giường bệnh, xem kỹ một hồi, nói: "Khớp vai phải bị thương, nhiều nơi bị xây xát, cũng không nặng lắm. Vừa nãy cũng đã nói chuyện với bác sĩ chủ trị của Tú Cẩm, ngày mai là có thể xuất viện, chịu khó tĩnh dưỡng một thời gian là sẽ bình phục, chắc cũng không để lại di chứng gì".

Bách Thảo lúc này mới dần bình tĩnh lại.

Nhìn vũng máu vừa nãy, cô sợ là tai nạn rất nghiêm trọng, giờ đây, Tú Cẩm không bị thương quá nặng, vậy là có thể yên tâm rồi.

"VẬY... vậy trận đấu ngày mai..." Hiểu Huỳnh vừa thuror phào,lại lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng khác , lo lắng hỏi; "...Liệu sư tỷ Tú Cầm có tiếp tục tham gia thi đấu được không?"

"Cậu nói xem! cậu nói xem chị tôi có thể thi đấu đượckhông?" Tú Đạt bỗng đứng phắt dậy, giận dữ nhìn Hiểu Huỳnh. "Cậu thấyrox rằng là cổ tay chị tôi không động đậy được, cổ cũng không cử động được,làm sao có thể thi đấu ngày mai! Cậu biết rõ là chị tôi cố gắgs bao năm nay là vì hy vọng có thể đại diện cho Tùng Bách giành thắng lợi trong giải đấu hằngnăm, bây giờ chị ấy không thể tiếp tục nữa rồi, chị ấy buồn thế nào cậu có biếtkhông? Cậu lại nói ra những câu này trước mặt chị ấy là có ý gì!"

"Minh...", Hiểu Huỳnh run lấy bầy.

"Tú Đạt, im đi!"

Tú Cầm đang nằm trên giường, mặt trắng bệch, vội quát Tú Đạt. Tú Đạt khựng lại, rồi nhanh đi ra ngoài.

"Xin lỗi mọi người..."

Nằm trên giường bệnh, khuôn mặt Tú Cầm dường như còn trắng hơn cả vỏ gôi, giọng khản đặc, nước mắt ứa ra từ hai hàng mi khép chặt, lặng lẽ lấtrên má. Mấy năm liền, cô kiên trì nỗ lực đến thế, khó khăn lắm mới được đại diện võ quán tham gia thi đấu, bây giờ đã thắng liền bốn trận, sắp vào vòngtrong tới nơi, vậy mà vì vụ tai nạn này mà ảnh hưởng đến cả võ quán.

"Xin lỗi, sư tỷ Tú Cầm, em không nên nói ra những lờiấy!"

Hiểu Huỳnh cũng khóc òa, vừa nãy cô không nghĩ được đến thế. Phải rồi, Tú Đạt nói không sai, cô biết sư tỷ Tú Cầm nhất định còn buồn hơn.

Trong phòng bệnh im phăng phắc.

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đứng ngây ra, ai nấy đều buồn bã,lo lắng.

Theo quy định, danh sách tham gia thi đấu của các võ quán đượcchốt lại trước khi bắt đầu giải đấu, không được thay đổi giữa chừng. Dù có là thành viên bị thương hoặc nguyên nhân nào đó giữa chừng không thể tham gia thi đấu thì cũng không cho phép thay thế bằng người khác. Sư tỷ Tú Cầm bị thương,cũng có nghĩa năm nay võ quán Tùng Bách không có quyền lọt vào vòng trong.

Sao có thể như thế!

Nhưng Tùng Bách đã thắng liền bốn trận, sao đột nhiên xảy rachuyện thế này!

"Hãy nghỉ cho khỏe. Năm sau vẫn còn cơ hội." Sơ Nguyênđắp chăn cho Tú Cầm, rồi quay ra nói với các đệ tử đứng trong phòng: "Đề lại hai người chăm sóc Tú Cầm, còn lại quay về thôi, Tú Cầm cần yên tĩnh nghỉ ngơi".

"Em ở lại chăm sóc sư tỷ Tú Cầm."

Nhìn Tú Cầm vẫn đang lặng lẽ khóc, Bách Thảo thấy như ruột gan bịthắt chặt. Nếu đạo trước, cô đã đau buồn đến thế nào khi không được tham giathi đấu, vậy Tú Cầm đã tham gia thi đấu và giành chiến thắng mấy trận, lại gặpphải tình huống thế này, chắc hẳn còn buồn hơn nhiều.

"Em cũng ở lại", Hiểu Huỳnh vội nói.

"Cả em nữa!"

"Em cũng muốn chăm sóc sư tỷ Tú Cầm!"

"..."

A Nhân và Bình Bình cũng một mực đòi ở lại. Phòng bệnh bỗng trônên ồn ào.

"A Nhân, Bình Bình và Tú Đạt ở lại, những người khác quay về võ quán." Nhược Bạch bước vào phòng, về bình tĩnh, cứ như thương tích của Tú Cầm không ảnh hưởng mấy đến tinh thần của mình.

"Trước đây em đã có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân, hãy để em ở lại!"

Bách Thảo nhìn Nhược Bạch với vẻ khẩn cầu. Hồi trước lúc sư phụ ốm,cô từng ở lại bệnh viện, chạy đi chạy lại nhiều nên đã quen với các loại quy trình thủ tục ở đây.

"Không được!" Nhược Bạch nhìn cô, nói: "Ngày mai côphải thay Tú Cầm tham gia thi đấu, bây giờ lập tức quay về võ quán bắt đầu luyện tập".

"Cái gì...?!!!"

Các đệ tử của võ quán tbb đang lo âu, ngao ngán như chưa tin vào tai mình, chẳng phải đã có quy định không cho phép thay người giữa chừng sao?

Hơn nữa, tại sao lại là Bách Thảo thay sư tỷ Tú Cầm thi đấu?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Thì ra qua nghiên cứu thảo luận căng thẳng Ban tổ chức giải đã quyết định. do so xuất của phía tổ chức gây ra hậu quả khiến tuyển thủ Tú Cầm của võ quán Tùng Bách bị thương, không thể tiếp tục thi đấu. Cho nên ngoài chịu trách nhiệm chi phí điều trị, tiền bồi dưỡng phục hồi sức khỏe của tuyển thủ Tú Cầm, ban tổ chức còn đặc biệt phê chuẩn cho phép võ quán Tùng Bách cử tuyển thủ khác thay thế Tú Cầm tham gia thi đấu.

Chỉ có điều tại sao lại là Bách Thảo.

Võ quan Tùng Bách ban đêm chìm trong trầm lắng đến kỳ lạ. Trong phòng tập, Nhược Bạch đang tăng cường bồi dưỡng cho Bách Thảo, các đệ tử đứng bên ngoài, ai nấy nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Không phải họ xem thường thực lực của Bách Thảo.

Trên thực tế, khi võ quán tổ chức thi đấu lựa chọn người đại diện tham gia thi đấu, Bách Thảo đã hiển thắng Tú Cầm, trở thành người đứng đầu nhóm nữ, về sau Nhược Bạch xét tình huống tổng thể mới lựa chọn Tú Cầm. khi Tú Cầm bị thương, Bách Thảo bổ sung thay thế, về lý là chuyện đương nhiên.

Chỉ có điều...

Sau chuyện đó, có lẽ do bị sốc biểu hiện của Bách Thảo bắt đầu trở nên thất thường. Khi tập đôi, thường nhìn đối thủ chăm chăm phản ứng rất chậm, cơ hồ ngay những người mới nhập môn cũng có thể đánh gục.

Một Bách Thảo như vậy sao có thể đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi đấu quan trọng này?

"Sư huynh Diệc Phong!"

Các đệ tử bên ngoài sốt ruột không đợi được nữa, lại không dám quấy rầy Nhược Bạch đang luyện tập với Bách Thảo, bàn nhau rồi quyết định gọi Diệc Phong ra ngoài hỏi cho ra nhẽ.

"Sao thế? Có chuyện gì mà lén lút như vậy?"

Diệc Phong người dầm mồ hôi, vừa ngáp vừa thông thả đi ra.

"Sư huynh Diệc Phong, vì sao sư huynh Nhược Bạch quyết định để Bách Thảo thi đấu? Đạo này tinh thần của Bách Thảo hình như không được tốt, liệu có thua không?" Các đệ tử cố hạ giọng, sợ Bách Thảo nghe thấy.

"Vậy theo các em, nên để ai thay thế Tú Cầm?" Diệc Phong lại ngáp, hất hàm hỏi: "Hiểu Huỳnh? A Nhân? Bình Bình hay người nào khác?"

Các đệ tử buồn bã lặng thinh.

Đúng vậy, Hiểu Huỳnh và mấy người nhìn nhau, đúng là bọn họ đều không bằng Bách Thảo, thực lực của các nữ đệ tử Tùng Bách trước nay vẫn tương đối yếu.

"Có nên liên hệ với sư tỷ Sơ Vy?"

Ngô Hải đột nhiên nảy ra ý nghĩ, các đệ tử khác cũng đua nhau附和. Mặc dù trước cuộc thi đấu lựa chọn đại diện trong võ quán, sư tỷ Sơ Vy đã tuyên bố từ bỏ Taekwondo, hơn nữa cũng đã chuyển vào trường nội trú, nhưng trong thời điểm khó khăn của võ quán, sư tỷ Sơ Vy cũng nên đứng ra gánh vác mới phải!

"Các em cảm thấy sư huynh Nhược Bạch sẽ đồng ý để một người dễ dàng từ bỏ Taekwondo như vậy đại diện cho võ quán xuất chiến hay sao?" Đứng tựa vào cửa kính phòng tập, Diệc Phong lướt nhìn mọi người với ánh mắt lơ đãng buồn ngủ.

"..."

Các đệ tử cúi đầu ủ rũ. Đúng, dầu sư tỷ Sơ Vy đồng ý thay thế Tú Cầm xuất chiến, sư huynh Nhược Bạch cũng chưa chắc đồng ý.

"Đá hậu!"

Cùng với khẩu lệnh dứt khoát của Nhực Bạch, Bách Thảo xoay người đá hậu, đá mạnh vào tấm bia gỗ cao trong tay anh! Sau khi định thần, ánh mắt cô bất chợt nhìn ra ngoài cửa phòng tập, chỗ các đệ tử đang vây quanh Diệc Phong. Từ biểu hiện của bọn họ, cũng có thể đoán biết họ đang phản đối cô xuất chiến, thậm chí còn nghe thấy họ nhắc đến tên Sơ Vy.

Cuối cùng cũng có thể tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán mà mình mơ ước từ lâu!

Nhưng lại trong hoàn cảnh thế này.

Nổi xúc động không thể kìm chế trào lên, lại có gì dồn nén trong lồng ngực khiến cô tức thở, Có thể thông cảm tâm trạng bất an của các đệ tử ngoài kia, Tùng Bách đã thắng liền bốn trận, khả năng vượt lên đứng đầu nhóm là hoàn toàn có thể, bây giờ lại đột nhiên phải thay người, mà lại là cô!

Rốt cuộc khoảng cách thực lực giữa cô và Tú Cầm là bao nhiêu?

Trận tỷ thí lựa chọn đại diện trong võ quán, nếu không do Tú Cầm phân tâm, cô không thể chuyển bại thành thắng. Còn trận giao chiến với Đình Nghi hôm đó, cô lại càng thảm hại.

"Đá ngang!"

Nhực Bạch hô đồng thanh, Bách Thảo thoáng ngẩng người, lập tức tập trung chú ý, hét một tiếng:

"Hãy!"

Một cú đá ngang xé gió trúng tấm bia trong tay Nhực Bạch!

"Song phi!"

"Đá chéo!"

"Xuống tấn!"

Nhực Bạch hô to khẩu lệnh, Bách Thảo hoàn thành từng động tác, lại mười mấy phút trôi qua, mồ hôi ướt đầm. Ném cho cô chiếc khăn mặt, anh nói giọng lạnh nhạt:

"Hôm nay tập đến đây thôi, em về nghỉ đi."

"Em vẫn muốn tập thêm lát nữa", cô vội nói.

"Dù có tập suốt đêm, ngoài một mồi thề xác chẳng giúp gì cho trận đấu ngày mai"

Nói xong anh quay người bỏ đi hướng về phía cửa, bóng lưng sao mà dửng dưng, hình như anh không hề quan tâm đến trận đấu ngày mai, thậm chí cả những trận đấu sau này của cô, không kìm chế được, cô nói với bóng lưng đó:

"Anh cảm thấy ngày mai em sẽ thua phải không?"

Nhực Bạch dừng chân, từ từ quay người.

"Em cho là ngày mai mình sẽ thua?"

Bị ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn chằm chằm, cô lảng lảng xúc động, thoáng run người, bất chợt như có sức mạnh mới dâng trào., cô nói cứng cỏi:

"Em sẽ không thua!"

Nhực Bạch không hề có bất kỳ phản ứng nào đối với câu nói đó của Bách Thảo, chỉ lặng lẽ nhìn cô một lát. Các đệ tử bên ngoài thấy anh đi ra chợt im bật, cung kính chào "sư huynh Nhực Bạch", anh vờ vai họ, không nói gì.

Nhìn bóng Nhực Bạch khuất trong màn đêm, các đệ tử bên ngoài cũng giải tán, Bách Thảo một mình ngơ ngẩn đứng giữa phòng tập sáng trưng, trống rỗng. Lát sau, hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu cầm lấy giẻ lau sàn tập như thường lệ, cố gắng xua đuổi những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu, tự nói với mình, lặp đi lặp lại:

Mình sẽ không thua!

Ngày mai nhất định mình sẽ chiến thắng đối thủ!

Mặc dù mình chỉ là người giữa chừng thay thế Tú Cầm bất ngờ bị thương, nhưng ngày mai khi phải lên sàn đấu, mình tuyệt đối không để ảnh hưởng đến cả đội!

"Mau về ăn cơm! Ở đây để mình thu dọn!"

Nhìn thấy Bách Thảo ngày mai thi đấu, giờ vẫn quỳ trên nền ra sức lau chùi, Hiểu Huỳnh xông vào phòng tập, giăng giẻ lau trong tay Bách Thảo, nói liền một hơi.

"Chờ mãi cả mắt không thấy cậu đâu, cứ tưởng từ bệnh viện trở về, sư huynh Nhược Bạch tập luyện cho cậu đến tận bây giờ, không cho cậu về ăn cơm, hóa ra đến giờ vẫn dọn vệ sinh! Đừng có tranh với mình, những việc này cứ giao cho mình. Cậu yên tâm mình nhất định sẽ lau sạch sẽ!"

"Không sao, Mình vẫn làm được."

Bách Thảo cười, hai tay nắm chặt giẻ, tiếp tục lau, đằng nào cũng chẳng có việc gì làm, Nhược Bạch không cho cô tập thêm, trở về phòng chỉ suy nghĩ lung tung, càng căng thẳng hơn chẳng ích gì cho việc thi đấu ngày mai.

"Bách Thảo về đi", Hiểu Huỳnh cầu khẩn. "Mẹ mình đã làm riêng mấy món ngon cho cậu, đã hâm lại mấy lần rồi, nếu mình không gọi được cậu về, sẽ bị mẹ mắng, xin cậu đấy!"

Xoạch!"

Cánh cửa giấy phòng tập bị kéo mạnh.

Các đệ tử lúc trước đã giải tán, giờ lại kéo đến, đứng một hàng ngay ngắn trước mặt Bách Thảo và Hiểu Huỳnh, trong tay họ, nào là giẻ lau, xô thùng, chổi, hót rác, có vẻ như định mở chiến dịch tổng vệ sinh, nét mặt phản hồi họ đồng thanh nói:

"Hãy giao cho chúng mình!"

Phong Thạch bước tên một bước, thay mặt các đồng đội nói: "Hiểu Huỳnh, cậu đưa Bách Thảo về ăn cơm đi, hãy chăm sóc cậu ấy, để cậu nghỉ ngơi, các công việc khác cứ giao cho bọn mình!"

"Nhưng..."

Nhưng vừa rồi chẳng phải bọn họ không yên tâm để cô thi đấu hay sao? Bách Thảo ngây người nhìn lướt mọi người, mặc dù họ nói nhỏ với Diệc Phong bên ngoài nhưng cô vẫn nghe được ít nhiều.

"Ồi, tốt quá!" Hiểu Huỳnh vui vẻ, thở phào, nói với họ: "Mình còn tưởng các cậu phản đối Bách Thảo thay sư tỷ Tú Cẩm xuất chiến!"

"Thực ra chúng mình cũng có chút không yên tâm, nhưng không phản đối Bách Thảo, hơn nữa chúng mình quả căng thẳng." Phong Thạch lúng túng đỏ mặt: "... Có điều, chúng mình tin tưởng sư huynh Nhược Bạch, cũng tin tưởng Bách Thảo sẽ dốc hết sức thi đấu! Bách Thảo, cậu hãy cố lên!"

Các đệ tử khác cũng tranh nhau động viên:

"Cố lên, Bách Thảo! Cậu phải tin tưởng!"

"Cố lên! Cậu nhất định sẽ thắng!"

"Khi thi đấu không nên ngơ ngẩn như lúc tập luyện mấy hôm vừa rồi, phải chú ý phòng thủ!"

"Đừng căng thẳng! Căng thẳng sẽ ảnh hưởng đến tinh thần thi đấu!"

"Hãy phát huy khí thế hôm đánh bại Kim Mẫn Châu, chúng mình tin tưởng cậu, ngày mai nhất định cậu sẽ giành chiến thắng! Cố lên, Bách Thảo!"

Đêm đã muộn.

Vàng trắng trong trẻo lơ lửng trên bầu trời.

Bị các đệ tử "đuổi" khỏi phòng tập, bị Hiểu Huỳnh kéo đi, Bách Thảo chỉ có thể vừa đi vừa ngoái lại.

Đèn phòng tập sáng trưng.

Các đệ tử của Tùng Bách vừa thay cô lau sàn vừa bàn luận sôi nổi về trận đấu ngày mai. Nhìn bầu không khí sôi nổi, ấm áp như vậy, cô cảm thấy dường như mình đang gánh trên vai tất cả hy vọng của họ, chuẩn bị chiến đấu vì danh dự của họ.

Trong ngực đột nhiên dâng trào nhiệt huyết

Cô vội vã quay đầu lại miễn cưỡng đè nén một tình cảm xa lạ vờnhen lên khiến hai mắt cay cay.

Hiểu Huỳnh bên cạnh vẫn thao thao nói.

"A Nhân và Bình Bình từ bệnh viện gọi điện về báo là cậu đừng lo cho sư tỷ Tú Cẩm, hãy chuẩn bị thật tốt để thi đấu, bảo là sư tỷ Tú Cẩm ngoài đi lại và

trở mình hơi khó khăn thì các mặt khác đều rất tốt. Họ nói, sư tử Tú Cầm bảo họ nhấn lại với cậu, dù cậu bị thua thì vẫn có Nhược Bạch và Diệc Phong đỡ cho, không nên quá căng thẳng, không nên tự gây áp lực quá lớn cho mình."

Sư tử Tú Cầm...

"Còn nữa, vừa rồi sư huynh Sơ Nguyên đã đến, để lại cho cậu một chai thuốc, nói là ăn cơm xong hâm nóng lại uống, nó sẽ làm cho cổ họng cậu không đau nữa..." Hiểu Huỳnh lắc lắc đầu, "Cũng lạ, sao sư huynh Sơ Nguyên lại biết cậu đau họng? Cậu nói với huynh ấy hay sao?"

"Không!"

Buổi chiều lúc ở phòng bệnh, do đông người, thậm chí có còn không nói được với sư huynh Sơ Nguyên. Nhưng, lúc này khi Hiểu Huỳnh nhắc nhở, cô mới phát hiện cổ họng đau rất hơn cả lúc chiều.

"Ai dà, đúng rồi, ngày mai cậu phải thi đấu, vậy thì không thể làm đội trưởng đội cổ động." Hiểu Huỳnh sực nhớ ra.

Đúng.

Bách Thảo cũng ngây người.

"Nhưng cậu khỏi lo chuyện đó, đội cổ động sẽ do mình phụ trách." Hiểu Huỳnh suy nghĩ rồi nói tiếp: "Cho dù có hết đến khăn cổ, cho dù sau này không nói được nữa, mình cũng sẽ kiên trì trận nào cũng hô to, nhất cổ vũ cho võ quán chúng ta, vậy nên..."

Hiểu Huỳnh đứng dậy, hai mắt sáng rực lên nhìn cô, nói:

"Bách Thảo, xin cậu hãy cố gắng!"

Đêm yên tĩnh.

Từ xa, ánh đèn phòng tập như một vầng sao ấm áp.

"Đúng, mình phải cố gắng!"

Cô biết điều mình phải làm vẹn vẹn chỉ là cố gắng, cô phải đánh thắng, cô phải làm cho Tùng Bách chiến thắng như trước khi Tú Cầm bị thương!

Ngày hôm sau, các trận đấu trong nhà thi đấu thành phố diễn ra vô cùng quyết liệt. Do thi đấu vòng loại giữa các nhóm đã đi được nửa chặng đường, sự thắng bại của mỗi trận đều hết sức quan trọng, thậm chí phương thức và tỷ số mỗi trận thắng đều sẽ ảnh hưởng đến thứ tự cuối cùng trong nhóm, cho nên các võ quán đều gắng hết sức, không một phút buông lỏng.

Võ quán Tùng Bách hôm nay phải giao chiến với võ quán Giang Bắc.

Trong nhóm thứ sáu hiện nay, xét theo tỷ số lớn, thành tích của Tùng Bách và Nhật Thăng bằng nhau, đều bốn trận thắng, cùng xếp thứ hai trong nhóm. Nhưng xét theo tỷ số nhỏ, mỗi vòng của Nhật Thăng để thắng cả ba trận, còn Tùng Bách chỉ có hai trận thắng, ở vào cục diện kém hơn.

Mà trong ngày thi đấu thứ hai võ quán Giang Bắc đã thua võ quán Nhật Thăng nên trận thi đấu ngày hôm nay, đối với Giang Bắc là vô cùng quan trọng, nếu lại thua Tùng Bách, hy vọng vượt lên trong nhóm sẽ hết sức khó khăn.

Tình hình võ quán Tùng Bách cũng tương tự, do thực lực võ quán Nhật Thăng rất mạnh, vì vậy thi đấu với các đội khác trong nhóm phải hết sức thận trọng, chỉ cần hơi sơ suất là có nguy cơ bị loại.

Người đầu tiên đại diện cho võ quán Tùng Bách thi đấu vẫn là Diệc Phong.

Cũng với lời trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, cổ động viên của hai võ quán đua nhau hô vang khẩu hiệu cổ vũ, tiếng hô dồn dập như sóng biển! Sau mấy pha giao chiến, đệ tử của Giang Bắc thi đấu với Diệc Phong thực lực không tồi, tỷ số thay nhau nâng lên. Khi Diệc Phong hăng hái tấn công, đệ tử của Giang Bắc cẩn trọng phòng thủ, trận đấu mỗi lúc càng thêm quyết liệt, gay cấn.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Giang Bắc tất thắng! Giang Bắc tất thắng!"

Tiếng cổ vũ của hai võ quán chấn động cả nhà thi đấu, ngồi ở bên rìa sàn đấu, ngây người thảng thốt, có một cảm giác xa cách kỳ lạ. Hôm qua, cô còn là thành viên đội cổ động, dùng tiếng hô to nhất của mình cổ vũ cho Diệc Phong, mặc dù hô hết đến mức cổ họng đau rất, nhưng lúc đó, chỉ việc là không thể đem hết sức mạnh của mình truyền cho Nhược Bạch và các đồng đội tham chiến!

Nhưng, hôm nay...

Ngồi ở vị trí dành cho các tuyển thủ thi đấu. Khi trận đấu của Diệc Phong kết thúc...

Là đến lượt cô.

Diệp Phong kết thúc hiệp một khi bị dẫn trước một điểm, mình cầm đầu mò hôi đi về phía Bách Thảo, thờ hồn hèn ngồi xuống cạnh cô và Nhược Bạch. Nhược Bạch đưa khăn mặt và chai nước cho anh, sau đó hạ giọng phân tích đặc điểm chiến thuật của tuyển thủ Giang Bắc, gợi ý hiệp sau có thể sử dụng sách lược thế nào.

"Ồ, được!"

Hai phút giải lao ngắn ngủi đã qua, Diệp Phong gật đầu đồng ý, đứng dậy tiếp tục vào hiệp hai. Mùi mồ hôi vẫn tràn ngập bên cạnh, đột nhiên, cảm giác hoảng hốt dần tan đi, một cảm giác chân thực mãnh liệt khiến cô nắm chặt chai nước trong tay.

Hiệp một đã kết thúc.

Chỉ còn hai hiệp nữa...

Cô sắp phải lên sàn đấu!

Hai tay nắm chai nước cứng đờ, mồ hôi từ lòng bàn tay túa ra. Không nén nổi, cô nhìn sang Nhược Bạch bên cạnh, hy vọng anh tiếp cho chút sức mạnh, nhưng Nhược Bạch nín chặt môi, tập trung tinh thần theo dõi trận đấu, cô hoàn toàn không biết cô đã căng thẳng đến mức thở không ra hơi.

Hiệp hai Diệp Phong vượt đối thủ hai điểm

"Tùng Bách vô địch! Thiên hạ vô địch!"

Trong hoàn cảnh không có A Nhân và Bình Bình, dưới sự chỉ huy của Hiểu Huỳnh, đội cổ vũ vẫn hét vang như sấm, hầu như không chịu thua kém cổ động viên của Giang Bắc người đồng thế mạnh.

"Hiệp ba cậu thử điều chỉnh chiến thuật..."

Nhược Bạch vừa nói vừa chăm chú nhìn Diệp Phong, Diệp Phong vừa tunước ừng ực, vừa gật đầu nghe. Trước khi vào hiệp ba, Diệp Phong gọi Bách Thảo: "Này, Bách Thảo khởi động đi, sắp đến lượt cô rồi".

Khởi động?

Đứng bật dậy như lò xo, tai Bách Thảo ù lên, sắp rồi, cô sắp phải ra sàn đấu đến nơi rồi!

Hiệp đấu thứ ba của Diệp Phong bắt đầu.

Thấy Diệp Phong càng đánh càng thuận, khoảnh cách tỷ số càng giãn rộng, Nhược Bạch cũng yên tâm, nghe bên cạnh có tiếng động. Anh ngoái đầu, thấy Bách Thảo đang ép chân, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt hơi ngơ ngác, lưng cứng nhắc.

Nhược Bạch cau mày.

Không nói gì, quay đầu, tiếp tục theo dõi Diệp Phong thi đấu, quả nhiên, Diệp Phong cuối cùng giành được thắng lợi đầu tiên trong trận gặp võ quán Giang Bắc với tỷ số dẫn trước năm điểm.

"A! Hoan hô sư huynh Diệp Phong!"

Các đệ tử của Tùng Bách xông ra vây lấy Diệp Phong, ôm chặt anh, xúc động hoan hô vang dội!

Tốt quá, như thế là đỡ lo rồi!

Sư huynh Diệp Phong thắng rồi, vậy cho dù Bách Thảo có thua, vẫn còn Nhược Bạch ở trận sau, hy vọng vượt lên trước võ quán Giang Bắc hôm nay vẫn rất lớn!

"Võ quán Tùng Bách..." Xác nhận lại danh sách tuyển thủ bổ sung do võ quán Tùng Bách đăng ký trên bảng, trọng tài bắt đầu điểm danh. "Thích Bách Thảo đã đến chưa?"

"Có!"

Bách Thảo trả lời như một cái máy, lập tức bật dậy, đứng thẳng trang nghiêm, những tiếng ù ù vẫn không dứt trong tai.

"Võ quán Giang Bắc, Trần Nhị Anh!"

"Có!"

Một âm thanh vang hơn trả lời, đó là nữ tuyển thủ có thân hình chắc nịch, da rám nắng hồng hào, đai lưng màu đỏ.

"Hai tuyển thủ chuẩn bị, mười phút nữa trận đấu bắt đầu."

"Rõ!"

"Rõ!"

Hai cô gái đồng thanh đáp, cùng nhìn nhau, Bách Thảo nhìn thấy vẻ cả đàn chi coi cô là chú bé con trong mắt Trần Nhị Anh.

Khi trở về vị trí dành cho các tuyển thủ, Bách Thảo nghe thấy tiếng cười và lời bầm tán khe khẽ của các đệ tử Giang Bắc sau lưng: "Vẫn thất bại trắng, Chị Nhị Anh, chắc chắn chỉ cần hai, ba cú là chị hạ gục cô ta!".

"Bách Thảo, sắp đến lượt cậu rồi!"

Hiệu Huỳnh và các cô gái trong đội cổ vũ chạy lại, tranh nhau đưa khăn mặt, nước uống cho cô. Hiệu Huỳnh căng thẳng vừa xoa bóp vai cho Bách Thảo vừa hỏi:

"Cậu vẫn ổn chứ? Không căng thẳng chứ? Không nên căng thẳng, sư huynh Diệc Phong đã thắng một trận nên cậu cứ thoải mái đi, nhất định không được căng thẳng!"

"... Ừ, mình sẽ không căng thẳng."

Cơ vai bị Hiệu Huỳnh ấn đau điếng, Bách Thảo hít thở sâu. Đúng vậy, cô không được căng thẳng, căng thẳng chẳng giúp gì cho thi đấu, còn ảnh hưởng đến tinh thần. Trong trận đấu lựa chọn đại diện tham gia thi đấu, cô cũng căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, phản ứng vì thế trở nên chậm chạp, lần này tuyệt đối không thể dẫm lại vết xe đổ nữa.

"Hiệu Huỳnh, cô chỉ biết nói Bách Thảo, bản thân cô còn căng thẳng hơn cả Bách Thảo kia kìa." Thi đấu xong, Diệc Phong thoải mái ngáp mây cái rõ to, cười nói: "Nếu còn tiếp tục bóp nữa, vai Bách Thảo sẽ bị em làm sưng tấy lên cho xem".

"Ồi!"

Hiệu Huỳnh sợ hãi buông tay.

Đúng lúc đó, các đệ tử của Tùng Bách ngồi phía trước, đột nhiên ào lên ngạc nhiên, thấy Tú Đạt đẩy Tú Cẩm ngồi trên xe lăn đi đến! Cô Tú Cẩm đang phải đeo đai cố định, cánh tay phải bó thạch cao to ụ, ngồi trên xe lăn, người và đầu cứng đờ không thể cử động.

"Cô lên!"

Được Tú Đạt đẩy đến trước mặt Bách Thảo, Tú Cẩm nhìn cô hồi lâu, chỉ nói hai chữ, sau đó để cho Tú Đạt đẩy đến chỗ ngồi của đồng đội.

"Bách Thảo, cố lên nhé!"

Cùng với Tú Cẩm, Tú Đạt ra khỏi bệnh viện, A Nhân, Bình Bình vờ thay xong trang phục cổ động viên cũng chạy thẳng đến, tay cầm quả cầu hoa, cả hai ôm chặt Bách Thảo, xúc động nói:

"Chúng mình tin cậu nhất định thắng!"

"Các tuyển thủ chuẩn bị lên sàn đấu!"

Nghe thấy mệnh lệnh của trọng tài, Bách Thảo đứng dậy nhìn các bạn trong đội cổ vũ một lượt thấy ai nấy mặc dù nét mặt căng thẳng nhưng đều giơ tay ra hiệu cổ lên. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Nhược Bạch, anh đang cúi đầu tổng kết tình hình thi đấu vừa rồi với Diệc Phong, cơ hồ hoàn toàn không hề để ý đến cô.

Anh không định nói gì với cô sao?

Mấy hôm trước, cô ngồi xem đấu với tư cách là cổ động viên, còn nhớ trước khi Tú Cẩm vào sân, Nhược Bạch đều dặn dò Tú Cẩm mấy câu. Bây giờ cô sắp bước đấu, vì sao anh vẫn không nói gì?

Có lẽ ánh mắt nhìn quá mạnh, cuối cùng Nhược Bạch quay đầu lại..

Nhìn cô.

Trán anh hơi nhăn.

Cô nín thở, muốn nghe rõ từng lời của anh.

"Thua cũng không sao."

Nhược Bạch nói với nét mặt không biểu cảm.

"Võ quán Tùng Bách, Thích Bách Thảo! Võ quán Giang Bắc, Trần Nhị Anh! Bắt đầu!" Tiếng trọng tài đồng dục, vậy là trận thi đấu chính thức đầu tiên trong cuộc đời Bách Thảo đã đến!

Trên đêm đầu màu xanh lam.

Hai cô gái đứng thẳng đối diện nhau, hai bên cúi chào xong, lập tức vào trận. Trần Nhị Anh võ phục mới tinh, mái tóc cắt ngắn như con trai, nắm chặt tay, chân đảo theo tiết tấu miêng hô không ngắt.

Bách Thảo vẫn bộ võ phục cũ, cũng tóc ngắn, mái tóc mềm như chòm lông trên đầu hươu. Đôi mắt trong veo, như mắt nai, hai tay nắm chặt, đảo bước theo tiết tấu của mình nhưng không hề gì hết chỉ nhìn chăm chăm vào Trần Nhị Anh trước mặt đang thỉnh thoảng thử ra đòn thăm dò.

"Hãy!"

Trần Nhị Anh tấn công trước, một cú tạt chéo nhanh như chớp về Bách Thảo.

"Hãy!"

Bách Thảo đồng thời hét lên một tiếng, tung người vọt lên.

Bóng hai người giao nhau trên không.

Ở khu vực dành cho tuyển thủ thi đấu ngay sát võ đài, thấy Nhược Bạch chăm chú theo dõi từng động tác của Bách Thảo trên sàn đấu, Diệc Phong ngáp dài hỏi:

"Vi sao phải có ý tỏ ra lạnh lùng như vậy? Rõ ràng cậu rất quan tâm đến việc luyện tập của Bách Thảo, dù bạn chuẩn bị thi đấu, cậu vẫn không quên theo sát, ngày nào cũng thay người phối hợp với cô ấy như đến cùng. Vì sao hôm qua lúc tập cho cô ấy, thái độ của cậu lại lạnh như băng vậy, vừarồi Bách Thảo sắp ra sàn, ngay một câu động viên cũng không chịu nói."

Nhược Bạch mím môi.

Hình như hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì.

"Cậu không sợ thái độ của mình như vậy sẽ khiến cô ấy không còn chút tự tin nào, làm sao đánh được?" Diệc Phong hứng thú theo dõi biểu hiện của Nhược Bạch, chính vào lúc đã tưởng Nhược Bạch không trả lời, thì anh lại lên tiếng, mắt không rời Bách Thảo trên sàn đấu vừa hét to, vọt lên không.

"Nếu vì thế mà thua, cũng chẳng có gì đáng tiếc."

"Phập!"

Chính trong khoảnh khắc Trần Nhị Anh vừa ra cú tạt chéo, Bách Thảo hầu như đồng thời xoáy người bay lên đá hậu, tránh chân đối phương, liền sau đó là cú phản đòn mạnh mẽ trúng vai Trần Nhị Anh!

""Phàng phàng phàng!"

Trần Nhị Anh loạng choạng lùi về sau mấy bước mới đứng vững được mắt tròn kinh ngạc như không dám tin, như không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại khinh suất bị đá trúng!

Trọng tài vẫy tay ra hiệu.

Các nhân viên lật bia ghi điểm.

1:0

Khán giả im phăng phắc.

Đệ tử cả hai võ quán đều ngẩn người.

Trận đấu vừa bắt đầu chưa đầy một phút, sao đã ghi điểm nhanh như vậy? Nhìn chung, một, hai phút đầu của hiệp một là giai đoạn thăm dò lẫn nhau, hai bên cùng tìm hiểu đối phương, không khinh suất tấn công, cũng không dễ ghi điểm, trừ phi thực lực hai bên có khoản cách rất lớn hoặc là một bên rất hiểu bên kia.

Nhưng Thích Bách Thảo và Trần Nhị Anh trước đó chưa hề gặp nhau, Trần Nhị Anh cũng không phải là tuyển thủ tầm thường, vốn nổi tiếng dũng mãnh, mấy lần trước chỉ thua trận khi gặp võ quán Nhật Thăng mà thôi.

Sao có thể nhanh chóng bị Bách Thảo dẫn điểm như vậy?

"Òa!!"

"Bách Thảo!"

Sau phút ngưng trệ ngắn ngủi võ quán Tùng Bách ào lên, những tiếng hò reo kinh thiên động địa, các sân đấu xung quanh đều ngoái nhìn.

Bách Thảo đã ghi điểm!

Trời ơi! Bách Thảo đã ghi điểm!

Vỗ tay, hò hét bao nhiêu cũng không thể biểu đạt tâm trạng xúc động của các đệ tử võ quán Tùng Bách! Mặc dù, hôm hy vọng Bách Thảo có thể chiến thắng, mặc dù họ tự nhủ, bất luận Bách Thảo thua thảm hại thế nào, chắc chắn Bách Thảo dốc hết sức thi đấu, họ cũng quyết không trách móc cô.

Nhưng Bách Thảo lại có thể nhanh chóng ghi điểm như vậy.

Cứ coi sư tỷ Tú Cầm không bị thương, cũng khó giành được một điểm từ đối thủ nhanh chóng như thế! Rõ ràng thực lực Bách Thảo kém xa sư tỷ Tú Cầm, lại thua Đình Nghi một cách thê thảm, lại còn sau chuyện buồn xung quanh việc lựa chọn người đại diện võ quán tham gia thi đấu, Bách Thảo bị sốc nặng, ngay đến đệ tử yếu nhất đội cơ không thắng nổi.

Nhưng, bây giờ...

Lại ghi được một điểm!

"Bách Thảo cố lên!"

"Bách Thảo tất thắng!"

Dưới sự chỉ đạo của Hiếu Huỳnh, các cô gái đội cổ động hô vang, Có lẽ... có lẽ sẽ xuất hiện kỳ tích, có lẽ Thích Bách Thảo sẽ thắng trận này!

Nhìn hai con số 1:0 đỏ tươi trên tấm bảng ghi điểm

Bách Thảo bàng hoàng như đang mơ, mình lại có thể ghi điểm, không khó khăn như tưởng tượng, đơn giản như phản xạ tự nhiên, sau đó ghi được điểm. Ngây ngất nhìn tấm bảng, cô không nén nổi muốn bật cười, nếu sư phụ ở đây, nhất định sẽ rất vui.

Một bóng đen xộc tới, là bóng chân đối phương, mặc dù cô phản ứng cũng khá nhanh nhưng cú song phi của Trần Nhị Anh vẫn đá trúng mặt "Âm" như có muôn ánh sao vàng nhảy nhót!

1:2

"Giang Bắc, Giang Bắc uy chấn hải nội!"

Nhìn thấy tỷ số lập tức đảo ngược, cổ động viên của Giang Bắc hưng phấn tột độ, hô như sấm cổ vũ cho Trần Nhị Anh! Chuyện ghi điểm ngay phút vào trận của đối phương xem ra chỉ là may mắn mà thôi, người của Tùng Bách ngây ngất ngơ ngơ, vừa rồi lại ngơ ngẩn chỉ nhìn tấm bảng ghi điểm, ngay khẩu lệnh tiếp tục thi đấu của trọng tài hình như cũng không nghe thấy.

Các cổ động viên của Tùng Bách vừa rồi còn phấn khởi hoan hô vang dội, bỗng ai nấy tái mặt.

Tú Cầm ngồi trên xe lăn không kim nôi, cau mày.

Nhược Bạch vẫn không biểu hiện, chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng.

"Bắt đầu!", trọng tài lại hạ lệnh.

Trần Nhị Anh phát động loạt tấn công về Bách Thảo như mãnh hổ xuống núi khiến cô không dám phân tâm, tập trung chú ý vào trận đấu. Mấy pha giao chiến vừa rồi, cô phát hiện thực ra cách đánh của Trần Nhị Anh với cách đánh trước đây của cô như đúc một khuôn, đều là lối tấn công thực mạng, hoàn toàn không để ý đối thủ làm gì, chỉ biết một mực tấn công!

"Phù"

Cú đá ngang của Trần Nhị Anh mang theo tiếng gió phù phù, cô có thể cảm thấy sức mạnh của nó. Nhưng tấn công như vậy là hoàn toàn công thức, máy móc, chỉ cần xoay người là tránh được, khi Trần Nhị Anh lại dùng chiêu cũ, một cú phản kích đá hậu hoặc xuống tấn là có thể..

"Phập!"

Giống hệt tình huống ghi điểm phút đầu trận đấu, cú phản kích đá hậu của cô trùng vai Trần Nhị Anh, cú đá đó lực khí sung mãn, Trần Nhị Anh đổ thẳng xuống đệm!

2:2

Thời gian sau đó, đệ tử của cả hai võ quán ai nấy ngồi ngáy như tượng, cục diện trên sàn hoàn toàn nghiêng về một phía. Anh mắt Bách Thảo như tia điện, phán đoán chuẩn xác, hầu như phá vỡ mọi ý đồ tấn công của Trần Nhị Anh, luôn luôn là mỗi lần Trần Nhị Anh vừa tung chân, hoặc trong khoảnh khắc rạch ròi thức cũ không thể thu chân, mà cho đối thủ một đòn chí mạng!

Trần Nhị Anh càng đánh càng cuồng, càng cuồng càng không có phương pháp, giống như bị trúng bùa phép, bất chấp tất cả chỉ lao đầu tấn công!

"Phăng!"

"Phăng!"

"Phăng!"

"Phăng!"

"..."

Mỗi lần tấn công đều bị Bách Thảo phản kích ghi điểm, đến khi mây phút trước hiệp ba, tỷ số chênh lệch là 11 : 2.

Giống như mèo vờn chuột

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách ngồi xem không ai bảo ai đều nghĩ đến trận tỷ thí giữa Tú Cẩm và Bách Thảo trong võ quán lần trước, chỉ khác là, lúc đó Tú Cẩm là mèo, Bách Thảo là chuột còn bây giờ, Bách Thảo biến thành mèo.

Chỉ hai tuần lễ ngắn ngủi mà lối tấn công của Bách Thảo lại có thay đổi lớn như vậy? Các đệ tử kinh ngạc: sững sốt, nỗi kinh ngạc này thậm chí còn hơn cả nỗi xúc động khi thấy Bách Thảo sắp giành thắng lợi.

Tiến bộ nhanh đến thế.

Nhìn Bách Thảo tấn công dồn dập trên võ đài khiến Trần Nhị Anh hoàn toàn không thể đánh trả, nhìn thấy khí thế đang dần bộc lộ từ người Bách Thảo, mặc dù còn manh nha chưa rõ ràng nhưng đã thấp thoáng phong độ cao thủ, một cảm giác mờng lung, khó chịu vừa nảy sinh trong lòng Tú Cẩm. Cô đột nhiên hiểu ra tại sao ngay lần gặp đầu tiên cô đã không thích Bách Thảo, có lẽ là vì nhìn thấy Bách Thảo, tiềm thức cô đã phát tín hiệu cảnh báo nguy cơ.

"Cho nên, cậu lựa chọn để Bách Thảo xuất chiến, không phải vì không có những nữ đệ tử khác mạnh hơn cô ấy, đúng không?" Nhìn Bách Thảo như đang thoát thai hoán cốt, Diệc Phong hứng thú hỏi Nhục Bạch.

"Hừ!"

Nhục Bạch đắm đắm nhìn mỗi động tác phản kích của Bách Thảo. Lựa chọn Tú Cẩm xuất chiến, nếu cô ấy nản chí, không kiên trì tiếp tục tập luyện, nếu luyện Taekwondo mà vừa gặp thất bại đã nản chí từ bỏ, nếu không được sự cổ vũ của anh đã mất tinh thần, mất tự tin, như vậy cô ấy càng không đáng để anh nhìn bằng con mắt khác.

Đến những phút cuối cùng kết thúc hiệp ba, dưới sự đạo của huấn luyện viên, Trần Nhị Anh vẫn thực mạng tấn công! Chỉ còn hy vọng cuối cùng, dùng sức mạnh thể lực sung mãn của mình tiêu hao thể lực Bách Thảo, có lẽ khi Bách Thảo đã kiệt sức không còn khả năng phản kích nữa, lẽ cô sẽ có cơ hội K.O, chuyển bại thành thắng!

Nhưng khi trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc

Tỷ số chốt ở các con số 14:4.

Trần Nhị Anh mệt rũ, mồ hôi vã ra như tắm, ngồi trên đệm thở dốc thì Bách Thảo vẫn có thể đứng thẳng, có vẻ như đánh thêm hiệp nữa cũng không thành vấn đề.

"Thích Bách Thảo của võ quán Tùng Bách chiến thắng!"

Trọng tài vỗ tay với Bách Thảo tuyên bố thắng lợi. Các đệ tử của Tùng Bách bỗng dưng như quên tất cả. Họ đứng ngáy nhìn Bách Thảo, nhìn cô trong bộ võ phục đã ngả màu vàng đứng giữa võ đài, mồ hôi dính ướt mái tóc ngắn, đen nhánh, lúc này họ vẫn tưởng đang mơ, chưa tin là thật.

Bách Thảo đó.

Bách Thảo ít nói đến kỳ quặc.

Bách Thảo trong con mắt họ thực lực kém rất xa Tú Cẩm.

Nhìn cô đứng thẳng, trang nghiêm, một mình trên sàn đấu, toàn thân như phát ra ánh sáng, cô đơn, ngạo nghễ, hoàn toàn không phải là Bách Thảo mà họ quen biết.

"Bách Thảo!"

"Bách Thảo!!!"

Không biết ai đã phá vỡ bầu không khí yên lặng không nghe thấy hơi thở đó, các cô gái đội cổ động hét lên lanh lảnh, hò nhau xông lên, từng cánh tay ôm choàng Bách Thảo, vui đến phát khóc, không nói được gì, chỉ lặp lại từng tiếng, từng tiếng:

"Bách Thảo!!!"

"Bách Thảo!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sự chấn động, phấn kích do thắng lợi của Bách Thảo thậm chí vượt trội vượt xa niềm vui Tùng Bách năm lần liên tiếp chiến thắng!

Đã tưởng sư tỷ Tú Cẩm bất ngờ bị thương, mọi hy vọng chỉ có thể đặt lên vai Nhược Bạch và Diệc Phong, nếu hai người thất bại, Tùng Bách đương nhiên thất bại, mơ ước vượt lên đứng đầu nhóm, do vậy cũng trở nên xa vời.

Nhưng trận hôm nay, không ngờ Bách Thảo lại có thể nhanh chóng dứt điểm với ưu thế tuyệt đối đánh bại tuyển thủ của võ quán Giang Bắc, phong thái đó, khí thế đó khiến mọi người quên hẳn con người mới hai tuần trước còn bị cưỡi nhạo, chỉ biết dùng sức không biết đến kỹ thuật là gì!

Thoát thai hoàn cốt!

Quả thật là kỳ tích!

Võ quán Tùng Bách náo nhiệt, hoan hô tiếng nói cười, hy vọng của mọi đệ tử lại được nhóm lên từ khoảnh khắc Bách Thảo giành chiến thắng!

Hoàng hôn phủ những tia sáng dịu dàng lên căn nhà gỗ nhỏ.

Sơ Nguyên đang tưới cho những cây thuốc nam dưới tấm lưới che, nghe thấy tiếng chân gấp gáp, nôn nóng, xúc động như tiếng chân nai chạy trên con đường nhỏ mỗi lúc một gần, khi anh ngẩng đầu thì Bách Thảo đã đứng trước mặt thờ hồn hèn. Mặt đỏ ửng, ngực phập phồng, thở như kéo bễ, có vẻ như cô đã chạy rất nhanh, thẳng một mạch đến đây.

"Em thắng rồi!"

Giọng nói mang hơi thở gấp, cô xúc động nhìn anh, mắt sáng như sao, toàn thân tràn ngập hân hoan, sung sướng.

Sơ Nguyên cười, nói:

"Chúc mừng em".

"14: 4, em đánh bại Trần Nhị Anh của võ quán Giang Bắc!"

Bách Thảo vui đến nỗi mỗi tế bào như căng tràn, nhìn ánh mắt vui cười dịu dàng của anh, mặt cô càng đỏ. Mặc dù hơi xấu hổ khi mình vừa mới thắng một trận đã vội vàng khoe ngay với anh, nhưng thật sự rất muốn nói với anh, muốn anh chia sẻ niềm vui tột bậc.

Sơ Nguyên mỉm cười, vuốt tóc cô.

"... Em đi đây, ăn cơm xong còn phải tập tiếp." Được bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, mặt cô đột nhiên càng đỏ, nóng ran. Không thể kìm chế, cô vội chạy đi, được mấy bước lại đứng lại, ánh mắt chờ đợi long lanh nhìn anh, nói: "... Sư huynh Sơ Nguyên, huynh có đi xem thi đấu không?"

Những trận thi đấu Taekwondo...

Rất lâu rồi anh không xem.

Gió xuân lướt qua những luống cây thuốc, thoảng mùi ngai ngái của đất ẩm và mùi thuốc nam hòa quyện, khi Sơ Nguyên định thần trở lại, cô đã chạy xa, hầu như không nhìn thấy nữa.

* * *

Buổi tối, trong phòng tập, Nhược Bạch vẫn giữ vẻ lãnh đạm thường ngày.

Các đệ tử ủa vào, đua nhau muốn tập đôi cùng với Bách Thảo đều bành đuổi đi, khép cánh cửa có dán những tấm giấy che bớt ánh sáng, bên trong chỉ còn Bách Thảo và Hiếu Huỳnh, Diệc Phong và anh tập luyện. Để đội nhà chiến thắng, Hiếu Huỳnh quyết tâm phát huy tinh thần một: không sợ mệt; hai: không sợ đau, chỉ cần Bách Thảo có thể lại tiếp tục thi đấu tốt các trận đấu sau một cách xuất sắc như vậy, cô sẵn sàng làm tất cả. Nhưng suốt nửa tiếng tập luyện sau đó, Hiếu Huỳnh vẫn luôn mồm kêu khô. Dù Bách Thảo chủ động tấn công, hay bản thân chủ động tấn công, Bách Thảo phòng thủ phản kích hầu như mỗi pha phối hợp đều kết thúc bằng cảnh cô bị Bách Thảo đá ngã trên đệm.

Xương cốt toàn thân như rời ra.

Nhìn Hiếu Huỳnh nằm bẹp trên đệm, luôn miệng rên rầm, không thể dậy được, Nhược Bạch đành cho cô nghỉ mười phút.

“Chỗ này có đau không?”

Hiếu Huỳnh ngậy người, nghiêng đầu nhìn Bách Thảo đang xoa bóp va cho mình, bỗng dưng ngớ ra, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Bách Thảo. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Bách Thảo có thể tiến bộ một cách kinh ngạc đến vậy, chắc chắn không đơn giản là kỳ tích trên trời rơi xuống.

Hình dung lại trận đấu buổi chiều, dường như lại cảm giác vừa luyện tập với Bách Thảo... cô có cảm giác, có vẻ như tất cả đều nằm trong dự tính của Bách Thảo, mình ra chân thế nào, định tấn công ra sao, Bách Thảo đều đã sẵn sàng chờ đợi, một đòn chuẩn xác ngay!

Ái, từ từ thôi...

“À... Cho nên có thể nói thần công của cậu luyện thành rồi đúng không?!”

Hiếu Huỳnh cao hứng hét to:

“Chế địch dĩ tiên cơ! Trước khi xuất chiêu nhìn thấu được ý đồ của đối thủ! Bách Thảo, cậu đã làm được, đúng không! Cho nên cậu mới trở nên lợi hại như vậy! Trời ơi, Bách Thảo giỏi quá, cậu là thiên tài đấy!”

“La hét gì vậy!”

Đang tập với Diệc Phong lại bị quấy rầy, Nhược Bạch cau mày, nói nhỏ. Hiếu Huỳnh sợ hãi rụt đầu, không dám nói gì nữa. Liếc nhìn Bách Thảo đáng vẻ bối rối, ngồi cạnh Hiếu Huỳnh, Nhược Bạch nói về dừng dừng:

“Không nên mới thắng một trận đã quên hết tất cả”.

Nhìn thấy Nhược Bạch tiếp tục luyện tập với Diệc Phong, vỗ vỗ mấy cái ngực nén nổi kinh ngạc, Hiếu Huỳnh thở dài, hạ giọng tiếp tục câu chuyện đang dở:

“Này, bây giờ mới thấy câu nói của người xưa có công mài sắt có ngày nên kim là rất có lý.”

“Hả?”

Bách Thảo ngậy người.

“Cậu thấy đấy, cậu thần công đại thành, trong trận đấu hôm nay đại phát thần uy, đánh bại Trần Nhị Anh của Giang Bắc một cách thoải mái, dứt khoát. Đối phó với những đòn tấn công vừa rồi của mình càng dễ như trở bàn tay, như Phật tổ Như Lai đối phó với Tôn Ngộ Không, bất luận mình chuẩn bị xuất chiêu nào đều trong lòng bàn tay cậu, đúng không?”

“Đó không phải là thần công”.

...

Mặc dù trên thế giới không có hai chiếc lá giống hệt nhau, nhưng người ta vẫn không ngộ nhận lá cây là bướm bướm. Mặc dù khi dùng cùng một đòn chân, nhưng tư thế của mỗi người hoàn toàn khác nhau. Nhưng rốt cuộc cái mà học chuẩn bị ra đòn vẫn cùng một thể đá.

...

Lúc đầu cô không hiểu, mỗi lần thay đổi đối thủ đều dò dẫm tìm hiểu lại, hơn nữa thường phán đoán sai, nhưng cùng với thời gian cảm giác cũng trở nên ngày càng nhanh nhạy, chuẩn xác. Hôm nay, đối diện với Trần Nhị Anh, do cách đánh của Nhị Anh tương đối đơn giản thiếu biến hóa nên rất dễ đối phó.

Đột nhiên...

Lòng xao động!

Liếc nhanh về phía Nhục Bạch, thì ra...

“Tại sao cậu có thể luyện thành thần công!” Hiểu Huỳnh than thở: “Mình cũng biết phương pháp luyện thần công này cùng lúc với cậu, nhưng tại sao mình không luyện được?”. Hiểu Huỳnh buồn não ruột, tại cô không luyện, nếu không bây giờ mình cũng trở nên lợi hại lắm rồi.

Đăm đăm nhìn bóng Nhục Bạch và Diệc Phong đang tập, Bách Thảo thoáng lơ đãng, buột miệng nói:

“Đúng thế, tại sao?”

“Tại vì...” Hiểu Huỳnh suy nghĩ một lát, uống mấy ngụm nước, cuối cùng, vẫn giọng rầu rĩ: “Tại vì vất vả quá, bị đá đau như vậy, hơn nữa còn không biết bị đá như thế liệu có luyện thành không, cũng chỉ có cái đồ ngốc như cậu mới đi luyện cách đó”.

Bách Thảo cười, tiếp tục xoa bóp vai cho Hiểu Huỳnh.

“Nói cậu ngốc, vậy mà cậu luyện được thật! Cho nên mới nói, có công mài sắt có ngày nên kim, không có chuyện bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống!” Hiểu Huỳnh tiếp tục cảm thán: “Thiên tài là dựa vào nỗ lực mà có, đằng sau thiên tài là bao nhiêu mồ hôi công sức, thà khâm phục sự khổ luyện của họ còn hơn đổ xô cái may mắn của họ...”. Hiểu Huỳnh lầm bầm một chuỗi triết lý nhân sinh.

Thấy vẻ ngưỡng mộ của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo nói: “Bây giờ cậu bắt đầu tập cũng chưa muộn, mình có một chút tâm đắc thế này, khi cậu quan sát đối thủ...”.

“Mình không thêm!” Hiểu Huỳnh không hứng thú, ngắt lời cô. “Ồ, vậy được xoa bóp dễ chịu thật. Bị cậu đá lên đá xuống cả nghìn lần mà chắc gì đã luyện thành, mình không chịu được cái khổ đó! Hi hi, đừng nào mình... mình cũng không định trở thành một cao thủ Taekwondo, chỉ cần sau này thi đỗ một trường đại học tầm tầm nào đó, giúp sự phụ quản lý võ quán, làm cho danh tiếng của võ quán Tùng Bách càng ngày càng vang xa, vậy là hoàn thành mộng ước lớn nhất đời mình rồi!”

“Bắt đầu luyện tập!”

Nhục Bạch không quay đầu, lạnh lùng cắt ngang chuyện gẫu của hai người. Hiểu Huỳnh còn luyến tiếc chưa chịu đứng lên, nhưng nghĩ tới ngày mai Bách Thảo phải tiếp tục thi đấu, lập tức trở nên phấn chấn!

“Nào!”

Hiểu Huỳnh thủ thế, gọi Bách Thảo. Chỉ cần ngày mai Bách Thảo tiếp tục chiến thắng, chịu khổ luyện với Bách Thảo một buổi tối có là gì!

Nhưng mười phút sau, hùng tâm tráng khí của Hiểu Huỳnh quyết tâm tập cả một buổi tối với Bách Thảo, một lần nữa lại xẹp lẹp, Hiểu Huỳnh lại nằm bẹp trên đệm không dậy được.

Thấy Hiểu Huỳnh quả thật đã mệt đến mức chỉ có thể ngồi thở, Nhục Bạch cau mày, đành để cô cùng với Diệc Phong trở về phòng trước, còn mình ở lại cùng tập với Bách Thảo.

Đêm tối.

Trong phòng tập thênh thang chỉ có hai người.

“Đá trước!”

“Đá sau!”

“Đá ngang!”

Giống như tối hôm trước, Nhục Bạch giờ cao tám bìa chân để Bách Thảo liên tục đá, luyện tập đòn chân cơ bản, sắc mặt dửng dưng, hình như không có bất kỳ lời nào muốn nói với cô. Bách Thảo cũng không dám mở miệng, chỉ làm theo khẩu lệnh của anh, chuyên chú nhắm tám bìa trong tay anh đá tới!

Mấy chục thế đá đã tập xong, mồ hôi ướt đầm võ phục, hơi thở không đều, cô cúi người, hai tay chống đầu gối thở gấp, nhưng không dám kêu một tiếng.

“Hôm nay tập đến đây thôi.”

Nhục Bạch bỏ tám bìa xuống, nhìn Bách Thảo người đầm mồ hôi, lại nói: “Hôm nay em không cần quét dọn vệ sinh, về nghỉ đi.”

“Không sao, em có thể làm được!”, cô vội đáp.

Anh cau mày, không nói thêm nữa, quay người rời khỏi phòng tập.

“Sư huynh Nhục Bạch!”

Cô lấy hết dũng khí gọi anh, nói với bóng người dừng lại cách đó mấy bước:

“Xin lỗi, lần trước anh lựa chọn sư tỷ Tú Cầm xuất chiến, em không nên chất vấn quyết định đó. Mong anh thứ lỗi.”

Nhìn thấy Trần Nhị Anh chỉ biết dựng sức trên sàn đấu, cô đã hình dung trong cuộc thi lựa chọn đại diện của võ quán lần trước, bản thân mình cũng đúng như vậy, cô hiểu vì sao lúc đó Nhượng Bạch lại lựa chọn Tú Cầm.

Lưng Nhượng Bạch hơi thẳng lên một chút.

“Còn nữa...”, cô cắn môi, giọng bất an, “cảm ơn anh vì muốn cho em có nhiều cơ hội quan sát đối thủ, đã liên tục thay đổi người phối hợp”.

Ánh trăng lọt vào qua cánh cửa giấy khép hờ.

Lưng võ phục của Nhượng Bạch cũng đầy những vết mồ hôi, gió đêm thổi tới, mái tóc hơi bết của anh dính vào thái dương.

“Chỉ cần em làm tốt những việc cần làm là được”. Giọng Nhượng Bạch không thể hiện bất kỳ tâm trạng nào.

Sau đó, bóng anh lẩn vào ánh trăng.

* * *

Nếu trận thắng đầu tiên của cô còn có thể coi là may mắn thì trong trận đấu ngày hôm sau với võ quán Kim Xương, Bách Thảo thể hiện vô cùng xuất sắc và chiến thắng với tỷ số 7: 3 đã khiến các đệ tử của võ quán Tùng Bách hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Thắng liền sáu trận.

Sau đó võ quán Tùng Bách gặp võ quán Áo Tinh thực lực yếu nhất nhóm, thua liên tiếp trong nhóm thứ sáu. Trong hiệp hai, với một cú đập xuống đất dứt khoát, Bách Thảo đã khiến đối thủ ngất xỉu, thắng KO!

Thắng liền bảy trận!

Càng đánh càng hăng, suốt chặng đường, thế như chẻ tre, cùng với những cái vẩy tay của trọng tài ra hiệu cô chiến thắng, Thích Bách Thảo của võ quán Tùng Bách liên tiếp chiến thắng, tên tuổi nổi như cồn, thu hút chú ý của các võ quán.

Cuộc đấu vòng loại đã tiến vào nửa sau, tình hình xếp hạng ở các nhóm cũng dần rõ ràng, những võ quán có khả năng lọt vào vòng sau bắt đầu đọan đầu quan sát đối thủ có thể sẽ gặp trong trận đấu sắp tới. Khi Thích Bách Thảo thi đấu, các tuyển thủ và đệ tử các võ quán khác đứng quây quanh sàn đấu quan sát cô ngày càng đông, thậm chí các đệ tử của võ quán Nhật Thăng còn quay video trận đấu của cô để làm tư liệu nghiên cứu chuẩn bị ứng phó.

Ngày hôm đó, Tùng Bách giao chiến với võ quán Nhật Thăng.

Nhật Thăng là một trong tám đội mạnh nhất cuộc thi đấu năm ngoái, thực lực rất mạnh. Trước khi cuộc thi bắt đầu, Tùng Bách từng có một trận đấu giao hữu với Nhật Thăng, trong ba trận, ngoài Nhượng Bạch may mắn thắng một trận, Diệc Phong và Tú Cầm đều thua.

Hiện nay, võ quán Nhật Thăng và võ quán Tùng Bách đều có thành tích bảy trận thắng liên tiếp, cùng đứng thứ nhất trong nhóm, tuy nhiên, Nhật Thăng dẫn đầu với tổng số trận toàn thắng. Cho nên, trận đấu hôm nay, quyết định tới thứ tự của các đội trong nhóm thứ sáu xem ai sẽ đứng đầu nhóm!

“Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!”

“Nhật Thăng vô địch! Nhật Thăng vô địch!”

Tiếng hò reo cổ vũ của những cổ động viên hai đội vang lên không ngớt, cuộc đấu giữa hai đội mạnh nhất nhóm sáu cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều võ quán khác. Bắt đầu từ hiệp một, khi Diệc Phong lên sàn, không khí đã nóng lên nhanh chóng!

“Sư huynh Diệc Phong cố lên!”

Hiệu Huỳnh dẫn đầu các cổ động viên ra sức hò hét, nhưng tuyển thủ của võ quán Nhật Thăng thực sự rất mạnh. Từ hiệp ba, Diệc Phong đã dùng hết sức lực, nhưng cuối cùng vẫn thua với hai điểm chênh lệch.

Ngồi cạnh sàn đấu, Diệc Phong buồn bã ngửa cổ tu nước ừng ực. Các đệ tử của Tùng Bách ngồi im như chết, còn các cổ động viên của Nhật Thăng nhảy lên hò reo, vây chặt hoan hô chúc mừng sư huynh của mình đã chiến thắng.

“Không hề gì.”

Nhượng Bạch vỗ vai Diệc Phong.

Sau khi trọng tài điểm danh hai nữ đệ tử đại diện của hai võ quán tham gia thi đấu trận thứ hai, Bách Thảo đang ở bên ngoài sàn, tiếp tục khởi động. Hiệu Huỳnh và đồng đội vây quanh về căng thẳng, họ vừa muốn Bách Thảo nhất định phải nỗ lực, nhất định phải chiến thắng, vừa sợ gây cho cô áp lực lớn sẽ ảnh hưởng tâm lý thi đấu của Bách Thảo, vì vậy không ai dám nói gì, chỉ nhìn cô khởi động xong ngồi xuống là tất cả lập tức ào ra xoa bóp vai, cánh tay

và chân cho cô.

Đây là trận có tính quyết định.

Nếu Bách Thảo cũng thua trận này, coi như Tùng Bách thua, trong khi chỉ còn lại trận đấu cuối cùng vào sáng ngày mai, vị trí đứng đầu nhóm sáu của Nhật Thăng về cơ bản được xác lập. Mặc dù sau những trận đấu vòng loại, mười sáu đội lọt vào vòng sau sẽ rút thăm, chia lại các nhóm đấu, xếp thứ nhất, thứ hai trong nhóm không quan trọng lắm, nhưng thứ tự trong nội bộ nhóm cũng liên quan nhiều tới danh dự của võ quán!

“Bách Thảo!”

Diệp Phong gọi Bách Thảo lúc đó đang đi về phía sân đấu, chia bàn tay phải ra khiến cô ngớ người, cũng chia tay phải, “đét” một tiếng. Diệp Phong đập vào tay cô.

“Cố lên!”

Nhược Bạch cũng chia tay ra, tay ba người đập vào nhau.

“Cố lên!”, anh trầm giọng nói.

Hít một hơi thật sâu, bàn tay phải vẫn còn hơi ấm của bàn tay Nhược Bạch, Bách Thảo đi lên sân đấu. Sau khi cúi chào trọng tài và đối thủ Phong Bình của võ quán Nhật Thăng.

“Hãy!”

“Hãy!”

Hai nữ tuyển thủ lập tức triển khai đợt tấn công đầu tiên, trận đấu bắt đầu.

Trong nhà thi đấu thành phố, các khu vực đều đang diễn ra những trận đấu quyết liệt, tiếng hò reo cổ vũ vang trời. Các đệ tử của võ quán Toàn Thắng đang ngồi chờ đến lượt thi đấu với võ quán Phổ Hải ở nhóm thứ tư, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cách đó không xa, hơi chếch một chút là nơi thi đấu của nhóm thứ sáu, nữ tuyển thủ đại diện cho võ quán Tùng Bách tiến ra giữa sân đấu, chính là Thích Bách Thảo, đã sống cùng họ sáu năm.

Trên người vẫn vận bộ võ phục ngả màu.

Người luôn bị họ bắt nạt, luôn bị họ coi thường, khinh rẻ, không được chào đón, giống như kẻ lạ loài, người luôn lặng lẽ đứng cuối hàng ngũ, lạ chính là Thích Bách Thảo - nữ tuyển thủ đại diện cho võ quán Tùng Bách thi đấu với Phong Bình của võ quán Nhật Thăng, tư thái bình thản lạnh lùng, lặng lẽ tỏa sáng kia sao?

“Thích Bách Thảo!”

“Thích Bách Thảo! Bách Thảo chiến bách thắng!”

Các cổ động viên và đệ tử của võ quán Tùng Bách ào lên, Bách Thảo lại được một điểm, từ xa các đệ tử của Toàn Thắng còn kịp nhìn thấy tấm bảng báo tỷ số 3: 1 là tỷ số kết thúc hiệp một. Bách Thảo toàn thân đầm mồ hôi, trở về chỗ nghỉ, Diệp Phong đưa khăn bông cho cô, đại sư huynh Nhược Bạch của võ quán Tùng Bách đưa nước cho cô, các nữ cổ động viên của Tùng Bách vẫy những quả cầu hoa sặc sỡ vừa nhảy vừa hò reo với cô, Bách Thảo vừa uống nước vừa bẽn lẽn mỉm cười với họ.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy nụ cười của Bách Thảo.

Quang Nhã ngỡ ngàng nhìn từ xa, nụ cười bẽn lẽn, nhưng lại như tỏa sáng. Sống cùng trong võ quán bằng ấy năm, cô đã tưởng Bách Thảo không biết cười, suốt ngày lặng lẽ như một người lập dị, lúc nào cũng chỉ mặc duy nhất một bộ võ phục, trong ngạnh cổ chấp như một con bò, cho nên trong cuộc đời ngoài người cô ghét nhất đó thì người kia chính là Thích Bách Thảo.

Đúng vậy cô rất ghét Thích Bách Thảo.

Con người đó mang đến cho Toàn Thắng nỗi nhục đến giờ vẫn chưa rửa được, nhưng Thích Bách Thảo lại một lòng một dạ nhận ông ta là sư phụ. Con người đó đáng bị khinh bỉ, đáng phải trả giá cả cuộc đời cho sai lầm của mình, nhưng do có Thích Bách Thảo luôn ở bên như một con đĩa nên không đến nỗi quá cô đơn.

Mỗi lần nhìn thấy dáng hiền từ của người đó nói chuyện với Thích Bách Thảo, mỗi lần nhìn thấy Bách Thảo đứng bên cạnh ông ấy như con gái, cô lại vô cùng căm ghét cả hai.

Nhưng khi Bách Thảo bị đuổi đi.

Nhìn thấy Bách Thảo vào võ quán Tùng Bách dường như được hồi sinh, vẻ vang sáng chói, ngày càng được nhiều người chú ý, lúc này khi nhìn thấy các đệ tử của Tùng Bách vây lấy cô ta nói cười, nụ cười bẽn lẽn nở ra bên khó miệng Bách Thảo...

Còn cái người ở võ quán Toàn Thắng thì tóc đã bạc nhiều, thân hình còm đơ càng thêm già nua...

Cô càng căm ghét Thích Bách Thảo.

“A! Bách Thảo!”

“Bách Thảo! Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!”

Tiếng hét, tiếng hô kinh thiên động địa từ phía bên kia truyền đến, Quang Nhã nhìn ra, phát hiện trận đấu của Bách Thảo đã kết thúc với tỷ số 7: 4, Bách Thảo chiến thắng Phong Bình của võ quán Nhật Thăng. Bách Thảo đang được các đệ tử của Tùng Bách ôm chặt tung hô, Phong Bình cũng rất đường hoàng đến tận nơi chúc mừng đối thủ, Bách Thảo cúi đầu hành lễ với Phong Bình. Từ phía xanh rờn cảm nhận được cái nhìn của cô, trong đám đông Bách Thảo ngẩng đầu, nhìn về phía cô...

Quang Nhã nghiêng răng ngoảnh mặt đi!

Mới thắng một trận, cũng đáng khoe khoang sao, Bách Thảo, kẻ phản bội! Chính Toàn Thắng đã nuôi dưỡng cô ta, dạy cô ta Taekwondo, cứ coi như... cứ coi như Toàn Thắng đuổi cô ta, cô ta cũng không thể đại diện cho Tùng Bách tham gia thi đấu!

Một sự tủi thân và phần nộ kỳ lạ khiến Quang Nhã đột nhiên muốn khóc.

Cô hận tất cả những người mang đến nỗi nhục cho Toàn Thắng, phản bội Toàn Thắng, bao gồm cả người đó, cả Thích Bách Thảo, cả sư tỷ Lê Lam!

Trận đấu giữa võ quán Toàn Thắng và võ quán Phở Hải bắt đầu.

Các cổ động viên của Phở Hải gào thét vang trời, các đệ tử của Toàn Thắng cố lấy tinh thần hết mấy tiếng cổ vũ, nhưng nhìn Trọng Hòa bị đối thủ đánh không thể phản kích, họ đành ngậm người không hô được một tiếng nào nữa.

Đến giờ tổng cộng đã có bảy trận đấu.

Toàn Thắng trận nào cũng thua.

Không được điểm nào.

Đứng cuối nhóm.

Họ vốn không hy vọng võ quán Toàn Thắng có thể vượt lên đứng nhất, nhì trong nhóm. Họ chỉ hy vọng đánh tốt hơn năm ngoái một chút, đấu thắng một trận cũng được, họ không muốn bị các võ quán khác chế giễu là “Toàn Thắng, Toàn Thắng, toàn không thắng”.

Nhưng ngay trước cuộc thi đấu, sư tỷ Lê Lam lại đột nhiên rời khỏi võ quán, đầu quân cho võ quán Thanh Hà. Quang Nhã không hề có kinh nghiệm vẫn buộc phải xuất chiến, thực lực của Toàn Thắng càng yếu hơn.

Thất bại với tỷ số chênh lệch lớn, Trọng Hòa kết thúc trận đấu của mình.

Quang Nhã đi lên sàn đấu.

Thất lại đại lung, cúi chào trọng tài và đối thủ, ánh mắt một lần nữa lại nhìn về phía sau, nơi thi đấu của võ quán Tùng Bách. Nhược Bạch cũng thắng, các đệ tử của Tùng Bách không nên nổi xúc động, thậm chí có mấy cô gái trong đội cổ động bật khóc. Thực sự là một niềm hân hoan vui sướng, trong cái biển sung sướng đó, không nhìn thấy Bách Thảo, có lẽ là do bị các đệ tử Tùng Bách quây chặt...

“Bắt đầu!”

Tiếng trọng tài tuyên bố, giơ tay ra hiệu trận đấu bắt đầu.

“Phở Hải cố lên! Phở Hải cố lên!”

Bên cạnh sàn đấu đều là tiếng cổ vũ của võ quán Phở Hải.

Các đệ tử của Toàn Thắng tiu nghỉu, đứng im, nhiều đệ tử thậm chí đã quay mặt đi, không muốn nhìn Quang Nhã hết lần này đến lần kia bị đá gục. Trọng Hòa dường như vừa rồi đã bị đánh đến tê liệt, ngơ ngẩn nhìn tám biển báo tỷ số không hề thay đổi của Quang Nhã.

“Phập!”

Thấy Quang Nhã một lần nữa bị Mai Linh tung chân đá hậu, trúng người, bò trên đệm mãi không đứng dậy được, các đệ tử của Phở Hải cười rộ lên!

“Sư tỷ Mai Linh, người ta không đánh nổi nữa rồi, dứt khoát KO đi, để người ta sớm nghỉ ngơi dưỡng thương!”

Không biết đệ tử nào của Phở Hải lên như vậy khiến các đệ tử khác cũng cười rộ tập phụ họa.

“Đúng rồi K.O đi!”

“K.O!”

“K.O! K.O!”

“K.O!K.O!”

Trong tiếng hô đều đặn K.O của các cổ động viên đội Phở Hải, Quang Nhã gắng gượng đứng lên, còn chưa kịp tránh mấy cú phản kích lại bị một cú nữa đá ngã.

Tiếng hò hét.

Tiếng cười rộ.

Quang Nhã một lần nữa loạng choạng từ trên đệm đấu đứng dậy, miệng có mùi máu tanh tanh, tiếng hò hét cổ vũ của các đệ tử Phở Hải muốn cô bị KO chấn động màng nhĩ, khiến tai cô ù đặc. Cổ nhìn đồng đội của mình, mặt ai nấy sầm, tuyệt vọng.

Trong lòng cô cũng tuyệt vọng như thế.

Có lẽ, cô hoàn toàn không nên tập Taekwondo, có lẽ cô hoàn toàn không có tư chất tập Taewondo, bảy trận thi đấu không trận nào thắng, với bất kỳ đối thủ nào cô cũng không đánh nổi.

“K.O! K.O!”

“K.O! K.O!”

Nghe thấy tiếng hét đầy kích động của các cổ động viên võ quán Phở Hải, Quang Nhã đột nhiên tuyệt vọng rồi, ngay người nhìn trọng tài phát khẩu lệnh tiếp tục thi đấu, cô đã mất khả năng phản ứng. Thậm chí ai cũng có thể nhận ra trận thua không thể tránh khỏi của cô, không chỉ võ quán Phở Hải, ngay cả các đồng đội Toàn Thắng, ngay bản thân cô cũng biết mình thua là tất yếu.

Bảng ghi điểm số của cô vẫn là số 0.

Mai Linh hét lên một tiếng, phi chân tấn công! Vậy thì thi đấu tiếp còn có ý nghĩa gì, đằng nào Toàn Thắng cũng không còn bất kỳ khả năng bứt phá nào nữa, cô đứng trên sàn đấu càng lâu, con số 0 nhục nhã kia sẽ dùng lại càng lâu trên bảng số.

Đờ ẫn, Quang Nhã nhìn bóng chân ra đòn nhanh như chớp.

Vậy thì bị K.O thôi...

“Quang Nhã cố lên!”

Trong lúc tê dại chờ đợi bị đá gục, một giọng cổ vũ đột nhiên vang lên khiến Quang Nhã giật mình như vừa tỉnh mộng. Né tránh một cách vô thức đòn tấn công của Mai Linh, nhưng vẫn bị đá trúng, ngực đau nhói, loạng choạng mấy bước mới đứng vững.

0 : 11

Tỷ số trên bảng lại thay đổi.

Là ai đã cổ vũ mình, giọng nói như quen quen, lại như chưa bao giờ nghe thấy. Quang Nhã ngay người nhìn về phía phát ra tiếng nói, các đệ tử của Toàn Thắng đang ù rú cũng quay đầu nhìn, tiếng nói đó là từ bên cạnh họ phát ra...

Môi mím chặt.

Một đôi mắt mở to như mắt nai.

Ánh mắt quật cường.

Cô ta vẫn để tóc ngắn, vẫn bộ võ phục cũ, tay nắm lại, khi trọng tài hô khẩu lệnh tiếp tục thi đấu, cô ta một lần nữa hét to với Quang Nhã:

“Quang Nhã cố lên! Không bao giờ nói thua!”

Cô ta đang khoe khoang!

Ngon lửa phần nộ đột ngột bùng cháy trong lòng mỗi đệ tử của Toàn Thắng! Đại diện cho Tùng Bách thi đấu, cũng giành được mấy trận thắng, đến nhạo báng Toàn Thắng liên tiếp thất bại sao? Họ không muốn sự cổ vũ giả nhân giả nghĩa đó! Đã bị họ tận tay đẩy ra khỏi cổng võ quán, bị đuổi khỏi Toàn Thắng, cô ta nhất định sẽ rất hận, cô ta nhất định rất hả hê khi nhìn thấy họ thảm bại như vậy, cô ta tuyệt đối không thật lòng cổ vũ, cố ý dùng thắng lợi của bản thân để nhạo báng họ!

“K.O! K.O!”

“K.O! K.O!”

“Quang Nhã cố lên!”

“Quang Nhã cố lên!”

Như không nhận ra những ánh mắt thù hận của các đệ tử Toàn Thắng, Bách Thảo tiếp tục gào to, dùng một giọng đơn độc đối chọi với tiếng hô đồng loạt của các cổ động viên Phổ Hải.

“Giả nhân giả nghĩa!”

“Cút đi!”

“Cút về Tùng Bách đi!”

“Câm mồm! Quang Nhã không cần mày cổ vũ!”

Các đệ tử Toàn Thắng phần nộ chửi rủa, có mấy đệ tử thậm chí xông lên mấy bước định đuổi cô, cũng không biết vì sao lúc này họ vô cùng căm hận tiếng cổ vũ của cô dành cho Quang Nhã!

“Vậy sao mọi người không cổ vũ cho cô ấy?”

Bách Thảo cũng phần nộ nhìn họ, ánh mắt căm giận, lạnh tanh quét qua mặt từng người:

“Vì sao thấy Quang Nhã thi đấu khó khăn như vậy, khi bị người ta kêu gào KO mà các người không một tiếng cổ vũ!”

Từ khi Tùng Bách kết thúc thi đấu, ánh mắt cô không thể nào rời khỏi nơi thi đấu của võ quán Toàn Thắng.

Không liên quan đến cô.

Cô đã không còn ở Toàn Thắng nữa.

Không muốn nhìn nữa, rất muốn cùng với các đệ tử của Tùng Bách cùng hò reo ăn mừng chiến thắng. Nhưng khi nhìn thấy Quang Nhã liên tục bị đánh, thậm chí không hề có ý chí phản kích, cơ hồ chỉ muốn trận đấu kết thúc thật nhanh, một ý nghĩ khiến cô tức ngực, không thể nào kìm chế...

Đó là một đội ngũ không hề có ý chí vươn lên, họ đã mặc nhiên chấp nhận kết cục thất bại, ngay một tiếng hô, một lời cổ vũ cũng không có, họ đã hoàn toàn muốn bỏ cuộc!

“Sur ty Bách Thảo, sur ty Quang Nhã đã thua quá nhiều, không thể thắng được nữa...” Một nữ đệ tử người nhỏ bé của Toàn Thắng đột nhiên bật khóc. “,, Không phải chúng em không cổ vũ... nhưng dù có cổ vũ cũng chẳng ích gì... chúng em năm nay toàn thua, trận nào cũng thua...”

“Không được gọi nó là sur ty!”

“Nó là kẻ phản bội võ quán Toàn Thắng!”

Các đệ tử của Toàn Thắng tức giận chỉ trích khiến cô bé bật khóc.

Bách Thảo cắn môi, hai tay nắm rất chặt. Không muốn tranh cãi mình không phải là kẻ phản bội, nhìn Quang Nhã trên võ đài bị bủa vây trong những tiếng hét đòi KO của các cổ động viên đối phương, mắt cô tối sầm... hạ giọng nói: “Các người thích nói gì cứ việc, đó là chuyện của các người. Còn tôi muốn cổ vũ cho Quang Nhã hay không cũng là chuyện của tôi!”

“Quang Nhã cố lên!”

“Quang Nhã cố lên!”

Tiếng cổ vũ lẻ loi không hề bị tiếng hò reo của các cổ động viên Phổ Hải lấn át, hình như cô đã dốc toàn bộ sức lực để hô, cô muốn thông qua tiếng hô đó đem lại toàn bộ sức mạnh của mình truyền cho Quang Nhã!

Né tránh đòn tấn công của Mai Linh, nghe thấy từng tiếng hô động viên của Bách Thảo, lại hoàn toàn không thể giả bộ không nghe thấy, Quang Nhã đột nhiên muốn khóc. Không muốn nghe lời động viên của một kẻ phản bội! Nhưng cũng không thể thua một cách nhục nhã trước mặt kẻ đó!

“Hây!”

Hét lên một tiếng kinh người, trong tiếng ào lên kinh ngạc của các đệ tử Phổ Hải, Quang Nhã vốn thậm chí đã sẵn sàng chịu thua, đột nhiên lần đầu tiên chủ động tấn công.

“Bách Thảo...”

Bình Bình không hiểu chuyện gì ngoài đầu nhìn đồng đội xung quanh, thấy họ đều ngăn người nhìn Bách Thảo. Bách Thảo đại diện cho Tùng Bách và giành chiến thắng, lại đứng bên cạnh nơi thi đấu của Toàn Thắng, hò hét cổ vũ cho người của Toàn Thắng.

Hiệu Huỳnh buồn bã.

Cảm thấy một chút chua chát.

Chính Toàn Thắng đã đuổi Bách Thảo, vì sao còn chạy đến cổ vũ cho họ? Lễ nào trong lòng Bách Thảo, Toàn Thắng vẫn rất quan trọng hay sao?

Thấy các cô gái trong đội cổ động nhìn về phía Bách Thảo, về mặt khác lạ, Diệc Phong nhìn theo ánh mắt họ, ngáp một cái ư ờ, nói:

“Nếu vừa đến võ quán mới đã quên ngay võ quán cũ, như vậy dù có giành được nhiều thắng lợi cho Tùng Bách đến mấy cũng sẽ bị coi thường”.

Nhược Bạch cũng nhìn ra.

Cạnh sân thi đấu của Toàn Thắng, Bách Thảo đang nắm chặt hai tay, một mình cố sức gào thét to, giống như một người lính đơn độc trên chiến trường.

“Mình đi giúp cậu ấy!”

Bị lời nói của Diệc Phong thức tỉnh, Hiệu Huỳnh cảm thấy xấu hổ vì sự hẹp hòi vừa rồi của bản thân, liền cầm quả cầu hoa của mình, lấy luôn cả quả cầu của Bách Thảo, chạy thật nhanh.

“Quang Nhã cố lên! Quang Nhã cố lên!”

Cổ họng khô đắng, đau buốt, nói khó khăn, thể lực cũng tiêu hao rất nhiều trong trận thi đấu vừa rồi, lúc này, mỗi âm thanh phát ra đều giống như có lưỡi dao cứa vào cổ họng. Nhưng, nhìn Quang Nhã hình như đã lấy lại được ý chí chiến đấu, mặc dù lại bị Mai Linh đá trúng, ghi điểm, nhưng cuối cùng cũng bắt đầu nỗ lực tấn công, không còn dờ dẫm chờ đợi thất bại, Bách Thảo cảm thấy đau đớn của mình hình như dịu bớt.

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

Bên cạnh đột nhiên đồng thanh vang lên tiếng cổ vũ quen thuộc khiến Bách Thảo giật mình quay đầu, nhìn thấy Hiệu Huỳnh mặt mày rạng rỡ nháy mắt, nhét quả cầu hoa vào tay cô, nói:

“Sao không mang theo vũ khí đã đi cổ vũ? Mà sao lại bỏ mình, mình là bạn tốt nhất của cậu cơ mà!”

“Đừng, vẫn còn chúng mình.” A Nhân, Bình Bình và các cô gái khác trong đội cổ động cũng chạy đến, nhao nhao nói:

“Bách Thảo, sao cậu có thể bỏ mặc chúng mình, đồng đội phải sát cánh bên nhau!”

Vậy là, tiếng cổ vũ đột nhiên mạnh mẽ chưa từng có.

Dưới sự dẫn dắt của Bách Thảo, đội nữ cổ động của võ quán Tùng Bách nhất loạt vẫy những quả cầu hoa, phấn kích đồng thanh hô thật to...

“Võ quán Toàn Thắng không bao giờ thất bại!”

“Võ quán Toàn Thắng không bao giờ thất bại!”

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

“Hãy!”

Trong tiếng reo vang dội đó, Quang Nhã hét lên một tiếng, liền tiếp đá ra ba, bốn cú song phi, ép Mai Linh từng bước lùi về sau, cuối cùng khi thấy đối phương sắp tới vạch biên, Quang Nhã dùng toàn bộ sức lực tung người bay lên, một nhát đập trúng ngực Mai Linh!

“Phập!”

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Các đệ tử của Toàn Thắng không tin vào mắt mình, Mai Linh lùi về sau mấy bước rồi đứng vững, Quang Nhã đã vận hết sức lực lại rơi ục một cái xuống đệm, nằm yên không động đậy.

Trên bảng ghi điểm lật một cái.

Con số 0 từ đầu trận đấu giờ biến thành một con số 1 đỏ tươi.

“Quang Nhã, Quang Nhã càng đánh càng mạnh!”

“Kiên trì đến cùng, chính là thắng lợi!”

“Kiên trì đến cùng, chính là thắng lợi!”

Cùng với sự gia nhập mỗi lúc mỗi đông của các đệ tử Toàn Thắng, tiếng hò reo át hết mọi tiếng cổ vũ của những đội khác trong nhà thi đấu.

Trong hiệp thứ ba, sau một cú tung người đá hậu, Quang Nhã đã đánh bại Mai Linh, giành chiến thắng như một kỳ tích, hoàn toàn chuyển bại thành thắng trong sự kinh ngạc không thể tưởng tượng của tất cả đệ tử hai đội, các cô gái cổ động của võ quán Toàn Thắng và võ quán Tùng Bách trong nỗi xúc động cực độ, bỗng quên tất cả, nắm tay nhau nhảy lên reo hò!

“Thắng rồi!”

Quên tất cả mọi chuyện không vui trước đây giữa hai võ quán, các cô gái nắm tay nhau vừa nhảy vừa reo, mấy nữ đệ tử của Toàn Thắng trào nước mắt ôm lấy Bách Thảo, nếu Bách Thảo không bị đuổi đi, nếu bây giờ vẫn còn ở lại võ quán...

Tuy nhiên, cùng với tiếng hò rất to của Trịnh Uyên Hải từ nhà thi đấu đi ra mỗi lúc một gần, các nữ đệ tử của Toàn Thắng đang trong cơn xúc động mãnh liệt, đột nhiên bừng tỉnh, lúng túng buông tay, rời khỏi các cổ động viên của Tùng Bách, mấy nữ đệ tử rơm nước mắt đang ôm Bách Thảo cũng buông tay như bị điện giật.

Trịnh Uyên Hải liếc nhìn Bách Thảo với vẻ khó hiểu.

Bách Thảo nín thở nhìn Quang Nhã.

Lúc này, thấy Quang Nhã giành chiến thắng cô cảm thấy xúc động hơn cả chính mình khi chiến thắng Phong Bình của võ quán Nhật Thăng. Nếu sư phụ có ở đây, nếu sư phụ có thể tận mắt chứng kiến Quang Nhã thi đấu chắc sẽ vui lắm.

Đứng giữa sàn đấu.

Quang Nhã không dám tin mình có thể chiến thắng trận này, sức mạnh khi ra cú đá khiến Mai Linh bị K.O hình như không phải từ cơ thể cô, mà là từ những tiếng hò cổ vũ ngập trời đã truyền sức mạnh vào cơ thể cô.

Cô ngẩng người nhìn Bách Thảo.

Bách Thảo cũng đang đắm đắm nhìn cô.

Cách một khoảng không đầy mấy bước, hai người nhìn nhau, mặc dù sống cùng võ quán nhiều năm, nhưng đây là lần tiên họ nhìn nhau lâu như vậy.

Khi các cô gái của võ quán Tùng Bách rời khỏi nhà thi đấu, bên ngoài đã chiều muộn, ráng hồng rực đầy trời, má các cô đỏ au dưới ánh chiều tà hồng rực.

“Cảm ơn các cậu”.

Từ bậc thềm bước xuống, trong tiếng bàn luận huyên náo của đồng đội, Bách Thảo nói nhỏ. Đáng nhẽ họ phải giận cô vì đã cổ vũ cho đội Toàn Thắng, nhưng họ lại đứng về phía cô, cùng với cô cổ vũ cho Toàn Thắng.

“Nói gì vậy!” Một bàn tay vỗ vai Bách Thảo, Hiếu Huỳnh lườm cô, nói: “Cậu đã là một cổ động viên, cậu làm gì, chúng mình cũng nên cùng làm với cậu chứ!”.

“Đúng đấy, chúng ta là chị em, cũng là đồng đội”. A Nhân cũng ôm lấy vai Bách Thảo.

Các cô gái khác cũng tranh nhau nói:

“Sau này, nếu lại có chuyện như thế, nhất định phải gọi chúng mình, nếu lại bỏ lần nữa, chúng mình quyết không tha!”

Nói mãi, cuối cùng các cô lại nói đến trận đấu hôm nay của võ quán Tùng Bách.

“Bách Thảo, trận đấu hôm nay với Phong Bình hay quá! Lúc đầu, mình còn sợ cậu thua cơ đấy. Sư huynh Diệc Phong đã thua, nếu cậu cũng thua thì không đội mình coi như đi đứt!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đẹp quá, rất mê ly!”

“Chúng ta đã lọt vào tám đội mạnh nhất!”

“Đứng đầu nhóm thứ sáu!”

“Bách Thảo, ngày mai nhất định cậu phải thắng nữa đấy! Tùng Bách chúng ta phải thắng liền chín trận để vào vòng trong với thành tích bất bại”.

“Vòng trong! Chúng tôi đến đây!”

Trong ánh hoàng hôn, các cô gái của Tùng Bách nhất loạt hô vang!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trải qua trận đấu với võ quán Nhật Thăng, đối thủ của ngày thi đấu cuối cùng trong nhóm là võ quán Lập Uy thực lực bình thường, suốt trận đấu không có gì căng thẳng. Diệc Phong, Nhựt Bạch, Bách Thảo đều giành chiến thắng trong đối dễ dàng.

Chín trận thắng liền tiếp!

Võ quán Tùng Bách được vào vòng trong với thành tích chín trận thắng liền tiếp.

Các đệ tử Tùng Bách sôi sục khí thế, không có cách nào thể hiện nổi xúc động và niềm vui cuồng nhiệt của họ, đây là thành tích chưa từng có của võ quán Tùng Bách mấy năm gần đây.

Mặc dù trước cuộc thi họ đã nghĩ chỉ cần năm nay Tùng Bách có thể lọt vào vòng trong đã tốt lắm rồi, mặc dù sư tỷ Sơ Vy thực lực mạnh nhất trong các nữ đệ tử của võ quán không tham chiến khiến thực lực của Tùng Bách bị giảm sút rất lớn. Vậy mà, Bách Thảo giữa đường thay thế Tử Cẩm xuất chiến lại liên tiếp thắng lợi như một kỳ tích, thậm chí đánh bại cả Phong Bình của võ quán Nhật Thăng, lập tức khiến hy vọng của các đệ tử Tùng Bách không ngừng phình to như quả bóng được bơm hơi!

Chưa biết chừng...

Tùng Bách có thể lọt vào danh sách tám đội mạnh nhất!

Cũng có thể lọt vào bốn đội mạnh nhất!

Nếu ông Trời ban cho may mắn, chưa biết chừng có thể vào vòng chung kết!

Sau vòng đấu loại, các đội được nghỉ một ngày, sau đó mới bắt đầu thi đấu giai đoạn sau. Ngày hôm đó, ngoài Diệc Phong và Bách Thảo vẫn còn phải tiếp tục tập luyện, các đệ tử ai nấy đứng ngồi không yên, chờ đợi kết quả bốc thăm do Nhựt Bạch mang về.

"Thượng đế phù hộ!"

Luôn miệng nói như vậy, Hiếu Huỳnh cũng như các đệ tử khác tập trung ở ngoài cổng lớn, thấp thòm chờ đợi. Thượng đế! Xin Người phù hộ cho võ quán Tùng Bách! Xin hãy để cho Tùng Bách chỉ đấu với những đội yếu nhất, xin hãy đem tất cả những đội mạnh ra xa khỏi Tùng Bách, cầu xin Người!

Tuy nhiên, khi Nhựt Bạch trở về.

Kết quả bốc thăm anh đưa về giống như một búa tạ phát ra những tiếng lạnh lẽo, đập vỡ tan tành niềm hy vọng vừa nhen lên trong lòng các đệ tử.

Trở mất.

Ngây người như khúc gỗ.

Buồn bã.

Bực tức.

Tuyệt vọng.

Trận đầu tiên Tùng Bách phải ứng chiến là một trong bốn đội mạnh nhất năm ngoái, võ quán Kiên Thạch. Trong trận đấu năm trước, võ quán Kiên Thạch dừng lại ở bốn đội mạnh nhất, là bởi vì vòng bán kết họ gặp phải võ quán Hiền Võ, nếu không họ rất có khả năng lọt vào chung kết.

Tiếp theo, đội chiến thắng trong trận võ quán Tùng Bách và võ quán Kiên Thạch sẽ phải gặp đội chiến thắng giữa võ quán Hiền Võ và võ quán Không Nhân.

Võ quán Hiền Võ sao có thể thua võ quán Không Nhân!

Vậy thì, có thể nói, đầu Tùng Bách may mắn chiến thắng Kiên Thạch thì trong trận thứ hai gặp Hiền Võ cũng hoàn toàn không một tia hy vọng.

Không từ nào có thể hình dung được tâm trạng của các đệ tử Tùng Bách sau khi biết kết quả bốc thăm. Giống như một người vốn không hề có tham vọng, đột nhiên có một giấc mơ đẹp, đang tràn trề hy vọng theo đuổi giấc mơ đẹp đó, lại đột nhiên phát hiện, thực ra đó là một sự hoang tưởng tuyệt đối.

Nêu đã vậy, cần gì phải trải qua cảm giác hẫng hụt khó chấp nhận, từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Một không khí im lặng nặng nề bao trùm lên võ quán.

Các đệ tử lén thờ dài.

Nhưng đứng trên bãi cỏ trước đình viện, nhìn bóng Nhượng Bạch, Diệc Phong thấp thoáng trong phòng tập, họ lại không dám nói ra một câu bi quan nào.

Thời gian trôi quá nhanh, thoát cái đã đến tối.

Bách Thảo giặt sạch bộ võ phục đầm mồ hôi, vắt kiệt nước, phơi trên dây bên ngoài. Thấy cô trước sau vẫn thờ ra hít vào đều đều, Hiếu Huỳnh không nén được, bật hỏi.

"Cậu không thấy căng thẳng sao?"

"Hả?"

Thấy Hiếu Huỳnh đã nằm yên, Bách Thảo tắt đèn, cũng lên giường của mình, đắp tấm chăn mỏng. Buổi chiều, Sơ Nguyên đưa cô đến căn nhà gỗ, xoa thuốc cho cô, mấy ngày nay thi đấu liên tiếp, các chấn thương ở cánh tay và đùi rất nhiều. Cô muốn hỏi anh các trận đấu vừa rồi anh đều không đi xem, vậy giai đoạn sau anh có đi không? Nhưng đắn đo hồi lâu, lại không dám mở miệng.

"Trận ngày mai có lẽ rất khó khăn!" Không kìm nén được, Hiếu Huỳnh lại than thở: "Sur huynh Diệc Phong và sur huynh Nhượng Bạch cùng cố gắng, biết đâu còn có chút hy vọng... Còn cậu, đối thủ của cậu sẽ là Lâm Phong... Bách Thảo, cậu đã nghe nói về chị ấy chưa?"

"Ừ, mình có nghe."

Trước khi Đình Nghi xuất hiện, Lâm Phong của võ quán Kiên Thạch vẫn giữ vững ngôi vị đệ nhất nữ tuyển thủ Taekwondo ở đất Ngạn Dương. Nghe nói chị ta có phong cách khi thi đấu đặc biệt lạnh lùng, khiến đối phương thường chưa thi đấu đã thua ba điểm về khí thế, cho nên bị đệ tử các võ quán khác gọi là "Sát thủ mặt lạnh".

"Thôi đi, sao cậu vẫn bình tĩnh thế! Đó là Lâm Phong! Ngoài Đình Nghi, chị ấy chưa từng thua ai!" Hiếu Huỳnh không kìm chế được nổi lo trong lòng, mặc dù không muốn khiến Bách Thảo quá căng thẳng, nhưng cô còn lo sợ hơn nếu Bách Thảo chủ quan coi thường đối phương.

"... Mình...", Bách Thảo nhìn trần nhà tối om, ngáy ngủ, "... mình không bình tĩnh lắm, thực ra mình rất căng thẳng...". Chỉ là Nhượng Bạch nói với cô, đầu căng thẳng cũng không nên để lộ ra, trước mặt đối thủ nhất định phải tỏ ra tự tin.

"Thôi vậy, cậu không nên căng thẳng thì tốt hơn." Càng căng thẳng, trận đấu ngày mai sẽ càng khó khăn, Hiếu Huỳnh gục đầu trên gối suy nghĩ, lại thấy nản: "Dù chúng ta may mắn chiến thắng võ quán Kiên Thạch, trận sau sẽ phải gặp võ quán Hiền Võ, sao lại như thế, thật quá bất công!"

"..."

Bách Thảo lại ngơ ngẩn.

Nếu có thể chiến thắng võ quán Kiên Thạch, mình sẽ được gặp Đình Nghi...

Nhắm mắt, hít thở thật sâu, cô nỗ lực làm dịu căng thẳng để toàn thân thoải mái. Không nên suy nghĩ quá nhiều, cứ đánh xong trận ngày mai hăng hay.

Không khí trong nhà thi đấu thành phố đặc biệt náo nhiệt.

Mấy chục ngọn đèn trên đỉnh lầu chiếu sáng chiang khu vực thi đấu. Hôm nay là trận đấu đầu tiên của vòng trong, bắt đầu từ hai rưỡi, tổng cộng tám trận, đồng thời diễn ra ở bốn sân đấu.

Khán giả ngồi kín.

Sau khi vào vòng trong, theo quy định, các đệ tử không tham chiến của các võ quán không thể tùy tiện đi lại trong khu vực thi đấu như ở vòng loại. Đội cổ động của các đội tham chiến cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí dành cho đội của mình trên khán đài cùng với đồng đội. Họ nhất loạt ngồi ở phía trên cùng, chọn vị trí gần võ đài nhất, chuẩn bị các loại "vũ khí" cổ vũ.

Trận đấu chưa bắt đầu.

Mười sáu đội cổ động đã bắt đầu hò hét, dường như chỉ cần họ dùng hết sức lực cổ vũ là các đồng đội thay mặt họ xuất chiến có thể thêm một phần sức mạnh.

"Không Nhân cố lên! Không Nhân cố lên!"

"Minh Hạo tất thắng! Minh Hạo tất thắng!"

"Kiên Thạch vững như bàn thạch! Kiên Thạch vững như bàn thạch!"

"Hiền Võ số một! Hiền Võ số một!"

"..."

"Tùng Bách vô địch!! Tùng Bách vô địch!"

Trong tiếng cổ vũ trùng điệp như sóng biển, tiếng hò của Tùng Bách vượt hẳn lên, đặc biệt vang dội. Các đội cổ động khác ngạc nhiên tới tấp liếc nhìn, số lượng đệ tử của Tùng Bách có thể coi là tương đối ít trong các võ quán ở Ngạn Dương, đội cổ động đương nhiên cũng ít, sao tiếng cổ vũ có thể vang toán lướt các đội khác như vậy. Là do họ chuẩn bị chu đáo, khiến các đội cổ động khác trở mặt nhìn.

Hiệu Huỳnh đang tự làm một cái loa tự làm bằng bìa cứng đưa lên miệng, chỉ cần vẫy tay một cái, các cô gái xung quanh cũng dùng những chiếc loa giấy như thế nhất loạt hô theo.

"Tùng Bách vô địch!! Thiên hạ đệ nhất!!!"

Bởi vì khi thi đấu không cho phép mắng loa vào sân nên Hiệu Huỳnh, A Nhân và mấy đồng đội tối hôm trước đã vắt óc suy nghĩ, linh hoạt tùy cơ ứng biến, quyết tâm bắt tay làm loa giấy, như vậy mới có thể làm cho tiếng hô to hơn.

Đặc ý thấy ánh mắt ghen tỵ của các cổ động viên khác đổ dồn vào đội mình, Hiệu Huỳnh vừa giơ tay ra hiệu, A Nhân đã giơ lên một tấm bìa lớn, mọi người nhìn rõ tám chữ đỏ chói, to như cái đầu trên tấm biển...

"Tôn trọng sáng tạo, xin đừng bắt chước."

Ồ!

Cổ động viên các đội tức muốn ói máu, mặt sa sầm, hạ quyết tâm đấu đến cùng với cổ động viên võ quán Tùng Bách.

Nhưng trận gặp võ quán Kiên Thạch không thuận lợi. Ngay từ hiệp một, Diệc Phong đã rơi vào thế bất lợi, anh vốn định tỏ ra lơ đãng oai khi đối phó, nhưng đối với đệ tử võ quán Kiên Thạch, chiêu này hoàn toàn vô hiệu. Trước các loạt tấn công quyết liệt của đệ tử Kiên Thạch, Diệc Phong hầu như không triển khai được, tỷ số từng bước cách biệt.

Hiệp một kết thúc.

Bảng điểm dừng lại con số 5 : 2

Nhìn thấy Diệc Phong mình đầm mồ hôi đi đến, Bách Thảo lập tức đứng dậy, đưa khăn và nước cho anh. Nhược Bạch nói với Diệc Phong, phải thay đổi chiến thuật, Diệc Phong vừa lau mồ hôi vừa gạt đầu, ngửa cổ tu nước ừng ực.

"Diệc Phong cố lên! Diệc Phong cố lên!"

Trên khán đài, Hiệu Huỳnh và đội cổ động hô to, khích lệ anh.

Hiệp hai bắt đầu, Diệc Phong chuyển lối đánh từ phòng thủ sang tấn công, nhanh chóng rút ngắn tỷ số còn 6 : 4. Nhưng đệ tử của Kiên Thạch cũng lập tức điều chỉnh chiến thuật, phòng thủ phản công, đánh chắc ăn chắc, khi hiệp hai kết thúc, tỷ số lại nâng lên 8 : 4.

Thế lực Diệc Phong dường như không cầm cự được nữa.

Nhìn Diệc Phong chỉ lau qua mồ hôi, quẳng khăn mặt sang bên, bàn tay cầm chai nước khoáng chốc chốc lại run run, Bách Thảo không kìm nổi, đi đến sau lưng anh, nói: "Su huynh Diệc Phong, để em xoa bóp vai cho". Khi thi đấu vòng loại, công việc này do các đệ tử của Tùng Bách đảm trách, nhưng bây giờ họ đều ngồi xem trên khán đài.

Nhược Bạch ngẩng đầu nhìn cô.

"Được!" Để cô nhẹ nhàng xoa bóp hai vai, Diệc Phong thở một hơi dài, đến khi trọng tài ra hiệu hiệp ba bắt đầu, anh mới từ từ đứng dậy nói: "Cảm ơn, tốt nhiều rồi!"

Hiệp ba.

"Sur huynh Diệc Phong! Chuyển bại thành thắng!"

Trong tiếng hô khích lệ của các cổ động viên, Diệc Phong lấy lại tinh thần, những phút đầu lại rút ngắn được tỷ số. Nhưng ngay sau đó thể lực lại sa sút, bị đối thủ liên tục tấn công, cuối cùng thua với tỷ số chênh lệch 13:6.

Trên khán đài, cổ động viên của Tùng Bách im như tờ, Hiểu Huỳnh cắn chặt môi, các cô bạn bên cạnh, ai nấy ngồi ngầy như những con gà gổ.

Mặc dù kết quả bốc thăm vừa ra, họ đã biết vòng đấu này sẽ khó khăn, đã chuẩn bị sẵn tâm lý nếu bị thua. Mặc dù nhìn thấy Diệc Phong bất lợi, nhưng trong trận đấu vòng loại sư huynh Diệc Phong cũng từng thua hai trận, nhưng sao tỷ số có thể chênh lệch như vậy, hình như họ hoàn toàn không phải là đối thủ của võ quán Kiên Thạch.

Rõ ràng năm nay sư huynh Diệc Phong tiến bộ không nhỏ, lẽ ra phải mạnh gấp đôi chứ... lẽ nào Tùng Bách phải dừng lại ở vòng này sao?

"Kiên Thạch vô địch! Kiên Thạch vô địch!"

Ngồi cách nhau vài đội trên khán đài, cổ động viên của Kiên Thạch hưng phấn hô to. Mặc dù, sớm biết đánh bại võ quán Tùng Bách hạng hai không có gì khó khăn, nhưng chiến thắng với tỷ số chênh lệch lớn như vậy vẫn khiến họ hân hoan gấp bội!

"Phấn chấn lên, chúng ta vẫn chưa thua, chúng ta vẫn còn Bách Thảo!" Hiểu Huỳnh tròn mắt, nói to: "Nào, chúng ta cổ vũ cho Bách Thảo, Bách Thảo sẽ không thua!"

"Đúng!"

A Nhân và các bạn đồng thanh hưởng ứng, mặc dù so với sư huynh Diệc Phong, thực ra họ càng không mấy kỳ vọng, nhưng... nhưng từ lúc Bách Thảo tham gia đến giờ chưa hề thua, có lẽ Bách Thảo có số may.

Hiểu Huỳnh giương loa, dùng hết sức hô to:

"Bách Thảo cố lên! Bách Thảo cố lên!"

Các cô gái đồng thanh hô theo:

"Bách Thảo cố lên! Bách Thảo cố lên!"

Nghe tiếng hô cổ vũ cho mình, Bách Thảo hít một hơi thật sâu, đi về phía sàn đấu. cô biết, mình không thể thua, sư huynh Diệc Phong đã thua rồi, nếu cô cũng thua thì võ quán Tùng Bách đành phải dừng lại ở vòng này.

"... Xin lỗi!"

Tiếng Diệc Phong buồn buồn phát ra từ chiếc khăn lớn trùm đầu, anh ngồi lùi thui một chỗ, nước cũng không muốn uống, Bách Thảo ngẩn người, đỏ mặt, không biết nói thế nào, cuối cùng, nói nhỏ nhưng cương quyết:

"Em sẽ cố!"

"Đi đi!" Nhục Bạch hạ giọng dặn: "Cẩn thận với Lâm Phong, đừng để bị ép sát".

"Vâng!"

Không hiểu chút nào hàm ý câu nói của Nhục Bạch, Bách Thảo bước lên sàn đấu, từ vị trí của khán giả, những tiếng cổ vũ vang dội vọng đến.

Cô và Lâm Phong đứng đối mặt nhau.

Trước đây chỉ mới nghe tên Lâm Phong, khi thi đấu vòng loại cũng không được xem các trận đấu của võ quán Kiên Thạch nên đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Phong.

Người cao chừng mét bảy mươi lăm, mười chín tuổi, Lâm Phong đứng trước mặt Bách Thảo gây cảm giác trấn áp của người trên nhìn xuống dưới, cảm giác trấn áp này không chỉ đến từ thân hình cao lớn, cũng không chỉ đến từ thành tích chinh chiến trăm trận, mà là một thứ khiến người đối diện bất giác kinh ngạc...

Khí chất lạnh băng!

Khí chất đó lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run, phải tránh vào người đối diện.

Bách Thảo bất giác rùng mình.

Đôi mắt lạnh như ánh thép, Lâm Phong âm thầm đánh giá đối thủ, bật cười lạnh khô khốc, sự khinh thường, nhạo báng trong tiếng cười đó khiến

Bách Thảo cứng người. Chính trong lúc đó, trọng tài lớn tiếng tuyên bố:

"Trận đấu bắt đầu!"

"Lâm Phong tất thắng! Lâm Phong tất thắng!"

Cổ động viên của Kiên Thạch hò reo cổ vũ.

"Bách Thảo cố lên! Bách Thảo cố lên!"

Cổ động viên của Bách Thảo cũng không chịu kém, ra sức hét to cổ vũ cho Bách Thảo, vậy mà trên sàn đấu, thoát cái Bách Thảo và Lâm Phong đã quaymấy pha giao chiến.

Chuyện gì thế này.

Tay giữ chặt chiếc loa giấy, Hiểu Huỳnh trở mặt, tìm muốn nhảykhỏi lồng ngực. Tại sao Bách Thảo hôm nay dường như không phải là Bách Thảo củamấy ngày thi đấu vừa qua? Mấy trận thắng liên tiếp trong vòng loại, Bách Thảođã dần có được sự tự tin của một cao thủ, nhưng lúc này, đối diện với LâmPhong...

Chân tay Bách Thảo giống như bị trói chặt.

"Hừ!"

Lại một tiếng cười khẩy lạnh lùng, đúng lúc Bách Thảo định ra đòn,tiếng cười khẩy khinh thị đó giống như băng tuyết lập tức khiến cơ thể côđông cứng. Trong nháy mắt, Lâm Phong đã lập tức chớp thời cơ, thực hiện loạttấn công. "Phập!", một chân đá trúng nửa mặt phải Bách Thảo.

Bảng ghi điểm lại lật.

0:3

Mặt bóng rât, đầu choáng váng, tại sao thế? Bách Thảo ngẩn người. Trong tiếng cười lạnh giá của Lâm Phong, chiến thuật quan sát khỏi thể của đốiphương, rồi ra đòn phản kích, đã tương đối thành thực trong mấy trận đấu trước,lúc này hình như đã mất không gian triển khai, mỗi lần tiếng cười khẩy lạnhlùng của đối phương lại vang lên đúng vào lúc định ra đòn khiến cô bỗng dưngmất phương hướng.

Bình tĩnh.

Hít thật sâu một hơi, Bách Thảo không dám mạo hiểm tấn công, trântrân nhìn Lâm Phong, ánh mắt tập trung vào phần vai, tập trung tinh lực quansát mỗi thay đổi trên cơ thể của cơ ta. Nhưng Lâm Phong chốc chốc lại mỉm cườikhuyến ánh mắt cô bất giác rời khỏi vai cô ta, rơi vào tiếng cười lạnh lẽo âm uđó.

Lâm Phong cũng không nôn nóng tấn công, chỉ cười khẩy, thông thảđảo chân, ép Bách Thảo về phía đường biên, với một tiết tấu kỳ dị, Bách Thảolùi từng bước, cô ta từng bước ép sát.

"Hừ!"

Cùng với tiếng cười lạnh giá của Lâm Phong, Bách Thảo bỗng nhận raminh đã bị đối phương ép đến sắp rớt khỏi đường biên, bỗng dưng luốngcuống.

"Phập! Phập!"

Lâm Phong lại cười khẩy, xoay người tung cú song phi, hai chânhoàn toàn rơi vào khu vực ghi điểm trên cơ thể Bách Thảo, cú ra chân với sứcmạnh kinh khủng đó trực tiếp đá văng Bách Thảo ra ngoài biên.

Hiệp một kết thúc.

Bách Thảo đứng sững mấy giây, mới sực tỉnh đi về chỗ nghỉ giảilao.

1 : 5, tỷ số này thậm chí còn vượt tỷ số mà Diệc Phong vừa thua.Bất luận cô thử tấn công hay phòng thủ, những tiếng cười lạnh, rộn sảng lung đóđều vang lên đúng lúc. Hình như Lâm Phong đã nắm được mỗi ý đồ của cô, còn mỗi ý đồ của cô trước mặt Lâm Phong đều trở nên ngốc nghếch, nực cười.

"Bách Thảo, hiệp sau..."

Nhược Bạch đứng dậy nói nhỏ với cô, sắc mặt bình thản, cô ngỡngười đứng nghe, như không nhìn thấy khăn bông và chai nước khoáng Diệc Phongđưa.

"Xem ra sư tỷ Lâm Phong tiến bộ không nhỏ."

Ở chỗ ngồi chờ đến lượt thi đấu cạnh võ đài, Đình Nghi nói vớiĐình Hạo. Trong các nữ tuyển thủ ở Ngạn Dương hiện nay, người duy nhất khả đĩcó gì đó có thể sánh với cô, chính là Lâm Phong võ quán của Kiên Thạch. Cô cònnhỏ, thời kỳ đầu bản thân mình cũng từng mấy lần thất bại dưới tay Lâm Phong,hồi đó đang độc chiếm danh hiệu Ngạn Dương đệ nhất nữ đệ tử, tình cảnh cũngtương tự như Bách Thảo hôm nay.

"Sur ty Lâm Phong vẫn luôn cố gắng tiến bộ."

Hoàn toàn không để ý Đình Nghi đang nói với Đình Hạo, Thân Ba đẩy chiếc kính đen trên sống mũi, vừa cúi đầu ghi chép vào cuốn sổ tay, vừa nói.

Anh ghi lại chi tiết trận đấu đầu tiên giữa Kiên Thạch và Tùng Bách, sau trận đấu này sẽ là trận so găng giữa Hiền Võ và Không Nhân. Hôm nay, cuối cùng Thân Ba cũng giành được tư cách đại diện cho Hiền Võ tham gia cuộc thi quan trọng này, do võ quán Hiền Võ không phải thi đấu vòng loại, trực tiếp vào vòng sau, chính là vòng đấu loại trực tiếp, vì vậy lát nữa sẽ là trận xuất chiến đầu tiên của anh trong cuộc thi này.

"Đúng thế, sur ty Lâm Phong là tuyển thủ rất có nghị lực, cũng là người chịu khổ luyện, có lẽ ngày mai sẽ là một trận không dễ dàng." Nói xong, Đình Nghi phát hiện anh trai mình đột nhiên im lặng, bất giác quay sang nhìn, thấy ánh mắt Đình Hạo hướng vào Bách Thảo đứng ở phía trước, đang lắng nghe Nhược Bạch nói.

Bách Thảo...

Trong đầu Đình Nghi đột nhiên nảy ra những suy nghĩ mông lung.

Không ngờ Bách Thảo lại có thể thay thế Tú Cầm thi đấu, hơn nữa lại có thể thắng liền mấy trận giúp võ quán Tùng Bách lọt vào vòng trong với thành tích đáng nể, đứng đầu nhóm trong vòng loại. Có điều, cô đã xem danh sách các tuyển thủ trong nhóm thi đấu của Tùng Bách, ngoài Phong Bình của võ quán Nhật Thăng tương đối có thực lực, những đối thủ khác đều không phải người của những đội mạnh, có lẽ Bách Thảo đã gặp may.

"Anh, anh có cảm thấy em có thể K.O sur ty Lâm Phong trước hiệp ba như năm ngoái không?" Hoàn toàn không tính đến khả năng Bách Thảo có thể chiến thắng, Đình Nghi mỉm cười, hỏi nhỏ Đình Hạo.

Thấy Bách Thảo gật đầu lia lịa với Nhược Bạch, sau đó đi về phía sân đấu, Đình Hạo không nhìn nữa quay sang hỏi Đình Nghi bên cạnh:

"Em cho rằng võ quán Kiên Thạch nhất định chiến thắng?"

"Chẳng lẽ Bách Thảo có thể chiến thắng sur ty Lâm Phong?", Đình Nghi hỏi về ngạc nhiên.

"Anh còn nhớ lúc em mới tập Taekwondo, cũng không ai tin em có thể đánh bại Lâm Phong."

Trọng tài tuyên bố hiệp hai bắt đầu. Ánh mắt Đình Hạo lại hướng vào Bách Thảo lúc này đã ra giữa sân đấu: "Cô ấy tiến bộ rất nhanh. Đình Nghi, em đừng khinh suất".

"Sur ty Lâm Phong, vô địch thiên hạ!"

Các cổ động viên của Kiên Thạch xúc động hô vang cổ vũ cho hiệp hai.

Do thất bại của Diệc Phong và tỷ số chênh lệch quá lớn của Bách Thảo ở hiệp một, tinh thần các cổ động viên Tùng Bách có phần giảm sút, Hiểu Huỳnh buồn rầu nhìn đồng đội, nghiêng răng cố lấy lại tinh thần gào to:

"Bách Thảo, Bách Thảo, quyết không đầu hàng!"

A Nhân và mấy cô gái lập tức như phản xạ có điều kiện, đồng thanh hét vang.

"Bách Thảo, Bách Thảo quyết không lùi bước!"

Cho dù Bách Thảo thua trận này, họ cũng vẫn cổ vũ cho cô, thi đấu có thể bại, nhưng khí thế không thể thua!

Trên sân đấu, Bách Thảo hét một tiếng, triển khai tư thế, bắt đầu đảo chân theo thói quen của mình, cố gắng không để ý đến tiết tấu bước chân của Lâm Phong. Tập trung quan sát đối phương như Nhược Bạch đã nói với cô, quên hẳn tỷ số hiệp một, coi như trận đấu giờ mới bắt đầu.

Thấy Bách Thảo không bị dẫn dắt theo tiết tấu tấn công của mình, Lâm Phong nheo mắt, "hừ" một tiếng, khinh miệt lần ép sát Bách Thảo, giống tình huống kết thúc hiệp một, chính lúc ép Bách Thảo đến gần đường biên...

Ánh mắt lạnh lùng như thép, khóe miệng Lâm Phong lại lộ ra nụ cười khẩy.

Ánh mắt...

Khinh miệt đó...

Có thể dập tan...

Mọi nỗ lực tự tin của đối phương...

"Nụ cười khẩy lạnh lùng là vũ khí của cô ta". Nhược Bạch nói giọng trầm trầm.

"... Nếu muốn thắng cô ta, trước tiên phải..."

"Hừ!"

Một tiếng cười gần khinh khi bật ra từ khóe miệng Bách Thảo! Như có muôn ngàn ánh quang phát ra từ cơ thể, như cô là nữ thần hắc ám miệt thị nhân gian, bất cứ ai đứng trước mặt cũng đều trở nên nhỏ bé như loài kiến!

"Phập!"

Trong khoảnh khắc Lâm Phong ngạc nhiên, Bách Thảo xoáy thân đánh hậu, nhanh như một ánh chớp, dừng mảnh như rồng cuốn gió, một cước mạnh như búa tạ đá trúng đầu Lâm Phong.

Bật ra ngoài biên.

"Phằng phằng phằng!"

Loạng choạng mấy bước, cuối cùng Lâm Phong vẫn không giữ được thăng bằng, mặt tái xanh, ngã ngồi xuống sàn!

Khán giả sững sờ.

Tất thấy đều kinh ngạc, há miệng, ánh mắt không ai bảo ai đều dồn vào phía bên kia. Lâm Phong của võ quán Kiên Thạch, một Lâm Phong chỉ thất bại dưới tay Đinh Nghi, lại bị một tuyển thủ vô danh, mới tham chiến đá bật khỏi sân một cách thê thảm như vậy.

"A! Bách Thảo!"

Hiếu Huỳnh và toàn đội cổ động vui đến phát cuồng hét lên, quên cả hô khẩu hiệu, Bình Bình xúc động mắt đỏ hoe. Ôi, Bách Thảo có thể một cú đá gục Lâm Phong của Kiên Thạch như thế, nếu trận này cũng không đến nỗi mất mặt...

... Trước tiên phải chiến thắng nụ cười uy hiếp của cô ta.

2:5

Nhìn Lâm Phong từ đệm nặng nề đứng dậy, quay trở lại sân đấu Bách Thảo trầm ngâm nghĩ.

Chẳng phải cũng chỉ là nụ cười khẩy thôi sao?

Hồi sống ở võ quán Toàn Thắng, cô đã biết các kiểu cười khẩy, cười miệt thị, nhạo báng xuyên thấu xương tủy, kiểu cười mà hồi nhỏ cô từng chui trong chăn khóc suốt đêm, mỗi kiểu cười của họ đều đáng sợ hơn kiểu cười uy hiếp của Lâm Phong hôm nay.

"Trời ơi..."

Đinh Nghi bàng hoàng. Trước đây, cô cũng từng điều đứng vì nụ cười khẩy lạnh lùng, uy hiếp của Lâm Phong. Nụ cười đó quả có sức sát thương, mãi về sau khi đã rèn luyện hoàn toàn không để ý đến nó, cô mới đối phó được Lâm Phong, bắt đầu chiến thắng, trận nào cũng thắng. Còn Bách Thảo... lại có thể lập tức đối phó, cũng cười khẩy trả đũa... lại có thể ra đòn đánh trả...

"Ha ha!"

Nhìn cảnh tượng đó, Đinh Hạo bật cười thành tiếng, vô cùng hào hứng chăm chú theo dõi trận đấu.

Lúc này, Lâm Phong phát hiện mình đã không thể tiếp tục cười uy hiếp được nữa, chỉ cần cô cười là Bách Thảo nhất định sẽ cười trả đũa, nụ cười của cô chỉ có một kiểu, nhưng nụ cười của Bách Thảo lại luôn biến hóa, không hề trùng lặp!

Lại ngao mạn tới mức như bố thí cho kẻ ăn xin.

"Oạch!"

Một cú đá ngang trúng eo Lâm Phong!

Kinh tởm đến mức nhìn thấy là buồn nôn.

"Phập!"

Một cú xoáy người đá hậu trúng ngực Lâm Phong!

Đáng ghét đến mức như con ruồi, xua mãi không đi.

"Phập!"

Một cú xuống tấn từ trên cao đập trúng đỉnh đầu Lâm Phong!

"Sao mình không phát hiện con bé còn có khả năng này..."

Diệp Phong trợn mắt, há mồm đến sái quai hàm. Thì ra, Bách Thảo cười khẩy còn lợi hại hơn cả Lâm Phong, đến nỗi chỉ Bách Thảo bật cười, Lâm Phong bị chấn động đến mức không còn sức đánh trả.

Nhược Bạch lặng thinh không nói một câu.

Sau khi nhận ra, cười khẩy chỉ là thủ đoạn tác chiến, phá được nụ cười uy hiếp của Lâm Phong, Bách Thảo hoàn toàn có thể tự tin trở lại. Dùng nụ cười khẩy lạnh lùng, khắc nghiệt hơn để khắc chế nụ cười uy hiếp của Lâm Phong, tác động vào lòng tự tin của Lâm Phong. Bách Thảo quả thật đã dùng đúng phương pháp.

Chỉ có điều... nụ cười khẩy của Lâm Phong được hình thành dần dần trong quá trình vô số lần giao đấu, Bách Thảo sao có thể trong nháy mắt đã có thể phát ra nụ cười đáng sợ đến thế? Thực sự chỉ là thủ đoạn thôi sao?

Lông mày anh thoáng nhíu lại.

Khi Lâm Phong từ bỏ chiến thuật cười khẩy, tỷ số đã bị Bách Thảo san bằng 5 : 5. Hiệp hai kết thúc.

Bách Thảo trầm ngâm trở về chỗ nghỉ giải lao, đón khăn mặt và chai nước Diệp Phong đưa, ngồi ngơ ngẩn. Khi vận dụng hết những kiểu cười mà võ quán Toàn Thắng đã sử dụng với mình, đột nhiên trí nhớ cô lại trở về những ngày đó.

Sư phụ luôn hy vọng cô có thể chính thức đứng trên võ đài, thi đấu một cách đường hoàng dũng mãnh. Trong cuộc đấu vòng loại, khi được thay Tú Cẩm xuất chiến và giành chiến thắng, cô đã vui sướng chạy đi báo với sư phụ, cuối cùng cô đã có thể chính thức đứng trên võ đài. Nhưng sư phụ lại không thể đến xem cô thi đấu, võ quán Toàn Thắng không cho phép ông xuất hiện trước mọi người, họ bảo như thế sẽ khiến người ta nhớ lại nỗi nhục lớn nhất trong lịch sử võ quán Toàn Thắng.

"Bách Thảo, hay là từ nay cô cũng dùng chiến thuật cười khẩy này của Lâm Phong đi", Diệp Phong nói đùa, "Tôi thấy nụ cười khẩy của Lâm Phong hoàn toàn không phải..."

"Uống nước đi, hiệp ba sắp bắt đầu rồi."

Nhược Bạch ngắt lời Diệp Phong, Bách Thảo mở nút chai nước khoáng, ngửa cổ uống một hơi.

"Tùng Bách cố lên!! Tùng Bách cố lên!!!"

Các cô gái cổ động viên xúc động trào nước mắt, hô vang. Hiệp hai đã san bằng tỷ số, hy vọng lại xuất hiện! Họ tin tưởng Bách Thảo! Bách Thảo nhất định tạo nên kỳ tích!

Hiệu Huỳnh dùng hết sức hò hét, các cô gái khác cũng gào thét.

"Bách Thảo tất thắng! Tùng Bách tất thắng!!!"

Hiệp ba bắt đầu.

Nhìn hai người trên sân đấu, Đình Nghi không khỏi kinh ngạc.

Lâm Phong hoàn toàn từ bỏ chiến thuật cười khẩy. Nhưng điều kỳ lạ, rõ ràng trong hiệp hai nụ cười khẩy của Bách Thảo đã có công hiệu thần kỳ, nhưng khi Lâm Phong không cười khẩy nữa thì nụ cười trả đũa cũng đồng thời biến mất trên mặt Bách Thảo.

Một cô gái kiên cường.

Có lẽ Bách Thảo không muốn dùng cách đó để giành chiến thắng, Đình Nghi trầm nghĩ, nhưng thâm tâm không tán thành. Chỉ cần đánh bại đối thủ mà không vi phạm quy định thi đấu, thủ đoạn nào, phương thức nào cũng có thể vận dụng. Nếu từ bỏ mọ vật đó, thực chiến với Lâm Phong, Bách Thảo thực ra vẫn có khoảng cách.

Tuy nhiên, mấy pha giao chiến vừa rồi, xem ra...

Đình Nghi lại ngăn người!

Không biết bắt đầu từ lúc nào...

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào khu vực thi đấu của võ quán Kiên Thạch. Cô gái đang giao chiến với Lâm Phong kia là ai? Đối diện với Lâm Phong của võ quán Kiên Thạch thực lực chỉ sau Đình Nghi, vậy mà cô ta tuyệt nhiên tỏ ra không hề thua kém. Từng bước, từng bước chiếm ưu thế và thế chủ động, lại có thể dẫn trước Lâm Phong!

"Phập!"

Né loạt tấn công của Lâm Phong, trong khoảnh khắc Lâm Phong phithân đá ngang, cô gái đó như đã có chuẩn bị trước, xoay người vọt lên, một cú đá hậu phản kích!

Sức mạnh của cú ra chân đó...

Kinh khủng đến mức khán giả trên sân cơ hồ có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ tiếng đập của bàn chân vào đầu Lâm Phong.

"Phập!!!"

Đầu lắc lư, Lâm Phong ngã sấp xuống đệm. Trọng tài đếm thời gian, cô gái đó đứng bên, bộ võ phục cũ dẫm mồ hôi, những giọt mồ hôi lớn từ trên mặt rơi xuống, dưới ánh đèn sáng trắng, như phát ra những tia sáng lóa mắt...

Nhưng điều khó tin là, thất lưng cô ấy vẫn là đai trắng, tượng trưng trình độ sơ cấp nhất!

Khán giả bắt đầu ồn ào, đệ tử các võ quán tới ghé tai nhau bàn tán...

"Nhân vật nào thế? Thực lực rất đáng gờm, sao trước giờ không thấy?"

"... Không biết."

"Hình như người của võ quán Tùng Bách!"

"Tôi thăm dò được rồi! Đó là đệ tử mới của võ quán Tùng Bách, hình như tên là Thích... Thích Bách Thảo!"

"Thích Bách Thảo?"

"Có đúng là cô ấy lần đầu thi đấu không?"

"Rất bản lĩnh..."

"Sao tôi cứ cảm thấy hình như sư tỷ Lâm Phong không phải là đối thủ của cô ấy?"

"Sao có thể! Thực lực của sư tỷ Lâm Phong ai chẳng biết, còn cô ấy là lính mới toan, cái tên cũng còn lạ hoắc..."

"Nhưng... nhìn kìa..."

Trong thời gian quy định, Lâm Phong đã đứng dậy, trận đấu lại tiếp tục. Nhưng, sau đó tình hình dường như hoàn toàn đảo ngược.

Khi Lâm Phong chủ động tấn công, cô gái của Tùng Bách đầu tiên luôn né tránh đòn, sau đó khi đối thủ đã dùng hết sức, trong khoảnh khắc khi ra đòn của đối phương trở nên máy móc không thể biến hóa thì cô ta chớp thời cơ phản công một cách quyết liệt, không thể tưởng tượng.

"Phập!"

Một cú đập mau lẹ như sét đánh trúng ngực phải Lâm Phong!

Cùng với tỷ số từng điểm, từng điểm kéo dài khoảng cách, sự tự tin của Lâm Phong hình như cũng dần mất đi, trái lại cô gái của Tùng Bách càng triển khai sức mạnh và tốc độ đáng kinh ngạc, đến mức Lâm Phong chỉ có thể cảm nhận không còn sức phản công!

"Ồ, sao có thể..."

Đình Nghi từng người nhìn Bách Thảo khí thế áp đảo trên sàn đấu. Chỉ có hai tuần lễ, sao cô ta có thể tiến bộ nhanh như vậy, cái người chỉ biết tấn công thực mạng trong những trận đấu lựa chọn đại diện của võ quán Tùng Bách lần trước và Bách Thảo bây giờ, cơ hồ hoàn toàn là hai con người khác nhau. Hơn nữa, từ lúc nào cô ta có khả năng phán đoán mau lẹ lợi hại như vậy, mỗi ý đồ của Lâm Phong hầu như đều nằm trong dự tính của cô ta.

"... Tiến bộ của cô ấy thực sự đáng kinh ngạc."

Nén tiếng thờ dài, Đình Nghi không thể không thừa nhận lời nói vừa rồi của anh trai mình. Từ sâu trong lòng, cô thấy thích một người như vậy, có điều, nghĩ đến cảnh Sơ Nguyên và Bách Thảo ở bên nhau...

"Có điều, cô ấy vẫn kém xa, hoàn toàn không phải là đối thủ của em!" Những ý nghĩ phức tạp một lần nữa lại lóe lên trong đầu, Đình Nghi buột miệng nói ra.

Thân Ba vừa đẩy chiến kính đen trên sống mũi, vừa ngẩng đầu nhìn Đình Nghi vẻ nghi hoặc.

Không hiểu sao Đình Nghi đột nhiên lại so sánh cô gái kia với bản thân mình. Mặc dù thực lực cô gái tên Thích Bách Thảo xem ra không tồi, nhưng nếu so với Đình Nghi khác nào một người đứng trên đỉnh núi, một người ở giữa lưng đèo.

"Thực lực hiện nay của cô ấy đúng là vẫn không phải là đối thủ của em." Đột nhiên phát hiện huấn luyện viên Thẩm Ninh ngồi giữa kháng giả, Đinh Hạo đang nói dừng lại, lát sau mới nói tiếp: "Chỉ có điều, em nên biết câu chuyện Rùa chạy thi với Thỏ. Chủ quan khinh địch là sai lầm đáng sợ nhất đối với mọi tuyển thủ Taekwondo".

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn tính bằng giây.

Các đệ tử của võ quán Kiên Thạch ngồi im như chết.

Có lẽ sư tỷ Lâm Phong đã thua trong chiến thuật cười khẩy này. Sự thất bại của chiến thuật cười khẩy lạnh lùng khiến tinh thần của sư tỷ Lâm Phong bị tổn thương nặng nề, mà một khi tinh thần bị tổn thương, thì đấu chắc chắn khó khăn.

Nếu sư tỷ Lâm Phong không sử dụng chiến thuật cười khẩy...

Nếu Thích Bách Thảo kia không vận dụng chiến thuật cười khẩy trả đũa một cách giáo hoạt như vậy...

Họ không tin thực lực của sư tỷ Lâm Phong không bằng một nữ đệ tử mới toanh của võ quán Tùng Bách! Nhất định là... nhất định là chiến thuật đã sử dụng thất bại, nếu không sư tỷ Lâm Phong sẽ không bị động như vậy, tuyệt đối không thể bị Thích Bách Thảo kia đánh cho thảm hại như vậy!

Nếu trận đấu có thể quay trở lại...

"Bách Thảo! Bách Thảo!"

Cùng với tiếng hô dậy lên như sóng biển của các cổ động viên, một cú đá hậu kinh hoàng của Bách Thảo trúng giữa ngực khiến Lâm Phong mất thăng bằng, loạng choạng lùi về sau năm, sáu bước mới lấy lại thăng bằng.

Khi đã đứng thẳng lên được, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

Hiệp ba kết thúc, tỷ số chốt lại ở con số 10 : 5. Trong hiệp này, Bách Thảo hầu như không cho đối phương một cơ hội nào!

Tiếng hô qua những chiếc loa giấy của các cổ động viên của Tùng Bách trên khán đài lại ào lên, phấn khích, hoan hỉ, cuồng nhiệt. Hiểu Huỳnh xúc động quên hết tất cả, sau mấy câu khẩu hiệu quen thuộc, bắt đầu gào to theo tình cảm bất chợt trào dâng.

"Bách Thảo, Bách Thảo mình yêu cậu! Giống như chuột yêu gạo!"

A Nhân và mấy cô bạn thấy câu nói của Hiểu Huỳnh đã nói trúng tình cảm của họ lúc này, vậy là ai nấy bắc loa giấy có hết sức hô thật to, kinh thiên động địa.

"Bách Thảo, Bách Thảo chúng mình yêu cậu! Như chuột yêu gạo!!!"

"Tuyệt lắm!"

Diệp Phong đắm lên vai Bách Thảo như huynh đệ.

Lần đầu tiên được Diệp Phong khen ngợi, Bách Thảo đỏ bừng mặt ngượng nghịu, muốn nói mấy câu khiêm tốn, nhưng vẫn đang xúc động tim đập thình thình, một lúc sau chỉ biết cười bên lên, lấp bắp:

"... Em... em... đã để mọi người lo lắng..."

"Tốt rồi, đừng khiêm tốn nữa, thắng quá đẹp!" Diệp Phong cười ngất, vỗ vai cô, đoạn quay sang nhìn Nhục Bạch đã khởi động xong, thông thả nói: "Nhục Bạch, sau đây tất cả đều dựa vào cậu, đừng để chúng mình thất vọng!"

"Cố lên!" Bách Thảo mắt sáng rực, nhìn Nhục Bạch.

Nhục Bạch sẽ không để họ thất vọng!

Càng không để các đệ tử của Tùng Bách thất vọng!

Mặc dù mỗi hiệp đều hết sức gay cấn, tỷ số thay nhau tăng lên, cuối cùng tuy rất khó khăn nhưng ở trong những giây cuối cùng với cú tung thân đá ngang dứt khoát đã nâng tỷ số lên 7 : 6.

"A!!!"

"Tùng Bách vô địch!!!"

"Tùng Bách vạn tuế!!!"

"Tùng Bách vạn tuế!!!"

Trên khán đài, cổ động viên và các đệ tử của võ quán Tùng Bách xúc động đến nghẹt thở, hò hét đến khản tiếng, âm thanh như sóng vang dội nhà thi đấu, họ quây chặt Nhượng Bạch, Diệc Phong đang cúi chào các tuyển thủ Kiên Thạch!

Họ đã thắng!

Võ quán Tùng Bách đã thắng! Chiến thắng một cách khó tin võ quán Kiên Thạch thực lực chỉ sau Hiền Võ. Tùng Bách được vào vòng trong!

"Võ quán Tùng Bách! Vô địch thiên hạ!!"

"Võ quán Tùng Bách! Vô địch thiên hạ!!"

Trong tiếng hò điên cuồng của các đệ tử Tùng Bách, trận đấu giữa Hiền Võ và Không Nhân bắt đầu. Các đệ tử của Tùng Bách và Kiên Thạch vừa kết thúc thi đấu, đi ra ngoài.

Diệc Phong phấn khởi ra sức vỗ tay về phía các đệ tử Tùng Bách đang ở khu vực dành cho khán giả.

Thấy đồng đội của mình xúc động phát khóc, Nhượng Bạch vốn lạnh lùng, lúc này ánh mắt cũng lấp lánh nụ cười. Nhưng khi nhìn thấy các đệ tử của Hiền Võ đang đi tới, nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời như tòa hào quang của Đình Hạo đi ngay phía đầu hàng, bước chân anh chợt dừng lại, niềm vui vừa lóe lên trong đáy mắt bỗng ngưng tắt ngấm,

"Bách Thảo! Chúng ta thắng rồi!"

Giọng nói lạnh lạnh khiến Bách Thảo ngẩng đầu tìm kiếm, thấy Hiểu Huỳnh đang chen giữa đám đông, tay cầm cái loa lớn bằng bia cứng vừa tươi cười nháy lên, ra sức vỗ tay, miệng nói to:

"Bách Thảo! Vui quá! Chúng ta thắng rồi!!"

Nhìn Hiểu Huỳnh từ xa, nỗi xúc động không thể kìm nén, lại cuộn trào, mãnh liệt, vỗ tay với Hiểu Huỳnh, trong lòng Bách Thảo cũng vang lên những âm thanh tương tự:

Chúng ta thắng rồi!

Tùng Bách chiến thắng Kiên Thạch!

Mình đã chiến thắng Lâm Phong!

Nỗi xúc động, niềm vui khôn xiết này thật khó hình dung, nỗi buồn sau khi tuyên bố danh sách người đại diện võ quán thi đấu, tiếp đó là những ngày quan sát, nghiên cứu biến đổi trong khởi thể của đối phương, rồi bất ngờ thay thế Tú Cầm thi đấu! Đến hôm nay, lại thực sự có thể chiến thắng Lâm Phong!

Tất cả giống như một giấc mơ...

Một giấc mơ không có thật, nhưng xốn xang đến tận đáy lòng!

Hơn nữa, trải qua trận đấu khó khăn chuyển bại thành thắng hôm nay, đột nhiên lại thêm tự tin vào bản thân! Có lẽ trận sau, có thể đánh đẹp hơn trận này...

Như một thước phim quay chậm, khi đội quân thi đấu của Hiền Võ và Tùng Bách đi ngang qua nhau, có một người dừng lại trước mặt Bách Thảo.

Đang vui vẻ vỗ tay cười với Hiểu Huỳnh, Bách Thảo ngẩng người, ngoái đầu nhìn.

Bắt gặp nụ cười nhu mì của Đình Nghi.

"Trận đấu ngày mai với em, tôi rất mong đợi."

Nói xong, Đình Nghi mỉm cười, rào bước theo đồng đội vào sân.

Đúng vậy, như anh trai mình đã nói, khinh địch đối với bất cứ tuyển thủ Taekwondo nào đều là sai lầm đáng sợ nhất.

Thích Bách Thảo đã đánh bại Lâm Phong ngay trước mắt mình, vậy thì Thích Bách Thảo tuyệt đối không phải là một đối thủ có thể xem thường!

Nụ cười thoáng lộ nơi khóe miệng Bách Thảo.

Đánh bại võ quán Kiên Thạch, trận sau sẽ gặp võ quán Hiền Võ... mà nữ tuyển thủ đại diện cho Hiền Võ xuất chiến là... Đình Nghi.

Hình ảnh trận tỷ thí với Đình Nghi lần đó lập tức lướt qua trong đầu... Cô đã thất bại thê thảm... thậm chí không nhìn rõ Đình Nghi ra chân thế nào...

Đúng vậy, cô cũng rất mong đợi trận đấu ngày mai.

Hít một hơi thật sâu, không ngoái đầu nhìn theo Đình Nghi, Bách Thảo lặng lẽ theo sau Nhược Bạch và Diệc Phong, đi về phía các đệ tử của võ quán Tùng Bách trên khán đài, lúc này vẫn đang cuồng nhiệt hò reo mừng chiến thắng.

*** Hết ***

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 1: Ánh Sáng Ban Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.